

АНДЖЕЙ САПКОВСКИ ОГНЕНО КРЪЩЕНИЕ

Част 5 от „Вещерът“

Превод от полски: Васил Велчев, 2010

chitanka.info

*През поля на разрушения
и огнени кръщения
страданията ви наблюдавах,
додето боят се ожесточава.
И макар че ме раниха зле,
и изпълнен с ужас беше боят,
спасихте ме от бойното поле,
братя по оръжие мои...*

Dire
Straits, „Братя
по оръжие“

ПЪРВА ГЛАВА

Тогава рекла врачката на вечерта: „Ето какво ще те посъветвам — обуи железни обувки, вземи в ръка железен жезъл. Отиди с железните обувки на края на света, и пътя пред себе си с жезъла опипвай и със сълзите си го мокри. Върви през огън и вода, не спирай, назад не се обръщай. А когато се протрият обувките железни и жезълът на прах се стрие, когато вятърът и жегата накарат очите ти да пресъхнат, така че вече и сълзица да не можеш да изплачеш, тогава ще намериш на края на света това, което търсиш и обичаш. Може би.“

И тръгнал вечерът през огън и вода, назад не се обръщал. Но нито железни обувки, нито жезъл не взел. Взел само вечерския си меч. Не послушал думите на врачката. И добре направил, защото това била зла врачка.

Флорънс Деланой,
„Приказки и
предания“

В храстите се чуваха крясъци на птици.

Склонът на дерето беше покрит с гъста, плътна маса от къпини и кисел трън — идеално място за свиване на гнездо и намиране на храна, така че нищо чудно, че там гъмжеше от птици. Зеленики припяваха звънки трели, брезови скатии и коприварчета чуруликаха, непрекъснато се разнасяше звънкото „пик-пик“ на сипките. „Сипките пеят преди да завали“ — помисли си Милва, поглеждайки неволно небето. Не беше облачно. Но сипките винаги пееха преди дъжд. Нямаше да е зле най-накрая да завали.

Мястото точно срещу изхода на котловината беше добра позиция за ловуване, даваща нелоши шансове за добра плячка, особено тук, в Брокилон, богатата на дивеч девствена гора. Владеещите огромно горско пространство дриади ловуваха крайно рядко, а хората се осмеляваха да навлизат тук още по-рядко. Алчните за месо и кожа ловци тук сами ставаха обект на лов. Брокилонските дриади бяха безмилостни към натрапниците. Веднъж Милва беше изпитала това на собствения си гръб.

Така или иначе, в Брокилон имаше достатъчно дивеч. Обаче Милва дебнеше в засада вече повече от два часа и все още нищо не се беше появило в обсега на лъка ѝ. Тя не можеше да ловува в движение — заради царящата от месеци суша върху земята се беше натрупал слой от листа и сухи клонки, които хрущяха при всяка стъпка. При такива условия само неподвижно дебнене в засада можеше да донесе плячка и успех.

На лъка ѝ кацна пеперуда адмирал. Милва не я прогони, а започна да я наблюдава как събира и разтваря крилца, като същевременно изучаваше лъка си — нова придобивка, на която още не можеше да се нарадва. Тя беше заклет стрелец, обичаше хубавите оръжия. А това, което сега държеше в ръце, беше най-хубавото сред хубавите.

През живота си Милва беше сменила множество лъкове. Беше се учила да стреля от обикновени ясенови и тисови лъкове, но бързо ги беше заменила с по-чувствителни, като използваните от дриадите и елфите. Лъковете на елфите бяха по-къси, по-леки и по-удобни, а благодарение на съчетанието от дърво и животински сухожилия — и много по-бързи от тисовите; пуснатата от тях стрела летеше по-бързо и по по-плоска траектория, което в значителна степен елиминираше възможността да бъде отклонена от вятъра. Най-добрите от тези оръжия, с четири сгъвки, бяха наричани от елфите „зефар“, защото прегънатите рамене и грифове на лъка приличаха на съответната руна. Милва използваше зефари вече от няколко години и смяташе, че няма лък, който да ги превъзхожда.

Но най-накрая попадна и на такъв. Естествено, това се случи на пазара Храким в Цидарис, прочут с богатия си избор от странни и редки стоки, които моряците докарваха от най-далечните кътчета на света, отвсякъде, докъдето успеят да се доберат фрегатите и галеоните

им. Когато имаше възможност, Милва винаги посещаваше пазара и разглеждаше задморските лъкове. Точно там се сдоби с лъка, за който мислеше, че ще ѝ послужи много години — изработеният в Зерикания превъзходен зефар, подсилен с шлифован рог от антилопа. Изкара с него цяла година. Защото след година, на същата сергия, при същия търговец, тя видя истинско чудо.

Лъкът беше донесен от далечния север. Кибитът му беше с дължина шейсет и два цала^[1], от червено дърво, добре балансиран, с плоски ламинирани рамене с прилепен слой от благородно дърво, сварени сухожилия и китови кости. Отличаваше се от лежащите покрай него екземпляри не само по конструкцията, но и по цената си — и точно цената привлече вниманието на Милва. Ала веднага след като взе лъка в ръце и го изпробва, без да се колебае и без да се пазари, плати толкова, колкото искаше търговецът. Четиристотин новиградски крони. Разбира се, тя не разполагаше с такава колосална сума пари в брой, но продаде зериканския си зефар, връзка самурени кожи и прецизно изработено елфическо медальонче — коралова камея, украсена с речни перли.

Но не съжаляваше. В нито един момент. Лъкът беше лек и абсолютно точен. Макар и не особено дълъг, той криеше в жилавите си рамене страхотна сила. Снабден с прикрепена за прецизно извитите грифове конопено-копринена тетива, при опън двайсет и четири цала даваше сила петдесет и пет фунта. Наистина, съществуваха лъкове, които дават дори осемдесет, но Милва смяташе това за прекалено. Изстреляната от китовия ѝ лък петдесет и пет фунтова стрела изминаваше двеста стъпки за времето между два удара на сърцето, а на сто крачки запазваше достатъчно сила, за да повали елен или да пониже човек без броня. Милва рядко ловуваше животни, по-едри от елен, или тежковъоръжени хора.

Пеперудата отлетя. Сипките продължаваха да пеят в храстите. И все така нищо не попадеше на мушката ѝ. Милва облегна рамо върху дънера на един дъб и потъна в спомени. Просто така, за да убие времето.

* * *

Първата ѝ среща с вещера беше през юли, две седмици след събитията на остров Танед и избухването на войната в Дол Ангра. Милва се връщаше в Брокилон след почти двамазетдневнo отсъствие, начело на остатъците от ударен отряд на *Scoia'tael*, разгромен в Темерия, при опита му да се прехвърли в обхванатия от война Аедирн. „Катериците“ възнамеряваха да се присъединят към въстанието, вдигнато от елфите в Дола на Блатхан. Не успяха и ако не беше Милва, нищо нямаше да остане от тях. Но попаднаха на Милва и така намериха убежище в Брокилон.

Веднага след пристигането ѝ я уведомиха, че Аглайс я очаква спешно в Кол Серай. Милва се поучуди. Аглайс беше начело на брокилонските лечителки, а дълбоката, пълна с горещи извори и пещери котловина Кол Серай беше мястото, където се изцеляват болните.

Обаче откликна на призива, убедена, че става въпрос за някой лекуващ се елф, който с нейна помощ иска да се свърже със своя отряд. А когато видя ранения вещер и се досети за какво става въпрос, изпадна в същински бяс. Изскочи от пещерата с развяващи се коси и изля целия си гняв върху Аглайс.

— Той ме видя! Видя лицето ми! Разбираш ли колко опасно е това за мен?!

— Не, не разбирам — отговори студено лечителката. — Това е *Gwynbleidd*, вещерът. Приятел на Брокилон. Той е тук от четиринайсет дни, от новолуние. И ще мине още известно време, преди да е в състояние да стане и да ходи нормално. Нуждае се от вести от света, от близките си. Само ти можеш да му ги осигуриш.

— Вести от света? Да не си полудяла, дивожено? Знаеш ли какво става сега по света, извън границите на твоята спокойна гора? В Аедирн бушува война! В Бруге, в Темерия и в Редания цари хаос, същински пъкъл, голям лов! Тези, които са започнали метежа на Танед, са преследвани навсякъде! Навсякъде е пълно с шпиони и *an'givarë*, достатъчна е една необмислена дума, да си изкривиш устата, когато не трябва, и палачът вече е нагорещил желязото в стаята за изтезания. А аз какво — да ходя да шпионирам, да разпитвам, да събирам вести? Да си рискувам главата? И за кого? Заради някакъв полумъртъв вещер? Какъв ми е той, да не ми е брат или сват? Ти си се побъркала, Аглайс!

— Ако имаш намерение да продължиш да крещиш — прекъсна я спокойно дриадата, — да отидем по-навътре в гората. Той се нуждае от спокойствие.

Милва погледна неволно към изхода на пещерата, в която преди малко беше видяла ранения. „Мъжага е — помисли си тя, — макар че е слаб, само кожа и кости... Косата му е бяла, но коремът му е плосък като на юноша, личи си, че го е направил с труд, а не със свинско и бира...“

— Той е бил в Танед. — Това беше твърдение, а не въпрос. — Бунтовник.

— Не знам — сви рамене Аглайс. — Ранен е. Нуждае се от помощ. Останалото не е моя работа.

Милва възмутено махна с ръка. Лечителката беше известна с това, че разговаря с неохота. Но Милва вече беше успяла да чуе съобщенията на дриадите от източните граници на Брокилон, така че знаеше всичко за събитията отпреди две седмици. За магьосницата с тъмночервени коси, появила се в Брокилон наскоро магическо изригване, за ранения със счупени ръка и крак, когото беше домъкнала в гората и който се беше оказал вещерът, познат на дриадите като *Gwynbleidd*, Белия вълк.

Дриадите разказваха, че в началото не са знаели какво да правят. Облятият в кръв вещер ту крещял, ту губел съзнание, Аглайс му правела временни превръзки, магьосницата ругаела. И плачела. Това последното Милва не го вярваше — та кой е виждал магьосница да плаче? А после дошла заповедта от Дуен Канел, Среброоката Еитне, господарката на Брокилон. Магьосницата да бъде пусната, а вещерът да бъде лекуван.

И го лекуваха. Милва се убеди в това. Лежеше в пещера, във вдлъбнатина, пълна с вода от вълшебните брокилонски извори, крайниците му, обездвижени от шини, бяха омотани от плътен слой лечерна пълзяща конинхаела и китки лилаво зарасличе. Косите му бяха бели като мляко. Беше в съзнание, макар че лекуваните с конинхаела обикновено лежат в несвяст и бълнуват, магията говори чрез тях...

— Е? — Безизразният глас на лечителката я изтръгна от мислите й. — Така че какво? Какво да му кажа?

— Да иде по дяволите — промърмори Милва, затягайки колана си, на който бяха закачени кесия и ловджийски нож. — И ти също,

Аглайс.

— Както искаш. Не те принуждавам.

— Вярно е. Не можеш да ме принудиш.

Тръгна към гората, сред редките борове. Беше ядосана.

Милва знаеше за събитията, случили се на остров Танед по време на първото новолуние на месец юли — *Scoia'tael* непрекъснато ги обсъждаха помежду си. По време на Събора на магьосниците на острова избухнал метеж, пролята била кръв, имало жертви. А нилфгардската армия като по сигнал ударила Аедирн и Лирия, започнала война. И в Темерия, Редания и Каедвен всички се нахвърлили върху „катериците“. На първо място, защото, изглежда, на разбунтувалите се на остров Танед магьосници им се притекъл на помощ ударен отряд на *Scoia'tael*. И на второ място, защото като че ли някакъв елф или полуелф убил с кинжал Визимир, реданският крал. Навсякъде вреше и кипеше като в котел, течаха реки елфическа кръв...

„Е — помисли си Милва, — може и да е истина онова, което говорят жреците — че краят на света и съдният ден са близо. Целият свят е в пламъци, човек е вълк не само за елфа, но и за човека, брат на брата си нож вади... А един вещер се е забъркал в политиката и е участвал в метеж. При положение, че вещерите съществуват само за да обикалят света и да убиват вредящите на хората чудовища! Откакто свят светува, нито един вещер не се е забърквал в политиката и не е участвал във войни. Нали затова я има приказката за глупавия крал, който искал да пренася вода със сито, да направи заека куриер, а вещера — войвода. А тук имаме вещер, пострадал в метеж против краля и принуден да се крие от наказанието в Брокилон. Да, наистина е дошъл краят на света!“

— Здравей, Мария.

Тя потрепна. Облегналата се на един бор дребна дриада имаше сребристи коси и очи. Залязващото слънце обграждаше главата ѝ с ореол на фона на пъстрата стена на гората. Милва падна на едно коляно и склони ниско глава:

— Приветствам те, госпожо Еитне.

Владетелката на Брокилон мушна в колана си от лико златистия си нож с форма на сърп.

— Стани — нареди тя. — Да се поразходим. Искам да поговоря с теб.

Дребната дриада със сребристи коси и високата русокоса девойка вървяха дълго време една до друга през изпълнената със сенки гора. Нито една от двете не нарушаваше мълчанието.

— Отдавна не си се отбивала в Дуен Канел, Мария.

— Не ми оставаше време, госпожо Еитне. От Лента до Дуен Канел има дълъг път, а аз... Нали знаеш...

— Знаем. Уморена ли си?

— Елфите се нуждаят от помощ. Нали им помагам по твоя заповед.

— По моя молба.

— Да де. По твоя молба.

— Искам да те помоля още нещо.

— Така и очаквах. Вещерът?

— Помогни му.

Милва се спря, обърна се, с рязко движение откъсна закачилото се за дрехата ѝ стръкче орлови нокти, повъртя го между пръстите си и го хвърли на земята.

— Вече половин година — каза тя тихо, като гледаше в сребристите очи на дриадата — рискувам живота си, за да водя елфи от разбитите отряди в Брокилон... А когато си отпочинат и раните им се излекуват, ги водя обратно... Това не е ли достатъчно? Малко ли съм направила? Всяко новолуние излизам на пътя, в тъмнината... Вече ме е страх от слънцето, сякаш съм вампир или някаква улулица...

— Никой не познава горските пътеки по-добре от теб.

— В горските дебри не мога да узная нищо. Вещерът май иска да събирам вести, да отида сред хората. Той е бунтовник, *an'givare* слухтят за името му. Аз самата също изобщо не бива да се показвам в градовете. А ако някой ме разпознае? Спомените за онова още са живи, онази кръв още не е засъхнала... А тогава имаше много кръв, госпожо Еитне.

— Не беше малко. — Сребристите очи на старата дриада бяха чужди, студени, непроницаеми. — Не беше малко, права си.

— Ако ме разпознаят, ще ме набият на кол.

— Ти си предпазлива. Внимателна и бдителна си.

— За да науча вестите, за които моли вещерът, трябва да забравя за предпазливостта. Трябва да разпитвам. А сега е опасно да се любопитства. Ако ме хванат...

— Имаш контакти.

— Ще ме измъчват. Ще ме изтезават. Или ще изгния в Дракенборг...

— Длъжница си ми.

Милва извърна глава и прехапа устни.

— Да, длъжница съм ти — изрече тя с горчивина. — Не съм го забравила.

Затвори очи, лицето ѝ изведнъж се изкриви, устните ѝ потрепнаха, тя силно стисна зъби. Под клепачите ѝ бледо заблещука споменът за призрачната лунна светлина от онази нощ. Неочаквано се върна болката в глезена, хванат в примка от ремък, болката в опънатите стави. В ушите ѝ се разнесе шумът от листата на рязко изправящото се дърво... Вик, стон, диво, безумно мятане и отвратителното усещане за обземащ я страх, когато беше разбрала, че не може да се измъкне... Вик и страх, скърцането на въжето, извиващи се сенки, разлюляна, неестествена, преобърнатата земя, преобърнато небе, дървета с преобърнати корони, болка, пулсираща в слепоочията кръв... А на разсъмване — дриади, в кръг около нея... Далечен сребрист смях... Кукла на въженце! Люлей се, люлей се, кукличке, с главата надолу... И нейният собствен, но същевременно чужд хриплив вик. А после мрак.

— Да, длъжница съм ти — повтори тя през стиснатите си зъби. — Наистина, аз съм обесница, свалена от въжето. Явно докато съм жива, няма да мога да платя този дълг.

— Всеки има някакъв дълг — каза Еитне. — Такъв е животът, Мария Баринг. Дългове и кредити, задължения, благодарност, разплащания... Да направиш нещо за някого. А може би за себе си? Нали всъщност винаги се разплащаме със себе си, а не с някой друг. Във всеки от нас се крие едновременно и кредитор, и длъжник. Важното е да уредим тази сметка със себе си. Идваме на този свят като частица от дадения ни живот, а после през цялото време се мъчим да си платим дълговете. Към себе си. За да можем в края на краищата да се издължим.

— Близък ли ти е този човек, госпожо Еитне? Този... вещер?

— Близък ми е. Макар и самият той да не го знае. Връщай се в Кол Серай, Мария Баринг. Отиди при него. И направи онова, което той ще те помоли.

* * *

В котловината изпращя храст, изпука клонче. Разнесе се високото и гневно „чек-чек“ на сврака, сипките излетяха, мярнаха се белите им пера. Милва затаи дъх. Най-накрая.

— Чек-чек — обади се свраката. — Чек-чек-чек.

Отново изпука клонка.

Милва намести стария, излъскан до блясък десен нараменник, и мушна китката си в прикрепената към грифа на лъка примка. Извади една стрела от плоския колчан на бедрото си. Машинално, по навик, провери острието и перата. Купуваше стрелите от пазарите — като избираше средно една от десет предложения, — но слагаше перата сама. Повечето достъпни за продажба готови стрели имаха прекалено къс балансър, разположен по оста на стрелата, а Милва използваше само стрели със спираловидни балансьори, не по-къси от пет цала.

Тя сложи стрелата върху тетивата и се прицели към изхода на котловината, към зеленеещата се между стъблата част от берберис, отрупана с червени плодчета.

Сипките кацнаха не много надалеч и възобновиха пеенето си. „Ела, козичке — помисли си Милва, докато вдигаше лъка и опъваше тетивата. — Ела. Готова съм.“

Но сърните продължиха нататък по дерето, към блатата и изворите, охраняващи вливащите се в Лента ручей. От котловината излезе козле. Красиво козле, на вид тежко над четирийсет фунта. То вдигна глава, наостри уши, после се обърна към храстите и отхапа клонка с листа.

Беше застанало в удобна позиция — със задната си част към нея. Ако не беше стъблото, засланиящо мишената, Милва щеше да стреля, без да се замисля. Дори и да попаднеше в корема му изотзад, стрелата щеше да го пробие и да се добере до сърцето, черния или белия дроб. При попадение в бедрото би разкъсала някоя артерия и животното скоро би се строполило на земята. Милва чакаше, без да отпуска тетивата.

Козелът отново вдигна глава, пристъпи, излезе иззад стъблото — и внезапно се обърна напред. Милва удържа тетивата и мислено изруга. Изстрелът в предната част на тялото беше несигурен — вместо

в белия дроб, стрелата лесно можеше да потъне в корема. Тя чакаше, сдържайки дъха си, като усещаше с крайчеца на устата си соления вкус на тетивата. Това беше още едно голямо, направо неоценимо достойнство на нейния лък — ако използваше по-тежко или не толкова грижливо изработено оръжие, тя не би могла да го държи толкова дълго време опънато, без да рискува да умори ръката си и по този начин да намали точността на изстрела.

За щастие козелът наведе глава, отхапа от израстващата от мъха трева и се обърна странично. Милва спокойно си пое дъх, прицели се в областта на белия дроб и спокойно отпусна тетивата.

Обаче не чу очакваното хрущене на счупените от накрайника на стрелата ребра. Козелът подскочи нагоре, ритна с копито и изчезна, съпроводен от пукането на сухи клонки и шумоленето на листата.

Докато минат няколко удара на сърцето ѝ, Милва стоеше неподвижно, вкаменена като мраморна статуя на горска нимфа. Едва когато всички звуци утихнаха, тя отдръпна дясната си ръка от бузата си и отпусна лъка надолу. Запомни посоката, в която се беше отдалечило животното и спокойно седна и опря гръб в дънера. Беше опитен ловец, браконьерстваше в господарските гори още от дете, първата си сърна беше убила на единайсет години, а първия четиринайсетгодишен елен — по невероятен ловджийски късмет — на четиринайсетия си рожден ден. А опитът говореше, че никога не бива да бърза подир ранено животно. Ако изстрелът ѝ е бил добър, козелът би трябвало да падне на не повече от двеста крачки от входа на котловината. Ако е стреляла лошо — припряността можеше само да влоши нещата. Неудачно уцеленото животно, ако не бъде тревожено, след паническото бягство би се успокоило и би тръгнало по-бавничко. А ако е преследвано и подплашено, ще побегне с всички сили и ще се спре отвъд девет планини в десетата.

Така че Милва имаше на разположение поне половин час. Тя захапа откъснатото от нея стръкче трева и отново се върна в спомените си.

* * *

Когато след дванайсет дни тя се върна в Брокилон, вещерът вече ходеше. Леко понакуцваше и провлачваше единия крак, но вървеше. Милва не се учуди — тя знаеше за чудотворните лечителски свойства на горската вода и плевела, наричан конинхаела. Познати ѝ бяха и уменията на Аглайс, неведнъж беше ставала свидетелка на буквално мигновеното изцеляване на ранени дриади. Явно и слуховете за невероятната твърдост и издръжливост на вещерите също не бяха изсмукани от пръстите.

Не дойде в Кол Серай веднага след пристигането си, макар и дриадите да ѝ напомняха, че *Gwynbleidd* очаква нетърпеливо завръщането ѝ. Протакеше умишлено, все още недоволна от възложената ѝ мисия и искаше да демонстрира това. Съпровождаше елфите от новопристигналия ударен отряд на „катериците“ до лагера. Разказваше надълго и нашироко за всичко, случило се по време на похода, предупреждаваше дриадите, че хората са блокирали границата оттатък Лента. Едва когато ѝ напомниха за трети път, тя се изкъпа, преоблече се и отиде при вещера.

Той я чакаше на края на поляната, там, където растяха кедри. Разхождаше се, от време на време присядаше, после скачаше на крака като пружина. Явно Аглайс му беше предписала упражнения.

— Какви са новините? — попита той веднага, след като се поздравиха. Студенината в гласа му не я излъга.

— Като че ли войната е към края си — отговори тя, свивайки рамене. — Разправят, че Нилфгард е разгромил жестоко Лирия и Аедирн. Верден се е предал, а кралят на Темерия се е договорил с нилфгардския император. Елфите в Долината на цветята са създали собствена държава. Обаче *Scoia'tael* от Темерия и Редания не са отишли там. Продължават да се бият...

— Нямах предвид това.

— Така ли? — направи се на учудена тя. — А, вярно. Да, наминах през Дориан, както ти ме помоли, макар и да се наложи да заобиколя много. А пътищата сега са опасни...

Тя спря да говори, протегна се. Този път той не я пришпори.

— А този Кодрингер, когото ме помоли да посетя, приятел ли ти беше? — попита тя най-накрая.

Лицето на вещера не потрепна, но Милва знаеше, че я е разбрал.

— Не. Не беше.

— Това е добре — продължи тя, вече по-свободно. — Защото вече не е сред живите. Изгорял е заедно с къщата си, останал е само коминът и половината от предната стена. Целият Дориан гъмжи от слухове. Едни разправят, че Кодрингер се е занимавал с черна магия и е варил отрови, както и че е имал договорка с дявола, затова дяволският огън го е погълнал. Други твърдят, че той, както обикновено, си е напъхал носа там, където не му е било работа. А това не се е харесало на някой, така че го убили и запалили къщата, за да прикрият следите. А ти как мислиш?

Не дочака нито отговор, нито появата на някакви емоции върху посивялото лице на вещера. Така че продължи, запазвайки язвителния и арогантен тон:

— Интересното е, че пожарът и гибелта на Кодрингер са се случили по време на първото юлско новолуние, точно както и метежът на остров Танед. Сякаш някой се е досетил, че Кодрингер знае нещо за бунта и ще го разпитват за подробностите. Сякаш някой е искал да му затвори устата завинаги. Какво ще кажеш за това? Ха, виждам, че нищо няма да кажеш. Щом си такъв мълчаливец, тогава аз ще ти кажа нещо: опасни са тези твои дела, тези твои разпитвания и шпионирания. Някой може да поиска да затвори и нечия друга уста, освен Кодрингеровата. Така мисля.

— Прости ми — каза той след малко. — Права си. Изложих те на риск. Това беше твърде опасна задача за...

— За жена, нали? — Тя тръсна глава, отмятайки назад все още влажните си коси. — Това ли искаше да ми кажеш? Я, какъв галантен си бил! Набий си в главата, че макар и да пишкам клекнала, кафтанът ми е ушит от вълча кожа, а не от заешка! Недей да ме смяташ за страхливка, защото не ме познаваш!

— Познавам те — каза той тихо и спокойно, без да обръща внимание на гнева ѝ и на повишения ѝ тон. — Ти си Милва. Превеждаш през блокадата „катерици“ в Брокилон. Знам за твоето безстрашие. Но аз лекомислено и егоистично те подложих на риск...

— Глупак! — прекъсна го рязко тя. — Безпокой се за себе си, не за мен. Безпокой се за девойката!

Тя се усмихна подигравателно. Защото този път лицето му се измени. Тя преднамерено не се обаждаше, очаквайки по-нататъшните му въпроси.

— Какво знаеш? — попита той най-накрая. — И от кого?

— Ти имаш своя Кодрингер — изсумтя тя, гордо вдигнала глава.

— А аз си имам свои познати. Такива, които имат зорки очи и остър слух.

— Говори. Моля те, Милва.

— След безредиците на Танед — започна тя, след като изчака малко, — навсякъде закипя. Започна лов на предатели. Особено на онези магьосници, които са тръгнали подир Нилфгард, както и на другите продажници. Някои ги хванаха. Други изчезнаха като камък, потънал във водата. Не е необходимо човек да е гений, за да се сети къде са се дянали, под чие крило са се скрили. Но не само магьосниците и предателите бяха преследвани. На разбунтувалите се на Танед магьосници им е помагал отряд „катерици“, предвождан от славния Фаоилтиарна. Търсят го. Издадена е заповед всеки пленен елф да бъде разпитван за отряда на Фаоилтиарна.

— Кой е този Фаоилтиарна?

— Елф, *Scoia'tael*. Малцина са досаждали на хората толкова, колкото той. Обявена е голяма награда за главата му. Но не само него търсят. Издирват и някакъв нилфгардски рицар, който е бил на Танед. И още...

— Говори.

— *An'givar* разпитват за вещера Гералт от Ривия. И за девойка на име Цирила. Заповядано е тези двамата да бъдат хванати живи. Под заплахата от смъртно наказание е заповядано: на тези двамата не бива да им падне нито косъм от главата, нито копче от дрехите. Ха! Сигурно си им много скъп на сърцето, щом се грижат толкова за твоето здраве...

Тя млъкна, виждайки лицето му, от което внезапно изчезна нечовешкото спокойствие. Разбра, че колкото и да се беше старала, не беше успяла да му внуши страх. Или поне страх за собствената му кожа. Изведнъж почувства срам.

— Е, за това последното напразно се тревожат — каза тя вече по-меко, но все още с леко подигравателна усмивка. — Ти си в безопасност в Брокилон. А и девойката няма да я получат жива. Когато на Танед са разровили развалините на онази магическа кула, която се е срутила... Хей, какво ти става?

Вещерът се олюля, облегна се на кедъра и седна тежко до дънера му. Милва отскочи, изплашена от бледността, която внезапно покри лицето му.

— Аглайс! Сирса! Фауве! При мен, бързо! По дяволите, да умира ли се готви? Хей, ти!

— Не ги викай... Нищо ми няма... Говори. Искам да узная...

Милва изведнъж разбра.

— Нищо не са намерили в развалините! — извика тя, усещайки, че също пребледнява. — Нищо! Макар че са огледали всеки камък и са използвали магия — не са намерили нищо...

Тя изтри потта от веждите си и спря с жест притичалите дриади. Хвана седналия вещер за раменете и се наведе над него така, че дългите ѝ светли коси паднаха върху пребледнялото му лице.

— Неправилно ме разбра — повтори тя бързо, объркано, с усилие намирайки точните думи. — Само исках да кажа, че... Неправилно ме разбра. Защото аз... Откъде можех да знам, че ти толкова... Не исках да се получи така. Само исках да кажа, че девойката... Че няма да я намерят, защото е безследно изчезнала, като онези магьосници... Прости ми.

Той не отговори. Гледаше встрани. Милва прехапа устни и стисна юмруци.

— След три дни потеглям от Брокилон — каза тя тихо след дълго, много дълго мълчание. — Веднага щом луната започне да намалява и нощите станат малко по-тъмни. Ще се върна след десет дни, а може би и малко по-рано, веднага след Ламас, в първите дни на август. Не се тревожи — земята ще преобърна, но ще узная всичко. Ако някой знае нещо за тази девойка — ще го научиш и ти.

— Благодаря, Милва.

— След десет дни... *Gwynbleidd*.

— Казвам се Гералт.

Той ѝ протегна дланта си. Без да се замисля, тя я стисна. Много силно.

— А аз се казвам Мария Баринг.

Той ѝ благодари с кимане и с лека усмивка за откровеността; тя знаеше, че я е оценил.

— Бъди предпазлива, моля те. Когато задаваш въпросите си, внимавай на кого ги задаваш.

— Не се безпокой за мен.
— Твоите информатори... Имаш ли им доверие?
— Нямам доверие на никого.

* * *

— Вещерът е в Брокилон. При дриадите.
— Така и предполагам. — Дийкстра скръсти ръце на гърдите си.
— Но е добре, че информацията се потвърди.
Той помълча малко. Ленеп облиза устни. Чакаше.
— Добре, че се потвърди — повтори шефът на тайните служби на кралство Редания, замислен, сякаш говореше сам на себе си. — Винаги е по-добре, когато си сигурен. Ех, да можеше и Йенефер още да е с него... Магьосницата не е ли с него, Ленеп?
— Моля? — потрепна шпионинът. — Не, Ваша светлост. Какво ще наредите? Ако го искате жив, ще го измъкна от Брокилон. А ако за вас е по-добре да умре...
— Ленеп — Дийкстра вдигна студените си, светлосиви очи, — не бъди прекалено усърден. В нашата работа прекаленото усърдие не се отплаща. Затова пък винаги е подозрително.
— Господине — Ленеп леко пребледня, — аз исках само...
— Знам. Ти само питаше какво ще наредя. Нарещдам: остави вещера на мира.
— Както заповядате. А какво да правя с Милва?
— Нея също я остави на мира. Засега.
— Както заповядате. Мога ли да си тръгна?
— Можеш.
Агентът излезе, като затвори тихо и внимателно дъбовата врата на стаята. Дийкстра мълча дълго, вторачен към разпръснатите по бюрото карти, писма, доноси, протоколи от разпити и смъртни присъди.
— Ори.
Секретарят му вдигна глава и се изкашля. Не се обади.
— Вещерът е в Брокилон.
Ори Ройвен отново се изкашля и неволно погледна под бюрото, към краката на шефа си. Дийкстра забеляза погледа му.

— Точно така — промърмори той. — Това няма да го забравя. Заради него не можех да ходя две седмици. Изложих се пред Филипа, наложи се да скимтя като куче и да я моля за проклетите й лекове, иначе все още щях да куцам. Е, сам съм си виновен, подцених го. Найлошото е, че в момента не мога да си отмъстя, да се добера до вещерския му задник! Аз самият нямам време за това, а не мога да използвам хората си за лични интереси. Нали не мога, Ори?

— Кхъ-кхъ...

— Не кашлюкай. Знам. Ах, по дяволите, как подмамва властта! Как те изкушава да се възползваш от нея! Колко лесно е да се самозабравиш, когато я притежаваш! Но е достатъчно да се самозабравиш веднъж — и няма да има край... Филипа Ейлхарт още ли е в Монтекалво?

— Да.

— Вземи перото и мастилницата. Ще ти продиктувам писмо до нея. Пиши... По дяволите, не мога да се съсредоточа. Какви са тези проклети крясъци, Ори? Какво става там, на площада?

— Студентите замерят с камъни резиденцията на нилфгардския посланик. Ние им платихме за това, кхъ-кхъ, струва ми се.

— Аха. Добре. Затвори прозореца. Нека утре да отидат да замерят с камъни филиала на банката на джуджето Джанкарди. Той откажа да ми открие сметка.

— Джанкарди, кхъ-кхъ, преведе значителна сума във военния фонд.

— Така ли? Тогавя да замерят онези банки, които не са превели пари там.

— Всички преведоха.

— Ама, че си скучен, Ори. Пиши, ти казвам. „Любима Фил, слънце мое...“ Проклятие, постоянно забравям. Вземи нов лист. Готов ли си?

— Да, кхъ-кхъ.

— „Скъпа Филипа, госпожица Трис Мериголд сигурно се тревожи за вечеря, когото телепортира от Танед до Брокилон, като превърна този факт в дълбока тайна, пазена дори от мен, което жестоко ме нарани. Успокой я. Вещерът вече се чувства добре. Започна да изпраща от Брокилон емисарки със задачата да търсят следи от принцеса Цирила, от която толкова се интересува. Приятелят ни

Гералт явно не знае, че Цирила е в Нилфгард, където се готви за сватбата си с император Емхир. Иска ми се Гералт да си седи спокойно в Брокилон, затова ще се постарая тази новина да достигне до него.“
Записа ли?

— Кхъ-кхъ, „... да достигне до него.“

— Нов ред. „Чудно ми е...“ Ори, избърши перото, по дяволите! Пишем на Филипа, не на кралския съвет, писмото трябва да е естетически издържано! Нов ред. „Чудно ми е защо вешерът не търси контакти с Йенефер. Не ми се иска да мисля, че такава страст, граничеща с мания, е угаснала толкова внезапно, при все политическите възгледи на неговия идеал. От друга страна, ако се окаже, че точно Йенефер е доставила Цирила на Емхир и ако се намерят доказателства за това, то аз с удоволствие бих помогнал вешерът да получи тези доказателства. Сигурен съм, че проблемът би се разрешил от само себе си, а чернокосата красавица би изгубила спокойствието си. Вешерът не обича никой да закача девойчето. Артауд Теранова се убеди в това на Танед. Иска ми се да вярвам, Фил, че нямаш доказателства за предателството на Йенефер и не знаеш къде се крие тя. Би било много неприятно за мен, ако се окаже, че това е поредната тайна, криета от мен. Аз нямам тайни от теб...“
Защо се смееш, Ори?

— А, нищо, кхъ-кхъ...

— Пиши: „Аз нямам тайни от теб, Фил, и разчитам на взаимност. Оставам с дълбоко уважение...“, и така нататък, и така нататък. Дай да се подпиша.

Ори Ройвен посипа писмото с пясък, а Дийкстра се настани поудобно и завъртя като мелница палците на скръстените си върху корема ръце.

— А тази Милва, която вешерът изпраща да шпионира? — попита той. — Какво можеш да кажеш за нея?

— Тя се занимава, кхъ-кхъ — изкашля се секретарят, — с прехвърляне в Брокилон на групи *Scoia'tael*, разбити от темерските войски. Измъква елфите от хайки и блокади, осигурява им отдих и възможност за сформирание на нови бойни отряди...

— Спести ми общоизвестните сведения — прекъсна го Дийкстра. — Знам с какво се занимава Милва. Впрочем, смятам и аз да я използвам. Ако не беше така, отдавна да съм я подхвърлил на

темерийците. Какво можеш да кажеш за нея самата? За Милва като такава?

— Струва ми се, че е родом от някакво забутано село в Горен Соден. Всъщност се казва Мария Баринг. Милва е прякор, който са й дали дриадите. На Старата реч означава...

— Каня^[2] — прекъсна го Дийкстра. — Знам.

— Всички в рода й от поколения са ловци. Горски хора, които са на „ти“ с гъсталака. Когато синът на стария Баринг умрял, стъпкан от елен, старецът обучил на горския занаят дъщеря си. Когато и той умрял, майка й отново се омъжила. Кхъ-кхъ... Мария не се разбираше с пастрока си и избягала от къщи. Тогава била, струва ми се, на шестнайсет години. Отишла на север, живяла от лов, но лесничите на бароните не й улеснявали живота — преследвали я, сякаш е звяр. Така тя започнала да браконьерства в Брокилон, и там, кхъ-кхъ, я хванали дриадите.

— И вместо да й видят сметката, я приютили — промърмори Дийкстра. — Признали я за своя... А тя им се отблагодарила. Сключила договор с Вещицата от Брокилон, със старата Среброока Еитне. Мария Баринг умряла, за да живее Милва... Колко експедиции е направила, преди във Верден и Керак да се усетят? Три?

— Кхъ-кхъ... Четири, струва ми се... — На Ори Ройвен постоянно нещо му се струваше, въпреки че паметта му беше безупречна. — Били са около стотина души, от онези, които най-ожесточено ловуват за скалповете на дивожени. И не могли да се досетят толкова дълго, защото Милва от време на време изнасяла един от ранените на собствения си гръб, а оцелелият възхвалявал до небесата нейната храброст. Едва след четвъртия път, във Верден, струва ми се, някой се плеснал по челото. Как се получава така, запитали се изведнъж, кхъ-кхъ, че водачката, която хората са наели да им помага срещу дивожените, всеки път се измъква жива? И всичко се изяснило — че водачката води, но към капан, право под стрелите на чакащите в засада дриади...

Дийкстра отмести към края на бюрото протоколите с разпитите, защото му се стори, че пергаментът все още вони на стаята за изтезания.

— И тогава — досети се той — Милва е изчезнала в Брокилон като сън. Но и до днес във Верден е трудно да се събере отряд за поход

срещу дриадите. Старата Еитне и младата Каня добре са се справили. И се осмеляват да твърдят, че провокациите са наше, човешко изобретение. А може би...

— Кхъ-кхъ? — закашля се Ори Ройвен, учуден от прекъснатата фраза и проточилото се мълчание на шефа му.

— А може би най-накрая са започнали да се учат от нас — завърши студено шпионинът, гледайки доносите, протоколите за разпити и смъртните присъди.

* * *

След като не видя никъде следи от кръв, Милва се обезпокои. Изведнъж си спомни, че козелът пристъпи в момента, в който тя стреля. Пристъпи или се готвеше да пристъпи, но във всеки случай се беше помръднал и стрелата може би беше влязла в корема. Милва изруга. Изстрелът в корема е проклетие и позор за ловеца. Неуспех! Пфу, лош късмет!

Тя бързо се затича към склона на котловината, гледайки внимателно между къпините, мъховете и папратите. Търсеше стрелата. Снабдена с четириъгълен връх, чиито ръбове бяха така наострени, че ставаха за бръснене на подмишницата, изстреляната от петдесет крачки стрела би трябвало да пробие козела и да излезе от другата му страна.

Намери я и въздъхна с облекчение, изплю се три пъти, радвайки се на късмета си. Напразно се беше опасявала, даже беше по-хубаво, отколкото очакваше. Стрелата не беше покрита с лепкавото и вонящо съдържание на стомаха. По нея нямаше и светли, розови или петнисти следи от белия дроб. Цялото тяло на стрелата беше покрито с наситено тъмночервено. Тя беше пронизала сърцето. Нямаше нужда Милва да се прокрадва, не я очакваше дълъг поход по следите на животното. Несъмнено козелът лежеше мъртъв в храсталака, на не повече от сто крачки от поляната, на място, което щяха да й посочат кървавите следи. А простреляният в сърцето козел би трябвало да започне да кърви след няколко скока, така че следите щяха да се намерят лесно.

След като измина десетина крачки, тя наистина откри следите и тръгна подир тях, отново потъвайки в мисли и спомени.

* * *

Тя изпълни даденото на вещера обещание. Върна се в Брокилон дори по-рано, отколкото очакваше, само пет дни след Празника на жътвата, пет дни след новолунието, при което за хората започваше месец август, а за елфите Ламас, седмият, предпоследен *savaed* за годината.

Прехвърли се през Лента на разсъмване, заедно с петима елфи. Отрядът, който водеше, отначало наброяваше деветима конници, но войниците от Бруге през цялото време ги преследваха, а на три стаяния^[3] от реката започнаха да им дишат във врата и изостанаха чак при самата Лента, когато сред утринната мъгла на десния бряг изникна Брокилон. Войниците се бояха от Брокилон. Това спаси бегълците. Те се прехвърлиха през реката. Ранени и изтощени. И не всичките.

Тя имаше новини за вещера, но беше сигурна, че *Gwynbleidd* все още се намира в Кол Серай. Смяташе да отиде при него чак около пладне, след като се наспи както трябва. Така че беше изумена, когато той изведнъж изникна като призрак от мъглата. Безмълвно седна до нея, наблюдавайки я как разстила чула си върху купчина клони.

— Ама че си нетърпелив — каза тя с упрек. — Вещерю, не ме държат краката. Цял ден и цяла нощ съм била на седлото, не си чувствам задните части и цялата съм вир-вода, защото по изгрев-слънце сме се промъквали като вълци през крайбрежните върби...

— Моля те! Узна ли нещо?

— Узнах — изсумтя тя, докато разкопчаваше и смъкваше подгизналите си ботуши. — Без особени усилия, защото навсякъде говорят за това. Защо не ми каза, че твоята госпожичка е толкова важна личност! Мислех си, че ти е някаква доведена дъщеря, сираче, наказано от съдбата. А какво се оказва — принцеса на Цинтра! Ха! А може би и ти си предрешен княз?

— Говори, моля те.

— Кралете няма вече да се доберат до твоята Цирила, защото се говори, че е избягала от Танед право в Нилфгард, вероятно заедно с магиците изменници. А Емхир я е приел в Нилфгард с почести. И знаеш ли какво? Като че ли е замислил да се ожени за нея. А сега ме остави да си отдъхна. Ако искаш, ще поговорим, когато се наспя.

Вещерът мълчеше. Милва окачи мокрите си партенки на клон с много вейки, така че да ги огрее изгряващото слънце, и разкопча колана си.

— Искам да се съблека — промърмори. — Какво чакаш още? Предполагам, не си очаквал по-приятни новини? Нищо не те заплашва, никой не пита за теб, шпионите вече не се интересуват от теб. А твоето девойче се е измъкнало от кралете, ще става императрица...

— Сигурни ли са тези сведения?

— В наши дни нищо не е сигурно — прозя се Милва, сядайки върху леглото си. — Освен че слънцето всеки ден се движи по небето от изток към запад. Но това, което разправят за нилфгардския император и принцесата от Цинтра, трябва да е вярно. Всички за това говорят.

— Откъде тази внезапна публичност?

— Като че ли не знаеш! Та нали тя ще донесе на Емхир едно голямо парче земя! Не само Цинтра, но също и от тази страна на Яруга! Ха, та тя била и моя владетелка, защото аз съм от Горен Соден, а както се оказва, целият Соден е в нейно владение! Значи ако уловя елен в нейните земи и ме хванат, по нейна заповед може и да ме обесят... Ох, какъв проклет свят! По дяволите, очите ми се затварят...

— Само още един въпрос. От онези магьоснички... Тоест от онези магьосници, които са предатели, хванали ли са някого?

— Не. Но се говори, че една магичка се е самоубила. Скоро след като паднал Венгерберг, а каедвенските войски влезли в Аедирн. Несъмнено от отчаяние или заради страх от възмездие...

— В отряда, който доведе, имаше ли свободни коне? Ще ми дадат ли елфите един кон?

— Аха, нямаш търпение да тръгнеш на път — промърмори тя, завивайки се с чула. — И, струва ми се, знам накъде...

Тя млъкна, смаяна от израза на лицето му. Изведнъж се досети, че новините, които му беше донесла, изобщо не бяха приятни за него. Внезапно осъзна, че нищо, нищичко не разбира. Внезапно, съвсем неочаквано, тя изпита желанието да седне до него, да го обсипе с въпроси, да го изслуша, да се осведоми, може би да го посъветва нещо... Потри ожесточено крайчеца на околото си. „Уморена съм — помисли си тя. — Смъртта цяла нощ вървеше по петите ми. Трябва да си отпочина. В края на краищата какво ме засягат неговите мъки и

грижи? Какво ме засяга той? И тази девойка? Да вървят по дяволите и той, и тя! Проклятие, заради всичко това съвсем ми се отспа...“

Вещерът се изправи.

— Ще ми дадат ли кон? — повтори той.

— Вземи който искаш — отвърна тя след кратка пауза. — Но на елфите по-добре не им се мяркай пред очите. Здравата ни удариха на другия бряг, пуснаха ни от кръвчицата... Само врания не го пипай, той е мой... Е, какво чакаш още?

— Благодаря ти за помощта. За всичко.

Тя не отговори.

— Длъжник съм ти. Как да ти се отплатя?

— Как ли? Като си тръгнеш най-накрая! — извика тя, като се надигна на лакът и дръпна рязко чула. — Аз... трябва да се наспя! Вземи кон... и се махай. В Нилфгард, в пъкъла, по дяволите, все ми е едно! Махай се! Остави ме на мира!

— Ще ти се разплатя за всичко, което ти дължа — отговори той тихо. — Няма да забравя. Някога може да се получи така, че ти да се нуждаеш от помощ. От опора. От гръб. Тогава извикай, извикай в нощта. И аз ще дойда.

* * *

Козелът лежеше на края на склона, който беше изпъстрен от извиращи отвсякъде извори и гъсто обрасъл с папрати. Животното беше изпънато, а стъкленият му поглед беше вторачен в небето. Милва видя, че в светлосивия му корем са се впили огромни кърлежи.

— Ще трябва да си потърсите друга кръв, гадини — промърмори тя, докато навиваше ръкави и изваждаше ножа си. — Защото тази вече изстива.

С ловки и бързи движения тя разпори кожата от гръдната кост до задника на животното, умело прекара острието около гениталиите. Внимателно отдели слоя тлъстина, отрязва хранопровода и измъкна вътрешностите, при което изцапа ръцете си до лактите. Изрязва стомаха и жлъчния мехур, търсейки безоари. Тя не вярваше в магическите свойства на безоарите, но имаше достатъчно глупаци, които вярваха и плащаха.

Вдигна козела и го сложи върху лежащия наблизко дънер, с разпорения корем към земята, за да му изтича кръвта. Избърса ръцете си с наръч от папрати.

Седна до трофея си.

— Откачен, побъркан вещер — каза тя тихо, загледана в надвисналите на сто стъпки над нея корони на брокилонските борове. — Отиваш в Нилфгард за своето девойче. Отиваш на края на света, който е обхванат от пламъци, а дори не се сети да вземеш със себе си провизии. Знаем, че имаш за кого да живееш. Но имаш ли с какво да живееш?

Боровете, разбира се, не коментираха и не прекъсваха монолога ѝ.

— Аз си мисля — продължи Милва, човъркайки с ножа кръвта изпод ноктите си, — че нямаш никакъв шанс да намериш това твое девойче. Няма да стигнеш не само до Нилфгард, но дори и до Яруга. Мисля, че няма да се добереш дори до Соден. Струва ми се, че ти е писано да умреш. Смъртта ти е изписана на муцуната, наднича от проклетите ти очи. Ще те застигне, откачен вещерю, ще те застигне бързо. Е, благодарение на този козел поне няма да е гладна смърт. А това също е нещо. Поне така мисля.

* * *

При вида на влизания в залата за аудиенции нилфгардски посланик Дийкстра незабележимо въздъхна. Шилард Фиц-Йостерлен, посланикът на император Емхир вар Емрейс, имаше навика до води разговора на дипломатичен език и обожаваше да вплита в изреченията помпозни езикови чудатости, разбираеми само за дипломатите и учените. Дийкстра беше следвал в Оксенфурдската академия и макар и да не беше получил титлата магистър, познаваше основите на надутия университетски жаргон. Обаче го използваше неохотно, защото в дълбините на душата си не можеше да търпи помпозността и всевъзможните форми на помпозна церемониалност.

— Приветствам ви, Ваше Превъзходителство.

— Господин графе — поклони се церемониално Шилард Фиц-Йостерлен. — Ах, моля за извинение. Може би трябваше да кажа

„Ваша Княжеска Светлост?“, „Ваше Регентско Височество?“, „Ваше Величество държавни секретарю?“. Честно казано, Ваше Височество, върху вас се изсипва такъв порой от звания, че не знам как да ви титулувам, без да наруша протокола.

— Най-добре ще бъде „Ваше Кралско Величество“ — отговори скромно Дийкстра. — Нали знаете, Ваше Превъзходителство, че кралският двор прави краля. И навярно не ви е убягнал и фактът, че е достатъчно да извикам „Подскачайте“ и третогорският кралски двор пита: „Колко високо?“.

Посланикът знаеше, че Дийкстра преувеличава, но не чак толкова много. Принц Радовид все още беше малолетен, кралица Хедвиг беше сломена от трагичната смърт на съпруга си, аристократите бяха изплашени, оглупели, изпокарали се помежду си и разбити на фракции. На практика в Редания управляваше Дийкстра. Дийкстра без никакви усилия можеше да получи която си поиска титла. Но Дийкстра не искаше никаква.

— Ваше Величество е благоволил да ме повика — каза след кратка пауза посланикът. — Като е прескочил министъра на външните работи. На какво дължа тази чест?

— Министърът — Дийкстра вдигна поглед нагоре — се оттегли от задълженията си заради здравословното си състояние.

Посланикът поклати глава със сериозно изражение. Той много добре знаеше, че министърът на външните работи лежи в тъмница, а тъй като този министър беше страхливец и идиот, несъмнено беше издал на Дийкстра всичко за своите тайни отношения с нилфгардското разузнаване още при вида на предшестващата разпита демонстрация на уредите за изтезаване. Посланикът знаеше и че мрежата, организирана от агент Ватие де Ридо, шефът на императорското разузнаване, е била разкъсана, а всички нишки са се озовали в ръцете на Дийкстра. Знаеше също, че тези нишки водят към собствената му персона. Но неговата персона беше защитена от дипломатически имунитет, а задълженията му на посланик го караха да води играта докрай. Още повече след странните шифровани инструкции, изпратени неотдавна в посолството от Ватие и коронера Стефан Скелен, императорският агент по специалните поръчки.

— Тъй като приемникът на министъра на външните работи още не е назначен — продължи Дийкстра, — ми е възложена не особено

приятната задача да ви информирам, че Ваше Превъзходителство е обявен за персона нон грата в кралство Редания.

Посланикът се поклони.

— Съжалявам — каза той, — че недоверието, което ще предизвика взаимното отзоваване на посланици, е причинено от проблеми, които не засягат непосредствено нито кралство Редания, нито Нилфгардската империя. Империята не е предприемала никакви враждебни стъпки спрямо Редания.

— Освен блокадата на устието на Яруга и островите Скелиге за нашите кораби и стоки. И освен въоръжаването и подпомагането на бандите на *Scoia tael*.

— Това са инсинуации.

— А концентрирането на имперски войски във Верден и Цинтра? А рейдовете на въоръжени банди в Соден и Бруге? Соден и Бруге са темерски протекторати, а ние сме в съюз с Темерия, Ваше Превъзходителство; нападението срещу Темерия е нападение срещу нас. Има и проблеми, касаещи пряко Редания — метежът на остров Танед и злодейското покушение срещу крал Визимир. И ролята, която империята е изиграла в тези събития.

— *Quod attinet*^[4] до инцидента на Танед — разпери ръце посланикът, — не съм упълномощен да изказвам мнението си. На Негово Императорско Величество Емхир вар Емрейс са му чужди задкулисните игри и разчистванията на сметки между вашите магьосници. Съжалявам, че протестите ни срещу вашата пропаганда, опитваща се да внуши обратното, имат толкова малък ефект. Пропаганда, която, осмелявам се да отбележа, е разпространявана не без подкрепата на властите в кралство Редания.

— Вашите протести ме изумяват и безкрайно ме озадачават — леко се усмихна Дийкстра. — В края на краищата императорът ни най-малко не крие факта, че в двора му се намира цинтрийска дукеса, отвлечена точно от Танед.

— Цирила, кралицата на Цинтра — поправи го натъртено Шилард Фиц-Йостерлен — не беше похитена, а потърси убежище в Империята. Това няма нищо общо с инцидента на Танед.

— Сериозно?

— Инцидентът на Танед — продължи посланикът с каменна физиономия — предизвика отвращение у императора. А безумното

покушение срещу крал Визимир — искреното му възмущение. Още по-голямо възмущение буди разпространеният сред простолудието отвратителен слух, че подстрекателите на тези престъпления се крият в Империята.

— Да се надяваме, че хващането на истинските подстрекатели ще сложи край на слуховете — изрече бавно Дийкстра. — А тяхното хващане и възстановяването на справедливостта са въпрос единствено на време.

— *Justitia fundamentum regnorum* — съгласи се със сериозен вид Шилард Фиц-Йостерлен. — *A crimen horribilis non potest non esse punibile*^[5]. Гарантирам, че Негово Императорско Величество също иска да стане така.

— По силите на императора е да изпълни това свое желание — подхвърли неохотно Дийкстра, скръствайки ръце на гърдите си. — Една от ръководителките на заговора, Енид ан Глеана, до неотдавна позната като магьосницата Францеска Финдабаир, с благоволенieto на императора си играе на кралица на марионетна държава на елфите в Дола на Блатхан.

— Негово Императорско Величество — поклони се студено посланикът — не може да се намесва в делата на Дола на Блатхан, независимо кралство, признато от всичките му съседи.

— Но не и от Редания. За Редания Долът на Блатхан си остава част от кралство Аедирн. Макар и заедно с елфите и Каедвен да разкъсахте Аедирн на части, макар и от Лирия да не остана *lapis super lapidem*^[6], вие прекалено избързахте да заличите тези кралства от картата на света. Прекалено избързахте, Ваше Превъзходителство. Но сега не е времето и мястото да спорим по този въпрос. Нека Францеска Финдабаир засега си царува, но справедливостта ще възтържествува. А какво става с другите бунтовници и организатори на покушението срещу крал Визимир? Какво става с Вилгефорц от Рогевеен, с Йенефер от Венгерберг? Има основания да се предполага, че след неуспеха на пуча те са избягали в Нилфгард.

— Уверявам ви — вдигна глава посланикът, — че не е така. А ако това се случи, гарантирам, че наказанието няма да им се размине.

— Те не са се провинили пред вас, следователно не вие сте тези, които трябва да ги накажат. Император Емхир ще докаже искреността

на желанието си за раздаване на правосъдие, което, както казахте, е *fundamentum regnoium*^[7], като ни предаде престъпниците.

— Не може да се отрече справедливостта на вашето искане — призна Шилард Фиц-Йостерлен, изобразявайки смутена усмивка. — Обаче тези лица ги няма в Империята, *to primo*^[8]. *Secundo*^[9], дори и да са попаднали там, то съществува *impediment*^[10]. Екстрадирането се извършва по съдебно решение, в дадения случай обявено от императорския съвет. Имайте предвид, Ваше Величество, че скъсването на дипломатически отношения от страна на Редания е враждебен акт и трудно може да се разчита, че съветът ще гласува за екстрадирането на лица, търсещи убежище, ако това екстрадиране бъде поискано от неприятелска държава. Това би бил безпрецедентен случай... Освен ако...

— Ако какво?

— Ако не се създаде прецедент.

— Не разбирам.

— Ако кралство Редания се съгласи да предаде на императора негов поданик, арестуван тук като обикновен престъпник, императорът и неговият съвет биха имали основание да се отплатят за този жест на добра воля.

Дийкстра мълча дълго, създавайки впечатление, че дреме или размишлява.

— За кого става въпрос?

— Името на престъпника... — Посланикът се направи, че се опитва да си спомни, после отвори папката за документи, облицована с козя кожа. — Извинявайте, *memoria fragilis est*^[11]... Ето го. Някой си Кахир Мавр Дифрин аеп Кеалах. Доста престъпления му се водят. Търси се за убийство, дезертъорство, *raptus puellae*^[12], изнасилване, кражба и фалшифициране на документи. Избягал е през граница, за да се скрие от гнева на императора.

— В Редания? Далечен път е избрал.

— Ваше Величество — леко се усмихна Шилард Фиц-Йостерлен — не ограничава интересите си само до Редания. Не се съмнявам, че ако престъпникът бъде хванат в някое от кралствата, които са в съюз с Редания, Ваше Величество би узнал и би докладвал на някой от многобройните си... приятели.

— Как казахте, че е името на този престъпник?

— Кахир Мавр Дифрин аеп Кеалах.

Дийкстра мълча дълго, правейки се, че рови в паметта си.

— Не — каза най-накрая. — Не е хванат никой с такова име.

— Наистина ли?

— Моята *memoria* никога не *fragilis* в такива случаи. Съжалявам, Ваше Превъзходителство.

— Аз също — отговори студено Шилард Фиц-Йостерлен. — Особено като се има предвид, че при такива условия взаимното екстрадиране на престъпници изглежда невъзможно. Няма да отегчавам повече Ваше Величество. Желая ви здраве и успехи.

— И аз на вас. Сбогом, Ваше Превъзходителство.

Посланикът излезе, като направи няколко доста сложни церемониални поклона.

— Целуни ме по семпитернума^[13], умнико — промърмори Дийкстра, скръствайки ръце на гърдите си. — Ори!

Секретарят, почервенял от дълго сдържаната кашлица, се измъкна иззад пердето.

— Филипа все още ли е в Монтекалво?

— Да, кхъ-кхъ. И с нея са госпожите Льоантил, Мериголд и Мец.

— След ден-два може да избухне война, всеки момент границата на Яруга ще пламне, а те са се затворили в някакъв див замък! Взemi перото и пиши: „Любима Фил...“ О, по дяволите!

— Написах „Скъпа Филипа“.

— Добре. Пиши нататък. „Може би ще ти е интересно да узнаеш, че чудахът с шлем с пера, който изчезна толкова загадъчно от Танед, се казва Кахир Мавр Дифрин и е син на сенешал Кеалах. Този странен тип го търсим не само ние, но както се оказа, и службите на Ватие де Ридо, и хората на онзи кучи син...“

— Госпожа Филипа, кхъ-кхъ, не обича такива думи. Написах „онзи мошеник“.

— Така да бъде, „... онзи мошеник Стефан Скелен. Ти знаеш не по-зле от мен, скъпа Фил, че разузнавателните служби издирват само онези агенти и емисари, които особено много са вбесили Емхир. Такива, които, вместо да изпълнят заповедта или да загинат, са го предали и не са изпълнили заповедта. Така че нещата изглеждат доста странни, тъй като бяхме сигурни, че заповедите, дадени на Кахир, се отнасят до залавянето на принцеса Цирила и доставянето ѝ в

Нилфгард“. На нов ред. „Бих искал да обсъдя на четири очи с теб странните, но обосновани подозрения, които се появиха у мен във връзка с това дело, а също така и доста поразителните, но нелишени от смисъл теории. С най-дълбоко уважение“, *et cetera, et cetera*^[14].

* * *

Милва тръгна право на юг, без да завива; първо по брега на Лента, през Пепелището, а по-късно, след като прекоси реката — по влажните дерета, покрити с пухкав килим от яркозелен мъх. Изхождаше от предположението, че вещерът, който не познава местността толкова добре като нея, няма да рискува да се прехвърли на човешкия бряг. Скъсявайки пътя си при огромната извивка на реката в посока към Брокилон, тя имаше добри шансове да го догони в района на водопада Кеан Трайс. При бърз ход, без да се спира, можеше дори да го изпревари.

Сипките не грешаха, че пееха. Небето на юг явно се заоблачаваше. Въздухът стана плътен и тежък, комарите и щръклиците ставаха все по-нахални и настойчиви.

Когато излезе при лъката, обрасла с все още зелени орехи, лещаци и гол, черникав зърнастец, почувства нечие присъствие. Не чу, а чувства. Знаеше, че това са елфи.

Задържа коня, за да могат скритите в гъсталака стрелци да я разгледат както трябва. Затаи дъх. С надеждата, че не е попаднала на припрени елфи.

Над праметнатото през гърба на коня козле бръмчеше муха.

Шумолене. Тихо подсвиркване. Тя подсвирна в отговор. *Scoia'tael* изникнаха от гъсталака като призраци, а Милва едва сега въздъхна с облекчение. Познаваше ги. Те бяха от отряда на Коинеах Де Рео.

— *Hael* — каза тя, слизайки от коня. — *Que'ss va?*

— *Ne'ss* — отвърна сухо един елф, чието име тя не помнеше. — *Саетт*.

Останалите се разположиха наблизко, на поляната. Бяха поне трийсетина, повече от целия отряд на Коинеах. Милва се учуди — напоследък отрядите на „катериците“ по-скоро се топяха, отколкото

нарастваха. Срецащите се понастоящем отряди бяха групи от окървавени, разтревожени, едва държащи се върху седлата и на краката си дрипльовци. Този отряд беше различен.

— *Caed, Coinneach* — поздрави тя приближаващия се командир.

— *Caedmil, sor'ca*.

Sor'ca. Сестричке. Така я наричаха онези, с които беше в приятелски отношения, когато искаха да изразят уважение и симпатия. Въпреки че бяха много, много зими по-стари от нея. Отначало тя беше за елфите просто *Dh'oine*, човек. После, когато вече им помагаше редовно, ѝ казваха *Aen Woedbeanna*, „жената от гората“. Още по-късно, когато я опознаха добре, подобно на дриадите, започнаха да я наричат Милва или Каня. Истинското ѝ име, което тя издаваше само пред най-близките, отплащайки се на подобни жестове от тяхна страна, не им се удаваше и го изговаряха като „Меаря“ с лека гримаса, сякаш то се асоциираше в езика им с нещо лошо. И веднага преминаваха на „*sor'ca*“.

— Накъде сте тръгнали? — Милва се загледа по-внимателно, но все така не забеляза нито ранени, нито болни. — До Осма миля? В Брокилон?

— Не.

Въздържа се от по-нататъшни разпити, защото познаваше елфите доста добре. Достатъчно ѝ беше само да види неподвижните, застинали лица и преувеличеното, демонстративно спокойствие, с което елфите наместваха екипировката и оръжието си. Достатъчно ѝ беше да погледне внимателно в дълбоките, бездънни очи. Знаеше, че отиват да се бият.

Небето на юг тъмнееше, смрачаваше се.

— А ти накъде си тръгнала, *sor'ca*? — попита Коинеах, после хвърли бърз поглед към праметнатото през гърба на коня козле и леко се усмихна.

— На юг — изрече студено тя, разсейвайки заблудата му. — Към Дришот.

Елфът спря да се усмихва.

— По човешкия бряг?

— Поне до Кеан Трейс — сви рамене тя. — При каскадите ще премина на брокилонската страна, защото...

Чу пръхтене на коне и се обърна. Към и без това необичайно многобройния отряд се присъединиха нови *Scoia'tael*. Милва познаваше още по-добре новопристигналите.

— Чиаран! — извика тихо тя, без да крие смайването си. — Торувел! Какво правите тук? Едвам успях да ви преведа до Брокилон, а вие отново...

— *Ess'creasa, sor'ca* — изрече със сериозен тон Чиаран аеп Деарб. Превръзката на главата му беше на петна от процеждащата се кръв.

— Така трябва — повтори след него Торувел, докато слизаше внимателно от коня, пазейки превързаната си ръка. — Пристигнаха новини. Не можем да стоим в Брокилон, когато всеки лък е важен.

— Ако знаех — нацупи устни тя, — нямаше да се мъча заради вас. Нямаше да си рискувам главата.

— Новините дойдоха едва вчера през нощта — поясни тихо Торувел. — Не можахме... Не можем в такъв момент да изоставим своите братя по оръжие. Не можем, разбери това, *sor'ca*.

Небето потъмняваше все повече и повече. Този път Милва отчетливо чу далечен гръм.

— Не язди на юг, *sor'ca* — каза Коинеах Де Рео. — Иде буря.

— А какво може да ми направи... — Тя се сепна и го погледна внимателно. — Ха! Значи такива новини са стигнали до вас? Нилфгардците, нали? Прехвърлят се през Яруга в Соден? Удрят Бруге? Ето защо сте тръгнали.

Той не отговори.

— Да, като в Дол Ангра — погледна го тя в тъмните очи. — Отново нилфгардският император ви използва, за да създавате суматоха с огън и меч в тила на хората. И после императорът ще склочи мир с кралете, а вас ще ви избият. Сами ще изгорите в огъня, който разпалвате.

— Огънят пречиства. И закалява. Трябва да се премине през него. *Aenyell'hael, all'ea, sor'ca*? На вашия език — огнено кръщение.

— На мен ми е по-скъп друг огън. — Милва побутна козела и го хвърли на земята, в краката на елфите. — Такъв, който пращи под шиша. Вземете го, за да не отслабнете от глад по време на похода. На мен вече не ми трябва.

— Няма ли да тръгнеш на юг?

— Ще тръгна.

„Ще тръгна — помисли си тя, — ще тръгна бързо. Трябва да предупредя този глупав вещер, да му кажа в каква каша се забърква.“

— Недей, *sor'sa*.

— Престани, Коинеах.

— От юг идва буря — повтори елфът. — Идва голяма буря. И голям огън. Скрий се в Брокилон, сестричке, не тръгвай на юг. Ти направи за нас много, сега вече не можеш да направиш повече. И не си длъжна. А ние сме длъжни. *Ess'tedd, esse creasa!* Време е да тръгваме. Сбогом.

Въздухът беше тежък и плътен.

* * *

Телепроеекционното заклинание беше много сложно, трябваше да го произнасят заедно, съединили дланите си и мислите си. Оказа се, че дори и тогава усилията са неимоверни. А и разстоянието не беше малко. Стиснатите клепачи на Филипа Ейлхарт трепереха, Трис Мериголд дишаше тежко, на високото чело на Кейра Мец беше избила пот. Само върху лицето на Маргарита Льоантил не се забелязваше умора.

В оскъдно осветената стая изведнъж стана много светло, тъмната ламперия на стената се покри с мозайка от отблясъци. Над кръглата маса увисна блещукащо с млечнобяла светлина кълбо. Филипа Ейлхарт довърши заклинанието и кълбото се спусна отсреща, към един от дванайсетте наредени около масата столове. Във вътрешността на кълбото се появи неясна фигура. Изображението трепереше, проекцията не беше особено стабилна. Но бързо ставаше все по-ясна.

— Дяволска работа — измърмори Кейра, бършейки челото си. — Нима на онези там, в Нилфгард, не са им познати нито „гламурът“, нито разкрасяващите магии?

— Явно не — отговори Трис със свити устни. — За модата май също не са чували нищо.

— И за нищо, наподобяващо грим — каза тихо Филипа. — А сега млъкнете, момичета. И не я зяпайте. Трябва да стабилизираме проекцията и да приветстваме гостенката ни. Помогни ми, Рита.

Маргарита Лъоантил повтори формулата на заклинанието и жеста на Филипа. Изображението потрепна няколко пъти, изгуби мъгливата си неустойчивост, контурите и цветовете се изостриха. Сега магьосничките можеха да разгледат по-добре фигурата, намираща се от отсрещната страна на масата. Трис прехапа устни и намигна многозначително на Кейра.

Жената от проекцията имаше бяло лице с нездрава кожа, безцветни, безлични очи, тънки устни и леко крив нос. Носеше странна, конусовидна и леко измачкана шапка. Изпод меката ѝ периферия падаха тъмни коси, които не изглеждаха особено чисти. Впечатлението за непривлекателност и запуснатост се подсилваше от черната, свободна и безформена дреха, общита на раменете с раздърпана сребърна нишка. Бродерията изобразяваше полумесец, заобиколен от звезди. Това беше единственото украшение на нилфгардската магьосница.

Филипа Ейлхарт се изправи, стараяйки се да не демонстрира прекалено бижутата си, дантелите и деколтето.

— Уважаема госпожо Асире — каза тя, — добре дошла в Монтекалво. Страшно се радваме, че приехте поканата ни.

— Направих го от любопитство — отговори с неочаквано приятен и мелодичен глас магьосничката от Нилфгард, машинално намествайки шапката си. Ръката ѝ беше слаба, покрита с жълти петна, ноктите ѝ бяха напукани и неравни, явно изгризани. — Изцяло от любопитство — повтори тя, — чиито последствия могат да се окажат фатални за мен. Моля за обяснения.

— Незабавно се заемам с тях — кимна Филипа, давайки знак на останалите магьоснички. — Но позволи ми първо да повикам проекциите на другите участници в събранието и всички да бъдат представени на останалите. Моля за малко търпение.

Магьосничките отново се хванаха за ръце, възобновявайки сливането. Въздухът в стаята зазвъня като обтегната струна, изпод кесоните на тавана отново се спусна свистяща мъгла, запълвайки помещението с блещукащи сенки. Над три от незаетите столове израснаха пулсиращи светли сфери, а вътре в сферите се мярнаха очертания на фигури. Първа се появи Сабрина Глевисиг с тюркоазена рокля с предизвикателно деколте и огромна ажурна изправена яка, създаваща красива рамка за фризираните и прихванати с диамантена

диадема коси. До нея от млечнобелия блясък изникна Шеала де Танкарвил, облечена с черно кадифе, обшито с перли, и с шал от сребриста лисича кожа около врата. Магьосницата от Нилфгард облиза нервно тънките си устни. „Чакай да дойде Францеска — помисли си Трис. — Когато видиш Францеска, черен плъх такъв, очите ти ще изскочат.“

Францеска Финдабаир не ги разочарова. Нито с разкошната кървавочервена рокля, нито с гордата прическа, нито с рубиновото колие, нито с очите на сърна, подчертани от яркия елфически грим.

— Добре дошли на всички дами в замъка Монтекалво — каза Филипа. — Позволих си да ви поканя тук, за да обсъдим някои въпроси от сериозно значение. Съжалявам, че се срещаме във вида на телопроекции. Но в момента нито разделящото ни пространство, нито ситуацията, в която всички ние се намираме, не ни позволяват да се срещнем на живо. Аз съм Филипа Ейлхарт, владетелката на този замък. Като инициатор на срещата и домакин ще си позволя да представя всички. От дясната ми страна седи Маргарита Льоантил, ректор на Академията в Аретуза. Вляво от мен са Трис Мериголд и Кейра Мец от Карерас. По-нататък са Сабрина Глевисиг от Ард Карайг, Шеала де Танкарвил, пристигнала от Крейден, от Ковир. Францеска Финдабаир, известна също като Енид от Глеан, настоящата владетелка на Долината на цветята. И най-накрая, Асире вар Анахид от Виковаро в Нилфгардската империя. А сега...

— А сега аз си тръгвам! — извика Сабрина Глевисиг, сочейки с окичената си с пръстени ръка към Францеска. — Отиде твърде далеч, Филипа! Нямам намерение да седя на една маса с тази проклета елфка, дори и да е във вид на илюзия! Кръвта по стените и подовете в Гарщанг още не е засъхнала! А тази кръв я проля тя! Тя и Вилгефорц!

— Моля да се запази учтив тон. — Филипа се облегна и с двете си ръце на ръба на масата. — И хладнокръвие. Изслушайте това, което искам да ви кажа. За нищо повече не ви моля. Когато приключа, всяка от вас ще реши дали да остане, или да си тръгне. Проекцията е доброволна, може да се прекъсне във всеки момент. Единственото, за което моля, е онези, които решат да си тръгнат, да запазят срещата ни в тайна.

— Знаех си! — Сабрина направи толкова рязко движение, че за миг излезе от проекцията. — Тайна среща! Тайни договори! Накратко

казано — заговор! И мисля, че е ясно против кого. Подиграваш ли ни се, Филипа? Искаш да запазим всичко в тайна от нашите крале, от колегите, които не сметна за нужно да поканиш? А ето там седи Енид Финдабаир, царуваща в Дола на Блатхан с благоволенията на Емхир вар Емрейс, владетелка на елфите, които активно и с оръжие в ръка подкрепят Нилфгард. Не стига това, но с изумление виждам, че в стаята има и магьосница от Нилфгард. Откога магьосниците от Нилфгард са се отказали от сляпото подчинение и робската сервилност към своите владетели? За какви тайни говорим тук? Щом тя е тук, значи е със знанието и съгласието на Емхир! По негова заповед! Като негови очи и уши!

— Възрабявам — изрече спокойно Асире вар Анахид. — Никой не знае, че участвам в срещата. Помолиха ме да пазя тайна, обещах и ще си удържа на обещанието. Това е и в мой личен интерес. Защото ако всичко това излезе наяве, няма да си запазя главата. Тъй като на това се дължи сервилността на магьосниците в Империята. Могат да избират между сервилността и ешафода. Поех риск. Възрабявам против обвинението, че съм тук като шпионин. Мога да го докажа само по един начин: чрез собствената си смърт. Достатъчно ще е да се наруши спазването на тайната, за която призовава госпожа Ейлхарт. Достатъчно ще е новината за нашата среща да излезе извън тези стени, и ще загубя живота си.

— За мен разгласяването на тайната също би имало неприятни последствия — усмихна се очарователно Франческа. — Имаш отлична възможност да си отмъстиш, Сабрина.

— Ще си отмъстя по друг начин, елфке. — Черните очи на Сабрина опасно припламнаха. — Ако тайната излезе наяве, няма да е по моя вина или непредпазливост. В никакъв случай не по моя!

— Намекваш ли за нещо?

— Разбира се — намеси се Филипа Ейлхарт. — Разбира се, че Сабрина намеква. Тя тънко намеква на дамите за моето сътрудничество със Сигизмунд Дийкстра. Сякаш самата тя не е имала контакти с разузнаването на крал Хенселт!

— Има разлика — промърмори Сабрина. — Аз не съм била три години любовница на Хенселт! Още по-малко пък негова шпионка!

— Достатъчно! Млъкни!

— Подкрепям — обади се неочаквано Шеала де Танкарвил. — Млъкни, Сабрина. Стига сме дрънкали за Танед, за шпионски и извънбрачни афери. Не дойдох, за да участвам в спорове и да слушам взаимни упреци и обиди. Също така не съм заинтересована и от ролята на арбитър — ако сте ме повикали с тази цел, трябва да ви кажа, че е било напразно. Всъщност, подозирам, че участието ми в срещата при всички случаи е напразно, че губя време за сметка на изследователската си работа. Но ще се въздържа от предположения. Предлагам най-сетне да дадем думата на Филипа Ейлхарт. В края на краищата трябва да узнаем целта и причината на това събиране. Да разберем ролята, която трябва да изпълним. Тогава без излишни емоции ще решим дали да продължим представлението или да спуснем завесите. Дискретността, за която ни помолиха, естествено, обвързва всички ни. Що се отнася до последствията за недискретните — аз, Шеала де Танкарвил, ще се заема лично с този проблем.

Нито една от магьосничките не се помръдна и не изрече нито дума. Трис нито за миг не се усъмни в сериозността на предупреждението на Шеала. Отшелничката от Ковир не хвърляше думите си на вятъра.

— Даваме ти думата, Филипа. Обръщам се към уважаемото събрание с молба да пази тишина, докато Филипа не даде знак, че е приключила.

Филипа Ейлхарт се изправи, шумолейки с роклята си.

— Уважаеми колежки — започна тя, — ситуацията е сериозна. Магията е в опасност. Трагичните събития на Танед, към които се връщам мислено със съжаление и нежелание, доказаха, че резултатите от стотици години уж безконфликтно сътрудничество мигновено пропадат, когато стане въпрос за лична изгода и прекомерни амбиции. Сега ние имаме разкол, хаос, взаимна вражда и недоверие. Случващото се започва да се изплъзва от контрол. За да се възстанови контролът, за да не допуснем стихийните катаклизми да потопят този размятан от бурята кораб, нечии силни ръце трябва да хванат кормилото му. Аз, госпожа Льоантил, госпожа Мериголд и госпожа Мец вече обсъдихме проблема и стигнахме до съгласие. Не е достатъчно да се възстановят унищожените на Танед Капитул и Съвет. Всъщност тези две институции няма и от кого да се възстановят, няма и гаранции, че още от изграждането им няма да се заразят от болестта, унищожила

предишните. Необходимо е да се създаде съвсем нова, тайна организация, която да служи напълно само на делото на магията. Която ще направи всичко възможно, за да не допусне катаклизъм. Защото ако магията загине, този свят също ще загине. Така, както преди много векове светът, лишен от магията и от прогреса, предизвикван от нея, потънал в хаос и мрак, удавил се в кръв и варварство. Каним всички присъстващи тук да се присъединят към нашата инициатива и да вземат активно участие в работата на предложеното тайно общество. Позволихме си да ви поканим, за да чуем вашето мнение по този въпрос. Приключих.

— Благодарим — кимна Шеала де Танкарвил. — Ако позволите, аз ще продължа. Първият ми въпрос, драга Филипа, е следният: защо аз? Защо ме повикахте тук? Аз многократно съм отказвала да се издига кандидатурата ми за Капитула, отказвала съм кресло в Съвета. Първо, аз съм погълната от работата си. Второ, смятам и винаги съм смятала, че в Ковир, Повис и Хенгфорс има други, по-достойни за тази чест. Питам защо поканихте тук мен, а не Кардуин? Не Истред от Аед Гинваел, Тугдуал или Зангенис?

— Защото те са мъже — отговори Филипа. — Организацията, която имам предвид, трябва да се състои само от жени. Госпожо Асире?

— Оттеглям въпроса си — усмихна се нилфгардската магьосница. — Той съвпада с въпроса на госпожа Де Танкарвил. Отговорът ви ме задоволява.

— Намирисва ми на женски шовинизъм — подхвърли язвително Сабрина Глевисиг. — Особено от твоите уста, Филипа, след смяната на... ориентацията ти. Нямам нищо против мъжете. Нещо повече — аз обожавам мъжете и не мога да си представя живота без тях. Но... След кратък размисъл... Общо взето, това е разумна концепция. Мъжете са психически нестабилни, прекалено се поддават на емоциите, на тях не може да се разчита в критични ситуации.

— Това е факт — съгласи се спокойно Маргарита Льоантил. — Постоянно сравнявам резултатите на ученичките от Аретуза с резултатите от работата на момчетата от училището в Бан Ард, и везните винаги се накланят в полза на момичетата. Магията означава търпение, деликатност, интелект, досетливост, упоритост, а също така смирено и спокойно приемане на пораженията и несполуките. Мъжете

ги погубва амбицията. Те винаги искат нещо, за което знаят, че е невъзможно и недостижимо. А не забелязват възможното.

— Достатъчно, достатъчно, достатъчно! — възкликна Шеала, без да крие усмивката си. — Няма нищо по-лошо от научно обоснования шовинизъм, засрами се, Рита. Макар че... Да, аз също смятам за правилна предложената еднopolова структура на този... конвент или, ако щете, ложа. Както чухме, става въпрос за бъдещето на магията, а магията е прекалено сериозно нещо, за да се поверява съдбата ѝ на мъжете.

— Ако позволите — изрече мелодично Францеска Финдабаир, — бих искала да прекъсна за момент дискусията за естественото и несъмненото доминиране на нашия пол, и да се съсредоточим върху въпросите, засягащи предложената инициатива, чиято цел все така не ми е докрай ясна. Моментът не е случаен и навява асоциации. Води се война. Нилфгард разгроми северните кралства и ги е притиснал до стената. Дали зад общите приказки, които чух тук, не се крие желание да се обърне ситуацията? Да се разгроми и да се притисне до стената Нилфгард? А после да дойде редът на наглите елфи? Ако е така, скъпа Филипа, няма да се разберем.

— Това ли е причината, заради която ме поканихте тук? — попита Асире вар Анахид. — Не отделям особено внимание на политиката, но знам, че императорската армия удържа победа над вашите войски във войната. Освен госпожа Францеска и госпожа Танкарвил, която е поданик на неутрално кралство, всички останали дами са представителки на враждебни на Нилфгардската империя държави. Как трябва да разбирам думите за солидарност между магьосничките? Като призив към измяна? Съжалявам, но не се виждам в подобна роля.

След като приключи, тя се наведе, сякаш за да докосне нещо, намиращо се извън проекцията.

— С нея отгоре на всичко има и котка — прошепна Кейра Мец. — Обзалагам се, че е черна...

— Тихо — изсъска Филипа. — Скъпа Францеска, уважаема Асире, инициативата ни трябва да бъде абсолютно аполитична, това е основната ни идея. Ще се ръководим не от интересите на раси, кралства, крале и императори, а от благого на магията и нейното бъдеще.

— Ако ще се ръководим от благого на магията — усмихна се студено Сабрина Глевисиг, — мисля, че не бива да забравяме и за благосъстоянието на магьосниците? А нали на всички ни е известно как се отнасят към магьосниците в Нилфгард. Ние тук ще си дрънкаме аполитично, а когато победи Нилфгард и попаднем под властта на императора, то всичките ще изглеждаме като...

Трис се размърда неспокойно. Филипа, въздъхна едва чуто. Кейра сведе поглед. Шеала се направи, че намества шала си. Франческа прехапа устни. Лицето на Асире вар Анахид не потрепна, но се покри с лека руменина.

— Искях да кажа, че всички нас ще ни очаква лоша съдба — бързо завърши Сабрина. — Филипа, Трис и аз, всички бяхме на Соденския хълм. Емхир ще се разплати с нас за това поражение, за Танед, за цялата ни дейност. Но това е само едно от съмненията, които предизвикват у мен декларираната аполитичност на този конвент. Означава ли участието в него незабавно да се откажем от настоящата ни политическа служба, която изпълняваме при нашите крале? Или трябва да си останем по местата и да служим на двама господари: магията и властта?

— Когато някой твърди, че е аполитичен — усмихна се Франческа, — винаги го питам коя от политиките конкретно има предвид.

— Със сигурност не онази, с която се занимава — каза Асире вар Анахид, гледайки към Филипа.

— Аз съм аполитична — вдигна глава Маргарита Льоантил. — И моето училище също е аполитично. Имам предвид всички съществуващи типове, видове и родове политика.

— Скъпи дами — обади се мълчалата дълго време Шеала, — помнете, че сте от силния пол. Не се дръжте като момиченца, които дърпат през масата към себе си чинията с лакомствата. Предложените от Филипа принципи са абсолютно разбираеми. Поне за мен, а нямам много основания да ви смятам за по-малко съобразителни. Извън стените на тази зала можете да бъдете каквито си искате и да служите на когото желаете с каквото пожелаете, колкото искате вярно. Но когато конвентът се събере, трябва да се занимаваме изцяло с магията и с нейното бъдеще.

— Точно така си го представям — потвърди Филипа Ейлхарт. — Знам, че проблемите са много, че има съмнения и неясноти. Ще ги обсъдим при следващата среща, в която всички ние ще участваме вече не като проекции или илюзии, а лично. Присъствието ще се смята не за официален акт на присъединяване към конвента, а за жест на добра воля. Ще вземем заедно решението дали изобщо да има такъв конвент. Всички ние. Равноправно.

— Всички ние? — повтори Шеала. — Виждам тук празни столове, предполагам, че не са сложени случайно?

— Конвентът трябва да се състои от дванайсет магьоснички. Бих искала кандидатката за едно от празните места да ни бъде предложена и представена на следващото ни събиране от госпожа Асире. В Нилфгардската империя със сигурност ще се намери поне още една достойна магьосничка. Другото място съм го оставила за теб, Францеска. За да не се чувстваш самотна като единствената чистокръвна елфка. Третото...

Енид ан Глеана вдигна глава.

— Моля те за две места. Имам две кандидатури.

— Някоя от дамите възразява ли срещу нейната молба? Ако не, то и аз не съм против. Днес е пети август, петият ден след новолунието. Ще се срещнем отново на втория ден след пълнолунието, драги колежки, след четиринайсет дни.

— Момент — прекъсна я Шеала де Танкарвил. — Едно място все пак остава празно. Коя трябва да бъде дванайсетата магьосница?

— Точно това ще стане първата задача, с която ще се заеме ложата — усмихна се тайнствено Филипа. — След две седмици ще ви кажа кой трябва да седне на дванайсетия стол. А после ще помислим заедно как да го осъществим. Моята кандидатура и тази личност ще ви шокира. Защото това не е обикновена личност, скъпи колежки. Тя е Смърт или Живот, Разруха или Възраждане, Ред или Хаос. Зависи от гледната точка.

* * *

Цялото село наизлиза от дворовете, за да наблюдава преминаването на бандата. Тузик излезе заедно с останалите. Имаше

работа, но не можа да се сдържи. Напоследък много се говореше за Плъховете. Дори се носеше слух, че всичките са хванати и обесени. Обаче слухът беше фалшив — доказателството за това демонстративно и без да бърза преминаваше като на парад пред цялото село.

— Нагли злодеи — прошепна някой зад гърба на Тузик, но в тона се долавяше възхищение. — Вървят си насред селото...

— Нагласили са се, сякаш отиват на сватба...

— А конете им какви са! И нилфгардците нямат такива!

— Е, да, крадени! Плъховете вземат конете на всички. Сега конете лесно се продават. А най-хубавите ги оставят за себе си.

— Този най-отпред, вижте го, това е Гиселхер... Главатарят им.

— А до него, на кафеникавия кон, е онази елфка... Викат ѝ Искра...

Изад оградата изскочи едно куче и започна да лае, завирайки се между предните крака на кобилата на Искра. Елфката тръсна буйната грива на тъмните си коси, обърна коня си, наведе се силно и шибна кучето с камшика си. Псето изскимтя и се претърколи три пъти, а Искра се изплю върху него. Тузик изруга през зъби.

Застаналият отзад продължаваше да шепти и да сочи дискретно останалите Плъхове, яздеци бавно през селото. Тузик слушаше, защото се налагаше. Знаеше Слуховете и сплетните не по-зле от другите, без никакво усилие се досещаше, че онзи с разрошените, стигащи до раменете сламеноруси коси, който хрупаше ябълка, е Кайли, широкоплещестият е Асе, а онзи с късото кожухче — Реф.

Шествието приключваше с две девойки, яздеци една до друга и хванати ръка за ръка. По-високата, яхнала червеникавокафяв кон, беше остригана като след тиф, кафтанчето ѝ беше разкопчано, под него се виждаше безупречно бяла дантелена блузка; огърлицата, гривните и обещите ѝ хвърляха ослепителни отблясъци.

— Тази остриганата е Мистле... — чу Тузик. — Окичила се е с дрънкулки като новогодишна елха.

— Говори се, че е убила повече хора, отколкото са годините ѝ.

— А другата? На пъстрия кон? Тази с меча на гърба?

— Казва се Фалка. От това лято е с Плъховете. Също не е цвете за мирисане...

Момичето, както прецени Тузик, не беше много по-голямо от собствената му дъщеря Миленка. Сивите коси на младата бандитка се

подаваха на кичури изпод кадифената шапка, украсена с надменно поклащащ се сноп от фазанови пера. На шията ѝ пламтеше копринена кърпа с цвета на мак, завързана на чудновата панделка.

Сред излезлите пред дворовете селяни изведнъж плъзна оживление, защото яздещият най-отпред Гиселхер неочаквано спря коня си и с лениво движение хвърли дрънчаща кесия в краката на облегалата се на бастуна си баба Микитка.

— Да бдят боговете над тебе, милостиви синко — започна да вие баба Микитка. — Бъди здрав, благодетелю наш, бъди...

Звънкият смях на Искра заглуши мърморенето на старицата. Елфката весело прехвърли десния си крак през лъка на седлото, бръкна в кесията и със замах хвърли в тълпата шепа монети. Реф и Асе последваха примера ѝ, върху пясъчливия път се изсипа истински сребърен дъжд. Кикотейки се, Кайли запрати към навелите се над монетите хора огризката от ябълката си.

— Благодетели!

— Соколчета наши!

— Нека съдбата да е благосклонна с вас!

Тузик не последва другите, не падна на колене, за да изгребва монети от пясъка и кокошите фъшкии. Продължаваше да стои до оградата, гледайки към бавно преминаващите девойки. По-младата, онази със сивите коси, забеляза погледа му и изражението на лицето му. Пусна ръката на остриганата, пришпори коня и налетя на него, принуждавайки го да се залепи за оградата, като едва не го закачи със стремената. Той погледна зелените ѝ очи и потрепери. Толкова злоба и студена омраза имаше в тях!

— Остави го, Фалка! — извика остриганата. Но това беше излишно. Зеленооката бандитка се задоволи с притискането на Тузик до оградата и потегли след Плъховете, без дори да обърне глава.

— Благодетели!

— Соколчета!

Тузик се изплю.

Привечер в селото се изсипаха Черните — бъдещите ужас конници от форта при Фен Аспра. Звъняха подкови, цвилеха коне, дрънчеше оръжие. Кметът и останалите разпитвани селяни лъжеха като подкупени, насочиха потерята по фалшива следа. Никой не попита Тузик за нищо. Това беше добре.

Когато се върна от пасището и стигна до оградата, чу гласове. Разпозна чуруликането на близначките на майстора на каруци Згарб и ниските фалцети на съседските момчета. И гласа на Миленка. „Играят си“ — помисли си той. Излезе иззад бараката. И застина.

— Милена!

Миленка, единствената му оцеляла дъщеря, неговото слънчице, беше провесила през рамото си завързана с ремък пръчка, изобразяваща меч. Беше разпуснала косите си, към вълнената ѝ шапка беше прикрепено петльово перо, а на шията беше майчината ѝ кърпа. Завързана в удивителна, чудновата панделка.

Очите ѝ бяха зелени.

Тузик никога по-рано не беше бил дъщеря си, никога не беше вкарвал в действие колана си.

Това беше първият път.

* * *

На хоризонта просветна, загърмя. Порив на вятъра набразди повърхността на Лента. „Ще има буря — помисли си Милва, — а после ще настъпи дъждовно време. Сипките не са се излъгали.“

Тя пришпори коня. Ако искаше да догони вещера преди бурята, трябваше да побърза.

[1] Цал — мярка за дължина, равна на 2,5 см. — Б.пр. ↑

[2] Вид ястреб. — Б.пр. ↑

[3] Stajanie (пол.) — стара полска мярка за дължина, равна на 134 м. — Б.пр. ↑

[4] Quod attinet (лат.) — що се отнася. — Б.пр. ↑

[5] Правосъдието е основа на държавата. А ужасните престъпления не бива да остават ненаказани. (лат.) — Б.пр. ↑

[6] Камък върху камък (лат.). — Б.пр. ↑

[7] Fundamentum regnoium (лат.) — основа на държавата. — Б.пр.

↑

[8] To primo (лат.) — това първо. — Б.пр. ↑

[9] Secundo (лат.) — второ. — Б.пр. ↑

[10] Impediment (лат.) — препятствие. — Б.пр. ↑

- [11] Memoria fragilis est (лат.) — Паметта подвежда. — Б.пр. ↑
- [12] Raptus puellae (лат.) — отвличане на девойка. — Б.пр. ↑
- [13] На латински sempiternum означава „завинаги“. — Б.пр. ↑
- [14] Et cetera (лат.) — и така нататък. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

През живота си съм се познавал с много военни. Познавах маршали, генерали, войводи и командири, триумфатори от многобройни кампании и боеве. Слушал съм техните разкази и спомени. Виждах съм ги наведени над карти, да изписват по тях разноцветни стрелки, да разработват планове, да обмислят стратегии. В тази война на хартия всичко се получаваше, всичко работеше, всичко беше ясно и идеално подредено. Така трябва да бъде, пояснявах военните. Армията е преди всичко ред и организираност. Армията не може да съществува без ред и организираност.

Това е доста странно, като се има предвид, че реалната война — а аз съм виждал няколко реални войни — от гледна точка на реда и организираността страшно прилича на обхванат от пожар бордей.

Лютичето,
„Половин век
поезия“

Кристално чистите води на Лента преливаха през прага с леко заоблена дъга, после падаха в шумна и кипяща каскада между черните като оникс скали, разбиваха се в тях и изчезваха в бялата пяна, от която се разливаха в широко корито, толкова прозрачни, че се виждаше всяко камъче в разноцветната мозайка на дъното, всяка зелена плитчица на танцуващите в потока водорасли.

Двата бряга бяха покрити с кожух от пача трева, в който се увиваха водни косове, гордо демонстриращи белите жаба на гърлата

си. Храстите над водните косове бяха обагрени в преливащи се едно в друго зелено, бронзово и охра, и на фона на смърчовете изглеждаха като посипани със сребрист пращец.

— Наистина — въздъхна Лютичето. — Тук е красиво.

Огромна тъмна пъстърва се опита да прескочи през прага на водопада. За момент увисна във въздуха, изпънала плавници и мятайки опашка, после падна тежко в пяната на кипящия водовъртеж.

Разклонената лента на светкавица пресече тъмнеещото небе на юг, приглушеното ехо на далечен гръм премина по стената от дървета. Дорестата кобила на вечерта затанцува, направи рязко движение с глава и се озъби, опитвайки се да изплюе мундщука. Гералт дръпна силно поводите, кобилата, все така танцувайки, отстъпи назад, като звънтеше с подкови по камъка.

— Хо! Хо! Хо! Видя ли, Лютиче? Проклета балерина! По дяволите, при първия удобен случай ще се отърва от това животно! Да пукна, ако не я сменя, ако ще и с магаре!

— И скоро ли мислиш, че ще ти падне такава възможност? — Поетът се почеса по сърбящия го от ухапвания на комари врат. — Дивият пейзаж на тази долина ни доставя несравнима с нищо естетическа наслада, но за разнообразие охотно бих надникнал в някоя не толкова естетична кръчма. Скоро ще стане седмица, откакто се наслаждаваме на романтичната природа, пейзажите и далечните хоризонти. Затъгувах по затворените пространства. Особено такива, в които поднасят топла храна и студена бира.

— Ще се наложи да тъгуваш още известно време. — Вещерът се обърна върху седлото. — Може би страданията ти ще бъдат смекчени от новината, че и аз тъгувам мъничко по цивилизацията. Нали знаеш, че стоях в Брокилон точно трийсет и шест дни. И нощи, по време на които романтичната природа ми изстудяваше задника, пълзеше по гърба ми и оросяваше носа ми... Пфу! Гадост! Няма ли най-накрая да престанеш с капризите, проклета кобило?

— Хапят я конските мухи. Гадините са станали ожесточени и кръвожадни, както винаги преди буря. На юг гърми и просвятква все по-често.

— Забелязах. — Вещерът погледна небето, удържайки разтанцувалата се кобила. — Вятърът също стана различен. Лъха на

море. Времето ще се променя, определено. Да вървим. Подкарай този охранен скопец, Лютиче.

— Конят ми се казва Пегас.

— Че как иначе. Знаеш ли какво? Моята елфическа кобила също трябва да я кръстим някак. Хм...

— Може би Плотка? — пошегува се трубадурът.

— Плотка — съгласи се вещерът. — Добре.

— Гералт? — Да?

— Имал ли си в живота си кон, който да не се е казал Плотка?

— Не — отговори вещерът след кратък размисъл. — Не съм имал. Подкарай кастрирания си Пегас, Лютиче. Чака ни дълъг път.

— Наистина — промърмори поетът. — Нилфгард... Колко мили са дотам, според теб?

— Много.

— Ще стигнем ли до зимата?

— Ще стигнем първо до Верден. Там ще обсъдим... някои въпроси.

— Какви? Нали не смяташ да се отървеш от мен? Ще те придружавам! Така реших!

— Ще видим. Нали ти казах, трябва да стигнем до Верден.

— А далеч ли е? Познаваш ли този район?

— Познавам го. При водопада Кеан Трейс сме, пред нас има едно място, което се нарича Седмата миля. А тези възвишения отвъд реката са Совините хълмове.

— А ние яздим на юг, надолу по течението? Лента се влива в Яруга някъде в района на крепостта Бодрог...

— Да, ще вървим на юг, но по онзи бряг. Лента завива на запад, ние ще тръгнем през горите. Искам да се доберем до мястото, наричано Дришот, тоест Триъгълника. Там се събират границите на Верден, Бруге и Брокилон.

— А оттам?

— Към Яруга. И към устието. Към Цинтра.

— А после?

— После ще видим. Ако това изобщо е възможно, накарай безполезния си Пегас да върви малко по-бързо.

* * *

Пороят ги застигна, докато минаваха през брода и бяха насред реката. Отначало задуха силен вятър, който със същински ураганни пориви развяваше косите и наметалата им и дереше лицата им с носените от него листа и клонки, изтръгнати от крайбрежните дървета. Те подкараха конете с викове и удари с петите и се понесоха през разпенената вода към брега. Когато вятърът внезапно утихна, видяха движещата се към тях стена на дъжда. Повърхността на Лента побеля и закипя, сякаш някой хвърляше от небето в реката милиарди оловни топченца.

Преди да успеят да се измъкнат на брега, целите подгизнаха. Бързо се скриха в гората. Короните на дърветата образуваха над главите им плътен зелен покрив, но това не беше покрив от онези, способни да ги предпазят от такъв порой. Дъждът бързо изпокъса и наведе листата, след минута в гората валеше не по-слабо, отколкото и на открито.

Увиха се в наметалата си, вдигнаха качулките. Между дърветата се възцари мрак, разкъсван само от все по-често проблясващите светкавици. Постоянно се чуваха гръмотевици, продължителни и оглушителни. Плотка се плашеше, тропаше с копита и танцуваше. Пегас запазваше невъзмутимо спокойствие.

— Гералт! — кресна Лютичето, опитвайки се да надвика поредния гръм, влачещ се из гората като гигантска каруца. — Хайде да спрем! Да се скрием някъде!

— Къде? — извика Гералт в отговор. — Язди!

И продължаваха да яздят.

След известно време дъждът видимо отслабна, вятърът зашумя отново в короните на дърветата, трясъците на гръмотевиците престанаха да режат слуха им. Излязоха на пътечка сред гъст елшак. После на поляна. На нея се издигаше гигантски бук, а под короната му, върху дебел и широк килим от кафяви листа и жълъди, стоеше фургон с впрегнати в него две мулета. Коларят на капрата се целеше право в тях с арбалет. Гералт изруга. Една гръмотевица заглуши думите му.

— Свали арбалета, Колда — каза нисък човек със сламена шапка, като се извърна от ствола на бука, подскачайки на един крак, и

закопча панталона си. — Не чакаме тези. Но и те са клиенти. Не плаши клиентите, Колда. Нямаме много време, но винаги ще успеем да потъргуваме.

— Какво е това, по дяволите? — промърмори Лютичето зад гърба на Гералт.

— Приближете се, господа елфи! — извика човекът с шапката. — Не се бойте, аз съм свой човек. *N'ess a tearth! Va, Seidhe. Caedmill!* Аз съм свой, разбираш ли, елфе? Ще потъргуваме ли? Хайде, елате тук, под бука, тук не вали толкова!

Гералт не се учуди на грешката. Двамата с Лютичето се бяха обгърнали със сиви елфически наметала. Самият той носеше дадена му от дриадите салтамарка с любимия на елфите мотив с листа и яздеше кон с типичен елфически хамут и украсен с характерни трензели. Лицето му беше частично закрито от качулката. Що се отнася до контето Лютичето, то него и по-рано го бяха вземали за елф или полуелф, особено след като беше пуснал косата си до раменете и беше придобил навика да я къдри с маша.

— Внимавай — промърмори Гералт, слизайки от коня. — Ти си елф. Не си отваряй устата, без да се наложи.

— Защо?

— Това са хевкари.

Лютичето тихичко изсъска. Знаеше за какво става въпрос.

Всичко се управляваше от парите, а търсенето определяше предлагането. Скитащите из горите *Scoia'tael* събираха годна за продажба, но ненужна им стока, а изпитваха недостиг на оръжие и екипировка. Така се роди горската разменна търговия. Из пътищата и пътеките, кръстопътищата и поляните тихомълком започнаха да се появяват каруците на търгуващите с „катериците“ спекуланти. Елфите ги наричаха *hav'saaren* — непреводима дума, но свързвана със свирепа алчност. Между хората се наложи терминът „хевкари“, а в съзнанието на Гералт думата се асоциираше с още по-неприятни неща. Защото тези хора бяха неприятни. Жестоки и безпощадни, те не се спираха пред нищо, дори и пред убийство. Хванатият от войници хевкар не можеше да разчита на милосърдие. И поради тази причина и самите те не бяха свикнали да го проявяват. Срещнеха ли по пътищата някой, който би могъл да ги издаде на войниците, те без колебание се хващаха за арбалета или за ножа.

Така че Гералт и Лютичето не бяха в много изгодна ситуация. За щастие хевкарите ги бяха взели за елфи. Гералт прикри още повече лицето си с качулката и започна да се замисля за това какво ще стане, когато маскарадът се разкрие.

— Ама, че време! — потри ръце търговецът. — Вали като че ли някой е пробил дупка в небето. Гаден *tedd, ell'ea*? Е, нищо, за търговията няма лошо време. Има само лош товар и лоши пари, хе-хе-хе! Разбираш ли ме, елфе?

Гералт кимна. Лютичето измърмори нещо нечленоразделно изпод качулката. За тяхно щастие презрителната неохота на елфите да общуват с хората беше широко известна и не учудваше никого. Но коларят не свали арбалета, а това беше лош знак.

— Вие от кои сте? От кой отряд? — Хевкарът, както и всеки сериозен търговец, не се смуги от сдържаността и неразговорливостта на клиентите си. — На Коинеах Де Рео? Или на Ангес Бри-Кри? Или може би на Риордаин? Риордаин, както научих, преди седмица е избил до крак кралски съдебни изпълнители, пътуващи със събраните от тях дължими такси. Монети, не разни боклуци. Не вземам за заплащане нито смола, нито зърно, нито окървавени дрехи, а от кожата — само норка, самур или хермелин. Но най-мили са ми монетите, камъчетата и бижутата! Ако имате, можем да потъргуваме! Имам стока първо качество! *Eveleinn vara en ard scedde, ell'ea*, разбираш ли, елфе? Всичко имам. Гледайте.

Търговецът се приближи до фургона и вдигна края на мокрия брезент. Показаха се мечове, лъкове, връзки стрели, седла. Хевкарът се порови в стоката и извади една стрела. Накрайникът ѝ беше назъбен и наострен.

— При другите няма да намерите такова нещо — каза той самодоволно. — Защото ако хванат някого с такива стрели, го разкъсват на две с коне. Но аз знам какво обичат „катериците“, клиентът е над всичко, и не можеш да печелиш, без да рискуваш. Имам... разкъсващи накрайници, по девет орена за една дузина. *Naev'de aen tvedeane, ell'ea*, разбра ли, *Seidhe*? Кълна се, не одирам кожата от гърба на клиентите, самият аз работвам много малко, заклевам се в децата си. Ако вземете три дузини закуп, ще сваля шест процента от цената. Късмет е, че ги намерих по-евтино, чист късмет... Ей, *Seidhe*, дръпни се от фургона!

Лютичето уплашено отдръпна ръка от платницето и нахлупи още по-ниско качулката. Гералт за кой ли път прокле несдържаното любопитство на барда.

— *Mir'me vara* — замърмори Лютичето, вдигайки извинително ръка. — *Squaess'me*.

— Не се обиждай — озъби се хевкарът, — но там не трябва да се поглежда, защото превозваме и друга стока. Но не е за продаване, не е за *Seidhe*. Поръчана е, хе-хе-хе. Е, много се разбъбрихме... Покажете парите.

„Започва се“, помисли си Гералт, не изпусайки от поглед заредения арбалет на коларя. Имаше основания да смята, че найкрайникът на стрелата можеше да е от разкъсващите, които, като попаднат в корема, излизат от три, а понякога и от четири места в гърба, превръщайки вътрешностите на простреляния в каша.

— *N'ess tedd* — каза той, опитвайки се да спази напевния акцент. — *Tearde. Mireann vara, va'en vort*. Ще се върнем с отряда, тогава ще търгуваме. *Ell'ea?* Разбра ли, *Dh'oine?*

— Разбрах — изплю се хевкарът. — Разбрах, че сте голтаци — искате да вземете стока, а нямате налични. Махайте се отук, и не се връщайте, защото имам среща тук с важни личности. По-добре да не им попадате пред очите. Изчезвайте...

Сепна се, чувайки пръхтенето на кон.

— Ох, по дяволите! — извика той. — Късно е вече! Те са тук! Главите под качулките, елфи! Не мърдайте и да не сте издали нито звук! Колда, тъпак такъв, свали арбалета, по-живо!

Шумът от дъжда, грохотът на гръмотевиците и килимът от листа заглушаваха потропването на копитата, благодарение на което на конниците им се удаде да се приближат незабележимо и да обкръжат бука мигновено. Това не бяха *Scoia'tael*. „Катериците“ не носеха брони, а осмината обградили бука конници проблясваха със залетите от дъжда метални шлемове, нараменници и ризници.

Единият от конниците бавно се приближи, извиси се като планина над хевкарите. Самият той беше с нормален ръст, но седеше върху могъщ боен жребец. Защитените от бронята рамене бяха покрити с вълча кожа, лицето му беше прикрито от шлем с широк, издаден напред наносник, стигащ до долната му устна. Непознатият стискаше в ръка страховито изглеждащ наджак^[1].

— Ридо! — извика той хрипливо.

— Фаоилтиарна! — отговори търговецът с леко треперещ глас.

Конникът се приближи още повече, наведе се в седлото. Водата течеше на струи върху стоманения наносник и падаше право върху зловещо блестящото острие на наджака.

— Фаоилтиарна! — повтори хевкарът, покланяйки се до кръста. Той свали шапката си и дъждът мигновено прилепи към черепа му редките му коси. — Фаоилтиарна! Свой съм, знам и паролата, и отговора... Изпраща ме Фаоилтиарна, Ваше Височество... Чакам тук, както беше уговорено...

— А тези какви са?

— Моят ескорт — хевкарът се поклони още по-ниско. — Този и елфите...

— Пленникът?

— На фургона. В ковчег.

— В ковчег?! — Крясъкът на конника с наджака беше заглушен частично от гръмотевица. — Това няма да ти се размине! Господин Де Ридо ясно нареди пленникът да бъде доставен жив!

— Ама той е жив, жив е! — побърза да го увери търговецът. — Както беше наредено... Сложихме го в ковчег, но е жив... Не беше моя идея това с ковчега, Ваше Височество... Фаоилтиарна беше...

Конникът чукна с наджака по стремената, даде знак. Тринайсет конници скочиха от седлата и свалиха платнището от фургона. Когато хвърлиха на земята седлата, чуловете и сноповете стрели, при светлината на една мълния Гералт наистина видя ковчег от наскоро отсечено борово дърво. Обаче не се вгледа особено внимателно. Чувстваше изтръпване и хлад по върховете на пръстите си. Вече знаеше какво ще се случи след малко.

— Как така, Ваше Височество? — изрече хевкарът, гледайки разхвърляните по мократа почва стоки. — Защо изхвърляте стоката ми от фургона?

— Купувам всичко. Заедно с впряга.

— Ааа. — Върху обраслата с четина муцуна на търговеца се появи сладостна усмивка. — Това е друго нещо. Ще излезе... Нека да помислим... Петстотин, с позволение на Ваше благородие, ако е в темерийска валута. Ако е във вашите флорени — четирийсет и пет.

— Толкова евтино? — изсумтя конникът, отвратително усмихвайки се иззад наносника. — Приблѝжи се.

— Внимавай, Лютиче — прошепна вѝщерът, незабележимо разкопчавайки наметалото си.

Прозвуча гръм. Хевкарът се приближи към конника, наивно разчитайки да направи най-голямата търговска сделка в живота си. И това наистина беше сделката на живота му — може би не най-добрата, но със сигурност последната. Конникът се надигна на стремената и със замах заби наджака в оплешивялото му теме. Търговецът падна, без да издаде нито звук, и се замѝята; размахващите му се ръце заораха в мокрия килим на листата. Някой от вилнеещите във фургона метна вѝже през шията на коларя и го стегна, друг подскочи и го намушка с кама.

Един от конниците рязко вдигна арбалета си, целейки се в Лютичето. Но Гералт вече държеше в ръцете си мѝча, изхвърлен от фургона на хевкара. Той хвана оръжието за средата на острието и го хвърли като копие. Стрелецът, с пробито тяло, се стовари от коня, все още с израз на безкрайно изумление върху лицето.

— Бягай, Лютиче!

Лютичето подскочи към Пегас и с див скок се озова върху седлото. Но скокът се оказа прекалено див, а поетът — недостатъчно ловък. Той не успя да се задържи горе и се стовари на земята от другата страна на коня. Това му спаси живота — острието на мѝча на нападналия го конник разсече въздуха над ушите на Пегас. Скопецът се изплаши и се вдигна на задните си крака, събаряйки нападателя от коня му.

— Това не са елфи! — извика конникът с шлема с наносника, докато вадеше своя мѝч. — Хванете ги живи! Живи!

Един от онези, които изхвърляха стоката от фургона, скочи на земята и се засуѝти. Обаче Гералт вече беше успѝял да извади собствения си мѝч и не загуби нито секунда. Въодушевлението на останалите двама се поохлади от плисналия върху тях фонтан от кръв. Гералт се възползва от това и съсече втория. Но конниците вече се носеха към него. Той се изплѝзна изпод мечовете им, парира един удар, направи финт и в този момент почувства силна болка в дясното коляно и усѝти, че пада. Не беше ранен. Просто излекуваният в Брокилон крак без никакво предупреждение отказа да му се подчинява.

Замахналият срещу него с брадва човек изведнъж извика и се завъртя, сякаш някой силно го е блъснал. Преди нападателят да падне, вещерът видя, че странично в тялото му се е забила до средата стрела с дълги пера. Лютичето извика. Гръмотевица заглуши вика му.

Вкопчилият се в колелото на каруцата Гералт видя при светлината на мълнията светлокоса девойка с опънат лък, излизаща от елшака. Конниците също я забелязаха. И не можеха да не я забележат, защото в този момент един от тях падна назад от коня, уцелен от стрела, превърнала гърлото му в кървава пихтия. Тримата останали, включително командирът с шлема с наносника, веднага оцениха опасността и се понесоха с викове към жената, криейки се зад вратовете на конете си. Мислеха, че конските вратове ще са достатъчна преграда пред стрелите. Грешаха.

Мария Баринг, наричана Милва, опъна лъка. Целеше се спокойно, допряла тетивата до лицето си.

Първият от атакуващите извика и се плъзна от коня, стъпалото му се закачи за стремето и подкованите копита го премазаха. Вторият нападател направо беше пометен от седлото от следващата стрела. Третият, командирът, вече беше близо и се изправяше на стремената, вдигайки меч си за удар. Милва дори не потрепна. Гледайки безстрашно нападателя, опъна лъка и от пет крачки разстояние заби стрелата право в лицето му, заедно със стоманения наносник. Стрелата проби главата му, изхвърляйки шлема настрани. Конят не се спря. Нападателят, лишен от шлема си и от голяма част от главата си, седя още няколко мига върху седлото, после бавно се наклони и се строполи в една локва. Конят изцвили и побягна нататък.

Гералт се изправи с усилие и помасажира крака си, който го болеше, но колкото и да беше чудно, си изглеждаше наред — вещерът можеше да стои на него, можеше да ходи. Наблизо, отмятайки от себе си притисналия го труп с разкъсано гърло, от земята се надигна Лютичето. Лицето на поета имаше цвят на негасена вар.

Милва се приближи, пътьом вадейки стрелата от тялото на един от убитите.

— Благодаря ти — каза вещерът. — Лютиче, благодари и ти. Това е Милва Баринг. Дължим ѝ живота си.

Милва измъкна стрелата от другия труп, огледа окървавения накрайник. Лютичето измърмори нещо неразбираемо, приведе се в

учтив, но леко неустойчив поклон, после падна на колене и повърна.

— Кой е този? — Жената избърса накрайника на стрелата с наръч мокри листа и я прибра в колчана. — Приятел ли ти е, вещерю?

— Да. Казва се Лютичето. Той е поет.

— Поет. — Милва погледна към измъчвания от вече сухи пориви за повръщане трубадур, после вдигна очи. — Щом е така, разбирам. Ако нещо не разбирам, то е защо той повръща тук, вместо да пише рими някъде на спокойствие. Всъщност това не е моя работа.

— Донякъде е твоя. Ти му спаси кожата. А също и моята.

Милва избърса мокрото си от дъжда лице, на което все още можеше да се види отпечатъкът от тетивата. Макар че беше стреляла няколко пъти, резката беше само една — тя постоянно притискаше тетивата си към едно и също място.

— Вече бях в елшака, когато ти си бърбеше с хевкара — каза тя. — Не исках гадината да ме види, пък и нямаше нужда. А после дойдоха другите и започна касапницата. Ти добре се справи с неколцина. Умееш да боравиш с меча, не може да се отрече. Макар и куцането да ти пречи. Трябваше да поседиш още в Брокилон, да си лекуваш крака. Ще вземеш да го повредиш и после цял живот да куцаш, даваш ли си сметка?

— Ще се справя.

— И на мен така ми се струва. Защото тръгнах след теб — да те предупредя. И да те върна обратно. Нищо няма да се получи от твоя поход. На юг се води война. От Дришот към Бруге се придвижва нилфгардска войска.

— Откъде знаеш?

— Дори и отгук. — Девойката с широк жест посочи трупове и конете. — Това са нилфгардци. Не виждаш ли слънцето на шлемовете им? Бродериите на чуловете? Пригответе се и да си плюем на петите, че току-виж са дошли и други. Тези тук са само разузнавателен отряд.

— Не мисля — поклати глава Гералт. — Бяха дошли за друго.

— За какво?

— За това — посочи той лежащия във фургона, потъмнял от водата ковчег от борово дърво.

Дъждът поутихна, гръмотевиците бяха престанали. Бурята се изместваше на север. Вещерът вдигна захвърления върху листата меч,

скочи върху каруцата и изруга тихо, защото болката в коляното му напомни за себе си.

— Помогни ми да го отворим.

— Какво, мъртвеца ли искаш да... — Милва се сепна, виждайки пробитите в капака отвори. — По дяволите! Хевкарът е държал вътре някой жив?

— Някакъв пленник. — Гералт прихвана капака. — Хевкарът чакаше тук нилфгардците, за да им го предаде. Размениха парола и отговор...

Капакът със скърцане се вдигна нагоре, разкривайки човек с парцал в устата, чиито ръце и крака бяха завързани с ремъци за страничните стени на ковчега. Вещерът се наведе. Вгледа се внимателно. И още веднъж, още по-внимателно. И изруга.

— Я гледай ти! — изрече той провлачено. — Това се казва изненада. Кой би предположил?

— Познаваш ли го, вещерю?

— Срецали сме се — усмихна се с неприязън Гералт. — Прибери ножа, Милва. Не му режи ремъците. Изглежда, това си е вътрешен нилфгардски проблем. Не бива да се намесваме. Да го оставим, както си е.

— Добре ли чух? — обади се иззад гърбовете им Лютичето. Той беше все още блед, но любопитството надделяваше над другите емоции. — Искаш да оставиш в гората завързан човек? Досещам се, че си разпознал някого, с когото сте били врагове, но нали това е пленник, по дяволите! Щяха да го предадат на хора, които ни нападаха и едва не ни убиха. Той е враг на нашите врагове...

Млъкна, виждайки как Гералт изважда нож от джоба на ботуша си. Милва се изкашля тихо. Тъмносините очи на завързания човек, които до момента бяха затворени, за да се предпазят от дъждовните капки, се разшириха. Гералт се наведе и разряза ремъка на лявата му ръка.

— Виж, Лютиче — каза той, като хвана пленника за китката и вдигна ръката му. — Виждаш ли този белег на дланта? Цири го направи. На остров Танед, преди месец. Това е нилфгардец. Беше дошъл на Танед специално, за да отведе Цири. Тя го рани, за да се спаси от похищение.

— Нещо не ми се връзва — промърмори Милва. — Ако този е искал да отвлече твоята Цири от острова и да я предаде на нилфгардците, как е попаднал в този ковчег? Защо хевкарът искаше да го предаде точно на нилфгардците? Измъкни парцала от устата му, вещерю. Може би ще ни каже нещо?

— Нямам никакво желание да го слушам — отвърна глухо вещерът. — Още отсега ме сърби ръката да го сръгам, както си лежи и се пули. Едвам се сдържам. А ако отгоре на всичко и заговори, няма да мога да се сдържа. Не ви казах всичко за него.

— Не се сдържай тогава — сви рамене Милва. — Сръгай го, щом като е такъв злодей. Само че по-бързо, защото времето си тече. Казах ти, че всеки момент може да се появят още нилфгардци. Отивам за коня си.

Гералт се изправи, пускайки ръката на завързания. Той веднага измъкна парцала от устата си и се изплю. Но не се обади. Вещерът хвърли ножа върху гърдите му.

— Не знам за какви грехове са те затворили в този сандък, нилфгардецо — каза той. — И не ме интересува. Оставям ти тази кама, освободи се сам. И ако щещ, чакай тук своите или бягай в гората — твоя си работа.

Пленникът мълчеше. Сега, пъхнат в дървения сандък и завързан, той изглеждаше още по-жалък и беззащитен, отколкото на Танед, а там Гералт го беше видял на колене, в локва кръв, ранен, треперещ от страх. А и сега изглеждаше доста по-млад. Вещерът не би му дал повече от двайсет и пет години.

— Подарих ти живота на острова — добави Гералт. — Подарявам ти го и сега. Но за последен път. При следващата ни среща ще те заколя като куче. Запомни това. Ако ти се прииска да уговориш хората си да ни преследват, вземи ковчегата със себе си. Ще имаш нужда от него. Да вървим, Лютиче.

— Хайде, по-бързо! — извика Милва, връщайки се в галоп от водещата на запад пътека. — Но не натам! В гората, по дяволите, в гората!

— Какво е станало?

— Откъм Лента идват куп конници. Нилфгардци! Какво зяпате? По конете, докато не са ни обкръжили.

* * *

Боят за селото продължаваше вече един час, а краят му все още не се виждаше. Пешаците, отбраняващи се иззад каменните стени, огради и барикади от натрупани каруци, вече бяха отблъснали три атаки на конниците, настъпващи откъм бента. Ширината на бента не позволяваше на конниците да организират фронтален натиск, а отбраняващата се пехота имаше възможност да уплътнява отбраната. В резултат вълната от конници всеки път се разбиваше в барикадата, иззад която отчаяните, но ожесточени пешаци обсипваха плътните редове на конниците със стрели от лъкове и арбалети. Обстрелваната кавалерия се събираше накуп и тогава защитниците започваха бърза контраатака, размахвайки брадви, гизарми и бойни вериги. Конницата отстъпваше към езерата, изоставяйки трупове на хората и конете, а пехотинците отново се скриваха зад барикадата и обсипваха врага с ругатни. След известно време конницата възстановяваше реда и атакуваше отново.

И всичко се повтаряше.

— Интересно, кой с кого се бие? — попита за пореден път Лютичето, не особено разбираемо, тъй като точно в момента дъвчеше изпросен от Милва сухар.

Седяха на самия ръб на пропастта, добре скрити сред хвойновите храсти. Можеха да наблюдават битката, без да се опасяват, че някой ще ги забележи. По-точно — не че можеха, а се налагаше да наблюдават. Нямаха друг изход. Пред тях кипеше битка, зад тях пламтеше гората.

— Не е трудно да се отгатне. — Гералт най-накрая отговори неохотно на въпроса на Лютичето: — Конниците са нилфгардци.

— А пешаците?

— Пешаците не са нилфгардци.

— Конниците са редовна кавалерия от Верден — каза Милва, до момента навъсена и подозрително неразговорлива. — Имат шахматни клетки на чуловете. А онези в селото са бругенски наемници. Личи си по хоругвите им.

Наистина, ободрените от поредния успех пешаци вдигнаха зелено знаме с бял кръст. Гералт беше гледал внимателно, но по-рано

не беше видял знамето — защитниците го вдигаха едва сега. Явно в началото на битката се беше заплеснал някъде.

— Дълго ли ще седим тук? — попита Лютичето.

— Виж го ти — промърмори Милва. — И пита. Погледни сам. Накъдето и да се обърнеш — все е гадно.

Нямаше нужда Лютичето да се обръща. По целия хоризонт се вдигаха стълбове от дим. Най-плътна беше димната завеса на север и на запад, където нечия армия беше подпалила горите. Много димеше и на юг — там, накъдето се бяха насочили, когато битката им прегради пътя. Но през часа, който бяха прекарвали на хълма, беше започнал да се вдига дим и на изток.

— И все пак, вещерю — започна жената след кратко мълчание, поглеждайки Гералт, — много ми е интересно какво смяташ да правиш сега. Зад нас са нилфгардците и горящата гора, какво е пред нас — сам виждаш. Та какви са ти плановете?

— Плановете ми не са се променили. Ще изчакам битката и ще тръгна на юг. Към Яруга.

— Сигурно си откачил — направи гримаса Милва. — Нали виждаш какво става. И с невъоръжено око се вижда, че това не е никаква кавга между немирници, а истинска война. Нилфгард напредва рамо до рамо с Верден. На юг вече със сигурност са преминали Яруга, навярно цялото Бруге, а може би и Соден са в пламъци...

— Трябва да се добера до Яруга.

— Чудесно. А после?

— Ще намеря лодка, ще тръгна надолу, ще опитам да стигна до устието. После кораб... По дяволите, трябва да има някои кораби, тръгващи оттам...

— За Нилфгард? — изсумтя тя. — Значи плановете не са се променили?

— Не си длъжна да ме придружаваш.

— Ясно е, че не съм длъжна. И благодаря на боговете, защото не държа да умирам. Не че ме е страх, но ще ти кажа нещо: не е голямо геройство да се оставиш да те убият.

— Знам — отговори той. — Имам опит. Не бих тръгнал в тази посока, ако не беше необходимо. Но е необходимо, така че ще тръгна. Нищо не може да ме спре.

— Ха! — измери го тя с поглед. — Ама че глас — сякаш някой стърже с нож по дъното на старо гърне. Ако император Емхир те слушаше, щеше да напълни гащи от страх. При мен, стража, при мен, императорска свита, беда, беда, един вещер е тръгнал право към мен, в Нилфгард; като дойде, ще ми вземе и короната, и живота! Загубен съм!

— Престани, Милва!

— Защо? Време е някой да ти каже истината в очите. Проклетата да съм, ако съм виждала по-глупав тип от тебе! Отиваш при Емхир да измъкнеш девойката си? Която Емхир е избрал за императрица? Която е измъкнал от ръцете на кралете? Емхир има остри нокти, каквото хване — не го пуска. Кралете не могат да се справят с него, а ти искаш?

Вещерът не отговори.

— До Нилфгард му се приходило — повтори Милва, клатейки глава. — Да повоюва с императора, да му измъкне невестата. А помисли ли какво може да стане? Когато пристигнеш там и намериш своята Цири в покоите ѝ в двореца, цялата в злато и коприна — какво ще ѝ кажеш? Ела с мен, мила, за какво ти е императорският трон, ние двамата ще живеем в колиба, в периодите преди жътва ще гризем кори. Погледни се — куц дрипльо. Дори кафтана и обувките са ти ги дали дриадите, от някакъв елф, умрял от раните си в Брокилон. Знаеш ли какво ще стане, когато госпожичката ти те види? Ще те заплюе в очите, ще ти се изсмее, ще заповяда на лакеите си да те изхвърлят навън и да насъскат кучетата срещу теб!

Милва говореше все по-високо, а накрая почти крещеше. Не само от гняв, но и за да надвика надигация се тътен. Долу ревяха десетки, може би и стотици гърла. Започваше поредната атака срещу бругенските пешаци. Но сега от две посоки едновременно. Облечените със сини туники с шахматни квадратчета на гърдите верденци галопираха отпред, а иззад езерцата в стремителна атака към фланга на защитниците потегли отряд конници с черни наметала.

— Нилфгардци — подхвърли кратко Милва.

Сега пехотата от Бруге нямаше никакви шансове да устои. Кавалерията проникна през загражденията и моментално разпръсна защитниците с мечовете си. Знамето с кръста падна. Част от пехотинците хвърлиха оръжието и се предадоха, друга част се опитаха

да избягат към гората. Но оттам излетя трети отряд — облечени разнородно лековъоръжени конници.

— *Scoia'tael* — каза Милва, изправяйки се. — Сега разбра ли какво става, вещерю? Осъзна ли най-накрая? Нилфгард, Верден и „катериците“ заедно. Война. Като в Аедирн преди месец.

— Това е рейд — поклати глава Гералт. — Грабителски набег. Само конница, никаква пехота...

— Пехотата превзема фортове и крепости. Откъде мислиш, че се вдига целият този дим? От цехове за опушване на месо?

От долу, откъм селото, до тях долитаха дивите, отчаяни вопли на бегълците, догонвани и убивани от „катериците“. От покривите се вдигна дим и огън. Силният вятър беше подсушил сламата след сутрешния порой, пожарът мигновено се прехвърляше към съседните къщи.

— Ето — промърмори Милва, — нищо няма да остане от селото. А тъкмо се бяха оправили от онази война. Две години го строиха с пот на челото, а ще изгори за два часа. Изводът трябва да е ясен!

— И какъв е? — попита рязко Гералт.

Тя не отговори. Димът от горящото село се издигаше нависоко, добра се до ръба на пропастта и над него, режеше очите им, накара ги да пуснат сълзи. Откъм пожара долетяха викове. Лютичето изведнъж пребледня като платно.

Пленниците бяха събрани накуп и обкръжени. По заповед на един рицар с шлем, украсен с пера, конниците се заеха да съсичат невъоръжените хора. Конете стъпкваха падащите. Кръгът се стесняваше. Виковете, долитащи до върха на пропастта, вече не приличаха на човешки гласове.

— И ние ще тръгнем на юг? — попита поетът, гледайки многозначително вещера. — През пожарите? Там, откъдето идват тези касапи?

— Струва ми се — отговори Гералт след кратка пауза, — че нямаме избор.

— Имаме — каза Милва. — Мога да ви превода през горите отвъд Совините хълмове и обратно до Кеан Трайс. В Брокилон.

— През пламтящите гори? През огъня, от който едва избягахме?

— По-сигурно е, отколкото пътя на юг. До Кеан Трайс има само четиринайсет мили, а аз знам пътя.

Вещерът гледаше надолу, към загиващото в огъня село. Нилфгардците вече се бяха справили с пленниците, конниците се строяваха в походна колона. Пъстрата дружина на *Scoia'tael* тръгна по пътя, водещ на изток.

— Аз няма да се върна — отговори Гералт рязко. — Но отведи Лютичето до Брокилон.

— Не! — запротестира поетът, макар и лицето му още да не си беше възвърнало нормалния цвят. — Идвам с теб.

Милва махна с ръка, вдигна колчана и лъка си, направи крачка към конете, и неочаквано се обърна.

— По дяволите! — изсумтя тя. — Твърде дълго и твърде често съм спасявала елфите от гибел. Сега вече изобщо не мога да гледам как някой загива. Ще ви изпратя до Яруга, откачени тъпаци. Само че не по южния, а по източния път.

— Там гората също гори.

— Ще ви преведа през огъня. Свикнала съм.

— Не си длъжна да правиш това, Милва.

— Вярно, че не съм длъжна. Хайде, на седлата! Да тръгваме най-накрая!

* * *

Не стигнаха далеч. Конете се придвижваха с усилие в гъсталака и по обраслите с храсти пътеки, а те не се осмелиха да използват пътищата — отвсякъде долиташе тропот и грохот от преминаващи войски. Мракът ги застигна напред обрасла с храсти падина и там се спряха да нощуват. Дъждът беше спрял. Небето беше светло от пожарите.

Намериха сравнително сухо място, приседнаха, увиха се с наметалата и чуловете. Милва отиде да разузнае наоколо. Веднага щом тя се отдалечи, Лютичето даде воля на дълго сдържаното любопитство, което събуждаше в него брокилонската жена-войн.

— Девојката е като сърничка — мърмореше той. — Върви ти на такива запознанства, Гералт. Стройна и красива, не върви, а танцува. Малко е тесничка в бедрата за моя вкус, и широчка в раменете, но си е

жена на място... Двете ябълчици отпред, иха... Направо ще ѝ се пръсне ризата...

— Млъкни, Лютиче.

— По пътя стана така, че случайно я докоснах — продължи замечтано поетът. — Казвам ти, бедрата ѝ са като мрамор. Да, не си скучал през този месец в Брокилон...

Милва, която в този момент се връщаше от разузнаването, чу театралния шепот и забеляза погледа на Лютичето.

— За мен ли бърбориш, поете? Какво се пулиш в мене, веднага щом се обърна? Да не ме е нацвъкала някоя птица по гърба?

— Не можем да се начудим на уменията ти като стрелец — ухили се до зъби Лютичето. — Мисля, че на състезание по стрелба не би имала конкуренти.

— Дърдорко.

— Чел съм — Лютичето погледна многозначително Гералт, — че най-добрите жени-стрелци могат да се намерят сред зериканките, в степните кланове. Някои като че ли си отрязват лявата гърд, за да не им пречи да опъват лъковете. Разправят, че бюстът пречи на тетивата.

— Това сигурно го е измислил някой поет — прихна Милва. — Те си седят и си измислят небивалици, топят си перото в нощното гърне, а глупавите хора им вярват. Какво, да не би да се стреля с гърдите? Тетивата се опъва до устните, в странична стойка, ето така — нищо не ѝ пречи. Приказките за някакво рязане са глупости, измислици на празноглавци, които не мислят за други неща, освен за женски гърди.

— Благодаря ти за признателните думи за поетите и поезията. И за лекцията за стрелбата с лък. Хубаво оръжие е лъкът. Знаете ли какво? Мисля, че точно в тази посока ще се развива военната наука. В бъдещите войни битките ще се водят от разстояние. Ще изобретят такива далекобойни оръжия, че противниците ще могат да се избиват взаимно, без да се виждат!

— Глупости... — оцени накратко Милва. — Лъкът е хубаво нещо, но войната е мъж срещу мъж, на един меч разстояние, и по-силният отсича главата на по-слабия. Винаги е било така и винаги ще бъде така. А ако престане, това ще е и краят на войните. А сега видя как се воюва. В онова село при дигата. Какво съм ти заразправяла и аз.

Отивам да поогледам. Конете пръхтят, сигурно наблизно се върти някой вълк...

— Като сърничка е! — Лютичето я съпроводи с поглед. — Хм... Обаче като стана въпрос за селото при дигата и онова, което Милва ти каза, когато седяхме при пропастта... Не мислиш ли, че поне отчасти беше права?

— За кое?

— Относно... Цири — леко се запъна поетът. — Нашата красива и бързо стреляща приятелка, изглежда не е проумяла същността на отношенията ти с Цири, и мисли, както ми се струва, че смяташ да си съперничиш с нилфгардския император за ръката ѝ. Че това е истинският мотив за похода ти до Нилфгард.

— Определено в това си схващане изобщо не е права. А в какво е права?

— Почакай, не се горещи. Но погледни истината в очите. Ти приюти Цири и се смяташ за неин опекун. Но нали тя не е обикновена девойка. Тя е кралска дъщеря, Гералт. На нея, каквото и да си говорим, ѝ е писано да се възкачи на трон. Дворец. Корона. Разбира се, не знам дали нилфгардски. Не знам дали Емхир е най-добрият съпруг за нея...

— Точно така. Не знаеш.

— А ти знаеш ли?

Вещерът се уви с чула.

— Ясно, приближаваш се до извода — каза той. — Но не си прави труда — знам какъв е този извод. Няма смисъл да спасяваме Цири от съдбата, писана ѝ по рождение. Защото спасената Цири може да нареди на лакеите си да ни изхвърлят по стълбите. Така че да я оставим на мира. Нали?

Лютичето отвори уста, но Гералт не му позволи да се обади.

— Девойката — каза той с все по-силно изменящ се глас — не е хваната от дракон или зъл вълшебник, не са я похитили пирати за откуп. Не седи в кула, килия или клетка, не я изтезават и не я морят с глад. Точно обратното — спи на дамаски, яде със сребърни прибори, облечена е с коприна, окичена е с бижута, всеки момент ще я короноват. Накратко казано, тя е щастлива. А някакъв вещер, когото някога злата съдба е поставила на пътя ѝ, е замислил да разруши щастието ѝ, да го стъпче с изпокъсаните си обувки, наследени от някакъв елф. Така ли?

— Нямах предвид това — промърмори Лютичето.

— Той не говореше на теб. — Милва неочаквано изникна от мрака и след кратко колебание седна до вещера. — Това се отнасяше за мен. Моите думи го засегнаха така. Казах ги от яд, без да мисля... Прости ми, Гералт. Знам какво е да ти бъркат в незаздравяла рана. Не се гневи. Няма да се повтори. Ще ми простиш ли? Или трябва да направя още нещо, за да ми простиш?

Без да чака отговор или разрешение, тя го прегърна силно и го целуна по бузата. Той я прегърна през рамото.

— Приблужи се — изкашля се той. — И ти също, Лютиче. Заедно... ще ни бъде по-топло.

Мълчаха дълго. По светлото от отблясъците небе пробягваха облаци, засланияйки блещукащите звезди.

— Искам да ви кажа нещо — обади се най-накрая Гералт. — Но се закълнете, че няма да се смеете.

— Казвай.

— Имах странни сънища. В Брокилон. Отначало си мислех, че бълнувам. Че нещо не съм наред с главата. Разбирате ли, в Танед здравата ме удряха по главата. Но няколко нощи сънувах един и същ сън. Постоянно. Един и същ.

Лютичето и Милва мълчаха.

— Цири — продължи той след малко — не спи в дворец под брокатен балдахин, а минава на кон през някакво прашно село... Селяните я сочат с пръст. Наричат я с име, което не знам. Лаят кучета. Тя не е сама. Там има и други. Някаква късо подстригана девойка държи Цири за ръката... Цири ѝ се усмихва. Тази усмивка не ми харесва. Яркият ѝ грим не ми харесва... А най-малко ми харесва това, че по следите ѝ върви смъртта...

— Къде тогава е тази девойка? — попита Милва, притискайки се в него като котка. — Не е ли в Нилфгард?

— Не знам — отговори той с усилие. — Но сънувам този сън вече няколко пъти. Проблемът е там, че не вярвам в такива сънища.

— Това е глупаво. Аз вярвам.

— Не знам — повтори той. — Но чувствам. Пред нея има огън, а зад нея — смърт. Трябва да побързам.

* * *

На разсъмване отново заваля. Но не както предишния ден, когато бурята беше придружена от силен, но кратък порой. Небето беше смръщено и с оловно покривало. Започна да ръми — ситно, монотонно и досадно.

Яздеха на изток. Милва ги водеше. Когато Гералт ѝ направи забележка, че Яруга се намира на юг, тя го срязва и му напомни, че тя води и че знае какво прави. Той не се обади повече. В края на краищата важното беше, че се движат. Посоката нямаше особено значение.

Яздеха в мълчание, подгизнали, измръзнали, свили се върху седлата. Придържаха се към горските пътеки, прекосяваха набързо сечищата, пресичаха пътищата. Когато чуеха шума от копитата на преминаваща кавалерия, се шмугваха в гъсталака. Заобикаляха по широка дъга грохота и рева на битките. Преминаваха покрай пламтящи дървета, покрай димящи и тлеещи пожари, покрай селища и махали, от които бяха останали само черните квадрати на изгоряла земя и острата смрад на намокрените от дъжда сажди. Подплашваха ята гарвани, кълвящи трупове. Преминаваха покрай групи и колони от бягащи от войната и пожарите селяни, превити под тежестта на багажа си, оглупели, отговарящи на въпросите само с плахи, объркани погледи на изпълнените с нещастие и ужас очи.

Вървяха на изток, сред огън и дим, сред дъжд и мъгла, пред очите им се плъзгаше гобленът на войната. Нейните картини.

Имаше картина с геранило, стърчащо като черна стрела на сред руините на изгоряло селце. От геранилото висеше труп. Надолу с главата. Кръвта от изкормените му слабини и корем се стичаше върху гърдите и лицето му, спускаше се на висулки от косите му. На гърба на трупа се виждаше руната „Ард“. Издълбана с нож.

— *An'givaré* — каза Милва, отмятайки мокрите коси от шията си. — Това са били „катериците“.

— Какво означава *an'givaré*!

— Доносник.

Имаше картина с кон със сиво седло и черен чул. Олюлявайки се, конят пристъпваше по края на бойно поле, промъквайки се между купчини от трупове и забити в земята счупени копия, цвилеше тихо и

сърцераздиращо и влачеше след себе си вътрешностите си, изсипали се от разпорения му корем. Не можеха да убият коня — освен него по бойното поле се мотаеха и обиращи трупове мародери.

Имаше картина с девойка, просната на земята близо до опожарен двор — гола, окървавена, вперила в небето изцъклен поглед.

— Казват, че войната е мъжка работа — промърмори Милва. — Но не се смияват над жените, непременно трябва да задоволят страстите си. Герои, мамицата им!

— Права си. Но нищо не можеш да направиш.

— Аз вече направих. Избягах от къщи. Не исках да мета стаите и да бърша подовете. И да чакам да дойдат, да подпалят къщата, а мен да ме проснат на пода и...

Тя не довърши, вместо това пришпори коня.

А после имаше картина с фабрика за смола. Тогава Лютичето изповръща всичко, което беше изял през този ден, тоест един сухар и половин сушена риба.

Във фабриката за смола нилфгардците — или може би *Scoia'tael* — се бяха разправили с голяма група пленници. Колко точно голяма — беше невъзможно да се определи, дори приблизително. Защото за разправата бяха послужили не само стрелите, мечовете и копията, но и намерените във фабриката инструменти: брадви, стругове, триони.

Имаше и други картини, но Гералт, Лютичето и Милва не ги запомниха. Изхвърлиха ги от паметта си.

Станаха равнодушни.

* * *

За следващите двама месеца не изминаха дори и двама месеца. Продължаваше да вали. Ожаднялата след лятната суша почва се беше напоила до насита, горските пътеки се бяха превърнали в блатисти пързалки. Мъглата и изпаренията им пречеха да виждат дима от пожарите, но миризмата на сажди им подсказваше, че войската не е далеч и продължава да изгаря всичко, което може да се изгори.

Не видяха бежанци. Вървяха из гората сами. Или поне така си мислеха.

Гералт пръв чу пръхтенето на идващ подире им кон. С каменно лице обърна Плотка. Лютичето понечи да отвори уста, но Милва с жест му нареди да мълчи и извади лъка от калъфа при седлото.

Яздещият подире им човек излезе от храстите. Видя, че го чакат, и спря коня си — дорест жребец. Стояха така в тишина, прекъсвана само от шума от дъжда.

— Забраних ти да вървиш след нас — каза най-накрая вещерът.

Нилфгардецът, когото Лютичето за последен път беше видял да лежи в ковчега, беше забил поглед в мократа грива на коня. Поетът едвам го позна, защото младежът беше облечен с ризница, кожен кафтан и наметало, несъмнено смъкнати от единия от убитите хевкари. Но бардът беше запомнил младото лице, което от момента на приключението под бука още не беше успяло да се промени от рядката брада.

— Забраних ти — повтори вещерът.

— Забрани ми — призна най-накрая младежът. Говореше без нилфгардски акцент. — Но съм длъжен.

Гералт скочи от коня и подаде юздата на поета. Извади меча си.

— Слизай — каза той спокойно. — Вече си се сдобил с парче стомана, както виждам. Това е добре. Никак не ми се щеше да те убивам, когато беше невъоръжен. Но сега работата е съвсем различна. Слизай!

— Няма да се бия с теб. Не искам.

— Досещам се. Както и всички твои съотечественици, предпочиташ друг вид битки. Такива като във фабриката за смола, покрай която си преминал, докато си яздел подире ни. Слизай, ти казвам.

— Аз съм Кахир Мавр Дифрин аеп Кеалах.

— Не съм те питал как се казваш. Наредих ти да слезеш.

— Няма да сляза. Не искам да се бия с теб.

— Милва — кимна вещерът към стрелкинята, — направи ми една услуга — убий коня му.

— Не! — Нилфгардецът вдигна ръка, преди Милва да успее да сложи стрелата на тетивата. — Не, моля ви. Ще сляза.

— Така е по-добре. А сега извади меча, синко.

Младежът скръсти ръце на гърдите си.

— Убий ме, ако искаш. А ако искаш, кажи на тази елфка да ме пониже с лъка. Няма да се бия с теб. Аз съм Кахир Мавр Дифрин... син на Кеалах. Искам... Искам да се присъединя към вас.

— Сигурно не съм чул добре. Повтори.

— Искам да се присъединя към вас. Ти търсиш девойката. Искам да ти помогна. Длъжен съм да ти помогна.

— Този е откачил — обърна се Гералт към Милва и Лютичето. — Абсолютно се е побъркал. Смахнат някакъв.

— Точно като за нашата компания — промърмори Милва. — Ще си паснем идеално.

— Обмисли предложението му, Гералт — пошегува се Лютичето. — В края на краищата е нилфгардски дворянин. Може би с негова помощ ще ни е по-лесно да се промъкнем в...

— Дръж си езика зад зъбите — прекъсна го рязко Гералт. — Хайде, вади меча си, нилфгардецо.

— Няма да се бия. И не съм нилфгардец. Аз съм от Виковаро, и се казвам...

— Не ме интересува как се казваш. Вади оръжието си.

— Не.

— Вещерю — Милва се наведе в седлото и се изплю на земята, — времето си минава, а дъждът ни мокри. Нилфгардецът не иска да се бие с теб, а ти, макар и да правиш свирепи физиономии, явно няма да го убиеш ей така, хладнокръвно. Така ли ще висим тук, докато не пукнем? Да взема да пусна една стрела в слабините на коня, и да си продължим по пътя, а? Той няма да ни настигне пеша.

Кахир, синът на Кеалах, с един скок се метна на седлото на коня, пришпори го с вик, и се понесе назад. Известно време вещерът гледа подире му, после възседна Плотка. Без да каже нито дума. Повече не погледна назад.

— Остарявам — промърмори той след известно време, когато Плотка се изравни с коня на Милва. — Започвам да изпитвам скрупули.

— Аха, случва се при старите хора. — Стрелкинята го погледна съчувствено. — Отварата от медуница помага. А засега си слагай възглавничка на седлото.

— Скрупулите не са хемороиди, Милва — поясни сериозно Лютичето. — Бъркаш понятията.

— А кой ли ги разбира изобщо вашите учени дрънканици! Само знаете да дърдорите! Хайде, да вървим!

— Милва — попита след малко вещерът, прикривайки се от биещия в лицето му дъжд, — а щеше ли да убиеш коня му?

— Не — призна си тя неохотно. — Конят не е виновен за нищо. А и този нилфгардец... Защо ни преследваше, по дяволите? И защо казва, че е длъжен да ти помогне?

— Проклет да съм, ако знам.

* * *

Все още валеше, когато гората изведнъж свърши и те излязоха на път, виещ се между хълмовете от юг на север. Или обратното, в зависимост от гледната точка.

Това, което видяха на пътя, не ги учуди. Вече бяха попадали на такива неща. Преобърнати и разпилени каруци, трупове на коне, разхвърляни вързопи, дисаги и сандъци. И осакатени, застинали в странни пози трупове, които съвсем неотдавна са били живи хора.

Приблжиха се, без опасения, тъй като беше ясно, че касапницата не е станала същия ден, а предишния или по-предишния. Вече се бяха научили да разпознават такива неща, а може би ги усещаха с животинския си инстинкт, който се беше пробудил в тях и изострил през изминалите дни. Научили се бяха да изучават полесраженията, защото понякога — наистина, рядко — им се удаваше да намерят сред разхвърляния багаж провизии или чувал с фураж.

Спряха при последния фургон в колоната — избутан в рова, наведен в посока на разбитото си колело. Под фургона лежеше пълна жена с неестествено извита шия. Яката на салтамарката ѝ беше покрита с размити от дъжда струи засъхнала кръв от разкъсаната месеста част на ухото ѝ, откъдето бяха изтръгнали обещата. На платнището на фургона се виждаше надпис: „Вера Льовенхаупт и синове“. Синовете ѝ не се забелязваха наблизко.

— Това не са селяни — стисна устни Милва. — Това са търговци. Идвали са от юг, от Дилинген към Бруге, и тук са ги застигнали. Не е хубаво това, вещерю. Мислех си още тук да завием на юг, но сега наистина не знам какво да правим. Дилинген и цялото

Бруге със сигурност вече са в нилфгардски ръце, по този път няма да стигнем до Яруга. Трябва да продължим на изток, през Турлог. Там са гори и пущинак, оттам не би минала армия.

— Няма да вървя повече на изток — възрази Гералт. — Трябва да се добера до Яруга.

— Ще се добереш — отговори тя неочаквано спокойно. — Но по по-безопасен път. А ако тръгнеш оттук на юг, ще попаднеш право в ръцете на нилфгардците. И нищо няма да спечелиш.

— Ще спечеля време — промърмори той. — А като се движа на изток, постоянно губя време. Казах ви — не мога да си го...

— Тихо! — каза изведнъж Лютичето, обръщайки коня. — Спрете да бърборите за малко.

— Какво има?

— Чувам... пеене.

Вещерът поклати глава.

— Халюцинираш, поете.

— Тихо! Млъкнете! Някой пее, казвам ви! Не чувате ли?

Гералт свали качулката си, Милва също се заслуша, после погледна към вещера и кимна безмълвно.

Музикалният слух не беше подвел трубадура. Това, което изглеждаше невъзможно, се оказа истина. Те стояха наред гората, под ситния дъждец, на път, осеян с трупове, и чуваха пеене. Някой се приближаваше от юг и пееше бодро и весело.

Милва дръпна юздите на врания кон, готова за бягство, но вещерът я спря с жест. Стана му любопитно. Защото достигащото до тях пеене не беше заплашителният, ритмичен, гъгнец многогласен хор на маршируваща пехота или бодрото припяване на кавалеристи. То не предизвикваше страх. Даже напротив.

Дъждът шумеше в листака. Започнаха да се разпознават думите на песента. Весела песничка, изглеждаща в този военен пейзаж като нещо чуждо, неестествено и абсолютно не на място.

Вижте, там в гората, как вълче танцува.

Зъби се, подскача, опашката върти.

Защо зверчето горско така се весели?

Жена си няма още, затуй така лудува.

Трам-та-та, трам-та-та, тралала!

Лютичето изведнъж се разсмя, извади изпод мокрото си наметало лютнята, и без да обръща внимание на съскането на вещера и Милва, удари струните и запя с цяло гърло:

*Виждете, там в гората, вълчо лапи влачи,
чело е овесил, опашка свил е, плаче.
Защо ли звярът горски така е натъжен?
Или се е оженил, или пък е сгоден.*

— Хи-хи-хи, хи-хи-хи, ха! — подхванаха съвсем отблизо многобройни гласове.

Избухна гръмогласен смях, някой изсвири пронизително с пръсти, и иззад завоя се показва чудновата, живописна компания, която маршируваше в крачка и вдигаше прах с ритмичните удари на тежките ботуши.

— Джуджета — прошепна Милва. — Но не са *Scoia tael*. Брадите им не са сплетени.

Приближаващите се бяха шестима. Бяха облечени с къси, преливащи се в безброй оттенъци на сивото и кафявото наметала, каквито обикновено носеха джуджетата в дъждовно време. Гералт знаеше, че тези наметала са абсолютно непромокаеми, тъй като години наред се пропиваха с катран, прах от пътищата и остатъци от мазна храна. На практика тези дрехи преминаваха от бащите към най-големите синове, така че по принцип се използваша само от зрелите джуджета. А джуджето придобиваше зрялост тогава, когато брадата му стигнеше до кръста, което обикновено се случваше към петдесетгодишна възраст.

Нито един от приближаващите се не приличаше на по-млад. Но не приличаше и на по-стар.

— Водят хора — промърмори Милва, посочвайки на Гералт с движение на главата си групата, излизаща от гората след шестте джуджета. — Със сигурност са бежанци, виж как са се окичили с вързопи.

— Джуджетата също добре са се натоварили — отбеляза Лютичето.

И наистина, всяко от джуджетата носеше багаж, под който за нула време биха се строполили не един човек и не един кон. Освен обичайните раници и торби, Гералт забеляза още сандъчета, солиден меден котел и нещо като малък шкаф. Едно от джуджетата носеше на раменете си колело от каруца.

Вървящият начело не носеше багаж. В колана му беше мушната малка брадва, на гърба му имаше дълъг меч в ножница, обвита с пъстри котешки кожи, а на рамото му беше кацнал зелен, мокър и настръхнал папагал. Точно той ги поздрави.

— Здравейте! — извика той, като се спря напред пътя и сложи ръце на кръста си. — Времената са такива, че по-добре да срещнеш в гората вълк вместо човек, а ако все пак попаднеш на човек, е по-добре да го поздравиш със стрела от арбалет, отколкото с добра дума. Но който поздравява с песен, който се представя чрез музиката — той е свой човек! Или твоя жена, моля за извинение милата дама! Здравейте. Аз съм Золтан Чивай.

— Аз съм Гералт — представи се вещерът след кратко колебание. — Този, който пееше, е Лютичето. А това е Милва.

— Мааамка ви! — извреця папагалът.

— Затваряй си човката! — промърмори Золтан Чивай на птицата. — Извинявайте. Тази отвъдморска птица е умна, но невъзпитана. Десет талара дадох за това чудо. Казва се Фелдмаршал Дуда. А това е останалата част от компанията ми: Мънро Бруис, Язон Варда, Калев Стратън, Фигис Мерлуцо и Пърсифал Шутенбах.

Пърсифал Шутенбах не беше джудже. Изпод мократа качулка, вместо разчорлена брада, се подаваше дълъг и остър нос, безпогрешно свидетелстващ, че притежателят му е от старата и благородна раса на гномите.

— А тези — Золтан Чивай посочи събралата се накуп недалеч групичка хора — са бежанци от Кернов. Както виждате, само жени и деца. Били са повече, но нилфгардците са обградили групата им преди три дни, нападнали са ги и са ги разпръснали. Натъкнахме се на тях в гората и сега вървим заедно.

— Смело вървите — позволи си да отбележи вещерът. — По пътя и с песен.

— Не мисля, че щеше да е по-добре, ако марширувахме с плач — отговори джуджето. — Вървахме от Дилинген насам през гората, тихо и скришом, а когато войските отминаха, излязохме на пътя, за да наваксаме изоставането. — Той млъкна, оглеждайки бойното поле. — Свикнахме с такива гледки — каза той, сочейки труповете. — Още от Дилинген, от Яруга, по пътищата има само смърт... Вие заедно с тези тук ли сте?

— Не. Тези търговци са били избити от нилфгардците.

— Не са нилфгардците — поклати глава джуджето, гледайки равнодушно убитите. — Били са *Scoia'tael*. Редовните войски нямат достатъчно време, за да изваждат стрелите от труповете. А една хубава стрела струва половин крона.

— Брей, знае — промърмори Милва.

— Накъде сте се запътили?

— На юг — отговори веднага Гералт.

— Не ви съветвам — отново поклати глава Золтан Чивай. — Там е същински пъкъл, огън и гибел. Дилинген вече със сигурност е превзет, всички основни сили на Черните преминават Яруга, всеки момент ще залееят цялата долина от отсамния бряг. Както виждате, те вече са пред нас, на север, потеглили са към град Бруге. Единствената разумна посока за бягство е на изток.

Милва погледна многозначително вещера, който се въздържа от коментари.

— Ние сме тръгнали именно на изток — продължаваше Золтан Чивай. — Единственият шанс е да се скрием зад фронта, а от изток, от река Ина, в края на краищата ще потегли темерейската войска. Смятаме да вървим по горските пътеки до хълмовете Турлог, после по Стария път до Соден, до река Хотла, която се влива в Ина. Ако искате, да вървим заедно. Стига да не ви пречи, че вървим бавно. Вие си имате коне, а нас бежанците много ни забавят.

— Виждам, че това май не ви пречи — изрече Милва, гледайки го проникателно. — Едно джудже, дори и с багаж, може да изминава трийсет мили на ден пеша. Почти толкова, колкото и човек на кон. Познавам Стария път. Без бежанците щяхте да сте при Хотла за три дни.

— Това са жени и деца. — Золтан Чивай изпъчи брадата и корема си. — Няма да ги изоставим на произвола на съдбата. Или ще

ни посъветвате нещо друго?

— Не — каза вещерът. — Няма да ви посъветваме друго.

— Радвам се да го чуя. Значи не съм се излъгал от пръв поглед. Е, какво? Ще пътуваме ли заедно?

Гералт погледна Милва, стрелкинята кимна. Золтан Чивай забеляза това.

— Добре. Тогава да тръгваме, докато не ни е хванал някой отряд тук, на пътя. Но преди това... Язон, Мънро, огледайте каруците. Ако там е останало нещо полезно — вземете го. Фигис, провери дали колелото ни става за това малкото фургонче. Точно такова ни трябва!

— Става! — извика след минута джуджето, което носеше колелото. — Сякаш е направена за него!

— Виждаш ли, овча главо! Чудеше се, когато вчера ти казах да вземеш колелото и да го носиш. Монтирай го! Калерб, помогни му!

Те изтеглиха от рова на пътя фургона на покойната Вера Льовенхаупт, удивително бързо снабдил се своя Пегас и се закачаше с папагала. Подир каруцата яздеха Гералт и Милва, а най-отзад се влачеха жените от Кернов.

Най-често водач беше Пърсифал Шутенбах, дългоносият гном. Отстъпвайки на джуджетата по ръст и сила, той беше равен на тях по издръжливост, а по ловкост дори ги превъзхождаше значително. Докато се движеха, той постоянно се отбиваше встрани, оглеждаше храстите, изтичваше напред и изчезваше, след което изведнъж изникваше и с нервни, маймунски жестове даваше отдалеч знак, че всичко е наред и може да се върви нататък. Понякога се връщаше и бързо съобщаваше за препятствия по пътя. Всеки път, когато се приближеше, носеше на четирите седнали във фургона деца по шепа къпини, орехи или някакви странни, но явно вкусни корени.

Темпото им беше чудовищно бавно, движиха се из горските пътеки три дни. Не се натъкнаха на никакви войски, не видяха дим или пожарища. Обаче не бяха сами. Съгледвачът Пърсифал постоянно съобщаваше за криеци се в гората групи бежанци. Отминаха покрай няколко от тези групи, и то бързо, защото физиономиите на въоръжените с вили и тояги селяни не предразполагаха към опити за осъществяване на контакт. Наистина, едно от джуджетата предложи да преговарят с една от групите и да се опитат да им оставят жените от Кернов, но Золтан беше против, а Милва го подкрепи. Жените също

никак не държаха да напускат компанията. Това беше странно, защото те се отнасяха към джуджетата с очевиден страх и неприязън, почти не разговаряха с тях и при всяко спиране стояха настрана.

Гералт си обясняваше поведението на жените с трагедията, която се преживели неотдавна, но при това подозираше, че причината за неприязънта може да се крие в свободните маниери на джуджетата. Золтан и компанията му ругаеха толкова непристойно и често, колкото и папагалът Фелдмаршал Дуда, при това репертоарът им беше несравнимо по-богат. Пееха неприлични песнички, в което Лютичето активно им помагаше. Плюеха, секнеха се в пръстите си и пърдяха шумно, което винаги ставаше повод за смях, шеги и съревнования. Ходеха в храстите само по голяма нужда, а за малката не си правеха труда да се отдалечават много. Това, последното, в края на краищата вбеси Милва, която здравата нахока Золтан, когато той рано сутринта се изпика върху още топлата пепел на огнището, без изобщо да се интересува от зрителите. Наруганият Золтан изобщо не се смуги и заяви, че подобни действия се крият само от двуличните, коварни и склонни да доносничат индивиди, и обикновено точно по това ги разпознават. Обаче убедителните обяснения не направиха абсолютно никакво впечатление на стрелкинята. Джуджетата бяха нагостени с богат букет от ругатни и няколко много конкретни заплахи, които явно им оказаха въздействие, защото всички започнаха послушно да ходят в храстите. Но за да не попаднат в категорията на двуличните и коварни доносници, отиваха там групово.

Новата компания промени напълно Лютичето. Поетът се разбираше много добре с джуджетата, особено след като се оказа, че някои бяха слушали за него и дори знаеха негови балади и куплети. Лютичето се стараяше да не отстъпва в нищо на Золтановата компания. Носеше изпросена от джуджетата стегната куртка, беше сменил раздърпаната шапка с перо за предизвикателен самсаров калпак. Препасал беше широк колан, украсен с месинг, и беше затъкнал в него получен като подарък напълно разбойнически на вид нож. Острието го боцкаше в слабините при всеки опит да се наведе. За щастие опасният нож бързо се изгуби някъде, а поетът не успя да си измоли нов.

Вървяха сред гъстите гори, покрили склоновете на Турлог. Горите изглеждаха мъртви, нямаше никакви признаци за подплашени

от войски или бежанци животни. Нямахме какво да ловуват, но за щастие засега не ги застрашаваше глад. Джуджетата бяха взели със себе си достатъчно припаси. Когато те свършиха — а това се случи скоро, защото гърлата бяха много — Язон Варда и Мънро Бруис изчезнаха по мръкнало, като взеха със себе си празен чувал. Върнаха се на сутринта, носейки два пълни чувала. Оказа се, че в единия има фураж за конете, а в другия — булгур, брашно, сушено говеждо, едва начената пита кашкавал и дори огромен суджук — деликатес във вид на фаршировано свинско шкембе, пресовано между две дъсчици във формата на мях за раздухване на огъня в пещта.

Гералт се досещаше откъде е плячката. Но не направи никакви коментари, а изчака подходящия момент, в който двамата със Золтан останаха насаме, и попита учтиво джуджето дали не вижда нещо нередно в ограбването на останалите бежанци, които са не по-малко гладни от тях и които наравно с тях се борят за оцеляване. Джуджето отговори сериозно, че наистина се срамува много от това, но такъв му е характерът.

— Моят огромен порок е непоклатимата ми доброта — разясни той. — Просто не мога да не творя добро. Обаче в същото време съм разсъдливо джудже и знам, че не е възможно да правя добро на всички. Ако опитам да бъда добър за всички, за целия свят и всички населяващи го същества, това ще е като капка питейна вода в солено море, или с други думи — напразно усилие. Затова реших да върша конкретно добро — такова, което няма да отиде напразно. Така че съм добър към себе си и към непосредственото ми обкръжение.

Гералт не зададе повече въпроси.

* * *

При едно от спиранията за почивка Гералт и Милва разговаряха дълго със Золтан Чивай, непоправимият и заклет алтруист. Джуджето беше наясно с хода на военните действия. Или поне създаваше такова впечатление.

— Нападението започна от Дришот, на разсъмване на седмия ден след Ламас — започна Золтан, успокоявайки вряскащия ругатни Фелдмаршал Дуда. — Заедно с нилфгардците вървяха съюзните им

верденски войски, защото Верден, както знаете, сега е имперски протекторат. Армиите се придвижваха бързо, като по пътя си изгаряха всички села след Дришот и помитаха разположените там бругенски войски. А пък нилфгардските Черни пехотинци се насочиха към крепостта Дилинген отсам Яруга. Те преминаха реката на напълно неочаквано място. Направиха мост върху лодките, за половин ден го направиха, можете ли да повярвате?

— Във всичко ще се наложи да повярваме — промърмори Милва. — Вие в Дилинген ли бяхте, когато започна всичко?

— В околността — отговори уклончиво джуджето. — Когато до нас дойде вестта за нападението, вече бяхме на път към град Бруге. На пътя настана страшна суматоха, гъмжеше от бежанци — едни напиреха от юг на север, другите — в обратната посока. Задръстиха пътя и ние заседнахме там. А нилфгардците, както се оказа, бяха и зад нас, и пред нас. Тези, които идваха от Дришот, сигурно се бяха разделили на две. Струва ми се, че един голям конен отряд тръгна на североизток, точно към град Бруге.

— Значи Черните вече се намират северно от Турлог. Излиза, че сме точно в средата между двата отряда. В пустотата.

— Да, в средата сме — съгласи се джуджето. — Но не и в пустота. Фланговете на имперските войски се прикриват от „катериците“, верденските доброволци и най-различни свободни отряди, а те са още по-лоши и от нилфгардците. Точно те опожариха Кернов и по-късно за малко да ни хванат и нас, едва успяхме да избягаме в гората. Не бива да си подаваме носа от пущинака и постоянно трябва да сме нащрек. Като стигнем Стария път, ще продължим по брега на Хотла до Ина, а там най-накрая би трябвало да се натъкнем на темерийските войни. Войниците на крал Фолтест сигурно вече са се отърсили от изненадата и дават отпор на нилфгардците.

— Добре би било да е така — каза Милва, гледайки вещера. — Но работата е там, че имаме важни дела на юг. Мислехме да тръгнем на юг от Турлог, към Яруга.

— Не знам какви дела ви водят към оттатъшната страна — погледна ги подозрително Золтан, — но виждам, че са важни и спешни, щом сте готови да си рискувате главите заради тях.

Той замълча и изчака малко, но никой не бързаше с поясненията. Джуджето се почеса по тила, изкашля се и се изплю.

— Не бих се учудил — каза най-накрая, — ако нилфгардците вече държат в юмрук двата бряга на Яруга, чак до самото устие на Ина. А на вас кое място по Яруга ви трябва?

— Никое конкретно — реши да му отговори Гералт. — Само да е по реката. Искам да плувам с лодка до устието.

Золтан го погледна и се разсмя. Но веднага млъкна, съобразявайки, че това не е било шега.

— Трябва да призная — рече той след кратка пауза, — че намерението ви е доста смело. Но няма как да се осъществи. Цялото южно Бруге е в пламъци, няма да успеете да се доберете до Яруга — или ще ви побият на кол, или ще ви пленят и ще ви изпратят в Нилфгард. А ако по някакво чудо все пак се доберете до реката, няма да имате никакъв шанс да достигнете до устието ѝ. Вече ви казах за моста върху лодките, прехвърлен между Цинтра и брега на Бруге. Този мост се охранява ден и нощ, там не може да премине нищо, освен съомгата. Вашата спешна и важна работа ще трябва да поизчака. Човек не може да си надскочи задника. Така я виждам аз тази работа.

Изражението на Милва и погледът ѝ ясно свидетелстваха, че и тя мисли същото. Гералт не каза нищо. Чувстваше се отвратително. Костите на лявата ръка и дясното коляно все още бяха разкъсвани от невидимите зъби на тъпа болка, усилваща се още повече от нарастващата, всеобхватна влага. Тормозеха го също така и мъчителни, потискащи, неописуемо неприятни и странни усещания, които никога по-рано не беше изпитвал и с които не умееше да се справя.

Безсилие и отчаяние.

* * *

След два дни дъждът спря и изгря слънце. Горите издишваха изпарения и бързо разсейващи се мъгли, птиците трескаво се заеха с песни да компенсират периода на принудително мълчание. Золтан се развесели и обяви по-продължителна почивка, като обеща след нея да вървят по-бързо и да стигнат до Стария път само за един ден.

Жените от Кернов украсиха всички клони наоколо с дрехите си за сушене, а те самите, останали само по нощници, се скриха срамежливо в храстите и се захванаха да готвят. Разсъблечените деца се разлудуваха, като по всякакви начини нарушаваха покоя на изпускащия изпарения гъсталак. Изтощен, Лютичето легна да спи. Милва изчезна някъде.

Джуджетата почиваха активно. Фигис Мерлуцо и Мънро Бруис отидоха да берат гъби. Золтан, Язон Варда, Калев Стратън и Пърсифал Шутенбах седнаха близо до фургона и се заеха да играят гвинт — любимата им игра на карти, на която отделяха всяка свободна минута, дори и в предишните, дъждовни вечери.

Вещерът обикновено седеше и наблюдаваше играта, сега направи същото. Все така не можеше да проумее сложните правила на тази типична за джуджетата игра, но се възхищаваше на изключително старателно изработените карти и фигурки. В сравнение с картите, използвани от хората, тези на джуджетата бяха същински полиграфически шедеври. Гералт за пореден път се убеждаваше, че техниката на брадатия народ е на много високо равнище, и то не само в областта на минната промишленост, рудодобива и металургията. Фактът, че в конкретния отрасъл, производството на карти за игра, не държаша монопола на пазара, можеше да се обясни само с това, че при хората картите не бяха толкова популярни, колкото костите, а и най-хазартно настроените човеци не обръщаха особено внимание на естетиката. Хората картоиграчи, които вещерът беше имал възможност да наблюдава неведнъж, винаги играеха с изтъркани карти, толкова зацапани, че преди да ги хвърли, играчът трябваше да положи усилия да ги отлепи от пръстите си. Фигурите бяха нарисувани толкова небрежно, че дамата можеше да се отличи от валето само по това, че валето е на кон. А конят, между другото, приличаше повече на куца невестулка.

При изображенията на картите на джуджетата бяха изключени подобни грешки. Носещите корони крале си бяха истински крале, дамите бяха красиви и с големи бюстове, а въоръжените с алебарди валета — мустакати. Фигурите си имаха различни названия при джуджетата, но Золтан и компанията му по време на игра използваха всеобщия език и човешките наименования.

Слънцето грееше, от гората се вдигаха изпарения, а Гералт наблюдаваше играта.

Основният принцип в гвинта на джуджетата беше нещо, подобно на търг на конски пазар — както по интензивността, така и по напрегнатостта на гласовете на участниците в търга. После двойката, обявила по-високата „цена“, се стараяше да спечели колкото се може повече ръце, на което другата двойка пречеше по всякакви начини. Разиграването протичаше гръмко и шумно, а до всеки играч лежеше дебела пръчка. Джуджетата се удряха с пръчките рядко, но ги хващаха много често.

— Как играеш, кратуно? Дръвник такъв! Защо игра листенце вместо сърце? Аз защо обявих сърца? Ще взема вече пръчката и ще те измлатя по тая глупава глава!

— Имах четири листенца с вале, мислех, че ще им ги изтегля!

— Четири листенца друг път! Не можеш да си преброиш собствените карти! Не умувай толкова много, Стратън, това тук не ти е университет! Тук се играе на карти! Дори едно прасе може да спечели срещу майстор, ако му дойдат добри карти. Раздавай, Варда!

— Питка-камбани!

— Малка купа-кълбо!

— Като игра крал-кълбо, омаза нещата. Контра!

— Гвинт!

— Недей да спиш, Калеп! Има контра с гвинт! Какво обявяваш?

— Голяма купа-камбана!

— Пас. Хааа! И какво? Никой ли не гвинтува? Подвихте ли опашки, синковци? Ти си наред, Варда. Пърсифал, ако още веднъж му намигнеш, така ще те изтряскам по окото, че до зимата няма да можеш да мигнеш.

— Вале!

— Дама!

— Вземам я проклетата дама! Вземам я и — ха-ха — имам и сърца, пазя ги за тежки времена! Вале, ниска, висока...

— По дяволите! Който не си пази козовете, е задник! Кълба! А, Золтане? Нагласиха ли те?

— Видяхте ли го проклетия гном? Сега ще взема пръчката...

Преди Золтан да успее да се възползва от пръчката, от гората се разнесе див крясък.

Гералт скочи пръв. Изруга в движение, защото отново го прониза болката в коляното. Точно подире му се носеше Золтан Чивай, успял да вземе от фургона своя омотан с котешки кожи меч. Останалите джуджета и Пърсифал Шутенбах хукнаха след него, въоръжени с тояги, последен се мъкнеше Лютичето, разбуден от виковете. Отстрани, от гората, изскочиха Фигис и Мънро. Двамата захвърлиха кошниците с гъбите, хванаха тичащите деца и ги отведоха към фургона. Неясно откъде се появи Милва, като в движение сложи стрела на тетивата и посочи на вещера мястото, откъдето беше дошъл викът. Излишно беше. Гералт беше чул, видял и вече знаеше за какво става въпрос.

Крещеше едно от децата, луничаво деветгодишно момиче с плитки. Тя стоеше като забита в земята на няколко крачки от купчина изгнили стъбла. Гералт скочи, хвана я под мишниците, прекъсвайки дивия писък, и в същото време с крайчеца на окото си долови движение между стъблата. Бързо отстъпи и се натъкна на Золтан и неговите джуджета. Милва, която също беше видяла движението между клоните, опъна лъка.

— Не стреляй — изсъска той. — Вземи детето отгук. По-бързо! А вие се дръпнете назад. Само че спокойно. Никакви резки движения.

Отначало им се струваше, че помръдва един от изгнилите дънери, сякаш опитвайки се да се смъкне от нагрятата от слънцето купчина и да потърси убежище сред дърветата. Но при по-внимателно вглеждане се забелязваха нетипични за дънер елементи — преди всичко четири двойки тънки крака с изпъкнали стави, подаващи се от грозна, грапава и разделена на рачешки сегменти хитинова броня.

— Само спокойно — повтори тихо Гералт. — Не го провокирайте. Не се подлъгвайте по привидната му неподвижност. Не е агресивен, но е способен да се придвижва мълниеносно. Ако почувства заплахата, може да нападне, а против неговата отрова няма противоотрова.

Съществува бавно изпълзя напред върху дънера. Наблюдаваше хората и джуджетата, бавно въртейки разположените върху израстъци очи. И почти не се движеше. Чистеше краищата на лапите си, като поред ги вдигаше и старателно ги опипваше с впечатляващите си остри щипала.

— Крясъците бяха такива — подхвърли изведнъж спокойно Золтан, заставайки до вещера, — че си помислих, че това наистина е нещо страшно. Например кавалерист от верденските доброволци. Или прокуратор. А се оказа просто твърде пораснало паяковидно ракообразно. Трябва да признаем, че понякога природата прибъгва до интересни форми.

— Вече не прибъгва — отговори Гералт. — Това там е окоглав. Създание на Хаоса. Измиращ реликт, останал от взаимното проникване на сферите, ако разбираш какво имам предвид.

— Представи си, разбирам — погледна го в очите джуджето. — Макар и да не съм вещер и специалист по Хаоса и по такива създания. Интересно, вещерю, какво ще направиш сега с този реликт от взаимното проникване на сферите? По-точно — интересно ми е как ще го направиш. Своя ли меч ще използваш, или може би моя сихил^[2]?

— Хубаво оръжие. — Гералт хвърли поглед към меча, който джуджето извади от лакираната ножница, загърната с котешки кожи. — Но няма да е необходимо.

— Интересно — повтори Золтан. — Значи ще си стоим така и ще си се гледаме? Ще чакаме реликтът да се почувства заплашен? А може би да се върнем и да повикаме на помощ нилфгардците? Какво предлагаш, унищожителю на чудовища?

— Донесете от фургона черпак и капак от тенджерата.

— Какво?!

— Не спори с експерта, Золтан — обади се Лютичето.

Пърсифал Шутенбах хукна към каруцата и мигновено достави исканите предмети. Вещерът намигна на компанията и с всичка сила замлати с черпака по капака от тенджерата.

— Стига! Стига! — развика се след малко Золтан Чивай, запушвайки ушите си с длани. — Ще счупиш черпака, мамка му! Ракообразното избяга! Избяга, проклетото!

— Избяга, и то как! — възхити се Пърсифал. — Прах се вдигна след него! Да пукна, ако не се вдигна прах, а почвата е мокра!

— Окоглавът има невероятно чувствителен и нежен слух — обясни студено Гералт, докато връщаше на джуджетата леко посмачканите кухненски принадлежности. — Няма уши, но слуша с цялото си тяло, така да се каже. Особено не понася металически звуци. Причиняват му болка...

— Знам — прекъсна го Золтан. — И мен ме заболя, когато започна да млатиш по капака. Ако това чудовище има по-остър слух от моя, съчувствам му. Надявам се, че няма да се върне? Заедно с роднините си?

— Не мисля, че на света са останали много от роднините му. Самият окоглав също няма да се върне скоро по тези места. Няма нищо страшно.

— Относно чудовищата няма да споря — намръщи се джуджето. — Но твоят концерт с металически инструменти сигурно се е чул чак на островите Скелиге, не е изключено някои ценители на музиката вече да са тръгнали насам. По-добре да не ни заварват тук, когато пристигнат. Вдигаме лагера, момчета! Ей, девойки, облечете се и пробройте децата! Тръгваме, по-живо!

* * *

Когато спряха, за да пренощуват, Гералт реши да си изясни някои неясноти. Този път Золтан Чивай не беше седнал да играе гвинт, така че не беше трудно да го отведе настрана за откровен мъжки разговор. Гералт започна директно, без предисловия:

— Кажи, откъде знаеше, че съм вещер?

Джуджето се опули срещу него и се усмихна лукаво:

— Бих могъл да се похваля с наблюдателността си. Бих могъл да кажа, че съм забелязал как се променят очите ти в сумрак и на слънчева светлина. Също така бих могъл да ти кажа, че съм джудже вряло и кипяло и съм чувал това-онова за Гералт от Ривия. Но истината е много банална. Не гледай като вълк. Ти си потаен, но приятелят, ти, бардът, пее и дърдори, не може да си затвори устата. Така научих каква ти е професията.

Гералт се въздържа от задаването на следващия въпрос. Нямахше нужда да го задава.

— Е, добре — продължи Золтан. — Лютичето издрънка всичко. Явно почувства, че ценим откровеността, а и ние не крием, че сме приятелски настроени към него. Накратко: знам защо толкова бързате на юг. Знам какви спешни и важни дела те водят в Нилфгард. Знам кого смяташ да търсиш там. И то не само от дрънканиците на поета. Преди

войната живях в Цинтра и съм слушал разкази за Детето на Изненадата и белокосия вещер, за когото е била предназначена тази Изненада.

Гералт и този път не направи никакви коментари.

— Останалото наистина е въпрос на наблюдателност — продължи джуджето. — Ти пощади това отвратително чудовище, макар и да си вещер, а вещерите точно затова са създадени — да унищожават такива чудовища. Но чудовището не е причинило нищо лошо на твоята Изненада, така че ти пожали меча, само прогони звяра с дрънкане по капака. Защото ти сега не си вещер, а благороден рицар, който бърза да помогне на похитената и притеснена девойка.

След като отново не дочака отговор, джуджето добави:

— През цялото време ме пробощдаш с поглед. Все очакваш предателство, боиш се разкритата тайна да не се обърне срещу теб. Не се измъчвай. Ще стигнем заедно до Ина, като си помагаме и се поддържаме. И ти имаш същата цел като нас — да оцелеем и да продължим да живеем. За да продължим да изпълняваме благородната си мисия. Или за да продължим да живеем обикновено, но така, че в сетния си час да не се срамуваме от себе си. Мислиш, че си се променил. Че светът се е променил. Но светът си е същият като преди. И ти си такъв, какъвто си бил. Не се измъчвай.

Вещерът все така не се обаждаше, но Золтан продължи монолога си, без да се обезкуражава от мълчанието му:

— И не си и помисляй да се отделяш от нас и да пътуваш самотно на юг, през Бруге и Соден, до Яруга. Трябва да потърсим друг път към Нилфгард. Ако искаш, мога да те посъветвам...

— Не ме съветвай. — Гералт помасажира коляното си, което го болеше вече от няколко дни. — Не ме съветвай, Золтан.

Намери Лютичето да седи до играещите на гвинт джуджета. Безмълвно го хвана за ръкава и го отведе в гората. Поетът веднага съобрази за какво става въпрос — достатъчен му беше един поглед към лицето на вещера.

— Дърдорко — каза тихо Гералт. — Дрънкало. Заслужаваш да ти изтръгна езика, плямпало. Защо не си го държа зад зъбите?

Трубадурът мълчеше, но изражението му беше гордо.

— Когато се разчу, че съм се сприятелил с теб — продължи вещерът, — някои разумни хора се чудеха на това мое запознанство. Бяха изумени, че ти позволявам да пътешестваш с мен. Съветвах ме,

когато отидем на някое безлюдно място да те ограбя, да те хвърля в някоя яма и да те посипя с листа. Наистина съжалявам, че не ги послушах.

— Нима беше толкова голяма тайна кой си и какво замисляш? — избухна неочаквано Лютичето. — И пред всички ли трябваше да се крием и да се преструваме? Тези джуджета... Те като че ли са съвсем подходящи да ни бъдат компания...

— Аз нямам компания — промърмори вещерът. — Нямам. И не искам да имам. Не ми трябва. Разбираш ли?

— Естествено, че разбира — отговори иззад рамото му Милва. — И аз също разбирам. Не теб никой не ти е нужен, вещерю. Често го демонстрираш.

— Не вода лична война. — Той рязко се обърна. — Не ми трябва компания от смелчаги, защото не отивам в Нилфгард, за да спасявам света и да повалям империята на злото. Отивам при Цири. И затова мога да отида и сам. Извинявайте ако звучи грозно, но останалите не ме интересуват. А сега се махайте. Искam да остана сам.

Когато се обърна, се оказа, че си е отишъл само Лютичето.

— Отново сънувах — изрече той. — Милва, губя време. Губя време! Тя се нуждае от мен. Нуждае се от помощ!

— Говори — каза тя тихо. — Изкарай го от себе си. Дори и да е страшно, изкарай го!

— Не беше страшно. В съня ми... Тя танцуваше. Танцуваше в някаква задимена плевня. И беше щастлива, по дяволите! Свиреше музика, някой се провикваше... Цялата плевня се тресеше от викове и кикотене... А тя танцуваше, танцуваше, тропаше с токове... А над покрива на тази проклета плевня, в студения, нощен въздух... танцуваше смъртта. Милва... Мария... Тя се нуждае от мен.

Милва извърна поглед.

— Не само тя — прошепна.

Така, че той да не я чуе.

* * *

На следващото спиране вещерът се интересува от сихила, мечът на Золтан, на който беше успял да хвърли един поглед по време

на приключението с окоглава. Джуджето незабавно разгърна котешките кожи и измъкна меча от лакираната ножница.

Мечът беше дълъг около четирийсет цала и тежеше не повече от трийсет и пет унции^[3]. Значителна част от него беше покрита с тайнствени рунически знаци. Острието беше небесносиньо и страшно остро — след като придобиеше навик, човек би могъл спокойно да се бръсне с него. Дванайсетцаловата ръкохватка, покрита с пресичащи се ленти от гущерова кожа, имаше цилиндричен месингов накрайник и малък, майсторски изработен предпазител.

— Хубава вещ. — Гералт повъртя сихила във въздуха, нанесе бърз удар вляво и мълниеносно зае защитна позиция. — Всъщност отлично желязо.

— Ха! — изсумтя Пърсифал Шутенбах. — Желязо! Огледай го по-внимателно, защото след малко ще започнеш да го наричаш боклук.

— Някога имах по-хубав меч.

— Не споря — сви рамене Золтан. — Защото той със сигурност е бил изкован в нашите ковачници. Вие, вещерите, умеете да размахвате мечовете, но така и не се научихте да си ги правите сами. Такива мечове се коват само при нас, в Махакам, в подножието на Карбон.

— Джуджетата изработват стоманената сплав и коват слоестата сърцевина — добави Пърсифал. — А с шлифоването и наострянето се занимаваме ние, гномите. В нашите работилници. По наша, гномска технология, точно както някога сме правели нашите гвихири, най-хубавите мечове на света.

— Мечът, който нося сега — Гералт оголи острието, — е взет от Брокилон, от катакомбите на Краг Ан. Взех го от дриадите. Първокласно оръжие, което не е изработено нито от джуджетата, нито от гномите. Това е елфически меч и е на поне сто, ако не и на двеста години.

— Та той нищо не разбира от тези неща! — възкликна гномът, взе меча в ръка и прекара пръст през острието му. — Долната част е елфическа, наистина. Ръкохватката, предпазителят и накрайникът. Също така елфите са го гравирани, оцветявали и украсявали. Но острието е ковано и точено в Махакам. И наистина са го направили преди няколко века, защото веднага си личи, че стоманата е нискокачествена и обработката е примитивна. Погледни сега сихила на Золтан, виждаш ли разликата?

— Виждам. Моят не изглежда по-лошо направен.

Гномът изсумтя и махна с ръка. Золтан се усмихна високомерно.

— Хладното оръжие — поясни той с менторски тон — трябва да сече, а не да изглежда красиво, и не се оценява по външния му вид. Работата е там, че твоят меч е обикновена комбинация от желязо и стомана, а моето острие е подсилено с графит и боракс...

— Съвременна технология! — не издържа Пърсифал, малко поразгорещен, тъй като дискусиата явно преминаваше към добре познати му въпроси. — Конструкция и композиция на острието, многослойна мека сърцевина, обкована с твърда, а не с мека стомана...

— По-полека, по-полека — укроти го джуджето. — Няма да направиш от него металург, Шутенбах, така че не го отегчавай с подробности. Аз ще му го обясня по-простичко. Добрата твърда магнетитова стомана се наточва невероятно трудно, вещерю. Защо? Защото е твърда! Ако не владееш технологията — както и ние някога не сме я владеели, а вие не я владеете и до днес — а ти се иска да имаш остър меч, твърдата сърцевина се обковава с мека стомана, която по-лесно се обработва. Именно по такъв опростен метод е изкован твоят брокилонски меч. Съвременните мечове се изработват по обратния начин — мека сърцевина, твърдо острие. Обработката отнема много време, и както казах, изисква напреднала технология. Но като резултат се получава острие, което може да разсече хвърлено във въздуха батистено шалче.

— С твоя сихил може ли да се направи този номер?

— Не — усмихна се джуджето. — Толкова наточените екземпляри се броят на пръстите на едната ръка и рядко някой от тях напуска Махакам. Но ти гарантирам, че обвивката на онова ракообразно не би издържала удара на сихила. Щеше да го нарежеш на парчета, без дори да се задъхаш.

Дискусиата за мечовете и металургията продължи още известно време. Гералт слушаше с интерес, споделяше собствения си опит, попълваше знанията си, питаше за едно или друго, оглеждаше и пробваше сихила на Золтан. Дори не предполагаше, че още на следващия ден ще се наложи да подкрепи теорията с практика.

* * *

Първият признак, че наблизко живеят хора, бяха наредените сред стърготини и кори нарязани дърва, открити от движещия се най-отпред Пърсифал Шутенбах.

Золтан спря групата и изпрати гнома на далечно разузнаване. Пърсифал изчезна, а след половин час се появи, развълнуван и задъхан, като още отдалеч заразмахва ръце. Дотича, но вместо веднага да започне да докладва, хвана с ръка дългия си нос и се изсекна шумно. Звукът, който се чу, напомняше свирене на тромпет.

— Ще подплашиш животните в гората — промърмори Золтан Чивай. — Хайде, разказвай. Какво има там, пред нас?

— Селище — издиша гномът, изтривайки пръстите си в своята украсена с множество джобове салтамарка. — На една поляна. Три къщурки, плевня, две-три бараки... Из двора тича куче, от един комин се вдига дим. Нещо се готви. Овесена каша, при това с мляко.

— Ти какво, в кухнята ли влиза? — засмя се Лютичето. — В тенджерата ли надникна? Откъде знаеш, че се прави овесена каша?

Гномът го изгледа снизходително, а Золтан изсумтя ядосано.

— Не го обиждай, поете. Той надушва яденето от миля. Щом казва, че е овесена каша, значи е овесена каша. По дяволите, това не ми харесва.

— Защо? Аз, например, обичам овесената каша. С удоволствие бих похапнал.

— Золтан е прав — каза Милва. — А ти млъквай, Лютиче, това не ти е поезия. Щом варят овесена каша с мляко, значи там има крави. А видят ли пожарища, селяните вземат кравите и бягат в гората. Тези защо не са избягали? Да свърнем в гората, ще ги заобиколим. Надушвам нещо лошо.

— По-спокойно, по-спокойно — промърмори джуджето. — Винаги ще успеем да избягаме. А може би войната вече е свършила? Може темерийската армия най-накрая да е започнала настъпление? Какво знаем ние тук, в пущинака? Може би победната битка вече е минала, може би сме отблъснали Нилфгард и фронтът е зад гърба ни, а селяните и кравите се връщат по домовете си? Трябва да проверим, да разузнаем. Фигис, Мънро, останете тук и си отваряйте очите. А ние ще проучим нещата. Ако е безопасно, ще изкряскам като ястреб.

— Като ястреб? — неспокойно размърда брадата си Мънро Бруис. — Та ти си нямаш никаква представа от подражаване на птичи

гласове, Золтан.

— Именно. Ако чуеш странен вик, който на нищо не прилича, това ще съм аз. Води, Пърсифал. Гералт, ще дойдеш ли с нас?

— Всички ще дойдем. — Лютичето слезе от коня. — Ако има засада, с голяма група ще е по-безопасно.

— Оставям ви Фелдмаршала. — Золтан свали от рамото си папагала и го подаде на Фигис Мерлуцо. — Птичето може изведнъж да се разпусва и тайният поход ще отиде по дяволите. Да вървим.

Пърсифал бързо ги поведе към края на гората, сред гъстите храсти див люляк. След хрусталаците започна лек наклон надолу, виждаха се купчини повалени дънери. По-нататък се простираше голяма поляна. Всички от отряда се подадоха предпазливо от храстите.

Съобщението на гнома беше абсолютно точно. Насред поляната наистина имаше три къщурки, хамбар и няколко бараки. Насред двора лъщеше голяма локва от течна тор. Постройките и малкият правоъгълник на занемарената градина бяха заобиколени от ниска, частично разрушена ограда, зад която се мотаеше тъмнокафяво куче. Над една от къщите се вдигаше дим, лениво пълзящ по хлътналия покрив.

— Наистина този дим ухае апетитно — прошепна Золтан, подушвайки въздуха. — Особено след като ноздрите ти са привикнали със смрадта на пожарищата. Не се виждат коне или стража — и това е добре, но не изключвам възможността някой скитници да са попаднали тук и да са се заели да готвят. Хм, струва ми се, че тук е безопасно.

— Ще отида там — каза Милва.

— Не — възрази джуджето. — Твърде много приличаш на „катерица“. Ако те видят, може да се изплашат, а изплашените хора са непредсказуеми. Ще отидат Язон и Калев. А ти пригответи лъка, за да ги защитиш при нужда. Пърсифал, бъди готов да бягаш към останалите, ако се наложи да се бие отбой.

Язон Варда и Калев Стратън излязоха предпазливо от храстите и тръгнаха към постройките. Вървяха бавно и се оглеждаха внимателно.

Кучето ги надуши веднага, разлая се яростно и се разтича по двора, без да обръща внимание на умилкващите мяскания и подсвирквания на джуджетата. Вратата на една от къщурките се отвори. Милва веднага вдигна лъка и плавно опъна тетивата. И веднага я отпусна.

На прага беше изскочила ниска, пълна девойка с дълги плитки. Тя извика нещо, размахвайки ръце. Язон Варда разпери ръце и отвърна нещо. Девойката се развика — всички чуваха крясъците ѝ, но не можеха да разпознаят думите.

Обаче явно тези думи достигнаха до Язон и Кaleb и им направиха впечатление, защото двете джуджета като по команда се обърнаха кръгом и хукнаха обратно към храсталака. Милва отново опъна тетивата и започна да мести стрелата, търсейки цел.

— Какво има, по дяволите? — изхриптя Золтан. — Какво става? От кого бягат така? Милва?

— Затваряй си устата — процеди стрелкинята, продължавайки да мести стрелата от къщурка към къщурка, от барака към барака. Но все така не намираще мишена. Девойката с плитките се скри в къщурката, като хлопна вратата след себе си.

Джуджетата тичаха така, сякаш всички демони на Хаоса се носят подире им. Язон викаше нещо, може би ругаеше. Лютичето изведнъж пребледня.

— Той вика... О, майчице!

— Що за... — Золтан млъкна, защото Язон и Кaleb вече пристигнаха, почервенели от усилието. — Какво става? Казвайте!

— Там има зараза... — издиша Кaleb. — Черна шарка...

— Докоснахте ли нещо? — Золтан Чивай бързо отстъпи, като за малко не събори Лютичето. — Докоснахте ли нещо на двора?

— Не... Кучето не ни даде да се приближим...

— Да е благословено проклетото куче. — Золтан вдигна поглед към небето. — Богове, дайте му дълъг живот и купчина кокали, по висока от връх Карбон. Тази, пълната девойка, имаше ли пъпки?

— Не. Тя е здрава. Болните лежат в последната къщурка, роднините ѝ. А тя каза, че мнозина вече са умрели. Леле, Золтане, вятърът духаше към нас!

— Стига сте си щракали ченетата — каза Милва, отпусайки лъка. — Ако не сте докосвали заразени, нищо няма да ви стане, няма нищо страшно. Ако изобщо това с шарката е истина. Момичето може просто да е искало да ви изплаши.

— Не — възрази Язон, все още треперейки. — Зад бараката е изкопана яма. В нея има трупове. Момичето няма сили да погребва мъртвите, затова ги хвърля в ямата.

— Е — Золтан изсмърка с нос, — ето ти я овесената каша, Лютиче. На мен нещо ми се отяде. Да се махаме оттук, по-живо.

Откъм постройките се разлая кучето.

— Скрийте се — изсъска вещерът, клякайки.

От процепа в дясната страна на поляната излетя група конници, която обиколи постройките в галоп и нахлу в двора. Конниците бяха въоръжени, но дрехите им бяха пъстри и най-различни, а и оръжията им изглеждаха като случайно подбрани. Най-вероятно събрани от бойното поле.

— Тринайсет — бързо ги преброи Пърсифал Шутенбах.

— Какви са тези?

— Не са нилфгардци, нито пък редовна войска — прецени Золтан. — Нито пък *Scoia'tael*. Струват ми се доброволци. Свободни бойци.

— Или мародери.

Конниците се развикаха и обикаляха из двора. Кучето получи удар от дръжката на копие и избяга. Девојката с плитките изскочи на прага, разкрещя се. Но този път предупреждението не подейства или просто не го взеха на сериозно. Един от ездачите приближи в галоп, хвана девојката за плитката, дръпна я от прага и я повлече през поляната. Другите скочиха от конете, помогнаха му, замъкнаха момичето на края на двора, скъсаха ѝ ризата и я повалиха върху купа изгнило сено. Девојката се съпротивляваше отчаяно, но нямаше шанс. Само един от мародерите не се присъедини към развлечението, а остана да пази конете, завързани за оградата. Девојката извика пронизващо и протяжно. После още веднъж — кратко и болезнено. А след това не се чу нищо повече.

— Войни! — Милва скочи на крака. — Герои, кучи синове!

— Не ги е страх от шарката — поклати глава Язон Варда.

— Страхът е присъщ на хората — промърмори Лютичето. — А в тези вече не е останало нищо човешко.

— Освен тумбаците — изхриптя Милва, като грижливо слагаше стрела на тетивата. — Които аз сега ще изтърбуша.

— Те са тринайсет — изрече многозначително Золтан Чивай. — И имат коне. Ще повалиш един или двама, останалите ще ни обкръжат. Освен това тези може да са само съгледвачи. Кой знае какви сили вървят подире им.

— И какво, да стоя и спокойно да гледам?

— Не. — Гералт намести меч на гърба си и превръзката на косите си. — Достатъчно гледахме. Дотук с бездействието. Но не бива да допуснем да се разпръснат. Виждаш ли го онзи, който държи конете? Когато ги приближа, свали го от седлото. Ако успееш, и още един. Но първо изчакай да се приближа.

— Остават единайсет — извърна се стрелкинята.

— Мога да броя.

— Освен това и шарката — промърмори Золтан Чивай. — Ако отидеш там, ще донесеш зараза... По дяволите, вещерю! Застрашаваш всички ни заради... Мамка му, това не е тази девойка, която търсиш!

— Млъквай, Золтане. Връщайте се при каруцата и се скрийте в гората.

— Аз идвам с теб — изрече хрипливо Милва.

— Не. Прикривай ме отдалеч, така ще ми помогнеш повече.

— А аз? — попита Лютичето. — Аз какво да правя?

— Както обикновено. Нищо.

— Ти си се побъркал... — промърмори Золтан. — Сам срещу такава шайка... Какво ти става? Искаш да си играеш на герой, спасител на девици?

— Млъквай!

— О, върви по дяволите! Почакай. Дай ми меч си. Те са много, по-добре да не се налага да повтаряш ударите. Вземи моя сихил. С него ще е достатъчно да удрияш само по веднъж.

Вещерът взе оръжието на джуджето без никакво колебание и без да промълви нито дума. Още веднъж посочи на Милва мародера, наглеждащ конете. После прескочи един повален дънер и с бързи крачки се насочи към къщурките.

Грееше слънце. Изпод подметките му изскачаха скакалци.

Пазачът на конете го забеляза и измъкна копие си от калъфа до седлото. Имаше дълги, разрошени коси, падащи върху разкъсаната му ризница, прикрепена с ръждива тел. Носеше явно наскоро свалени от някой труп нови обувки с блестящи катарамии.

Часовоят извика, изад оградата излезе втори мародер. Коланът му с меч висеше на шията, а той точно в момента закопчаваше панталоните си. Гералт вече беше съвсем наблизо. Откъм купата сено се разнасяше кикотенето на занимаващите се с девойката мъже. Гералт

дишаше дълбоко и с всяко вдишване желанието му да убива нарастваше. Би могъл да се успокои, но не искаше. Желаше да си достави поне малко удоволствие.

— А ти кой си? Стой! — извика дългокосият, претегляйки копието с ръка. — Какво търсиш тук?

— Писна ми да гледам.

— Какво-о-о?

— Името Цири говори ли ти нещо?

— Да те...

Мародерът не успя да каже нищо повече. Една украсена със сиви пера стрела се заби в гърдите му и го събори от седлото. Преди още да е паднал на земята, Гералт чу свистенето на нова стрела. Тя се заби в корема на втория войник, ниско, между ръцете му, закопчаващи дюкяна. Той изрева като звяр, преви се и се стовари върху оградата, чупейки и събаряйки коловете ѝ.

Преди останалите да се опомнят и да се хванат за оръжията, вещерът вече беше сред тях. Мечът на джуджето проблесна и запя — в пеенето на леката като перо и остра като бръснач стомана се долавяше дива жажда за кръв. Вещерът почти не усещаше съпротивление в съсичаните тела. Кръвта плисна в лицето му, но нямаше време да я избърсва.

Дори и мародерите да бяха помислили за битка, гледката на труповете и реките кръв ги накара да забравят за тази идея. Панталоните на единия бяха спуснати до коленете, той дори не успя да ги вдигне, получи удар в сънната артерия и падна по гръб, смешно размахвайки своята така и останала незадоволена мъжественост. Друг, още съвсем млад, предпази главата си с двете си ръце, а сихилът ги отсече през китките. Останалите се разбягаха във всички посоки. Вещерът се втурна след тях, проклинайки болката, която отново го прободеше в коляното. Надяваше се, че кракът няма да спре да му се подчинява.

Успя да притисне още двама до оградата, те се опитаха да се защитават, вдигнали мечове. Но, парализирани от ужас, действията неловко. Лицето на вещера отново се обагри с кръв, пръскаща от артериите, съсечени от меча на джуджето. Но останалите използваша момента, успяха да избягат и вече скачаха върху конете си. Единият, пронизан от стрела, веднага се строполи на земята, гърчейки се като

изхвърлена от мрежата риба. Двама други препуснаха в галоп. Но успя да избяга само единият, защото на полесражението изведнъж се появи Золтан Чивай. Джуджето замахна с брадвата си и я запокити, уцелвайки единия мародер право в средата на гърба. Мародерът изкрещя й излетя от седлото, размахвайки крака. Последният се притисна към шията на коня си, прелетя над пълната с трупове яма и се понесе към процепа между дърветата.

— Милва! — извикаха едновременно вещерът и джуджето.

Стрелкинята, която вече тичаше към тях, веднага се спря и застина. Отпусна опънатия лък и бавно започна да го вдига, все по-високо и по-високо. Не чуха свистенето на тетивата. Видяха стрелата едва когато достигна връхната точка на полета си и се понесе надолу. Ездачът увисна от коня със стърчащата от рамото му стрела. Но той не падна, а се изправи и продължи да пришпорва коня с викове.

— Какъв лък! — извика възхитено Золтан Чивай. — Какъв изстрел!

— За нищо не става той изстрел. — Вещерът избърса кръвта от лицето си. — Кучият син избяга и ще доведе приятелчетата си.

— Тя уцели! От двеста крачки разстояние!

— Можеше да се прицели в коня.

— Конят с нищо не е виновен! — изсумтя ядосано Милва, приближавайки се към тях. Изплю се, гледайки в конника, който тъкмо изчезваше в гората. — Не уцелих както трябва мерзавеца, защото бях леко задъхана... Пфу, гадино, бягай със стрелата ми. Дано ти донесе лош късмет!

От просеката до тях долетя конско цвилене и веднага след това — дивият писък на умиращ човек.

— Хо, хо, хо! — Золтан погледна изумено стрелкинята. — Не стигна далеч! Шиповете ти вършат добра работа. Отрова? Или може би магия? Защото дори и нещастникът да е хванал шарка, болестта не може да го повали толкова бързо.

— Не бях аз. — Милва погледна многозначително към вещера. — Нито пък шарката. Но ми се струва, че знам кой беше.

— Аз също. — Джуджето засука мустак и хитро се усмихна. — Забелязах, че постоянно се оглеждате, знаете, че някой върви подире ви. На дорест жребец. Не знам кой е, но щом това не ви пречи... Не е моя работа.

— Още повече, че от такава тилова охрана има полза — каза Милва, поглеждайки отново Гералт. — Сигурен ли си, че този Кахир ти е враг?

Гералт не отговори. Върна меча на Золтан.

— Благодаря. Здравата сече.

— Когато е в добри ръце — усмихна се джуджето. — Чувал съм истории за вещици, но да повалиш осмина за две минути...

— Няма с какво да се гордея. Те не умееха да се бранят.

Девојката с плитките се надигна на четири крака, после се изправи, олюлявайки се, и с треперещи ръце се опита да поправи остатъците от разкъсаната си риза. Вещерът много се изненада, когато видя, че тя с нищо, абсолютно с нищо не прилича на Цири, макар и само преди миг той да беше готов да се закълне, че изглежда като нейна сестра-близначка. С неуверени движения девојката потърка лицето си, и поклащайки се, тръгна право към къщичката. Без да заобикаля торта.

— Хей, почакай! — извика Милва. — Хей, ти... Можем ли да ти помогнем с нещо? Хей!

Девојката дори не я погледна. На прага тя се спъна, едва не падна, облегна се на касата. И затвори вратата след себе си.

— Човешката благодарност не знае граници — обади се джуджето. Милва се обърна като пружина, лицето ѝ застина.

— А за какво трябва да е благодарна?

— Точно така — добави вещерът. — За какво?

— За конете на мародерите. — Золтан сведе поглед. — Ще ги нареже, няма да има нужда да убива кравата. Явно е устойчива срещу шарката, а сега и гладът не е страшен за нея. Ще оцелее. А след няколко дни, когато дойде на себе си, ще осъзнае, че благодарение на теб са ѝ се разминали продължителните забавления и опожаряването на тези къщурки. Да се махаме оттук, докато не ни е надухал заразният вятър... Хей, вещицю, а ти накъде? За благодарностите?

— За обувки — каза студено Гералт, навеждайки се над дългокосия мародер, който беше вторачил мъртвите си очи в небето. — Изглежда, ще са ми точно по мярка.

* * *

През следващите дни ядоха конско месо. Обувките с блестящите катарами бяха доста удобни. Нилфгардецът Кахир през цялото време яздеше след тях на дорестия си кон, но Гералт вече не се оглеждаше.

Той най-накрая научи тайните на гвинта и дори игра с джуджетата. Загуби.

Не обсъждаха събитията на поляната. Нямаше смисъл.

[1] Наджак — средновековно оръжие, използвано за пробиване на доспехи. Състои се от дръжка и метален накрайник, който от едната си страна има острие, а от другата — плоска повърхност. — Б.пр. ↑

[2] Сихил — вид меч, изработен от джуджетата в Махакам с помощта на специални, напреднали металургични технологии. — Б.пр.

↑

[3] Една унция е равна на 28,34 грама. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

МАНДРАГОРА или дивогуб — вид растение от семейство картофови, включващо тревни безстеблени растения с реповидни корени, в които може да се забележи прилика с човешка фигура; листата са събрани в розетка. Черна или бяла м. — отглежда се в неголеми количества във Виковаро, Рован и Имлак, рядко се среща и като диворастяща. Плодчетата са зелени, впоследствие — жълтеникави, ядат се с оцет и пипер, листата се използват в суров вид. Коренът на м. понастоящем се използва в медицината и фармацията, а в миналото е играл важна роля в суеверията, особено на северните народи; от него дяляли човешки фигурки (алруники, алрауни) и ги съхранявали в домовете си като ценни талисмани. Смятало се е, че предпазват от болести, носят късмет в съдебните процеси, а жените по-лесно забременяват и раждат по-леко. Украсявали ги с платове и по новолуние им сменяли премяната. С корените на м. се е търгувало, а цената им е достигала шейсет флорена. Със същата цел били използвани и корените на дивата тиква (виж). Според суеверията коренът на м. се е използвал в магиите и в магическите филтри, а също така и за приготвяне на отрови. Тези суеверия се възродили по време на периода на лов на вещици. Конкретно обвинение в престъпно използване на м. било повдигнато в процеса срещу Лукреция Виго (виж). М. е била използвана като отрова също от легендарната Филипа Ейлхарт (виж).

Старият път се беше попроменил от времето, когато вешерът беше минавал за последно по него. Някога равният път, настлан с плоски базалтови плочки, изграден от елфите и джуджетата преди стотици години, сега се беше превърнал в изпъстрена с дупки развалина. На места дупките бяха толкова дълбоки, че приличаха на малки каменоломни. Темпото на движение се забави, фургонът на джуджетата с големи усилия лавираше между ямите и постоянно засядаше.

Золтан Чивай знаеше какво е разрушило пътя. В резултат на последната война с Нилфгард, поясни той, търсенето на строителни материали е нараснало неимоверно. Хората веднага се сетили, че Старият път е неизчерпаем източник на обработен камък. И тъй като изоставеният, минаващ през пущинаците и водещ отникъде доникъде път отдавна вече бил изгубил значение за транспорта и бил от полза за малцина, го разрушили без милост и задръжки.

— Вашите големи градове — оплакваше се джуджето през скърцащите ругатни на папагала — до един са построени върху наши и елфически основи. Под по-малките замъци и градчета сте сложили свои основи, но за сградите използвате нашите камъни. И при това не спирате да повтаряте, че прогресът се извършва благодарение на вас, хората.

Гералт се въздържа от коментари.

— Но вие дори не разрушавате разумно — ругаеше Золтан, ръководейки операцията по измъкване на фургона от поредната дупка. — Защо не сте вадели камъните подред, започвайки от края на пътя? Като децата сте! Вместо да ядете поничката подред, вие първо вадите с пръст мармалада от средата, а останалото изхвърляте, защото не е толкова вкусно.

Гералт се оправда, че за всичко е виновна политическата география. Западният край на Стария път лежеше в Бруге, източният — в Темерия, а средата — в Соден, така че всяко кралство си имаше собствени съображения за разрушаването на своя участък. В отговор

Золтан описа цветисто къде им е мястото на кралете и обрисова доста непристойно същността на политиката им, а Фелдмаршал Дуда добави това-онова относно майките на кралете.

Колкото повече напредваха, толкова по-лошо ставаше. Сравнението на Золтан за поничката и мармалада ставаше все по-неточно — пътят наподобяваше по-скоро тесто с мая, от което грижливо са изчовъркани всички стафиди и орехчета. Изглежда, неумолимо приближаваше моментът, в който фургонът щеше да се разбие или да заседне окончателно и безвъзвратно. Обаче ги спаси същото нещо, което някога беше унищожило пътя. Натъкнаха се на водещ в югоизточна посока път, използван и трамбован от тежките каруци, превозващи разграбените плочки. Золтан се развесели, реши, че пътят сигурно води към някой форт край Ина — реката, край която се надяваше да срещне темерийските войски. Джуджето свято вярваше, че както и по време на предишната война, точно иззад Ина, от Соден, ще тръгне съкрушителната контраатака на северните кралства, след което оцелелите войски на съкрушения Нилфгард ще избягат позорно отвъд Яруга.

И наистина, новият път отново ги приближи до войната. Нощното небе пред тях изведнъж се освети от огромно зарево, а през деня видяха стълбове дим, издигащи се от хоризонта на юг и на изток. Тъй като не беше ясно кой побеждава и опожарява и кой е победен и опожарен, те продължиха да се придвижват предпазливо, и да изпращат на далечни разузнавания Пърсифал Шутенбах.

Една сутрин неочаквано ги застигна дорест кон без ездач. Зеленият чул с нилфгардска бродерия беше обагрен от тъмни струи кръв. Не можеше да се твърди със сигурност, че кръвта е на ездача, убит при каруцата на хевкара, или е била пролята по-късно, след като конят се е сдобил с нов стопанин.

— Е, край с проблемите — каза Милва, гледайки Гералт. — Ако това наистина бяха проблеми.

— Истинският проблем е там, че не знаем кой е свалил ездача от седлото — промърмори Золтан. — И дали този някой не върви подире ни, по нашите следи и тези на бившата охрана на тила ни.

— Той беше нилфгардец — процеди Гералт през зъби. — Говореше почти без акцент, но избягалите селяни можеха да го разпознаят.

Милва извърна глава.

— Трябваше да го убиеш тогава, вещерю — каза тихо тя. — Смъртта му щеше да е по-лека.

— Излезе от ковчегата само за да загине в някакъв ров — поклати глава Лютичето, гледайки многозначително Гералт.

С това приключи епитафията за Кахир, синът на Кеалах, пуснатият от ковчегата нилфгардец, който твърдеше, че изобщо не е нилфгардец. Повече не разговаряха за него. Тъй като Гералт, въпреки многобройните си закани, не искаше да се раздели с буйната Плотка, на дорестия жребец се качи Золтан Чивай. Краката на джуджето не достигаха до стремената, но жребецът беше кротък и позволяваше да го управляват.

* * *

През нощта на хоризонта сияеше зарево, през деня лентите от дим се издигаха в небето и зацапваха синевата. Скоро групата се натъкна на опожарени постройки, огнените езици все още пълзяха по овъглените греди и покриви. Недалеч от пожарището видяха осем дрипльовци и пет кучета, които съвместно обираха остатъците от месо върху подут, частично овъглен конски труп. При вида на джуджетата пируващите панически се разбягаха. Останаха само един човек и едно куче — явно тях никаква заплаха не можеше да ги откъсне от стърчащите като гребен ребра на мършата. Золтан и Пърсифал се опитаха да разпитат човека, но не успяха да научат нищо. Той само скимтеше, трепереше, свиваше глава между раменете си и се давеше с откъснатите от костите мръвки. Кучето ръмжеше и оголваше зъби до венците. Конският труп вонеше отвратително.

Рискуваха и не свърнаха от пътя, който скоро ги отведе до поредното пожарище. Този път беше изгорено голямо село, близо до което също беше имало битка, защото пътниците забелязаха след димящите развалини наскоро натрупана могила. А на известно разстояние от могилата, на един кръстопът, растеше огромен дъб. Беше обсипан с жълъди.

И с хора.

* * *

— Трябва да огледаме — реши Золтан Чивай, слагайки край на дискусиата за риска и опасността. — Да се приближим.

— Защо ти е да оглеждаш обесените, по дяволите? — възмути се Лютичето. — За да ги ограбиш? И оттук се вижда, че по тях няма дори обувки.

— Глупак. Не ме интересуват обувките им, а военната ситуация. Развитието на събитията на театъра на военните действия. Какво си се разврякал? Ти си поет и не знаеш какво е това стратегия.

— Ще останеш учуден. Знам.

— Аз пък ти казвам, че няма да разпознаеш стратегията, дори тя да изскочи от храстите и да те скрива по задника.

— Наистина не бих разпознал такава стратегия. Стратегиите, изскачащи от храстите, ги оставям на джуджетата. Висящите от дъбовете — също.

Золтан махна с ръка и тръгна към дървото. Лютичето, който никога не успяваше да сдържи любопитството си, подкара Пегас и тръгна бавно подир джуджето. След кратък размисъл Гералт го последва, Милва също се присъедини.

При вида им пируващите върху труповете гарги бавно се издигнаха, крякайки и шумолейки с пера. Някои отлетяха към гората, други само се прехвърлиха на по-високите клони на огромното дърво, наблюдавайки с интерес Фелдмаршал Дуда, който ги обсипваше с псувни от рамото на джуджето.

Първият от седмината висящи имаше на гърдите си табелка с надпис: „Изменник на народа си“. Табелката на втория гласеше: „Предател“, на третия — „Елфическа подлога“, на четвъртия — „Дезертър“. Петата беше жена с разкъсана и окървавена риза и с табелка: „Нилфгардска курва“. Последните двама бяха без табелки, от което можеше да се предположи, че са попаднали случайно в компанията.

— Чудесно — възкликна Золтан Чивай, сочейки табелките. — Виждате ли? Оттук са минали нашите войски. Нашите момчета са преминали в настъпление, отблъснали са агресора. И както виждам, им е останало време и за отдих и войнишки развлечения.

— И какво означава това за нас?

— Че фронтът вече се е придвижил и темерийските войски ни отделят от нилфгардците. В безопасност сме.

— А стълбовете дим пред нас?

— Това са нашите — отговори джуджето с увереност. — Палят села, които са давали подслон или храна на „катериците“. Казвам ви, вече сме зад фронтвата линия. От този кръстопът започва южният път, който води към Армерия, укрепеният град, разположен между Хотла и Ина. Пътят изглежда прилично, по него може да се върви. Няма защо да се боим от нилфгардците.

— Където се вдига пушек, там има и огън — подхвърли Милва. — А където има огън, можеш да се опариш. Мисля си, че е глупаво да вървим към огъня. Глупаво е да вървим по път, по който някой конен отряд ще ни обкръжи за миг. Да свърнем през гората.

— Оттук са минали темерийците или армия от Соден — държеше на своето джуджето. — Ние сме зад фронтвата линия. Можем спокойно да тръгнем по пътя — дори и да срещнем войска, ще е от нашите.

— Рисковано е — поклати глава стрелкинята. — Ако толкова разбираш от военни дела, Золтан, трябва да знаеш, че нилфгардците обикновено изпращат отряди със съгледвачи доста надалеч. Възможно е тук да са били темерийци. Но ние не знаем какво има пред нас. Небето на юг е черно от дим — сигурно гори точно тази твоя крепост в Армерия. В такъв случай не сме зад фронта, а точно на фронта. Можем да се натъкнем на войска, на мародери, на бандити, на „катерици“. Да тръгнем към Хотла, но през гората.

— Правилно — подкрепи я Лютичето. — На мен също не ми харесва този дим. Дори ако Темерия е преминала в настъпление, пред нас все още може да има нилфгардски ескадрони. Черните правят дълбоки рейдове. Излизат откъм тила, обединяват се със *Scoia'tael*, създават паника и изчезват. Помня какво ставаше в Соден по време на предишната война. Аз също смятам, че трябва да вървим през горите. Там нищо не ни заплашва.

— Аз не бих бил толкова сигурен. — Гералт посочи последния обесник. Макар и да висеше най-отгоре, на мястото на стъпалата му имаше разкъсани нокти и окървавени парчета месо със стърчащи кости.

— Упири? — Золтан Чивай отстъпи и се изплю. — Трупоядци?

— Най-вероятно. През нощта в гората трябва да се внимава.

— Мам-м-мка му! — изскърца Фелдмаршал Дуда.

— Взе ми думите от устата, птиче — смръщи вежди Золтан Чивай. — Да, попаднахме в неприятна ситуация. Значи какво? Или в гората, където са упирите, или по пътя, където са армията и мародерите?

— В гората — изрече убедено Милва. — В гъсталака. По-добре гули, отколкото хора.

* * *

Тръгнаха през горите, отначало предпазливо, в плътна група, реагиращи на всяко помръдване в гъсталака. Но скоро възвърнаха самоувереността си, доброто настроение и темпото си. Не се виждаха нито гули, нито никакви следи от присъствието им. Золтан подхвърли на шега, че упирите и всички останали демони сигурно са узнали за приближаващите войски, и ако им се е случило да видят в действие и мародерите и верденските доброволци, сигурно от ужас са се скрили в най-дълбоките и глухи дебри и сега седят там, тракат със зъби и треперят от страх.

— И пазят останалите упири — жените и децата си — мърмореше Милва. — Чудовищата знаят, че войниците в поход няма да простят и на някоя овца. А ако се хвърли женска дреха върху някоя върба, героите ще се задоволят и с дупка от чвор.

Лютичето, който от дълго време беше във въодушевление и добро настроение, настрои лютнята и се зае да съчинява подходящ куплет за върбите, дупките и похотливите войни, а джуджетата и папагалът се надпреварваха да му подхвърлят рими.

* * *

— О — каза Золтан.

— Какво? Къде? — попита Лютичето, като се надигна на стремената и погледна в дерето, което сочеше джуджето. — Нищо не

виждам.

— О — повтори Золтан.

— Не повтаряй като папагал! Какво „о“?

— Река — поясни спокойно Золтан. — Десен приток на Хотла. Казва се О.

— Ааа...

— Защо реши така? — засмя се Пърсифал Шутенбах. — Река А се влива в Хотла нагоре по течението, далеч оттук. Това е О, не А.

Дерето, на чието дъно течеше реката с простичкото наименование, беше обрасло с висока коприва, стигаща над главите на джуджетата. Носеше се ухание на изгнила дървесина и навред квакаха жаби. Склоновете му бяха стръмни, и точно това се оказа фатално. Фургонът на Вера Льовенхаупт, който от самото начало на пътуването понасяше всички поврати на съдбата и преодоляваше всички прегради, загуби битката с река О. Той се изплъзна от ръцете на спускащите го към водата джуджета, понесе се подскачайки към самото дъно на дерето, където се разби на трески.

— Мам-м-мка му! — извреця Фелдмаршал Дуда в контрапункт на хоровия вик на Золтан и компанията му.

* * *

— Честно казано — оцени Лютичето, разглеждайки останките от фургона и разпилия багаж, — може и да е за добро. Този проклет фургон само ни бавеше, вечно имахме грижи с него. Погледни реално на нещата, Золтане. Имахме късмет, че никой от нас не падна заедно с него. Ако се беше наложило да бягаме бързо, щяхме да изоставим фургона заедно с целия ви багаж, който сега можете да спасите.

Джуджето се извърна и започна да си мърмори ядосано, но Пърсифал Шутенбах неочаквано подкрепи трубадура. Подкрепата, както забеляза вечерът, беше съпроводена с няколко многозначителни намигвания. Намигванията би трябвало да останат незабелязани, но изразителната мимика върху лицето на гнома изключваше всякаква потайност.

— Поетът е прав — повтори Пърсифал, като правеше физиономии и намигваше. — Оттук можем да достигнем Хотла и Ина,

като хвърлим към тях шапките си, и то намокрени. Пред нас е Фен Кам, няма абсолютно никакви пътища. Там щеше да ни е тежко с фургона. А ако при Ина ни срещнат темерийските войски, то с нашия багаж... можехме да имаме проблеми.

Золтан се замисли и подсмръкна.

— Е, добре — каза най-накрая той, поглеждайки към останките от фургона, миещи се в ленивото течение на река О. — Ще се разделим. Мънро, Фигис, Язон и Калев остават. Другите ще продължат. Ще трябва да натоварим на конете торбите с провизии и ръчните принадлежности. Мънро, знаеш ли какво да правиш? Имате ли лопати?

— Имам.

— Само гледайте да не остават никакви видими следи! И добре обозначете и запомнете мястото!

— Бъди спокоен.

— Лесно ще ни догоните. — Золтан наметна на гърба си раницата и сихила, поправи брадвата на колана си. — Ще вървим по течението на О, после по Хотла до Ина.

— Интересно — промърмори Милва на Гералт, когато пооределият отряд тръгна на път, съпроводен от махането с ръце на четирите джуджета. — Интересно, какво толкова имаха в тези сандъци, че трябва да се закопаят, а мястото да се означае? И при това без никой от нас да го вижда?

— Не е наша работа.

— Едва ли в сандъчетата са си носели бельо за смяна — прошепна Лютичето, водейки предпазливо Пегас между оголените дънери. — Те имат големи планове за този товар. Общувах достатъчно много с тях, за да съобразя на какво намирисва тази работа и какво може да е скрито в сандъците.

— И какво може да е скрито там, според теб?

— Тяхното бъдеще. — Поетът се огледа, за да види дали някой не подслушва. — По професия Пърсифал е шлифовчик на камъни, иска да отвори своя собствена работилница. Фигис и Язон са ковачи, говореха за ковачница. Калев Стратън смята да се жени, а родителите на невестата му вече два пъти са го прогонвали, защото е голтак. А Золтан...

— Престани, Лютиче. Раздрънка се като жена. Извинявай, Милва.

— Няма за какво.

Отвъд реката, зад тъмния и подгизнал пояс от стари дървета, гората оредяваше, а по-нататък започваха поляни, ниски брези и сухи ливади. Въпреки това групата се придвижваше бавно. По примера на Милва, която веднага след тръгването им взе със себе си на седлото едно луничаво момиче с плитки, Лютичето също взе едно детенце на Пегас, а Золтан качи на дорестия си жребец две, като самият той слезе на земята и поведе коня за юздата. Но скоростта не се увеличи — жените от Кернов не успяваха да следват темпото на конете.

* * *

Вече се свечеряваше, когато, след близо час обикаляне из дерета и проходи Золтан Чивай се спря, размени няколко думи с Пърсифал Шутенбах и се обърна към останалите от групата.

— Не ми викайте и не ми се подигравайте — каза той, — но ми се струва, че съм се заблудил. По дяволите, не знам къде сме и накъде трябва да вървим.

— Не говори глупости — притесни се Лютичето. — Какво означава, че не знаеш? Нали се ориентираме по течението на реката? А там, долу, все още е река О. Прав ли съм?

— Прав си. Само че забележи накъде тече.

— По дяволите! Това е невъзможно!

— Вероятно сме се заблудили сред деретата — каза навъсено Милва, докато търпеливо почистваше сухите листа и игличките от косата на момиченцето, което взеше на седлото си. — Реката криволичи, завива. И ние сме точно на завой.

— Но това все още е река О — инатеше се Лютичето. — Ако се придържаме към реката, няма как да се заблудим. Реката понякога криволичи, признавам, но винаги води до някъде. Такъв е законът на природата.

— Не умувай, певцо — смръщи нос Золтан. — Затваряй си устата. Не виждаш ли, че в момента мисля?

— Не. По нищо не ти личи. Повтарям, трябва да се движим по брега на реката, и тогава...

— Престани — промърмори Милва. — Ти си гражданин. Твоите закони за света са оградени с градските зидове, там мъдростта ти може и да важи. А я се огледай тук! Долината е насечена от дерета, бреговете са стръмни, обрасли с храсти. Как смяташ да вървиш покрай реката? По склона на дерето — до долу, в гъсталака и тинята, после пак нагоре, след това отново надолу и нагоре, и през цялото време да теглиш коня за юздата? Като минеш през две дерета, така ще се задъхаш, че ще се проснеш насред склона. Водим жени и деца със себе си, Лютиче. А и слънцето скоро ще залезе.

— Забелязах. Добре, млъквам. Да видим какво ще предложат свикналите с горските пътеки следотърсачи.

Золтан Чивай шляпна по главата ругаещия папагал, нави на пръста си част от брадата и изрева гневно:

— Пърсифал?!

— Знаем приблизителната посока. — Гномът погледна към слънцето, което вече висеше ниско над короните на дърветата. — Значи едната възможност е такава: зарязваме реката, обръщаме се, излизаме от деретата на сух терен и тръгваме през Фен Кам, през междуречието, в посока Хотла.

— А другата възможност?

— О е плитка. Наистина, след скорошните дъждове водата е придошла, но можем да я прекосим. Ще скъсяваме завоите ѝ по течението всеки път, когато ни застане на пътя. Като следваме слънцето, ще влезем право между Хотла и Ина.

— Не — обади се изведнъж вещерът. — Предлагам веднага да се откажем от втората възможност. На другия бряг рано или късно ще навлезем в едно от Мехуновите мочурища. Това са ужасни места, решително ви съветвам да стоим далече от тях.

— Познаваш ли тези местности? Бил ли си там? Знаеш ли как да се измъкнем оттук?

Вещерът помълча малко.

— Бил съм там веднъж — каза той, потривайки челото си. — Преди три години. Но влязох от противоположната посока, от изток. Бях тръгнал към Бруге и исках да скъся пътя. А как съм се измъкнал — не помня. Защото са ме изкарали полужив, с фургон.

Джуджето го изгледа продължително, но не зададе повече въпроси.

Безмълвно потеглиха наобратно. Жените от Кернов вървяха с усилие, като се спъваха и се подпираха с тояжки, но през цялото време нито една от тях не се оплака. Милва яздеше до вещера, придържайки с ръце момичето с луничките и плитките.

— Струва ми се — обади се тя изведнъж, — че здравата си си изпатил там, на мочурищата, преди три години. Някакво чудовище, предполагам. Рискована ти е професията, Гералт.

— Не споря.

— Знам какво се е случило тогава — обади се отзад Лютичето. — Бил си ранен, някакъв търговец те е откарал оттук, а после, в Заречие, си намерил Цири. Йенефер ми го разказа.

Като чу това име, Милва леко се усмихна. Това не се изплъзна от вниманието на Гералт. Той реши при следващото им спиране да се накара здравата на Лютичето за неуместното му бърборене. Доколкото познаваше поета обаче, не разчиташе да има някакъв ефект, още повече, че Лютичето най-вероятно вече беше издрънкал всичко, което знаеше.

— А може би не е хубаво, че не отидохме на онзи бряг, в мочурищата — подхвърли след кратко мълчание стрелкинята. — Ако тогава си намерил момичето... Елфите казват, че ако посетиш отново място, където нещо се е случило, моментът може да се повтори. Те наричат това... По дяволите, забравих как. Възел на съдбата?

— Примка — поправи я Гералт. — Примка на съдбата.

— Пфу! — намръщи се Лютичето. — Стига сте говорили за възли и примки. Някога една елфка ми предсказа, че ще се простя с този свят на ешафода, с помощта на майстор по примките. Наистина, аз не вярвам в такива предсказания, но преди няколко дни сънувах, че ме бесят. Събудих се плувнал в пот, не можех да преглътна и да си поема дъх. Така че не ми е приятно да слушам как някой говори за възли.

— Не говоря с теб, а с вещера — отвърна Милва. — А ти не си наострай ушите, за да не влезе нещо неприятно в тях. Е, Гералт? Какво ще кажеш за тази примка на съдбата? А ако навлезем в мочурищата и моментът се повтори?

— Точно затова е добре, че завихме наобратно — отговори рязко вещерът. — Нямам никакво желание този кошмар да се повтаря.

* * *

— Дума да няма — поклати глава Золтан, оглеждайки се. — На хубаво местенце ни заведе, Пърсифал.

— Фен Карн — промърмори гномът, почесвайки върха на дългия си нос. — Полето с могили... Винаги съм се чудел откъде е това наименование.

— Сега вече знаеш.

Просторната котловина пред тях вече беше забулена с вечерна мъгла, от която, като от море, докъдето стигаше погледът, се подаваха хиляди могили и обрасли с мъх монолити. Някои от скалите бяха обикновени безформени канари. Други, като издялани, имаха формата на обелиски и менхири. Трети — намиращи се близо до центъра на тази каменна гора — бяха групирани в долмени и кромлехи и бяха разположени в окръжности, което изключваше случаен каприз на природата.

— Наистина — повтори джуджето. — Очарователно местенце за нощуване. Елфическо гробище. Ако не ме лъже паметта, вещерю, ти наскоро спомена за гули? Е, да знаеш, че ги усещам сред тези могили. Тук трябва да има всичко. Гули, гравейри, упири, вихти, елфически духове, привидения, призраци — пълен комплект! Всичките седят там, и знаете ли за какво си шепнат? Че няма нужда да си търсят вечеря, тя сама идва при тях!

— Може би е добре да се върнем? — предложи Лютичето шепнешком. — Да се измъкнем оттук, докато не се е стъмнило съвсем?

— Поддържам това предложение.

— Жените няма да направят нито крачка повече — каза ядосано Милва. — Децата са полузаспали. Конете са уморени. Ти самият все ни юркаше, Золтане. Да повървим още малко, още половин миля, още едно стаяние. А сега какво? Да се върнем две стаяния назад? Глупости! Гробница, не гробница — ще нощуваме където ни се е паднало.

— Точно така — подкрепи я вещерът, слизайки от коня. — Не се паникьосвайте. Не всяко гробище гъмжи от чудовища и привидения.

Никога не съм бил във Фен Карн, но ако тук беше опасно, щях да съм чул за това.

Никой не изрече нито дума, включително и Фелдмаршал Дуда. Жените от Кернов гушнаха децата си и насядаха в плътна група, безмълвни и явно уплашени. Пърсифал и Лютичето спънаха конете и ги пуснаха да пасат гъстата трева. Гералт, Золтан и Милва се приближиха към края на поляната, разглеждайки потъващото в мъглата и в спускащия се здрач гробище.

— Отгоре на всичко е и пълнолуние — промърмори джуджето. — Ох, упирите ще празнуват тази нощ, демоните ще ни дадат да се разберем... А какво светлее там на юг? Не е ли зарево?

— Точно зарево си е — потвърди вещерът. — Отново са запалили нечий покрив. Знаеш ли какво, Золтане? Чувствам се някак в по-голяма безопасност тук, във Фен Карн.

— Аз също ще се почувствам така, когато изгрее слънцето. Стига гулите да ни позволят да изчакаме изгрева.

Милва порови в кесията си и извади нещо блестящо.

— Сребърен накрайник — каза тя. Пазех си го за такива случаи. Струваше ми пет крони на пазара. Може ли да се убие гул с това, вещерю?

— Не мисля, че тук е имало гули.

— Та нали ти самият каза — промърмори Золтан, — че обесниците на дървото са ги огризали гули? А където има гробище, там има и гули.

— Невинаги.

— Дано да си прав. Ти си вещер, специалист, надявам се, че ще ни защитиш. Мародерите добре ги подреди... Гулите по-добре ли се бият от мародерите?

— Направо е несравнимо. Нали ви помолих — не се паникьосвайте.

— А против вампир ще свърши ли работа? — Милва сложи накрайника върху тялото на една стрела, провери с показалеца си остротата. — Или срещу упир?

— Може и да подейства.

— На моя сихил — каза Золтан, вадейки меча си — е изсечено със старинните руни на джуджетата наше древно заклинание. Ако

някой гул се приближи на дължината на острието до мен — ще ме запомни. Ето, вижте.

— Ха! — поинтересува се Лютичето, който точно в този момент се приближаваше. — Значи това са знаменитите тайни руни на джуджетата? И какво гласи този надпис?

— „Смърт на изчадията!“

— Нещо помръдна сред камъните! — възкликна изведнъж Пърсифал Шутенбах. — Гул, гул!

— Къде?

— Там, там! Скри се сред скалите!

— Един ли?

— Само един видях!

— Сигурно здраво е изгладнял, щом си мисли за нас още преди да мръкне. — Джуджето си плю на дланите и хвана сихила още по-силно. — Ха! Сега ще се убеди, че лакомството не е за него! Милва, пусни му една стрела в задника, а аз ще го избавя от съмненията!

— Нищо не виждам там — изсъска Милва, допряла перата на стрелата до брадичката си. — Нито тревичка не трепва между камъните. Да не ти се е привидяло, гноме?

— В никакъв случай! — възрази Пърсифал. — Виждате ли онази скала, която прилича на счупена маса? Гулът се скри там, точно зад нея!

— Стойте тук. — Гералт бързо извади меча от ножницата на гърба си. — Пазете жените и наглеждайте конете. Ако гулите нападнат, животните ще подивеят. Аз ще отида да проверя какво беше това.

— Няма да ходиш сам — възрази решително Золтан. — Тогава, на поляната, ти позволих да отидеш сам, защото се уплаших от шарката. И след това две нощи не можах да мигна от срам. Никога повече! Пърсифал, а ти къде? Отзад? Нали ти видя чудовището — ще бъдеш най-отпред. Не се бой, аз съм подир теб.

Тръгнаха предпазливо напред, като се стараеха да не шумолят при допира си с плевелите, които стигаха до коленете на Гералт и до кръста на джуджето и гнома. Когато наближиха долмена, посочен от Пърсифал, се разделиха, за да отрежат пътя за бягство на гула. Но стратегията се оказа излишна. Гералт знаеше, че ще стане така — вещерският му медальон дори не трепна, не сигнализира нищо.

— Тук няма никой — отбеляза Золтан, оглеждайки се. — Никакви духове. Привидяло ти се е, Пърсифал. Фалшива тревога. Напразно ни наплаши, заслужаваш ритник в задника заради това.

— Видях! — разгорещи се гномът. — Видях как скача между камъните! Беше слаб и черен като униформа на бирник...

— Млъквай, глупав гном, че така ще те...

— Каква е тази странна миризма? — попита изведнъж Гералт. — Не я ли усещате?

— Наистина. — Джуджето започна да души като хрътка. — Странно вони.

— Билки. — Пърсифал подуши въздуха с чувствителния си двуцалов нос. — Пелин, босилек, анасон... Канела? Какво е това, по дяволите?

— На какво миришат гулите, Гералт?

— На трупове.

Вещерът огледа бързо следите в тревата, после с няколко бързи крачки се върна при долмена и леко почука с плоската страна на меча си по него.

— Излизай — процеди през зъби той. — Знам, че си там. Побързо, че ще ръгна с желязото в дупката.

От идеално замаскираната дупка под камъка се разнесе тихо шумолене.

— Излизай — повтори Гералт. — Нищо няма да ти направим.

— И косъмче няма да ти падне от косата — изрече с меден гласец Золтан, като същевременно вдигна сихила над дупката и се опули страховито. — Излизай смело.

Гералт поклати глава и с решителен жест накара джуджето да отстъпи. От дупката под долмена отново се чу шумолене и се разнесе остра миризма на билки и корени. След малко се подаде прошарена коса, последвана от лице, украсено с величествен гърбав нос, който определено не принадлежеше на гул, а на мършав мъж на средна възраст. Пърсифал не беше сгрешил. Човекът наистина напомняше с нещо за бирник.

— Мога ли да изляза без притеснения? — попита той, поглеждайки Гералт с черните си очи под прошарените си вежди.

— Можеш.

Мъжът се измъкна от дупката, изтупа черната си дреха, препасана на кръста с нещо като престилка, и намести платнената си торба, като с това предизвика нова вълна от мирис на билки.

— Предлагам ви да приберете оръжията, господа — каза той напълно спокойно, като гледаше обкръжилите го пътници. — Няма да са ви необходими. Както виждате, аз нямам никакво оръжие. Никога не нося оръжие. Нямам в себе си и нищо, което може да се нарече приемлива плячка за вас. Казвам се Емиел Регис. От Дилинген съм и съм фелдшер.

— Наистина — леко се намръщи Золтан Чивай. — Фелдшер, алхимик или знахар. Не се обиждайте, милостиви господине, но от вас лъха силно на аптека.

Емиел Регис се усмихна странно, със стиснати устни, и разпери извинително ръце.

— Миризмата ви издаде, господин фелдшер — каза Гералт, прибирайки меча си в ножницата. — Имахте ли някакви особени причини да се криете от нас?

— Особени? — Мъжът го изгледа с черните си очи. — Не. По-скоро обичайните. Просто се уплаших. Такива са времената.

— Вярно е — съгласи се джуджето и посочи заревото в небето. — Такива са времената. Мисля, че сте бежанец като нас. Разбира се, интересно е защо сте избягали толкова далеч от родния Дилинген и се криете сам сред тези могили. Е, на хората какво ли не им се случва, особено в трудни времена. Ние се уплашихме от вас, вие — от нас. Очите на страха са големи.

— От моя страна не ви заплашва нищо. — Представилият се като Емиел Регис мъж не сваляше поглед от тях. — Надявам се, че мога да разчитам на взаимност?

— Вие какво? — Золтан показва зъбите си в широка усмивка. — Да не ни взехте за разбойници? Ние, господин фелдшере, също сме бежанци. Тръгнали сме към темерийската граница. Ако искате, може да се присъедините към нас. Заедно ще е по-забавно и по-безопасно, отколкото ако сте сам, а на нас един медик може и да ни е от полза. С нас има жени и деца. А няма ли да се намери сред смрадливите лекове, които явно носите със себе си, нещо за протрити крака?

— Ще се намери нещичко — каза тихо фелдшерът. — Ще се радвам да помогна. Що се отнася до предложението ви за съвместно

пътуване — благодаря, но не съм бежанец, господа. Не съм избягал от Дилинген заради войната. Тук живея.

— Така ли? — смръщи вежди джуджето, отстъпвайки назад. — Живеете тук? Тук, на гробището?

— На гробището? Не. Имам вила недалеч оттук. Освен къщата и магазина си в Дилинген, разбира се. Но тук прекарвам цялото лято, всяка година от юни до септември. Събирам разни билки и корени, дестилирам частично лекарства и еликсири...

— Но знаете за войната въпреки отшелническия си живот далеч от света и хората — отбеляза Гералт. — Откъде?

— От бежанците. На по-малко от две мили оттук, при река Хотла, има голям лагер. Там са се събрали повече от двеста бежанци, селяни от Бруге и Соден.

— А темерийската армия? — поинтересува се Золтан. — Потегли ли?

— Нищо не знам за това.

Джуджето изруга, после погледна фелдшера.

— Значи си живеете тук, господин Регис — изрече той провлачено. — И нощем си се разхождате сред гробовете. Не ви ли е страх?

— От какво да ме е страх?

— Ето този господин — Золтан посочи Гералт — е вещер. Неотдавна видя следи от гули. Трупоядци, нали разбирате? А не е нужно да си вещер, за да разбереш, че гулите живеят на гробища.

— Вещер? — Фелдшерът изгледа Гералт с явен интерес. — Унищожител на чудовища? Интересно. Не обяснихте ли на спътниците си, господин вещерю, че този некропол е на повече от половин хилядолетие? Гулите не са придирчиви, но все пак не гризат петстотингодишни кости. Тук няма гули.

— Това изобщо не ме огорчава — каза Золтан Чивай, оглеждайки се. — Е, господин медик, заповядайте в лагера ни. Имаме студено конско месо, надявам се, че няма да се погнусите?

Регис го изгледа продължително.

— Благодаря. Но имам по-добра идея. Каня ви при себе си. Моето лятно жилище е по-скоро колиба, а не вила. Но наблизко извира извор. И имам огнище, където може да се затопли конското месо.

— Ще се възползваме с охота — поклони се джуджето. — Може тук да няма гули, но мисълта за нощуване на това гробище не ми е много приятна. Да вървим да се запознаете с останалите от нашата компания.

Когато се приближиха до лагера, конете започнаха да пръхтят и да удрят с копита.

— Застанете срещу вятъра, господин Регис. — Золтан Чивай изгледа медика красноречиво. — Миризмата ви плаши конете, а аз, колкото и да ме е срам да си го призная, я свързвам с ваденето на зъби.

* * *

— Гералт — промърмори Золтан веднага, щом Емиел Регис се скри зад платнището, закриващо входа на колибата, — дръж си очите отворени. Този вонящ знахар никак не ми харесва.

— Имаш ли конкретен повод?

— Не харесвам хората, седящи цяло лято на гробищата, и то отдалечени от човешки обиталища гробища. Нима билките не растат и на по-приятни места? Този Регис много ми прилича на грабител на гробове. Фелдшерите, алхимиците и подобните на тях изкопават трупове, за да правят с тях разни екскременти.

— Експерименти. За тази цел се използват пресни трупове. А това гробище е много старо.

— Точно така — почеса се по брадата джуджето, наблюдавайки жените от Кернов, готвещи се да нощуват под скорушовите храсти около колибата на фелдшера. — А може би той изравя от гробовете скритите там скъпоценности?

— Попитай го — сви рамене Гералт. — Прие поканата веднага, без да се замисляш, а сега изведнъж стана подозрителен, като стара мома, на която са направили комплимент.

— Хм — промърмори Золтан. — Донякъде имаш право. Но аз с удоволствие бих погледнал какво има там, в колибата му. Така, за по-сигурно...

— Тогава влез и се направи, че искаш да ти вземе вилица.

— Защо пък точно вилица?

— А защо не?

Джуджето го изгледа продължително, после се реши, бързо се приближи до колибата, почука учтиво и влезе. Нямаше го дълго време, а след това изведнъж се появи на вратата.

— Гералт, Пърсифал, Лютиче, елате тук. Ще видите нещо интересно. По-смело, без церемонии, господин Регис ни кани.

В колибата беше тъмно и изпълнено с топлата, замайваща, удряща в ноздрите миризма, лъхаща от окачени по стените билки и корени. Цялата мебелировка се състоеше от постелка, също покрита с билки, и леко наклонена маса, отрупана с безброй стъклени, глинени и порцеланови шишенца. Оскъдната светлина, позволяваща да се види всичко това, идваше от въглищата в пещта на странна тумбеста печка с формата на пясъчен часовник. Печката беше обхваната от паяжина от блестящи тръбички с най-различна ширина, извити в дъги и спирали. Под една от тези тръби имаше дървено ведро, в което капеше нещо.

При вида на печката Пърсифал Шутенбах се облеци, отвори уста, въздъхна и подскочи.

— Хо, хо, хо! Какво виждам! Това е съвсем истински атанор^[1], снабден с дестилационно-ректификационен апарат и меден охладител! Прекрасна изработка! Сам ли го конструирахте, господин фелдшер?

— Да — призна си скромно Емиел Регис. — Занимавам се с приготвяне на еликсири и се налага да дестилирам, да извличам петия елемент, а също така...

Той се оцъкли, виждайки как Золтан Чивай улавя една изтичаща от тръбичката капка и облизва пръста си. Джуджето въздъхна, върху румената му физиономия се изписа неописуемо блаженство.

Лютичето не издържа и също опита. И тихичко изстена.

— Петият елемент. А може би шестият или дори седмият.

— Е, да... — усмихна се леко фелдшерът. — Нали казах, дестилат...

— Домашна ракия — поправи го Золтан, без да се замисля. — И то каква! Опитай, Пърсифал!

— Не разбирам от органична химия — каза объркано гномът, който беше застанал на колене и изучаваше устройството на алхимическата печка. — Съмнявам се, че ще разпозная компонентите...

— Дестилатът е от алрауна^[2] — разсея съмненията Регис. — Обогатен с беладона. И ферментирала скорбяла.

— Значи каша.

— Може и така да се каже.

— А може ли да помолим за една чаша?

— Золтане, Лютиче. — Вещерът скръсти ръце на гърдите си. — Да не оглушахте? Това е мандрагора. Ракията е от мандрагора. Стойте далече от това казанче.

— Но, скъпи господин Гералт, няма нищо страшно. — Алхимикът намери малка мензура между прашните реторти и шишенца и грижливо я избърса с парцалче. — Мандрагората е брана точно в подходящото време, а пропорциите са старателно сортирани и точно измерени. На всяка либра^[3] скорбяла слагам пет унции алрауна, а от беладоната — само по половин драхма...

— Не става въпрос за това. — Золтан погледна вещера, разбра го, стана сериозен и се отдръпна от печката. — Не става въпрос за това колко драхми слагате, господин Регис, а за това колко струва една драхма алрауна. Тази напитка е твърде скъпа за нас.

— Мандрагора? — прошепна учудено Лютичето, сочейки лежащата в ъгъла купчина грудки, наподобяващи малки кореноплоди захарно цвекло. — Това мандрагора ли е? Истинска мандрагора?

— Женската разновидност — кимна алхимикът. — Тя расте в големи количества именно на гробището, на което ни се падна да се запознаем. Точно затова прекарвам лятото тук.

Вещерът погледна красноречиво Золтан. Джуджето запримигва. Регис се усмихна скришом.

— Моля ви, господа, ако желаете, искрено ви каня да дегустирате. Ценя вашата тактичност, но в дадената ситуация имам малки шансове да доставя еликсира в обхванатия от война Дилинген. Всичко това ще пропадне, така че нека да не говорим за цената. Извинявайте, но имам само един съд за пиене.

— Достатъчен е — промърмори Золтан, като взе мензурата и внимателно загреба от ведрото. — За ваше здраве, господин Регис. Ууух...

— Моля за извинение — усмихна се отново фелдшерът. — Сигурно има какво да се желае от качеството на дестилата... По принцип това е полуфабрикат.

— Това е най-хубавият полуфабрикат, който съм пил в живота си — пое си дъх Золтан. — Вземи, поете.

— Ааах... О, майчице! Отлично е! Опитай, Гералт.

— Първо на домакина — леко се поклони вещерът на Емиел Регис. — Къде са ти маниерите, Лютиче?

— Моля да ме извините, господа — поклони се в отговор алхимикът, — но не си позволявам никакво пиене. Здравето ми вече не е същото, както някога, наложи се да се откажа... от много удоволствия.

— Нито глътка?

— Става въпрос за принципи — поясни спокойно Регис. — Никога не нарушавам принципите, които сам съм си наложил.

— Възхищавам се и ви завиждам заради принципиалността. — Гералт отпи от мензурата и след кратко колебание я пресуши до дъно. Потеклите от очите му сълзи му попречиха да се наслади изцяло на вкуса. Из стомаха му се разнесе живителна топлина.

— Ще отида за Милва — подхвърли той, предавайки съда на джуджето. — Не излочвайте всичко, докато не се върнем.

Милва седеше при конете и си играеше с луничавата девойка, която беше возила през целия ден на седлото си. Когато научи за гостоприемството на Регис, тя първо сви рамене, но не се остави да бъде увещавана дълго.

Когато влязоха в колибата, завариха компанията да разглежда корените от мандрагора.

— За пръв път ги виждам — призна си Лютичето, въртейки между пръстите си коренището. — Наистина много прилича на човек.

— Страдащ от лумбаго — заяви Золтан. — А този другият е като бременна жена. А този, с извинение, е като двама души, които се съвкупяват.

— На вас само едно ви е в главите. — Милва изпи енергично пълната мензура и се изкашля силно в юмука си. — Проклета да съм... Силничко си е! И вярно ли е, че е от дивогуб? Ха, значи прием магьосническа напитка! Не се случва всеки ден. Благодаря, господин фелдшер.

— Удоволствието е изцяло мое.

Отново напълнената чаша обиколи компанията, като повиши настроението, бодростта и разговорливостта.

— Тази мандрагора, както съм чувал, има голяма магическа сила — изрече убедено Пърсифал Шутенбах.

— И още как! — потвърди Лютичето, после отпи, избърса устните си и започна да бърбори. — Малко ли балади има на тази тема? Магьосниците използват мандрагората за еликсири, осигуряващи им вечна младост. А магьосничките освен това изработват мехлем, който наричат „гламур“. Намазаната с такъв мехлем магьосница става толкова красива и чаровна, че човек направо се изцъкля, като я види. И трябва да ви кажа, че мандрагората е силен афродизиак и се използва при любовна магия, особено когато трябва да се сломи съпротивата на момичето. Оттук е и народното име на мандрагората: дивогуб. Билка, с която се губи дивото.

— Дърдорко — изкоментира Милва.

— А аз съм чувал — каза гномът, като изпи на екс пълна мензура, — че когато изтръгват алрауна от земята, растението плаче и стене като живо.

— Ха — възкликна Золтан, загребвайки от ведрото. — Де просто да стенеше! Разправят, че мандрагората вие толкова зловещо, че можеш да изгубиш съзнание, а освен това отправя магии и проклетия към онзи, който я изважда от земята. Някои рискуват да заплатят с живота си!

— А на мен всичко това ми звучи като празни приказки. — Милва взе менсурата от джуджето, отпи голяма глътка и потрепери. — Не може едно растение да има такава сила.

— Самата истина е! — разгорещи се джуджето. — Но умелите знахари са намерили начин да се предпазят. Когато намерят алрауна, я завързват с връв, другия край на която завързват за куче...

— Или за свиня — вметна гномът.

— Или за глиган — добави сериозно Лютичето.

— Глупости говориш, поете. Работата е там, че когато кучето или свинята извадят мандрагората от земята, тогава проклетията и магиите ще се стоварят върху тях, а знахарят, скрит в безопасност в храсталака, ще си остане невредим. Нали, господин Регис? Прав ли съм?

— Методът е интригуващ — съгласи се алхимикът, усмихвайки се загадъчно. — Главно със своята находчивост. Но негов минус е голямата му сложност. В края на краищата, на теория ще е достатъчна само връв, без завързано за нея животно. Не мисля, че мандрагората е способна да разбере кой я дърпа. Магиите и заклинанията би трябвало

да се стоварят върху връвта, която, съгласете се, е по-евтина и по-лесна за управление, отколкото кучето, да не говорим за свинята.

— Подигравате ли се?

— Как бих посмял? Нали казах, че се възхищавам на находчивостта. Защото, макар и мандрагората, въпреки всеобщото мнение, да не е способна да прави магии или да кълне, в прясно състояние това растение е толкова токсично, че дори почвата около корените е отровна. Попадането на сок върху лицето или върху одраскана ръка, че дори и вдъхването на миризмата може да има фатални последствия. Аз използвам маска и ръкавици, но не възразявам и срещу метода с връвчицата.

— Хммм... — замисли се джуджето. — А вярно ли е това за страховития вик, който алрауната издава?

— Мандрагората няма гласни струни — спокойно поясни алхимикът. — Наистина, това си е типично за растенията, нали? Но отделяният от грудката токсин има силно халюциногенно действие. Гласовете, виковете, шепотите и другите звуци не са нищо повече от халюцинации, предизвикани от поразените нервни центрове.

— Ха, съвсем бях забравил! — Лютичето, който току-що беше пресушил мензурата, се опита да сподави оригването си. — Мандрагората е силно отровна! А аз я държах в ръце! А сега пием съвсем спокойно от тази отвара...

— Токсична е само прясната алрауна — успокои го Регис. — А моята е набрана в точното време и приготвена както трябва, а също така дестилатът е филтриран. Няма нищо страшно.

— Сигурно няма — съгласи се Золтан. — Ракията винаги си е ракия, може да се вари дори от цикута, коприва, рибени люспи и стара връв за обувки. Давай чашата, Лютиче, народът чака.

Напълнената мензура отново тръгна в кръг. Всички се разположиха удобно на глинения под. Вещерът изсъска и изруга, и се намести по-удобно, защото при сядането отново го беше пронизала болката в коляното. Забеляза, че Регис го наблюдава внимателно.

— Скорошна рана?

— Не съвсем. Но ме измъчва. Имаш ли някакви билки, за да успокоиш болката ми?

— Това зависи от вида на болката — усмихна се едва забележимо фелдшерът. — И от какво е причинена. Усецам странна

миризма в потта ти, вещерю. Лекували ли са те с магия? Давали ли са ти магически ензими и хормони?

— Даваха ми всякакви лекарства. Нямам представа какво може да се надуши в потта ми. Имаш дяволски силно обоняние, Регис.

— Всеки си има някакви достойнства. За компенсирание на недостатъците. Какво беше това, което са лекували с магия?

— Ръката и бедрената ми кост бяха счупени.

— Отдавна ли?

— Преди малко повече от месец.

— И вече ходиш? Невероятно. Дриадите от Брокилон, нали?

— Как позна?

— Само дриадите познават лекарства, способни да възстановяват костната тъкан толкова бързо. Виждам по ръцете ти тъмни точки, на местата, в които са прониквали корените на конинхаелата и симбиотичните филизи на лилавото зарасличе. Само дриадите умеят да използват конинхаелата, а лилавото зарасличе не расте другаде, освен в Брокилон.

— Браво! Безпогрешна дедукция. Но мен ме интересува нещо друго. Счупени са ми бедрената и предраменната кост. Обаче усещам силна болка в коляното и лакътя.

— Типично — поклати глава фелдшерът. — Магията на дриадите ти е възстановила повредените кости, но в същото време е направила и малка революция в нервните връзки. Страничен ефект, който се усеща най-силно в ставите.

— Какво можеш да ме посъветваш?

— За съжаление — нищо. Ти още дълго време ще предусещаш лошото време. През зимата болката ще се усилва. Но не бих ти препоръчал да използваш силни обезболяващи средства. Особено наркотици. Ти си вещер, в твоя случай това е абсолютно противопоказно.

— Значи ще се полекувам с твоята мандрагора. — Вещерът вдигна мензурата, която току-що му беше връчила Милва, изпи я до дъно и се закашля така, че отново му потекоха сълзи от очите. — Вече се чувствам по-добре, по дяволите.

— Не съм сигурен дали лекуваш правилната болест — усмихна се Регис със стиснати устни. — И също така напомням, че трябва да се лекуват причините, а не симптомите.

— При този вещер случаят не е такъв — изсумтя Лютичето, заслушан в разговора и позачервен. — За неговата болка точно ракията ще му помогне.

— И на теб би трябвало да ти помогне. — Гералт изгледа поета смразяващо. — Особено ако от нея ти се оплете езикът.

— Едва ли може да се разчита на това — усмихна се отново фелдшерът. — В състава на препарата влиза и беладоната. Много алкалоиди, включително и скополамин. Преди мандрагората да ви подейства както трябва, всичките несъмнено ще имате пристъп на елоквенция.

— Какво, какво? — попита Пърсифал.

— Красноречие. Извинявайте. Ще използвам по-простички думи.

Гералт изкриви устни в престорена усмивка.

— Правилно — каза той. — Лесно е да изпаднеш в маниерност и да започнеш да използваш префърцунени думи всеки ден. В такива случаи хората вземат събеседника си за арогантен палячо.

— Или за алхимик — добави Золтан Чивай, загребвайки с мензурата от ведрото.

— Или за вещер, който е изчел какво ли не, за да впечатли някоя магьосница — изсумтя Лютичето. — А магьосничките, господа, налитат най-вече на изискани разказвачи. Прав ли съм, Гералт? Е, разкажи ни нещо...

— Пропусни си реда, Лютиче — прекъсна го студено вещерът. — Твърде бързо ти подействаха съдържащите се в тази ракия алкалоиди. Раздрънка се.

— Стига с тези твои тайни, Гералт — намръщи се Золтан. — Лютичето не ни е казал кой знае колко нови неща. Не може да направиш нищо против това, че си ходеща легенда. Историите за твоите приключения се играят в куклените театри. Включително и историята за теб и магьосницата Гуинивър.

— Йенефер — поправи го полушепнешком Емиел Регис. — Гледал съм такова представление. История за лов на джин, ако не ме лъже паметта.

— Аз бях на този лов — похвали се Лютичето. — Забавно беше, да ви кажа...

— Разкажи на всички. — Гералт се изправи. — И си пийвай, и разкрасявай. А аз ще отида да се разходя.

— Хей — вирна нос джуджето, — няма за какво да се обиждаш...

— Не ме разбра, Золтане. Отивам да се облекча. Случва се дори и на ходещите легенди.

* * *

Нощта беше дяволски студена. Конете пристъпваха на място и пръхтяха, от ноздрите им се вдигаше пара. Облятата от лунна светлина колиба на фелдшера изглеждаше наистина приказно. Като къщурка на горска врачка. Вещерът закопча панталоните си.

Милва, която беше излязла скоро след него, неуверено се изкашля. Дългата ѝ сянка се изравни с неговата.

— Защо се ядосваш пак? — попита тя. — Наистина ли им се разсърди?

— Не — отвърна той.

— Тогава защо стоиш тук сам, по дяволите?

— Смятам.

— А?

— Изминаха двайсет дни, откакто излязохме от Брокилон, през които сме извървели около шейсет мили. Според слуховете Цири е в Нилфгард, в столицата на империята — град, който се намира поне на две хиляди и петстотин мили. Простите изчисления показват, че с това темпо ще се добера дотам за година и четири месеца. Как ти се струва това?

— Никак — сви рамене Милва и отново се изкашля. — Не умея да смятам толкова добре като теб. А да чета и да пиша — изобщо не мога. Аз съм глупаво, просто селско момиче. Не ставам да ти бъда компания. Нито пък приятел за разговори.

— Не говори така.

— Та нали си е самата истина. — Тя се извърна. — Защо ми каза за тези дни и мили? За да те посъветвам нещо? Да те ободря? Да успокоя страха ти, да потисна тъгата ти, която те измъчва повече от

болката в счупения крак? Не умея! Трябва ти някоя друга. Онази, за която говореше Лютичето. Умна и учена. Любима.

— Лютичето е плямпало.

— Аха, но понякога думите му са на място. Да се връщаме, искам да пия още.

— Милва?

— Какво?

— Ти така и не ми каза защо реши да дойдеш с мен.

— Не си ме питал.

— Сега те питам.

— Сега е твърде късно. Сега вече и аз самата не знам.

* * *

— Е, най-накрая — зарадва се Золтан при вида им, вече със забележимо променен глас. — А ние тук, представете си, решихме, че Регис ще дойде с нас.

— Наистина ли? — Гералт изглежда внимателно фелдшера. — И откъде това внезапно решение?

Регис не отклони поглед:

— Господин Золтан ме осведоми, че в моята страна бушува доста по-сериозна война, отколкото изглеждаше от приказките на бежанците. Не мога да се върна там, а не ми изглежда разумно да остана в тази пустош. Или пък да пътувам сам.

— А ние, напълно непознатите за теб, създаваме впечатлението, че с нас ще е по-безопасно? И ти успя да определиш това от един поглед?

— От два — отговори фелдшерът, леко усмихвайки се. — Първият — към жените, за които се грижите. Вторият — към децата им.

Золтан се оригна гръмко и изскърца с мензурата по дъното на ведрото.

— Понякога външният вид на нещата подлъгва — усмихна се той. — Може да искаме да предадем тези жени в робство? Пърсифал, направи нещо с този апарат. Отвърти малко повече кранчето или нещо подобно. Искаме да пийнем, а капе като кръв от носа.

— Охладителят няма да се задейства. Течността ще остане топла.

— Не е беда, нощта е студена.

Топлата ракия отведнъж им развърза езиците. Лютичето, Золтан и Пърсифал се зачервиха, гласовете им се измениха още повече, даже поетът и гномът на моменти звучаха почти нечленоразделно. Компанията поизгладня и всички започнаха да дъвчат студено конско месо, към което добавиха намерените в колибата коренчета хрян. Зарониха сълзи, защото хрянът беше не по-слаб от ракията. Но добавяше жар в дискусията.

Регис се смая, когато изведнъж научи, че крайната цел на похода не е анклавът в планинския масив Махакам, вековното безопасно седалище на джуджетата. Золтан, който стана по-словоохотлив дори и от Лютичето, съобщи, че няма да се върне в Махакам дори под конвой и даде воля на своята неприязън към властващите там порядки и особено към политиката и абсолютната власт на Броувър Хуг, старейшината на Махакам и на всички кланове на джуджетата.

— Изкуфял дъртак! — изрева той и се изплю в огнището на печката. — Гледаш го и не можеш да разбереш дали е жив или е чучело. Почти не се движи, и добре прави, защото пърди при всяко движение. Не се разбира какво говори, брадата и мустаците му са залепнали от засъхнал борш. А командва всичко и всички, всеки трябва да му играе по гайдата...

— Обаче не може да се каже, че политиката на стария Хуг е лоша — вметна Регис. — Именно благодарение на неговите решителни действия джуджетата се отделиха от елфите и вече не се бият заедно със *Scoia tael*. А това доведе до прекратяване на погромите и до отмяна на наказателните походи срещу Махакам. Верността към хората принася полза.

— Глупости! — Золтан пресуши мензурата. — По отношение на „катериците“ изкуфелият дъртак не се ръководи от никаква вярност към хората; просто прекалено много младоци изоставиха работата си в мините и ковачниците, за да се присъединят към елфите и да намерят в отрядите им свобода и мъжки приключения. Когато явлението нарасна дотолкова, че се превърна в проблем, Броувър Хуг хвана сополанковците с желязна ръка. Изобщо не го интересуват убиваните от „катериците“ хора или репресиите, на които са подложени заради

това джуджетата, включително и вашите прословути погроми. Особено пък погромите, защото той смята живеещите в града джуджета за отстъпници. Що се отнася до заплахите за наказателни походи към Махакам, не ме разсмивайте, драги. Няма никаква заплаха и не е имало, защото никой от кралете няма да се осмели дори да пипне Махакам с пръст. Ще ви кажа защо — Махакам е стомана! И то каква! Там има възлища, там има магнетитови руди, и то неизчерпаеми запаси. Навсякъде другаде има само трохи в сравнение с Махакам.

— И в Махакам има техника — вметна Пърсифал Шутенбах. — Металургия! Огромни пещи, не някакви си там дребосъци! Водни и парни чукове...

— Ето, Пърсифал, пийни си — Золтан подаде на гнома за пореден път напълнения съд, — че ще ни омръзнеш с тази твоя техника. Всички знаят за техниката. Но не всички знаят, че Махакам изнася стомана. В кралствата, но също така и в Нилфгард. И ако някой ни пипне с пръст, ще унищожим работилниците и ще залеем с вода рудниците. И тогава, хора, ще се биете с дъбови тояги, кремък и магарешки челюсти.

— Като че ли беше яростен противник на Броувър Хуг и порядъка в Махакам — отбеляза вещерът, — а изведнъж започна да казваш „ние“.

— Разбира се! — потвърди разпалено джуджетото. — А нима не съществува солидарност? Признавам си, че и донякъде съм горд, че сме по-умни от надутите елфи. Няма да възразиш, нали? Елфите няколкостотин години се правиха, че вас, хората, ви няма. Гледаха в небето, наслаждаваха се на аромата на цветята, а при вида на хората извръщаха гримираните си очи. А когато се оказа, че това нищо не им дава, изведнъж се сепнаха и се хванаха за оръжията. Решиха да ви убиват и допуснаха да бъдат убивани. А ние, джуджетата? Ние се приспособихме. Не, не ви позволихме да ни подчините, не си и мечтайте за това. Ние подчинихме вас. Икономически.

— Честно казано — вметна Регис, — на вас ви беше много полесно да се приспособите, отколкото на елфите. Елфите ги обединява земята, територията. А вас — кланът. Където е кланът, там е родината ви. Дори и някой съвсем недалновиден крал да нападне Махакам, вие ще залеете рудниците и без съжаление ще се прехвърлите на друго място. При други далечни планини. Че дори и в човешките градове.

— Сигурно! Вашите градове са отлични за живеене!

— Дори и в гетата? — Лютичето си пое дъх след глътка от дестилата.

— А какво лошо има в гетата? Предпочитам да живея сред своите. За какво ми е да се интегрирам?

— Само да можеше да ни допускат в гилдиите... — Пърсифал изтри носа си с ръкав.

— Все някога ще ни допуснат — изрече уверено джуджето. — Дори и да не го направят, ще работим криво-ляво или ще си направим собствени гилдии, нека здравата конкуренция да реши нещата.

— И все пак в Махакам е по-безопасно, отколкото в градовете — отбеляза Регис. — Градовете могат да пламнат всеки момент. По време на война е по-разумно да се стои в планините.

— Който иска, нека да иде там. — Золтан загреба от ведрото. — На мен ми е по-мила свободата, а в Махакам няма да я намеря. Не можете да си представите как изглежда управлението на стареца. Напоследък се зае да регулира така наречените обществени дела. Например — допустимо ли е да се носят тиранти, или не? Веднага ли да се яде шаранът, или да се изчака сосът му да изстине? Съответства ли свиренето с окарина на нашите многовековни традиции, или е част от пагубното влияние на прогнилата и упадъчна човешка култура? След колко години работа може да се подаде молба за получаване на постоянна жена? С коя ръка трябва да си бършеш задника? На какво разстояние от рудника се разрешава да си подсвиркваш? И други подобни проблеми от жизненоважно значение. Не, приятели, няма да се връщам в подножието на Карбон. Нямам желание да прекарам остатъка от живота си в мините. Четирийсет години долу, ако преди това не избухне метан някъде наблизо. Не, ние си имаме други планове, нали Пърсифал? Ние вече сме си подсигурили бъдещето...

— Бъдещето, бъдещето... — Гномът пресуши мензурата, смръкна и погледна вече доста позамъглено към джуджето. — Да не говорим предварително, Золтане. Все още могат да ни хванат и тогава ни очаква бесило. Или Дракенборг.

— Затваряй си устата! — промърмори джуджето, като го погледна заплашително. — Раздрънка се!

— Скополаминът — прошепна Регис.

* * *

Гномът бърбореше. Милва беше навъсена. Забравил, че вече е правил това, Золтан разказваше за Хуг, изкуфелият дъртак, старейшината на Махакам. Гералт, забравил, че вече е чувал тази история, слушаше. Регис също слушаше и даже добавяше коментари, без изобщо да се безпокои, че е единственият останал трезвен във вече доста подпийналата компания. Лютичето дрънкаше на лютнята и пеше:

*Красивите жени са недостъпни,
както върховете — непристъпни.*

— Идиот — отбеляза Милва. Лютичето не се обиди.

*Но както все ще се намери кой върха да изкачи,
така все някой и красивата жена ще покори.*

— Чаша... — измуча Пърсифал Шутенбах. — Тоест бокал... Направен от къс млечнобял опал... Ето толкова висок. Намерих го на върха на планината Монтсалват. Под ръба имаше инкрустирани ясписи, основата му беше от злато. Същинско чудо...

— Не му давайте да пие повече — каза Золтан Чивай.

— Момент, момент — обади се Лютичето, също не особено разбираемо. — И какво стана с този легендарен бокал?

— Размених го срещу муле. Трябваше ми муле, за превозване на багаж... Корунди и кристални въглища. Имах такова... Ъъъ... Цял куп... Ъъъх... Товар, значи, тежък, без муле бях наникъде... А за какво ми беше тоя бокал, по дяволите?

— Корунди? Въглища?

— Вие им викате рубини и диаманти. Много... ъъъх... полезни.

— И аз така мисля.

— За бургии и пили. За лагери. Имах цял куп...

— Чуваш ли, Гералт? — махна с ръка Золтан, и макар и да седеше, за малко не се катурна. — Нали е дребен — бързо се отрязва. Започна да му се присънва куп диаманти. Пърсифал, внимавай сънят ти да не се сбъдне. Половината от него. Тази половина, която не се отнася за диамантите!

— Сънища, сънища — забърбори отново Лютичето. — А ти, Гералт? Ти пак ли сънува Цири? Регис, трябва да знаеш, че Гералт има пророчески сънища. Цири е Дете на Изненадата, Гералт е свързан с нея чрез възлите на предопределението, затова я вижда в сънищата си. Трябва да знаеш също, че отиваме в Нилфгард, за да отнемем нашата Цири от император Емхир, който я е похитил. Ще му я вземем на кучия син, преди да успее да се обърне! Бих ви разказал повече, момчета, но това е тайна. Зловеща, дълбока и мрачна тайна... Никой не бива да узнава това, разбирате ли? Никой!

— Аз не чух нищо — увери го Золтан, гледайки нагло вещера. — Сигурно в ухото ми е влязла щипалка.

— Тези щипалки са истинска напаст — съгласи се Регис, правейки се, че си бърка в ухото.

— Тръгнали сме за Нилфгард... — Лютичето се облегна на джуджето, за да запази равновесие, което се оказа голяма грешка. — Но както ви казах, това е тайна. Целта ни е тайна!

— И всъщност е много добре скрита — кимна фелдшерът, поглеждайки към пребледнелия от ярост Гералт. — Съдейки по посоката на похода ви, дори най-подозрителният тип не би се сетил за целта на пътуването ви.

* * *

— Милва, какво ти е?

— Не ми говори, пиян глупако!

— Хей, тя плаче! Хей, вижте...

— Върви по дяволите, казах! — стрелкинята избърса сълзите си. — Че ще получиш един между очите, проклет стихоплетец... Дай стъкленицата, Золтане...

— Изчезна някъде... — промърмори джуджето. — А, да. Благодаря, фелдшере... А къде е Шутенбах, по дяволите?

— Излезе. Преди известно време. Лютиче, спомням си, обеща да ми разкажеш историята за Детето на Изненадата.

— Ей сега. Ей сега, Регис. Само да си пийна... Всичко ще разкажа... За Цири, за вещера... С подробности...

— Смърт на кучите синове!

— Тихо, джудже! Ще събудиш децата пред колибата!

— Не се ядосвай, стрелкиньо! Ето, пийни си!

— Ееех! — Лютичето обходи стаята с помътнял поглед. — Ако сега можеше да ме види графиня Де Летенхов...

— Коя?

— Няма значение. Проклятие, тази ракия наистина развързва езика... Гералт, да ти наля ли още? Гералт!

— Остави го на мира! — каза Милва. — Нека поспи.

* * *

От плевнята на края на селото се чуваше музика — тя достигна до тях, преди да се приближат, и ги изпълни с възбуда. Те започнаха неволно да се поклащат в седлата на бавно пристъпващите коне, отначало следвайки глухия ритъм на барабана и контрабаса, после, когато се приближиха, в такт с мелодията, припявана от гусла и пищялка. Нощта беше студена, в светлината на пълната луна плевнята, блещукаща през процепите между дъските, изглеждаше като приказен, вълшебен замък.

От вратата на плевнята идваше глъчка и блясък, трептящ от сенките на танцуващи двойки.

Когато влязоха, музиката веднага стихна, разпадна се на протяжни, фалшиви акорди. Разгорещените и потни селяни отстъпиха назад, освобождавайки глинения под, събраха се покрай стените и подпиращите покрива стълбове. Цири, крачеща до Мистле, виждаше разширените от страх очи на девойките, забелязваше твърдите, решителни погледи на мъжете и младежите, готови на всичко. Чуваше усиливащите се шепот и глъчка, заглушаващи съдържаното бучене на гайдите, жуженето на цигулките и гуслите. Шепот. Плъховете... Плъховете... Разбойници.

— Не се плашете — изрече високо Гиселхер, като хвърли на онемелите музиканти натъпкана догоре кесия. — Дойдохме да се повеселим. Пиршеството е за всички, нали така?

— Къде ви е бирата? — разтърси кесията си Кайли. — И къде ви е гостоприемството?

— И защо тук е толкова тихо? — огледа помещението Искра. — Дойдохме тук от планината на пиршество. Не на траурна церемония!

Някой от селяните най-накрая пребори страха си и се приближи към Гиселхер с глинена халба, пълна с пенлива течност. Гиселхер я прие с поклон, изпи я и благодари любезно, както си му беше обичаят. Няколко младежи възкликнаха одобрително. Но останалите мълчаха.

— Ей, приятелчета! — извика отново Искра. — Искам да танцувам, но виждам, че първо трябва да ви накарам да се размърдате!

До стената на плевнята имаше тежка маса, отрупана с глинени съдове. Елфката плесна с длани и ловко скочи върху дъбовия плот. Селяните трескаво започнаха да събират съдовете, а онези, които не успяха да вземат, Искра изхвърли от масата с ритници.

— Е, господа музиканти — каза тя, като сложи юмруци на кръста и тръсна коси, — покажете какво умеете. Музика!

Тя бързо отмери такта с тракане на токчетата си. Барабанът я последва, контрабасът и гайдите също се включиха. Подир тях пищялките и гуслите подхванаха мелодията, като я усложниха и принудиха Искра да смени стъпките и ритъма. Елфката, пъстра и лека като пеперуда, се приспособи с лекота и затанцува. Селяните се заеха да пляскаат с длани.

— Фалка! — извика Искра, присвивайки очите си, удължени от ярък грим. — Ти си бърза с меча. А как си в танците? Ще можеш ли да следваш стъпките ми?

Цири се измъкна изпод ръката на Мистле, отвърза кърпата от шията си, свали шапката и салтамарката си. С един скок се озова на масата до елфката. Селяните подвикваха одобрително, барабанът и контрабасът загърмяха, гайдите застанаха.

— Свирете, музиканти! — извика Искра. — По-живо!

Елфката сложи ръце на хълбоците си, рязко отметна глава и затанцува, тракайки с токчетата си в бързо, ритмично стакато. Цири, омагьосана от ритъма, повтаряше движенията ѝ. Елфката се разсмя, подскочи и смени ритъма. Цири направи рязко движение на главата

назад и отметна косата от челото си, подражавайки съвършено на Искра. Двете затанцуваха синхронно, сякаш едната бе огледално отражение на другата. Селяните викаха и ги аплодираха. Гуслите и цигулките надаваха високи тонове, разкъсвайки отмереното, сериозно бучене на контрабасите и стонове на гайдите.

Двете момичета танцуваха, изпънати като тръстики, като се докосваха с лактите на сложените върху хълбоците ръце. Подкованите им токчета отмерваха ритъма, масата дрънчеше и се тресеше, в светлината на свещите и факлите се вдигаше прах.

— По-бързо! — приканваше музикантите Искра. — По-живо!

Това вече не беше музика, това беше безумие.

— Танцувай, Фалка! Забрави за всичко!

Токче, връх на обувката, токче, връх на обувката, токче, крачка напред и подскок, извиване на гърба, юмруци върху хълбоците, токче, токче. Масата се тресе, светлината се люлее, тълпата се люлее, всичко се люлее, цялата плевня танцува, танцува, танцува... Тълпата крещи, Гиселхер крещи, Асе крещи, Мистле се смее, ръкопляска, всички ръкопляска и тропат с крака, плевнята трепери, светът трепери. Светът? Какъв свят? Света вече го няма, не съществува нищо освен танца, танца... Токче, връх на обувката, токче... Лакътят на Искра... Жега... Вече свирят само цигулките, контрабасът, пищялките и гайдите, барабанистът само вдига и сваля палките, той вече е излишен, тактът се определя от тях, от Искра и Цири, от токчетата им, които люлеят масата и цялата плевня... Ритъмът е в тях, музиката е в тях, те са музиката. Тъмните коси на Искра танцуват над челото и върху раменете ѝ. Струните на гуслата издават трескаво, огнено, издигащо се до най-високите регистри пеене. Кръвта пулсира в слепоочията.

Страст! Самозабрава!

„Аз съм Фалка. Винаги съм била Фалка. Танцувай, Искра! Пляскай, Мистле!“ Цигулките и гайдите завършват мелодията с рязък, висок акорд, Искра и Цири приключват танца си едновременно с тропване на токчетата, като лактите им си остават допрени. И двете дишат тежко, разгорещени, мокри, изведнъж се притискат една към друга, прегръщат се, дарявайки една на друга пот, топлина и щастие. Плевнята експлодира в единен вик, в ръкопляскане на десетки длани.

— Фалка, ти си дяволица! — Искра диша тежко. — Когато разбойничеството ни омръзне, ще тръгнем по света да заработваме

като танцьорки.

Цири също диша тежко. Не е в състояние да изрече нито дума. Само се смее конвулсивно. По бузите ѝ текат сълзи.

В тълпата изведнъж се разнася вик, възниква суматоха. Кайли блъска рязко един едър селянин, селянинът блъска Кайли, двамата се сборичкват, размахват се юмруци. Реф дотичва, в светлината на факлите проблясва кама.

— Не! Стойте! — извиква пронизващо Искра. — Никакви побоища! Това ще е нощ на танците! — Елфката хваща Цири за ръката, двете скачат на пода. — Музиканти, свирете! Който иска да покаже как умее да танцува — да заповяда при нас! Хайде, кой ще се осмели?

Контрабасът бучи монотонно, в бученето му се вплита протяжният вой на гайдите, а подир него — високият, див напев на гуслите. Селяните се смеят, побутват се, преодоляват колебанието си. Един, широкоплещест и светлокос, хваща Искра. Друг, по-млад и по-строен, се покланя неуверено на Цири. Цири гордо вирва глава, но веднага след това се усмихва покорно. Младежът я прегръща през талията, Цири слага ръце на раменете му. Докосването я пронизва като огнена стрела, изпълва я с пулсиращо желание.

— По-живо, музиканти!

Плевнята се тресе от виковете, вибрира в ритъма на мелодията.

Цири танцува.

[1] Атанор — печката, в която се е слагало философското яйце в лабораторията на алхимиците. — Б.пр. ↑

[2] Алрауна — корен от мандрагора — Б.пр. ↑

[3] Мярка за тегло, равна на един фунт (приблизително 453,6 г). — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ВАМПИРЪТ или упирът, е умрял човек, съживен от Хаоса. След като е загубил първия си живот, в. изживява втория си живот в нощно време. Излиза от гроба си на лунна светлина и може да се придвижва само под лунните лъчи; напада спящи девици или младежи, и пие сладката им кръв, без да ги буди.

„Physiologus“

Селяните погълнали големи количества чесън, и за по-сигурно си наслагали венци от чесън около вратовете. Някои, най-вече девойки, сложили по себе си цели глави чесън — където могли. Цялото село завоняло ужасно на чесън, селяните си мислели, че са в безопасност и упирът вече не може да им стори нищо. Огромно било изумлението им, когато упирът дошъл в полунощ и никак не се уплашил, а така започнал да се кикоти, че зъбите му заскърцали.

„Добре е — казал, — че сте си сложили подправки, защото смятам да ви ям, а подправеното месо ми е по-вкусно. Може още да се осолите и да си сложите пипер, не забравяйте и за горчицата.“

Силвестър Бугиардо,
„Liber Tenebrarum“,
или „Книга на страшните,
но истински случаи,
неописвани от науката“

*Луната свети, мъртвец лети.
Дрехата му — пляс, пляс.
Момиче, не те ли е страх?*

Народна
песен

Птиците, както винаги, изпревариха изгрева на слънцето, като разбудиха сивата и мъглива утринна тишина с взрив от цвърчене. Както винаги, първи се приготвиха за път мълчаливите жени от Кернов и децата им. Също толкова бърз и енергичен се оказа фелдшерът Регис, който се присъедини към компанията с бастун и кожена чанта, праметната през рамото. Останалата част от групата, която през нощта се беше занимавала с дестилираната течност, не беше толкова бодра. Утринният хлад беше разбудил и осветил гуляйджиите, но не беше успял да отстрани напълно последствията от действието на мандрагоровата ракия. Гералт се свести в ъгъла на колибата, с глава върху дрехата на Милва. Золтан и Лютичето, прегърнати, лежаха върху куп алраунови корени и така хъркаха, че висящите по стените връзки билки се поклящаха. Пърсифал се намери зад колибата, свит на кълбо в скорушови храсти, завит със сламената рогозка, която Регис използваше за бърсане на обувките. И петимата показваха ясни, макар и разнообразни признаци на умора и интензивно утоляваха жаждата си в ручея.

Обаче когато мъглата се разсея й кървавочервеното слънце пламна в короните на боровете и листака на Фен Кам, компанията вече беше на път и се придвижваше енергично сред могилиите. Водеше Регис, следваха го Пърсифал и Лютичето, които си създаваха настроение, като пееха на два гласа баладата за трите сестри и железния вълк. Зад тях вървеше Золтан Чивай, водещ за юздата врания жребец. Джуджето беше намерило в двора на фелдшера чепата тояга от ясеново дърво и сега млатеше с нея всички менхири, покрай които минаваше, като при това пожелаваше на отдавна умрелите елфи вечен отдих, а седящият на рамото му Фелдмаршал Дуда се беше накокошинил и от време на време мърмореше неохотно, неразбираемо и като че ли не особено убедително.

Най-податлива на действието на дестилата се оказа Милва. Тя вървеше с видимо усилие, изпотена, бледа, зла като оса, и дори не отговаряше на чуруликането на момиченцето с плитките, което беше взела на седлото на врания си кон. Гералт не се опитваше да завърже разговор, още повече че и той не беше в най-доброто си настроение.

Мъглата, а също така напяваната с гръмки, но малко пресипнали гласове история за перипетиите на железния вълк и трите сестри доведоха до това, че пътниците се натъкнаха на група селяни абсолютно внезапно. Селяните ги бяха чули отдалеч и чакаха, без да се помръднат, между забитите в земята монолити, а сивите им кожуси служеха за прекрасна маскировка. Золтан Чивай за малко не взе един от тях за надгробен камък и едва не го халоса с тоягата.

— О-хо-хо! — извика той. — Извинявайте, хора! Не ви видях! Добър ден! Здравейте!

Десетината селяни промърмориха в нестроен хор нещо в отговор, като гледаха навъсено компанията. Държаха в ръцете си лопати, кирки и дълги един сажени заострени колове.

— Здравейте — повтори джуджето. — Предполагам, че сте от лагера при Хотла. Отгатнах ли?

Вместо отговор един от тях посочи коня на Милва.

— Вран е — каза той. — Виждате ли?

— Вран е — повтори друг и се облиза. — Наистина е вран. Точно какъвто ни трябва.

— А? — Золтан забеляза погледите и жестовете им. — Да, вран е. И какво от това? Нали това е кон, а не жираф, така че няма нищо чудно. Какво правите тук, на това гробище?

— А вие? — Селянинът изгледа компанията с неприязън. — Вие какво правите тук?

— Купихме тази земя. — Джуджето го погледна право в очите и удари с тоягата по един менхир. — И мерим с крачки да не са ни излъгали с някой акър.

— А ние ловим вомпир тук!

— Кого?

— Вомпир — повтори отчетливо първият от селяните, почесвайки челото си под втвърдилата се от мръсотия филцова шапка. — Някъде тук си е направил леговище, проклетникът. Издялахме

трепетликови колове, ще намерим гада, ще го прободем, та повече да не стане!

— Имаме и светена вода, която ни даде жрецът! — извика друг от селяните, показвайки съд с вода. — Така ще го наредим кръвопиеца, че ще изчезне вовеки веков!

— Ха-ха! — каза Золтан Чивай с усмивка. — Както виждам, провеждате грижливо обмислен лов. Вампир, казвате? Е, имате късмет, добри хора. Защото ние си имаме в компанията специалист по вампирите...

Млъкна и изруга тихичко, защото вещерът го беше изритал здравата по кокалчето.

— Кой е видял този вампир? — попита Гералт, като направи знак на спътниците си да мълчат. — Откъде знаете, че трябва да го търсите тук?

Селяните си зашепнаха нещо.

— Никой не го е виждал — призна си най-накрая онзи с филцовата шапка. — Нито пък го е чувал. И как да го видиш, като лети нощем, в тъмнината? И как да го чуеш, като лети с прилепови криле, съвсем безшумно?

— Не сме виждали вомпира — добави друг. — Но имаше следи от страшните му дела. Откакто луната е в пълнолуние, всяка нощ убива някой от нашите. Вече разкъса двама на парчета. Една жена и едно дете. Страх и ужас! Вомпирът ги разкъсал и изпил цялата им кръв! Така че какво — трета нощ ли да чакаме в бездействие?

— Кой ви каза, че го е причинил точно вампир, а не друг звяр? И кой ви приучи да го търсите на гробището?

— Свещеният жрец ни каза. Учен и набожен човек, благодарни сме на боговете, че попадна в нашия лагер. Веднага се досети, че ни напада вомпир. За наказание, че сме изоставили молитвите и не правим приношения. Той сега се моли в лагера, а нас ни изпрати да търсим гроба, в който мъртвецът се крие през деня.

— Точно тук ли?

— А къде да търсим гроба, ако не на гробището? Пък и това е елфическо гробище, а всяко дете знае, че елфите са подла и безбожна раса, и че всеки втори елф след смъртта си бива прокълнат! Всичко лошо идва от елфите!

— И от бръснарите! — кимна сериозно Золтан. — Вярно е. Всяко дете го знае. Далеч ли е този лагер, за който говорите?

— О, наблизно е...

— Не им казвайте твърде много неща, отче Овшивуй! — промърмори един брадат селянин с коса до веждите, който вече беше проявил враждебност. — Дявол ги знае какви са, подозрителна шайка изглеждат. Е, да се хващаме за работа. Нека да дадат коня, а после да си вървят по пътя.

— Аха, светата истина — каза най-старият селянин. — Трябва да вършим работата, че времето си лети. Дайте ни коня. Този, врания. Трябва ни, за да намерим вомпира. Девайко, свали детето от седлото.

Милва, която през цялото време беше гледала равнодушно в небето, погледна към селянина и чертите на лицето ѝ опасно се изостриха.

— На мен ли говориш, сельо?

— Точно на теб. Давай врания кон, че ни трябва.

Милва потърка изпотения си врат и стисна зъби, а уморените ѝ очи придобиха напълно вълчо изражение.

— Каква е работата, хора? — усмихна се вещерът, опитвайки се да разведри напрегнатата ситуация. — За какво ви е конят, за който толкова любезно молите?

— А как иначе ще открием гроба на упира? Нали всички знаят, че гробището трябва да се обходи на вран кон, и където жребецът спре и повече не помръдне, там е заровен вомпирът. И тогава трябва да го изровим и да забием в него трепетликовия кол. Не се противете, защото вече ни е все едно. Трябва да получим този вран кон!

— А друг цвят не става ли? — попита дружелюбно Лютичето, подавайки на селянина юздата на Пегас.

— Не.

— Значи не ви е провървяло — каза през стиснатите си зъби Милва. — Защото няма да ви дам коня.

— Как така няма да ни го дадеш! Не чу ли какво ти казах, девайко? Важно е!

— За вас. Не и за мен.

— Има и компромисно решение — обади се меко Регис. — Както разбирам, госпожа Милва се ужасява от мисълта да даде коня си в чужди ръце...

— Точно така — каза стрелкинята и се изплю. — Само при мисълта за това се разтрепервам.

— Но за да бъде и вълкът сит, и агнето цяло — продължи спокойно фелдшерът, — нека госпожа Милва сама обходи некропола с врания кон.

— Няма да яздя из гробището като някоя глупачка...

— Никой не те и моли, девойко! — извика мъжът с коси до веждите. — За това трябва някой ловък мъжкар, а на жените мястото им е в кухнята при тенджерите. Е, разбира се, по-късно може да потрябва и девойката, защото против упирите са много полезни девическите сълзи — ако се опръска вомпир с тях, ще пламне като главня. Но сълзите трябва да са на чиста и недокосната още девойка. Ти не ми приличаш на такова момиче. Така че за нищо не си ни от полза.

Милва бързо пристъпи напред и с неуловимо движение изстреля десния си юмрук. Чу се трясък, главата на селянина отлетя назад — дебелият врат и брадичка се оказаха прекрасна мишена. Девойката пристъпи още веднъж и го удари по ребрата с основата на отворената си длан, влагайки в удара и силата на завъртането на бедрата и раменете си. Селянинът отстъпи, спъна се в собствените си цървули и стовари с трясък тила си върху близкия менхир.

— Сега виждаш за какво съм от полза — каза стрелкинята с треперещ от бяс глас, като разтриваше юмука си. — И кой от нас е ловък, а на кого мястото му е при тенджерите. Няма нищо по-добро от юмручния бой — след него всичко става ясно. Който е ловък и мъжкар, той си остава на краката, който е слабак и глупак, се просва на земята. Права ли съм, селяци?

Селяните не бързаха да потвърждават, а зяпаха Милва с отворени уста. Онзи с филцовата шапка клекна до падналия и леко го плесна по бузата. Без никакъв ефект.

— Утрепан е — ахна той, вдигайки глава. — До смърт. Какво направи, девойко? Как можа да утрепеш човека?

— Не исках — прошепна Милва, като отпусна ръце и пребледня от ужас. А после направи нещо, което абсолютно никой не беше очаквал от нея.

Извърна се, олюля се, опря чело в менхира и бурно повърна.

* * *

— Какво му е?

— Леко сътресение на мозъка — отговори Регис, докато се изправяше и завързваше торбата си. — Черепът му е цял. Вече дойде на себе си. Помни какво се е случило, помни как се казва. Това е добре. Бурната реакция на госпожа Милва, за щастие, беше неоснователна.

Вещерът погледна към стрелкинята, която седеше на един камък наблизо и се беше вторачила в далечината.

— Тя не е деликатна госпожичка, податлива на подобен тип емоции — промърмори той. — Според мен причината е по-скоро в снощната ракия с беладона.

— Тя повръща и по-рано — отбеляза тихо Золтан. — Онзи ден, в ранни зори. Всички още спяха. Мисля, че е заради гъбите, които ядохме в Турлог. Мен също ме боля коремът два дни.

Регис погледна странно вещера изпод сивеещите си вежди, усмихна се загадъчно и се уви в черното вълнено наметало. Гералт се приближи към Милва.

— Как се чувстваш?

— Отвратително. Какво му е на селянина?

— Нищо страшно. Дойде в съзнание. Но Регис му забрани да става. Селяните ще направят люлка, ще я завържем между два коня и ще го откараме в лагера.

— Вземете моя вран кон.

— Взехме Пегас и дорестия. Те са по-кротки. Ставай, време е за път.

* * *

Сега увеличилата се компания приличаше на погребално шествие и се носеше в погребално темпо.

— Какво ще кажеш за техния вампир? — попита Золтан Чивай вещера. — Вярваш ли в тяхната история?

— Досега не съм видял убитите. Нищо не мога да кажа.

— Явна фантазия — отбеляза убедено Лютичето. — Селяните казаха, че убитите били разкъсани. А вампирите не разкъсват. Пробиват артерията и изпиват кръвта, като оставят два ясни белега от зъби. Жертвата често оцелява. Чел съм за това една специализирана книга. Там имаше и гравюри, изобразяващи следите от вампирски ухапвания върху шиите на девойки. Потвърди, Гералт.

— Какво да потвърдя? аз не съм виждал такива гравюри. А и от девойки не разбирам особено много.

— Не бъди ехиден. Трябва да си виждал следи от вампирски ухапвания не веднъж или два пъти. Виждал ли си някога вампир да разкъсва жертвата си на парчета?

— Не. Такива неща не се случват.

— При висшите вампири — абсолютно никога — каза тихо Емиел Регис. — Доколкото ми е известно, по такъв начин не осакатяват хората също и алпите, катаканите, мулите, брусовите и носфератите. Затова пък фледерите и екимите се отнасят доста брутално с жертвите си.

— Bravo! — Гералт го погледна с искрено възхищение. — Ти не пропусна нито един вид вампири. И не назова нито един от митичните видове, които ги има само в приказките. Наистина поразителни познания. Следователно не може да не знаеш, че екимите и фледерите никога не се срещат в нашите климатични условия.

— Тогава какво ще е? — изсумтя Золтан, размахвайки ясеновата тояга. — Кой тогава е разкъсал жената и момчето в нашите климатични условия? Да не са се разкъсали сами в пристъп на отчаяние?

— Списъкът от създания, способни да извършат такова нещо, е доста дълъг. Като се започне от глутница подивели кучета — често срещано във военни времена бедствие. Не можете да си представите на какво са способни такива кучета. Половината жертви, приписвани на чудовища на Хаоса, всъщност са дело на глутници подивели кучета.

— Значи изключваш чудовищата?

— Ни най-малко — това може да е стрига, харпия, гравейр, гул...

— Но не и вампир?

— По-скоро не.

— Селяните споменаха някакъв жрец — напомни Пърсифал Шутенбах. — Дали жреците разбират от вампири?

— Някои разбират от доста неща, по принцип си струва да се чуе мнението им. За съжаление това не се отнася за всичките.

— Особено не и за такива, които се влачат по горите с бежанците — изсумтя джуджето. — Това най-вероятно е някакъв мрачен горски отшелник. Насочил е експедицията на селяните към твоето гробище, Регис. Когато си събирал мандрагора по пълнолуние, никога ли не си забелязвал някакъв вампир? Дори малък? Дребен?

— Не, никога — усмихна се фелдшерът. — И в това няма нищо странно. Вампирът, както току-що чухте, лети в тъмнината с прилепови криле, съвсем безшумно. Не е трудно да го пропуснеш.

— И е лесно да го видиш там, където не е и никога не е бил — потвърди Гералт. — В младостта си неведнъж съм пилял време и енергия, за да преследвам привидения и рожби на предразсъдъци, видени и описвани от цяло село, начело с кмета. А веднъж живях два месеца в замък, уж обитаван от вампир. Нямахте вампир. Но поднасяха хубава храна.

— Но несъмнено си бил свидетел на случки, при които слуховете за вампири не са били безпочвени — каза Регис, без да поглежда вещера. — Тогава, предполагам, не си пропилявал времето и енергията си. Чудовището е загивало от твоя меч?

— Случвало се е.

— Така или иначе, на селяните им провървя — каза Золтан. — Мисля да почакам в лагера им Мънро Бруис и момчетата, а и на нас няма да ни е излишен малък отдих. Който и да е убил жената и момчето, лошо му се пише, щом в лагера ще има вещер.

— Е, след като стана въпрос за това — стисна устни Гералт, — много ви моля да не дрънкате наляво и надясно какъв съм и как се казвам. Молбата ми се отнася предимно за теб, Лютиче.

— Както желаеш — кимна джуджето. — Сигурно си имаш причини за това. Добре, че ни предупреди навреме, защото лагерът вече се вижда.

— И се чува — каза Милва, прекъсвайки дългото си мълчание. — От страх вдигат врява.

— Това, което чуваме ние — направи умна физиономия Лютичето, — е обичайната за бежански лагер симфония. Както винаги, написана за няколкостотин човешки гласа и не по-малко крави, овци и гъски. Соловите партии са в изпълнение на каращи се жени, хленчещи

деца, кукуригащ петел, и, ако не се лъжа, магаре, на което са му мушнаели бодил под опашката. Симфонията се нарича: „Човешко стълпотворение се бори за оцеляване.“

— Симфонията — отбеляза Регис, помръдвайки благородническия си нос, — както винаги е акустично-обонятелна. От борещото се за оцеляване стълпотворение се носи разкошната миризма на варено зеле, зеленчук, без който явно не е възможно да се издържи дълго. Характерен акцент върху общия мирис оставят ефектите от облекчаването на физиологичните нужди, извършвано на който където му падне, най-често в покрайнините на лагера. Никога не съм можел да разбера защо битката за оцеляване се изразява в нежелание да се копаят отходни ями.

— Да ви вземат дяволите с тези ваши учени дрънканици — ядоса се Милва. — Петдесет празни думи, когато са достатъчни и три: вони на лайна и зеле!

— Лайната и зелето винаги вървят в комплект — изрече дълбокомислено Пърсифал Шутенбах. — Едното задвижва другото. Перпетуум-мобиле.

* * *

Веднага щом навлязоха в шумния и вонящ лагер, между огнищата, фургоните и колибите, незабавно се превърнаха в център на вниманието на всички събрали се на това място бежанци, които бяха поне двеста, а може би и повече. Този интерес нарасна толкова бързо и толкова много, че направо беше трудно за вярване: изведнъж някой извика, някой изрева, някой се хвърли на врата на друг, един започна да се кикоти диво, а друг — не по-малко диво да ридае. Настана голяма суматоха. От какофонията от мъжки, женски и детски крясъци беше трудно да се разбере за какво става въпрос, но най-накрая всичко се изясни. Две от пътуващите с тях жени от Кернов намериха в лагера своите мъж и брат, за които вече си мислеха, че са загинали или безследно изчезнали в избухналата война. Радостта и сълзите нямаха край.

— Нещо толкова банално и мелодраматично — изрече с увереност Лютичето, сочейки трогателната сцена — може да се случи

само в реалния живот. Ако се опитам да завърша по този начин някоя от баладите си, ще ме вземат на подбив.

— Несъмнено — потвърди Золтан. — Обаче такива баналности радват. На сърцето ти олеква, когато виждаш, че съдбата дарява на някой нещо, вместо да му отнема. Е, поне жените ни се магнаха от главата. Водихме ги, водихме ги — и успяхме да ги доведем. Да вървим, няма защо да стоим повече тук.

Вещерът искаше да поостанат още малко, като се надяваше, че някоя от жените ще благодари поне с думи на джуджето. Но веднага размисли, защото нямаше никакви изгледи това да стане. Зарадваните от срещата жени изобщо забравиха за тяхното съществуване.

— Какво чакаш? — стрелна го с поглед Золтан. — Да ни обсипят с цветя? Да вървим, няма какво да правим повече тук.

— Прав си.

Не успяха да стигнат далеч. Спря ги тънко гласче. Догони ги луничавото момиченце с плитките. Беше запъхтяна и стискаше в ръцете си голям букет полски цветя.

— Благодаря ви, че спасихте мен, братчето ми и мама — изписука тя. — Че бяхте добри към нас, и изобщо — за всичко. Набрах цветя за вас.

— Благодаря — каза Золтан Чивай.

— Вие сте добри — добави момичето, захапвайки връхчето на плитката си. — Изобщо не вярвам на това, което говори стринка. Вие изобщо не сте проклети подземни дребосъци. Ти не си сивокосо адско изчадие, а ти, чичо Лютиче, изобщо не си писклив пуяк. Не е права стринка. А ти, лельо Мария, не си никаква разбойничка с лък, а просто леля Мария, и аз те обичам. За теб откъснах най-хубавите цветя.

— Благодаря — каза Милва с леко променен глас.

— Всички благодарим — добави Золтан. — Ей, Пърсифал, проклет подземен дребосък, дай на детето нещо на прощаване. Не се ли намира в джоба ти някое излишно камъче?

— Намира се. Дръж, госпожичке. Това е силикат на берилий и алуминий, популярно наричан...

— Изумруд — довърши джуджето. — Не обърквай детето, така или иначе няма да запомни.

— Колко е красив! Зеленичък! Много благодаря, много!

— Със здраве да си играеш!

— И да не го загубиш — промърмори Лютичето. — Това камъче струва колкото малка ферма.

— О, стига. — Золтан прикрепи към шапката си полученото от момичето букетче синчец. — Камъче като камъче. Бъди здрава, малката. А ние да тръгваме, ще седнем някъде при брода и ще изчакаме Бруис, Язон и другите. Трябва да пристигнат всеки момент. Странно е, че толкова дълго не се появяват. Забравих да им взема картите, по дяволите! Обзалагам се, че са седнали някъде и играят гвинт!

— Трябва да нахраним конете — каза Милва. — И да ги напоим. Да вървим към реката.

— Може и за нас да се намери някаква топла храна — добави Лютичето. — Пърсифал, разходи се из лагера и вкарай в употреба носа си. Да похапнем там, където готвят най-вкусно.

Леко се учудиха, когато видяха, че пътят към реката е преграден и под охрана. Застаналите на стража селяни поискаха по един грош за всеки кон. Милва и Золтан се вбесиха, но Гералт, който не искаше да стават скандали и да се вдига шум, ги успокои, а Лютичето даде намерените на дъното на джоба му монети.

Скоро се появи Пърсифал Шутенбах, навъсен и ядосан.

— Намери ли храна?

Гномът се изсекна и избърса пръстите си във вълната на минаващите наблизно овци.

— Намерих, само не знам дали ще ни стигне. Тук за всичко искат пари, а цените си ги бива! Брашното и булгурът са по کرونا за един фунт. Една чиния супа е два нобла. Едно гърне уловени в Хотла змиорки струва толкова, колкото в Дилинген — фунт пушена съомга...

— А фуражът за конете?

— Една порция овес — един талер.

— Колко? — избухна джуджето. — Колко?

— Колкото — толкова — промърмори Милва. — Питай конете колко... Ще изпопадат, ако ги накараме да пасат трева. Впрочем тук няма и трева.

Не можеше да се спори с очевидни факти. Не помогна и бурното пазарене със собственика на овците. Селянинът обра всички останали пари на Лютичето, получи няколко ругатни от Золтан, но изобщо не се впечатли. А конете охотно завряха муцуни в торбите с фураж.

— Проклети грабители! — негодуваше джуджето, изливайки яда си с удари на тоягата по колелата на фургоните, покрай които минаваха. — Чудно как все още позволяват да се диша тук безплатно, а не искат по половин грош за вдишване. Или по петарка за дишане на едро!

— Висшите физиологични потребности са оценени подобаващо — отбеляза напълно сериозно Регис. — Виждате ли тази разпъната върху колове палатка? И селянинът, който стои до нея? Той търгува с прелестите на собствената си дъщеря. Цената е по договаряне. Току-що видях как прие една кокошка.

— Не виждам добри изгледи за вашата раса, хора — изрече навъсено Золтан Чивай. — Всяко разумно същество на този свят, когато попадне в беда, недоимък и нещастие, се присъединява към събратята си, защото заедно се преживяват по-леко трудните времена — ближните си помагат взаимно. А при вас, хора, всеки само гледа как да се възползва от чуждата беда. Когато има глад, не разделя храната си с гладния, а само гледа как да изяде по-слабия. Такова поведение е обяснимо при вълците, защото позволява да оцелее най-силният и най-здравият. Но при разумните същества такъв естествен подбор обикновено позволява да оцелеят и да командват най-големите подлещи. Сами си направете изводите и прогнозите.

Лютичето възрази рязко, привеждайки познатите му случаи за още по-големи корист и кождерство при джуджетата, но Золтан и Пърсифал го надвикаха, като едновременно и гръмко издадоха с уста продължителни звуци, имитиращи пускането на газове — с което на езиците на всички раси се изразява пренебрежение към аргументите на опонента. Краят на кавгата беше сложен от неочакваната поява на група селяни, предвождана от познатия им вече от лова на вампира старец с филцова шапка.

— Ние относно Цървула — каза един от селяните.

— Не купуваме — изрекоха в един глас джуджето и гномът.

— Става въпрос за оня, дето му разбихте главата — бързо поясни друг селянин. — Решили сме да го женим.

— Нямам нищо против — каза ядосано Золтан. — Пожелавам му всичко най-хубаво по новия жизнен път. Здраве, щастие, благополучие.

— И много малки цървулчета — добави Лютичето.

— Еее, господа — възкликна селянинът. — На вас ви е смешно, но как сега ще го оженим? При положение, че след като му разбихте кратуната, съвсем оглупя, не различава деня от нощта?

— Е, не е толкова зле — промърмори Милва, гледайки в земята. — Струва ми се, че вече е по-добре. Много по-добре, отколкото след като получи раната.

— Не знам как е бил Цървула, след като е получил раната — възрази селянинът. — Но видях как сега стои пред един стърчащ теглич и му обяснява колко красива девойка е. Какво има да се говори повече? Ще кажа накратко: трябва да платите кръвнина за него.

— Какво?

— Когато рицар убие селянин, трябва да плати кръвнина за него.

— Аз не съм рицар! — изрева Милва.

— Това първо — подкрепи я Лютичето. — Второ, онова беше нещастен случай. Трето, Цървула е жив, значи не може да става и дума за кръвнина, а най-много за компенсация. И четвърто, нямаме пари.

— Тогава дайте ни конете.

— Да, бе. — Очите на Милва се присвиха злоещо. — Сигурно си откачил, селю. Не те съветвам да настояваш.

— Ма-а-амка ти! — извреця Фелдмаршал Дуда.

— Точно на място се изказа птицата — изрече провлачено Золтан Чивай, потупвайки затъкната в колана му тояга. — Знаете ли, господа земеделци, и аз нямам много добро мнение за майките на личности, които мислят само как да припечелят, дори и за сметка на разбитата глава на приятеля си. Махайте се оттук, хора. Ако си тръгнете незабавно, обещавам, че няма да ви гоня.

— Щом не искате да платите, нека висшата власт си каже мнението.

Джуджето изскърца със зъби и вече посягаше към тоягата си, но Гералт го хвана за лакътя.

— По-спокойно. Така ли смяташ да разрешиш проблема? Като ги избиеш?

— Защо пък сега да ги избивам? Достатъчно ще е да ги осакатя.

— Стига вече, по дяволите! — изсъска вещерът, след което се обърна към селяните: — Кой тук е висшата власт, за която говорите?

— Старейшината на лагера, Хектор Лабс, кметът на опожарената Бреза.

— Отведете ни при него. Ще се договорим някак.

— Той е зает сега — каза селянинът. — Съди една магьосница. Ето, виждате ли тълпата под онзи клен? Хванали са вещица, която е била в съучастие с вомпира.

— Пак този вампир — разпери ръце Лютичето. — Чувате ли ги? Пак своето си знаят. Когато не разкопават гробове, ловят вещици, съучастнички на вампири. Хора, а може би вместо да орете, сеете и жънете, е трябвало да станете вещери?

— Лесно ви е да се шегувате — каза селянинът. — Много смешно! Но тук има жрец, а жреците знаят по-добре от вещерите. Жрецът каза, че вомпирите винаги вършат делата си в съучастие с магьосница. Магьосницата призовава упира и му посочва жертвата, а на всички останали им замъглява погледа, за да не видят нищо.

— И се оказа, че наистина е така — добави друг. — Отгледали сме сред нас коварна вещица. Но жрецът разпозна магиите ѝ и сега ще я изгорим.

— Че как иначе — рече вещерът. — Е, какво пък, да хвърлим поглед на този ваш съд. И да поговорим с господин старейшината за нещастния случай, претърпян от клетия Цървул. Да помислим за някое подходящо решение. Нали така, Пърсифал? Обзалагам се, че в някой от джобовете ти ще се намери още едно камъче. Водете ни, хора.

Процесията потегли към разлистения клен, под чиито клони наистина гъмжеше от възбудени хора. Вещерът произостана малко и се опита да заговори един от селяните, който изглеждаше относително нормално.

— Каква е тази магьосница, която сте хванали? Наистина ли се занимава с магия?

— Ех, господине — отвърна селянинът, — нищо не знам. Тази девойка е приходяща, чужда. Според мен не ѝ е съвсем наред главата. Голяма жена, а все с децата си играеше, и самата беше като дете — като я попитах нещо, не може да каже нито дума. Но аз нищо не знам. Всички разправят, че мърсувала с вампира и правела магии.

— Всички освен арестуваната — каза тихо крачещият до вещера Регис. — Но когато я питат, не казва нито дума. Така смятам.

Нямаше достатъчно време за по-подробно обсъждане, защото се приближиха до клена. Тълпата ги пропусна, наистина, не без помощта на Золтан и ясеновата му тояга.

За ритлата на отрупана с чували каруца беше завързана за широко разтворените си ръце девойка на шестнайсет години. Тя едва докосваше земята с пръстите на краката си. В момента, в който групата се приближи, тъкмо съдираха ризата от кльощавите ѝ рамене, на което завързаната реагира с въртене на очите и глупава смесица от кикотене и плач.

Точно до нея беше разпален огън. Някой грижливо подухваше въглените, друг беше хванал с клещи подкова и я нагриваше в жарта. Над тълпата се носеха възбудените вопли на жреца.

— Подла магьоснице! Безбожна жено! Признай истината! Погледнете я само, хора, опила се е с някаква дяволска билка! Вижте я!

Жрецът беше мършав, лицето му беше сухо и тъмно като пушена риба. Черната дреха висеше на него като на кол. На гърдите му проблясваше свещен символ. Гералт не можеше да разпознае божеството, впрочем той и не разбираше от тези неща. Бързо разрастващият се в последно време пантеон не го интересуваше особено много. Обаче жрецът несъмнено принадлежеше към някоя от най-новите религиозни секти. По-старите се занимаваха с по-сериозни неща от хващането на девойки, разпъването им върху каруца и насъскването на суеверната тълпа срещу тях.

— От самото начало на историята жената е била и си остава приют за всичкото зло! Оръдие на Хаоса, съучастница в заговорите против света и рода човешки! Жената се ръководи само от телесното сладострастие! Ето защо служи с такава охота на демоните — за да може да задоволи ненаситната си похот!

— Сега ще узнаем повече за жените — промърмори Регис. — Това е фобия в чистата си, клинична форма. Сигурно на светия човек често му се присънва *vagina dentata*^[1].

— Обзалагам се, че е много по-зле — промърмори Лютичето. — Залагам си главата, че дори наяве си мечтае за най-обикновена, беззъба вагина. И семето го е ударило в главата.

— А недоразвитото девойче ще плати за това.

— Ако не се намери някой, който да спре чернодрехия глупак.

Лютичето погледна многозначително и с надежда вещера, но Гералт извърна поглед.

— А на какво, ако не на женските магии, се дължат всичките ни настоящи проблеми? — продължаваше да вика жрецът. — Та нали не

някой друг, а магьосничките предадоха кралете на остров Танед и организираха покушение срещу краля на Редания? Та нали не някой друг, а елфическата вещица от Дола на Блатхан насъсква срещу нас „катериците“? Сега виждате до какви беди ни доведе доверието в магьосничките! Толерирането на проклетите им дейности! Затварянето на очите пред техните своеволия, пред високомерието им, пред богатствата им! А кой е виновен за това? Кралете! Самонадеяните ни управници се отрекоха от боговете, отстраниха жреците, отнеха им длъжностите и местата в съветите, а омразните магьоснички обсипаха с почести и злато! И сега виждаме последствията!

— Аха! Ето какво се крие зад вампира — обади се Лютичето. — Грешещ, Регис. Тук става въпрос за политика, не за вагини.

— И за пари — добави Золтан Чивай.

— Истина ви казвам — извика жрецът, — преди да се вдигнем на борба с Нилфгард, трябва да очистим от тези отвратителни неща собствения си дом! Да изгорим тази язва с нажежено желязо! Да я изчистим с огън! Онези, които се занимават с магьосничество, не бива да остават живи!

— Няма да позволим! Тази — на кладата!

Завързаната за каруцата девойка се закикоти истерично и започна да върти очи.

— Чакай, чакай малко — отговори мълчалият до момента навъсен селянин с огромен ръст, около когото се беше събрала група от няколко безмълвни мъже и намръщени жени. — Досега чухме само викове. Всеки може да крещи, дори и гаргите. От вас, светия човек, се очаква да получим повече уважение, отколкото от някоя гарга.

— Съмнявате ли се в думите ми, старейшина Лабс? В думите на един жрец?

— В нищо не се съмнявам. — Гигантът се изплю на земята и подръпна нагоре грубите си панталони. — Това момиче е сираче и скитница, не ми е никаква. Ако се окаже, че е била в сговор с вампира, вземете я и я убийте. Но докато съм старейшина на този лагер, аз ще наказвам виновните. Ако искате да бъде наказана, първо ми покажете доказателство за вината ѝ.

— Ще покажа! — извика жрецът и даде знак на слугите си — същите, които допреди малко нагорещяваха подковите в Огъня. — На всички ви ще покажа! На вас, Лабс, и на всички останали!

Слугите изнесоха иззад каруцата и оставиха на земята малко зацапано котле с дръжка.

— Ето го доказателството! — извика жрецът, като прекатури котлето с ритник. На земята лисна рядка течност и върху пясъка останаха парчета морков, лентички от неизвестно растение и няколко мънички костички.

— Вещицата е варила магическа отвара! Еликсир, благодарение на който да може да лети във въздуха! При своя любовник, вампира, за да общува с него и да замислят следващите си престъпления! Познавам магьосническите дела и методи, знам от какво е тази отвара! Магьосницата е варила жива котка!

Тълпата ахна от възмущение.

— Ужас — потрепери Лютичето. — Да вари живо същество? Беше ми жал за девойката, но е отишла твърде далеч...

— Затваряй си устата — изсъска Милва.

— Ето го доказателството! — извика жрецът, като извади от локвата, над която се вдигаше пара, една костичка. — Това е неопровержимо доказателство! Котешка кост!

— Това е птича кост — изрече студено Золтан Чивай, присвивайки очи. — Както ми се струва, на сойка или гълъб. Девойката си е сварила супа — и това е всичко.

— Мълчи, дребосък-неверник! — избухна жрецът. — Не кощунствай, защото боговете ще те накажат чрез ръцете на набожните хора! Твърдя, че това е отвара от котка!

— От котка! Несъмнено от котка! — закрещяха наобиколилите жреца селяни. — Девойката имаше котарак! Черен котарак! Всички са го виждали! Навсякъде ходеше с нея. А къде е сега този котарак? Няма го! Значи е сварен!

— Сварила го е! Сварила го е на отвара!

— Така е! Магьосницата е сварила котарака на отвара!

— Няма нужда от друго доказателство! Вещицата — на кладата! Но първо — изтезания! Нека си признае всичко!

— Ма-а-амка му! — изкрещя Фелдмаршал Дуда.

— Жалко за котарака — обади се изведнъж на висок глас Пърсифал Шутенбах. — Хубаво зверче беше, дебеличко. Кожата му беше като антрацит, очите — като два хризоберила, мустаците —

дълги, а опашката — дебела като разбойническа тояга! Като нарисуван беше котакът! Сигурно доста мишки е изтребил!

Селяните млъкнаха.

— А вие откъде знаете, господин гном? — попита някой. — Откъде знаете как изглеждаше котаракът?

Пърсифал Шутенбах се изсекна и избърса пръсти в крачола си.

— Защото седи ей там, на каруцата. Зад гърбовете ви.

Селяните се обърнаха като по команда, забърбориха, вторачили се в седналия върху един вързоп котарак. А той, без да обръща внимание на всеобщия интерес, вдигна задната си лапа и се зае съсредоточено да излизва задника си.

— Ето, че се видя — каза сред пълната тишина Золтан Чивай, — че вашето сигурно доказателство е под опашката на котарака, свети човече. Какво друго доказателство имате? Може би котка? Добре би било да се съберат, да се размножат, и нито един гризач няма да смее да мине на една стрела разстояние от хамбара.

Няколко селяни се изкикотиха, няколко други, включително и старейшината Хектор Лабс, открито избухнаха в смях. Жрецът почервения.

— Ще те запомня, богохулнико! — извика той, сочейки джуджето. — Безбожно джудже! Създание на мрака! Откъде се взе тук? Може и ти да си в таен заговор с вампира? Почакай, като накажем вещицата, ще разпитаме и теб! Но първо ще съдим магьосницата! Подковите вече са върху въглените, да видим каква песен ще запее грешницата, когато противната ѝ кожа засъска. Гарантирам ви, че сама ще си признае за престъпното магьосничество. А като си признае, ще трябва ли друго доказателство?

— Ще трябва, ще трябва — каза Хектор Лабс. — Защото и на вас, свети човече, ако ви сложим нагорещените подкови на петите, сигурен съм, че ще си признаете дори и за греховни отношения с кобила. Пфу! Уж сте божи човек, а говорите като кучкар!

— Да, божи човек съм! — изкрещя жрецът, надвиквайки засилващия се шум. — Във вярата в бога е справедливостта, наказанието и отмъщението! И в божия съд! Нека вещицата се изправи пред божия съд! Божият съд...

— Прекрасна идея! — прекъсна го гръмко вещерът, пристъпвайки пред тълпата.

Жрецът го измери със злобен поглед. Селяните престанаха да шумят и загледаха с отворени уста.

— Божият съд — започна Гералт в настаналата абсолютна тишина — е нещо сигурно и напълно справедливо. Ордалиите^[2] са признати наравно със светските съдилища и си имат свои правила. Правилата гласят, че когато са обвинени жена, дете, старец или непълноценен човек, пред съда може да се изправи техен защитник. Нали така, господин старейшина Лабс? Обявявам се за защитник. Оградете мястото. Който е сигурен във вината на тази девойка и не се бои от божия съд, нека да излезе на бой срещу мен.

— Ха! — възкликна жрецът, без да откъсва поглед от него. — Не е ли твърде хитро, непознати господине? Предизвикваш ме на двубой? От пръв поглед се вижда, че си главорез и разбойник. На твоя бандитски меч ли искаш да се довери божият съд?

— Ако мечът не ви харесва, ваша святост — изрече бавно Золтан Чивай, заставайки до Гералт, — и ако този господин не ви подхожда, може би аз ще съм подходящ? Моля, нека обвинителят на тази девойка да се изправи срещу мен на бой с тояги...

— Или срещу мен на стрелба с лъкове. — Милва, присвила очи, също пристъпи до Гералт. — По една стрела от сто крачки разстояние.

— Виждате ли, хора, колко бързо се увеличават защитниците на вещицата? — извика жрецът, после се обърна и изкриви лице в хитра усмивка. — Добре, негодници, допускам до ордалия и трима ви. Нека се извърши съд божи, нека се установи вината на вещицата и същевременно да проверим вашата невинност! Но не с меч, тояга, копие или стрели! Казвате, че познавате правилата на божия съд? Е, и аз ги знам. Ето ги подковите, нажежени до бяло. Изпитание с огън! Хайде, защитници на магиите! Който извади подковата от огъня и ми я донесе, без по него да останат следи от огъня, той ще докаже, че вещицата е невинна. Ако божият съд покаже нещо друго, смърт и за вас, и за нея. Аз казах!

Изпълненото с неприязън мърморене на старейшината Лабс и групата му беше заглушено от възторжените викове на множеството, събрало се около жреца и предвкушащо великолепно развлечение и зрелище. Милва погледна към Золтан, Золтан — към вещица, вещицът — към небето и после към Милва.

— Вярваш ли в боговете? — попита той тихо.

— Вярвам — промълви стрелкинята, гледайки въглените в огъня. — Но не мисля, че би им се искало да се занимават с горящи подкови.

— От огъня до този кучи син има само три крачки — процеди през стиснатите си зъби Золтан. — Някак си ще издържа, работил съм в леярна... Но се молете за мен на тези ваши богове...

— Момент. — Емиел Регис сложи ръка върху рамото на джуджето. — Изчакайте с молитвите.

Фелдшерът се приближи до огъня, поклони се на жреца и зрителите, бързо се наведе и пхна ръка между горещите въглени. Тълпата ахна в един глас. Золтан изруга. Милва се вкопчи в рамото на Гералт. Регис се изправи, погледна спокойно в нагорещената до бяло подкова, която държеше в ръката си, и бавно тръгна към жреца. Онзи отстъпи, но се натъкна на застаналите зад гърба му селяни.

— Нали това имахте предвид, уважаеми, ако не се лъжа? — попита Регис, вдигайки подковата. — Изпитание с огън? Ако да, то мисля, че божият съд се извърши и присъдата е еднозначна. Девојката е невинна. Защитниците ѝ са невинни. И аз, представете си, също съм невинен.

— По... по... покажете си ръката — избоботи жрецът. — Дали не е изгорена...

Фелдшерът се усмихна по обичайния за него начин, без да си разтваря устните, после сложи подковата в лявата си ръка, и показа дясната, напълно здрава, първо на жреца, после, вдигайки я високо, и на всички останали. Тълпата зашумя.

— Чия е тази подкова? — попита Регис. — Нека собственикът ѝ си я вземе.

Никой не се обади.

— Дяволска работа! — изкрещя жрецът. — Ти самият или си магьосник, или си въплъщение на дявола.

Регис хвърли подковата на земята и се извърна.

— Тогава извършете екзорсизъм върху мен — каза той студено. — Заповядайте. Но божият съд вече се извърши. А аз съм чувал, че оспорването на резултата от ордалий е ерес.

— Умри, пропадни вдън земя! — изкрещя жрецът, размахвайки пред носа на фелдшера амулет, докато правеше кабалистични жестове с другата си ръка. — Върни се в бездната на пъкъла, дяволе! Нека земята под теб се разтвори...

— Достатъчно! — извика разярено Золтан. — Хей, хора! Господин старейшина Лабс! Смятате ли да продължавате да гледате това безобразие? Смятате ли...

Гласът на джуджето беше заглушен от див крясък.

— Нилфга-а-ард!

— Конници от запад! Конници! Нилфгард напада! Който може, да се спасява!

Лагерът мигновено беше обхванат от паника. Селяните започнаха да скачат от фургоните и да излизат от палатките, като се сблъскваха помежду си и падаха на земята. Всеобщият им рев се понесе към небесата.

— Конете ни! — извика Милва, проправяйки си път с юмруци и ритници. — Конете ни, вещерю! След мен, бързо!

— Гералт! — извика Лютичето. — Помощ!

Тълпата ги раздели, разкъса групата им, мигновено отнесе Милва със себе си. Гералт, хванал Лютичето за яката, не позволи да го повлекат, защото навреме се вкопчи в каруцата, на която беше завързана обвинената в магьосничество девойка. Но каруцата изведнъж се разтресе и се отмести от мястото си, а вещерът и поетът се строполиха на земята. Девойката започна да мята глава и да се смее истерично. С отдалечаването на каруцата смехът утихна и се изгуби сред всеобщия рев.

— Ще ни стъпчат! — изкрещя лежащият на земята трубадур. — Ще ни смажат! Помо-о-ощ!

— Ма-а-амка му! — изкрещя отнякъде Фелдмаршал Дуда.

Гералт вдигна глава, изплю пясъка от устата си и видя страшно смешна сцена.

Към всеобщата паника не се бяха присъединили само четири личности, една от които — не по своя воля. Това беше жрецът, който беше хванат с желязна хватка за шията от старейшината Хектор Лабс. Двамата други бяха Золтан и Пърсифал. Пърсифал с бързо движение скъса отзад дрехата на жреца, а въоръженото с клещи джудже измъкна от огъня една нагорещена подкова и я пусна в панталоните на светия мъж. Освободеният от хватката на Лабс жрец се понесе като комета с димяща опашка, а викът му потъна в рева на тълпата. Гералт видя как старейшината, гномът и джуджето понечиха да се поздравят с удачния ордалий, когато върху тях връхлетя поредната вълна от панически

бягащата тълпа. Всичко потъна в кълба от прах, вечерът не виждаше нищо, а и нямаше време да гледа — той се занимаваше с Лютичето, който сега беше повален от блъснала се в него свиня. Когато Гералт се наведе, за да вдигне поета, върху гърба му се стовари ритлата на минаващата покрай тях каруца. Тежестта го притисна към земята, и преди да успее да отхвърли от себе си ритлата, по нея се изтърколиха поне петнайсет души. Когато най-накрая успя да се освободи, наблизко с грохот и трясък се преобърна друга каруца, от която върху вечерата се стовариха три чувала брашно, струващо по крона за фунт. Чувалите се скъсаха и светът потъна в бял облак.

— Ставай, Гералт! — крещеше трубадурът. — Ставай, по дяволите!

— Не мога — простена заслепеният от скъпоценното брашно вечер, хванал се за пронизаното от болка коляно. — Спасявай се, Лютиче...

— Няма да те изоставя!

От западната страна на лагера долитаха ужасни викове, примесени със звъntenето на подковани копита и цвиленето на коне. Ревът и грохотът изведнъж се усилиха и към тях се прибави грохотът на желязо, удрящо се в желязо.

— Битка! — извика поетът. — Те се бият!

— Кой? С кого? — С резки движения Гералт се опитваше да изчисти лицето си от брашното и плявата. Наблизко нещо гореше, обхванаха ги горещина и кълба от лютящ дим. Тропотът на копита се усили, земята затрепери. Първото, което видя в облаците от прах, бяха краката на десетки носещи се в галоп коне. Навсякъде наоколо. Той превъзмогна болката.

— Под каруцата! Скрый се под каруцата, Лютиче, защото ще ни стъпчат!

— Не мърдай... — простена притиснатият към земята поет. — Лежи... Казват, че никой кон не би настъпил лежащ човек...

— Не съм сигурен, че всички коне са слушали за това — въздъхна Гералт. — Под каруцата! Бързо!

В този момент един от конете, който не беше чувал това човешко поверие, го ритна отстрани в главата. Пред очите на вечерата избухнаха в червено и златисто всички съзвездия на небосвода, а малко след това непрогледен мрак покри земята и небето.

* * *

Плъховете наскачаха, разбудени от протяжен вик, прераснал в многократно ехо по стените на пещерата. Асе и Реф се хванаха за мечовете, Искра заруга гласно, защото си удари главата в един скален издатък.

— Какво има? — извика Кайли. — Какво стана?

В пещерата цареше мрак, макар и навън да грееше слънце — Плъховете си отспиваха за нощта, прекарана на седлата, в опит да избягат от преследвачите си. Гиселхер пхна факлата в жарта, разпали я, вдигна я и се приближи до мястото, където спяха Цири и Мистле — както винаги отдалечени от останалите. Цири седеше с наведена глава, а Мистле я беше прегърнала.

Гиселхер вдигна факлата по-нависоко. Приблжиха се и останалите. Мистле покри с кожата голите рамене на Цири.

— Чуй ме, Мистле — изрече сериозно главатарят на Плъховете. — Никога не се намесвам в това, което вие двете правите в леглото си. Никога не съм ви направил неприятна или подигравателна забележка. Винаги съм се старал да гледам в друга посока и да се правя, че нищо не съм видял. Това си е ваша работа и не засяга никой друг, докато се върши дискретно и тихо. Но сега малко прекалихте.

— Не ставай глупав! — избухна Мистле. — Да не си мислеше, че... Момичето крещеше насън! Сънуваше кошмар!

— Не ми викай. Фалка?

Цири кимна.

— Толкова страшен ли беше този сън? Какво сънува?

— Остави я на мира!

— Млъквай, Мистле. Фалка?

— Един човек, когото някога познавах — изрече с усилие Цири — беше премазан от коне. Копита... Чувствах как ме мачкат... Усещах болката му... Главата и коляното... Все още ме болят. Извинявайте. Събудих ви.

— Не се извинявай. — Гиселхер погледна към стиснатите устни на Мистле. — Ние трябва да ти се извиним. А сънят? Нещо, което може да се присъни на всеки. На всеки.

Цири затвори очи. Не беше сигурна, че Гиселхер е прав.

* * *

Дойде на себе си от нечий ритник.

Лежеше, облегал глава на колелото на преобърнатата каруца, до него се беше превил Лютичето. Оказа се, че го е изритал войник със стегнат кафтан и кръгъл шлем. До него стоеше друг войник. И двамата държаха за юздите коне, окичени с арбалети и щитове.

— Тия мелничари ли са, по дяволите?

Вторият войник сви рамене. Гералт видя, че Лютичето не откъсва поглед от щитовете. Самият той също отдавна беше забелязал лилиите върху тях. Гербът на кралство Темерия. Същите знаци носеха и другите конни стрелци, които гъмжаха наоколо. Повечето се занимаваха с хващане на конете и с ограбване на труповете, които бяха облечени предимно с нилфгардски черни наметала.

Лагерът си оставаше димяща руина след щурма, но вече започваха да се появяват селяни, които бяха оцелели и не бяха избягали твърде далече. Конните стрелци с темерийските лилии ги събираха накуп, подвикваха им.

Милва, Золтан, Пърсифал и Регис не се виждаха никъде.

Наблизо седеше героят от неотдавнашния процес срещу магията, черният котарак, и гледаше равнодушно към Гералт със зелените си очи. Вещерът леко се учуди — обикновено котките не понасяха присъствието му. Но нямаше време да размишлява над странното явление, защото един от войниците го побутна с дръжката на копието си.

— Ставайте, и двамата! А, белокосият има меч!

— Хвърли оръжието! — извика другият, правейки знак на останалите. — Мечът на земята, по-бързо, че ще те пробода!

Гералт изпълни нареждането. Главата му кънтеше.

— Какви сте вие?

— Пътници — каза Лютичето.

— Да бе — изсумтя войникът. — Пътувате към къщи? Избягали сте изпод знамената и сте хвърлили отличителните цветове? В този лагер има много такива пътници, които са се изплашили от Нилфгард и на които не им се е усладил войнишкият хляб! Има и наши стари познати! От нашата войска!

— Тези пътници сега ги очаква друг път — добави вторият войник. — Кратък! Нагоре, към клоните!

— Ние не сме дезертъори! — извика поетът.

То ще се види какви сте. Началството ще разгледа въпроса.

От кръга конни стрелци се отдели малък отряд лека кавалерия, предвождан от няколко тежковъоръжени войници с ризници и пищни украси от пера върху шлемовете.

Лютичето се вгледа в рицарите, отръска се от брашното и приведе в ред дрехите си, после си плю на дланите и приглади разрошените си коси.

— Ти, Гералт, мълчи — предупреди той. — Аз ще водя преговорите. Това са темерийски рицари. Разбили са нилфгардците. Няма да ни направят нищо. Знам как да разговарям с такива. Трябва да им се покаже, че си нямат работа с кой да е, а с равни на тях.

— Лютиче, умолявам те...

— Не се притеснявай, всичко ще бъде наред. Потрошил съм си ченето от разговори с рицари и дворяни, половината Темерия ме познава. Хей, направете път, слуги, разпръснете се! Трябва да говоря с господарите ви!

Войниците се спогледаха объркано, но отдръпнаха копията си и отстъпиха. Лютичето и Гералт тръгнаха към рицарите. Поетът крачеше гордо, с надуто изражение, което не си пасваше особено с раздрания му, омазан с брашно кафтан.

— Стой! — извика му един от войниците с ризниците. — Нито крачка повече! Какви сте вие?

— А на кого трябва да отговоря? — Лютичето сложи ръце на хълбоците си. — И защо? Кой сте вие, че задържате невинните пътници?

— Тук не задаваш въпросите ти, дрипльо! А отговаряш на тях!

Трубадурът наведе глава настрани и погледна към гербовете, украсяващи щитовете и туниките на рицарите.

— Три червени сърца върху златисто поле — отбеляза той. — Следователно вие сте Аубри. Отгоре на щита има тризъбец, значи сте първородният син на Анзелм Аубри. Познавам добре баща ви, господин рицарю. А вие, господин кресльо, какво имате върху сребърния си щит? Черен стълб между главите на грифони? Гербът на рода Папebroкови, ако не греша, а аз рядко греша в тези неща.

Стълбът, както се говори, отразява присъщата за този род липса на надареност.

— Престани, по дяволите! — изстена Гералт.

— Аз съм знаменитият поет Лютичето! — изпъчи се бардът, без да му обърне никакво внимание. — Сигурно сте чули за мен? Така че ме отведете при командира си, защото съм свикнал да разговарям с равни на мен!

Рицарите не реагираха, но израженията на лицата им ставаха все по-неприятни, а металическите им ръкавици стискаха все по-силно юздите. Лютичето явно не забелязваше това.

— Е, какво има? — попита гръмко той. — Какво сте се опулили, рицари? Да, на вас ви говоря, господин Черен стълб! Какво ми правите физиономии? Да не ви е казал някой, че ако смръщите поглед и си издадете напред долната челюст, ще изглеждате по-мъжествено, достойно и страшно? Излъгал ви е. Изглеждате така, сякаш от една седмица не сте имали възможността да ходите по нужда!

— Хванете ги! — изрева първородният син на Анзелм Аубри, притежателят на щита с трите сърца. Черния стълб от рода на Папebroкови заби шпори в коня си.

— Хванете ги! Вържете негодниците!

* * *

Вървяха подир конете. Вторите краища на въжетата, с които бяха завързани ръцете им, бяха закрепени за седлата. Постоянно им се налагаше да тичат, защото конниците не жалеа нито конете си, нито пленниците. Лютичето два пъти падаше и по няколко минути се влачеше по корем, крещейки сърцераздирателно. Вдигаха го на крака и безмилостно го подкарваха с удари с дръжката на копието. И продължаваха напред. Прахта беше слепила сълзящите им очи, задушаваше ги и израняваше лигавиците на носовете им. Жаждата беше пресушила гърлата им.

Едно нещо беше утешително — пътят, по който ги водеха, вървеше на юг. Така че най-накрая Гералт се движеше в желаната посока, при това — доста бързо. Обаче това не го радваше, защото си беше представял пътешествието по съвсем друг начин.

Пътуването бе към своя край, когато Лютичето вече беше пресипнал от богохулства, примесени с молби за милост, а болките в лакътя и коляното на Гералт се бяха превърнали в истинско изтезание, толкова мъчително, че вещерът се замисляше за предприемането на радикални, макар и отчаяни действия.

Достигнаха до армейски лагер, разположен около разрушена, наполовина изпепелена крепост. Зад наредената в кръг стража, коневръзите и димящите лагерни огньове, стояха украсените със знамена палатки на рицарите, заобикалящи обширен и оживен мегдан зад разрушена и обгорена ограда. Мегданът се оказа крайната точка на принудителната им екскурзия.

Когато видяха коритото за водопой на конете, Гералт и Лютичето опънаха въжетата. Конниците отначало нямаха намерение да им позволят да се напият, но синът на Анзелм Аубри явно си спомни за мнимото познанство на Лютичето с родителя му и ги пусна. Те се втурнаха между конете, напиха се и наплискаха лицата си с вързаните си ръце. Рязко дръпване на въжетата ги върна към реалността.

— Кого сте довели пак? — попита висок и слаб рицар с емайлирани, богато позлатени доспехи, ритмично почукващ с боздугана си по орнаментирания щит. — Само не казвайте, че това са поредните шпиони.

— Шпиони или дезертъори — потвърди синът на Анзелм Аубри. — Хванахме ги в лагера при Хотла, където разгромихме нилфгардския разезд. Несъмнено подозрителни типове!

Рицарят с позлатените доспехи изсумтя, после погледна внимателно Лютичето и младото му, но сурово лице изведнъж грейна в усмивка.

— Глупости! Развържете ги.

— Но това са нилфгардски шпиони! — заинати се Черния стълб от рода Папebroкови. — Особено ето този дрипльо — лае като селски пес. Разправа, че бил поет, мошеникът!

— Не е излъгал — усмихна се рицарят с позлатените доспехи. — Това е бардът Лютичето. Познавам го. Освободете го. Другия — също.

— Сигурен ли сте, господин графе?

— Това беше заповед, рицарю Папebroк.

— Не очакваше, че и аз може да съм от полза, нали? — промърмори Лютичето на Гералт, докато разтриваше изтръпналите си

китки. — Е, сега вече знаеш. Славата ми ме изпреварва, всички ме познават и ме уважават.

Гералт се въздържа от коментари, зает с масажирането на собствените си китки, коляното и лакътя.

— Моля да извините усърдието на тези младоци — каза рицарят, когото бяха нарекли граф. — Постоянно им се привиждат нилфгардски шпиони. Всеки наш разезд води няколко типа, които са им се сторили подозрителни. Тоест такива, които се открояват с нещо сред спасяващата се с бягство тълпа. А вие, господин Лютиче, се откроявате особено много. Как се озовахте при Хотла, сред бежанците?

— Пътувах от Дилинген към Марибор — излъга гладко поетът, — когато попаднахме в този ад, заедно с моя... колега по перо. Сигурно го знаете. Казва се... Гиралдус.

— Разбира се, че го знам, чел съм го — похвали се рицарят. — За мен е чест, господин Гиралдус. Аз съм Даниел Ечевери, граф на Гарамоне. Маестро Лютиче, много неща се промениха от времето, когато пеехте в двора на крал Фолтест.

— Несъмнено.

— Кой би помислил — намръщи се графът, — че ще се стигне до това. Верден се е предал на Емхир, Бруге на практика вече е превзет, Соден е в пламъци... А ние отстъпваме, непрекъснато отстъпваме... Моля за извинение, исках да кажа: извършваме тактическа маневра. Нилфгард опожарява и граби всичко наоколо, вече е стигнал почти до Ина, съвсем малко остана да обсади крепостите Майен и Разван, а темерийската армия не спира да извършва тази маневра...

— Когато при Хотла видях лилията на щитовете ви — каза Лютичето, — мислех, че това е вече офанзива.

— Контраудар — поправи го Даниел Ечевери. — И разузнаване с бой. Прекосихме Ина, разбихме няколко нилфгардски разезда и няколко отряда *Scoia'tael*, които опожаряваха наоколо. Виждате какво се е случило с крепостта Армерия, която ни се удаде да отвоюваме. А фортовете в Каркано и Видорт са изпепелени до основи... Целият юг е в кръв, огън и дим... Ох, само ви отегчавам. Вие много добре знаете какво става в Бруге и Соден, нали ви се е наложило да пътувате оттам дотук с бежанците. А моите смелчаци са ви взели за шпиони! Още веднъж приежете извиненията ми. И ви каня на обяд. Някои дворяни и офицери ще се радват да се запознаят с вас, господа поети.

— Това е истинска чест за нас, господин графе — поклони се сковано Гералт. — Но времето си лети. Чака ни път.

— Моля, не се притеснявайте — усмихна се Даниел Ечевери. — Обикновен скромнен войнишки обяд. Еленско месо, леща, чига, трюфели...

— Много нетактично би било да откажем. — Лютичето преглътна и изгледа вещера многозначително. — Ще дойдем незабавно, господин графе. Вашата палатка не е ли тази разкошната, със синьо-златистите цветове?

— Не. Това е палатката на главнокомандващия. Лазурът и златото са цветовете на неговата родина.

— Как така? — учуди се Лютичето. — Сигурен бях, че това е армията на Темерия. И че вие командвате тук.

— Ние сме отделно подразделение на армията на Темерия. Аз съм офицер за свръзка на крал Фолтест, тук служат много темерийски дворяни със своите отряди, които, за да има ред, имат лилии на щитовете си. Но ядрото на корпуса е съставено от поданици на друго кралство. Виждате ли знамето пред палатката?

— Львове. — Гералт се спря на място. — Златни львове върху синьо поле. Това е... Това е гербът на...

— Цинтра — потвърди графът. — Това са емигранти от кралство Цинтра, понастоящем окупирано от Нилфгард. Командва ги маршал Висегерд.

Гералт се извърна с намерението да съобщи на графа, че заради спешни дела все пак ще е принуден да се откаже от еленското месо, чигата и трюфелите. Но не успя. Към тях се приближаваше група, начело на която вървеше едър, много пълен рицар с прошарени коси, със синьо наметало и златна верига върху доспехите.

— Ето, господа поети, това е самият маршал Висегерд — каза Даниел Ечевери. — Ваше благородие, позволете да ви представя...

— Няма нужда — прекъсна го хрипливо маршал Висегерд, пронизвайки Гералт с поглед. — Вече са ни представяли един на друг. В Цинтра, в двора на кралица Каланте. В деня на годеча на принцеса Павеа. Това беше преди петнайсет години, но аз имам добра памет. А ти, мерзавцо вещер? Помниш ли ме?

— Да — отвърна Гералт, покорно подавайки ръцете си на войниците.

* * *

Даниел Ечевери, граф на Гарамоне, се опита да се застъпи за тях още когато войниците накараха вързаните Гералт и Лютичето да седнат върху две столчета вътре в палатката. Сега, когато по нареждане на маршал Висегерд войниците бяха излезли, графът възобнови усилията си.

— Това е поетът и трубадур Лютичето, господин маршал — повтори той. — Познавам го. Целият свят знае за него. Мисля, че не е уместно да се отнасяте така с него. Давам ви рицарската си дума, че той не е нилфгардски шпионин.

— Не си давайте думата необмислено — промърмори Висегерд, без да сваля поглед от пленниците. — Може и да е поет, но щом е бил хванат в компанията на този мерзавец вечерта, то аз не бих гарантирал за него. Вие, изглежда, още не си давате сметка що за птичка се е хванала в мрежата ни.

— Вещерът?

— Че как. Гералт, на когото му викат Вълка. Същият този подлец, който предяви права върху Цирила, дъщерята на Павеата, внучката на Каланте, онази същата Цири, за която сега толкова много се говори. Вие все още сте твърде млад, графе, за да помните времето, когато за тази афера се шумеше в множество кралски дворове, а така се получи, че аз й бях очевиден.

— А какво може да го свързва с принцеса Цирила?

— Това псе — Висегерд посочи с пръст Гералт — съдейства на годежа на Павеата, дъщерята на кралица Каланте, с Дуни, никому неизвестен странник от юг. В резултат на този кучешки съюз и нечестивия заговор по-късно се роди Цирила. Но трябва да знаете, че изродът Дуни предварително обеща девойката на вечерта, като отплата за помощта му при годежа. Правото на Изненадата, нали разбирате?

— Не напълно. Но продължавайте, господин маршал.

— Вещерът — Висегерд отново посочи с пръст Гералт — искаше да вземе девойката след смъртта на Павеата, но Каланте не му позволи и го изгони позорно. Но той дочака точния момент. Когато започна войната с Нилфгард и Цинтра падна, той похити Цири, възползвайки се от суматохата. Държеше девойката скрита, макар и да знаеше, че

ние я търсим. А в края на краищата се е отегчил от нея и я е продал на Емхир!

— Това е лъжа и клевета! — възкликна Лютичето. — Във всичко това няма нито дума истина!

— Млъквай, свирецо, или ще наредя да ти запушат устата! Съпоставете фактите, графе. Цирила е била при вещера, сега е при Емхир вар Емрейс. А вещерът е хванат в авангарда на нилфгардски разезд. Какво показва това?

Даниел Ечевери сви рамене.

— Какво показва? — повтори Висегерд, навеждайки се над Гералт. — А, негоднико? Говори! Откога шпионираш за Нилфгард, куче?

— Не шпионирам за никого.

— Ще наредя да ти съдерат кожата!

— Наредете.

— Господин Лютиче — обади се изведнъж графът на Гарамоне, — може би ще е от полза да се опитате да обясните. Колкото по-бързо, толкова по-добре.

— Отдавна бих го направил — избухна поетът, — но Негова светлост маршалът заплаши да нареди да ми запушат устата! Ние сме невинни, всичко това е абсолютна измислица и отвратителна клевета! Цирила беше похитена от остров Танед, а Гералт беше тежко ранен, докато я защитаваше. Всеки може да потвърди това. Всеки магьосник, който е бил на Танед. И държавният секретар на Редания, господин Сигизмунд Дийкстра...

Лютичето изведнъж млъкна, спомняйки си, че точно Дийкстра изобщо не е подходящ за свидетел на защитата, а и споменаването на магьосниците от Танед също няма да подобри положението им.

— Също така е абсолютна глупост — продължи той бързо и на висок глас — да се обвинява Гералт, че е похитил Цири в Цинтра! Гералт е намерил девойката, когато след клането в града тя е скитала из Заречие, и я е скрил не от вас, а от преследващите я агенти на Нилфгард! Мен самия тези агенти ме хванаха и ме изтезаваха, за да им кажа къде се крие Цири! Аз не им казах нито дума, а те вече гният в земята. Не знаеха с кого си имат работа!

— Обаче мъжеството ви е било напразно — вметна графът. — Емхир в края на краищата се е добрал до Цирила... Както всички

знаят, той смята да се ожени за нея и да я направи императрица на Нилфгард. А засега я е титулувал „кralица на Цинтра и околностите ѝ“, с което ни създаде някои проблеми.

— Емхир би могъл да сложи на престола на Цинтра когото си поиска — заяви поетът. — Както и да го погледнеш, Цири има право на този трон.

— Право? — изрева Висегерд, изпръсквайки Гералт със слюнка. — Друг път право! Емхир може да се ожени за нея, негова си воля. Може да даде и на нея, и на детето, което тя ще му роди, всякакви титли, за които му стигне фантазията и желанието. Кралица на Цинтра и островите Скелиге? Защо не? Принцеса на Бруге? Графиня-наместница на Соден? Моля, кланяме се до земята. А защо не, питам аз, кралица на Слънцето и херцогиня на Луната? Тази проклета, осквернена кръв няма никакви права върху престола. Проклета кръв, цялата линия на този род от страна на баба ѝ са проклети, подли твари, като се започне от Рианон! И прабабата на Цирила, Адалия, която е заченала от собствения си братовчед, и нейната прабаба, Мюриел Измамницата, която е спяла с всички подред! В този род се раждат само рожби на кръвосмешения и извънбрачни връзки, една след друга!

— Говорете по-тихо, господин маршал — изрече надменно Лютичето. — Пред вашата палатка е забито знаме със златни лъвове, а вие сте готов с лека ръка да обявите за незаконнородена бабата на Цири, кралица Каланте, Лъвицата от Цинтра, за която повечето от вашите войници са проливали кръвта си в Мамадал и при Соден. На ваше място не бих бил сигурен, че войската ще ми остане вярна.

Висегерд пристъпи към Лютичето, хвана го за яката и го повдигна от столчето. Лицето на маршала, до момента покрито само с румени петна, сега беше залято с плътна хералдическа червенина. Гералт започна да се притеснява за приятеля си, но за щастие в палатката изведнъж влетя развълнуван адютант и доложи за спешни и важни новини, донесени от конния разезд. Висегерд стовари със сила Лютичето върху столчето и излезе.

— Уф... — въздъхна поетът, като въртеше главата и шията си. — Още малко — и край с мен... Можете ли поне мъничко да отхлабите възлите, господин графе?

— Не, господин Лютиче. Не мога.

— Вярвате ли на тези глупости? Че сме шпиони?

— Няма никакво значение дали вярвам, или не. Не мога да ви развържа.

— Какво да се прави... — изкашля се Лютичето. — Какъв дявол се е вселил във вашия маршал? Защо изведнъж се нахвърли върху мен като сокол върху мишка?

Даниел Ечевери се усмихна накриво.

— Когато му напомнихте за войнишката вяроност, вие неволно бръкнахте в стара рана, господин поете.

— Как така? Каква рана?

— Войниците оплакваха искрено Цирила, когато до тях достигна новината за смъртта ѝ. А после дойде нова вест. Оказа се, че внучката на Каланте е жива. Че е в Нилфгард и се радва на благоволенieto на император Емхир. Веднага започна масово дезертиране. Разберете, тези хора са напуснали домовете си и семействата си, избягали са в Соден и Бруге, в Темерия, защото са искали да се бият, за Цинтра, за кръвта на Каланте. Искали са да се борят за освобождаването на страната си, за прогонването на агресора от Цинтра, за да направят така, че наследницата на Каланте да спечели полагащия ѝ се по право трон. А какво се оказа? Кръвта на Каланте се връща на трона на Цинтра в почести и слава...

— Като марионетка в ръцете на похитилия я Емхир.

— Емхир се жени за нея. Искан да я сложи до себе си на императорския престол, да потвърди титлите ѝ и собствеността върху земите ѝ. Нима се постъпва така с марионетките? Цирила е била видяна в императорския двор от посланиците на Ковир. Те твърдят, че не изглеждало тя да е насила там. Цирила, единствената наследница на трона на Цинтра, се връща на престола като съюзница на Нилфгард. Такива слухове се разпространиха сред войниците.

— Слухове, пуснати от нилфгардските агенти.

— Знам, че е така — кимна графът. — Но войниците не знаят. Когато хванем дезертъори, ги обесваме, но аз ги разбирам донякъде. Те са цинтрийци. Искат да се бият за своите домове, а не за темерийските. Под свое командване, а не под темерийско. Те виждат, че тук, в тази армия, техните златни лъвове скланят глава пред темерийските лилии. Висегерд имаше осем хиляди войници, в това число пет хиляди цинтрийци, а останалите — темерийски спомагателни отряди и рицари-доброволци от Бруге и Соден. Сега корпусът се състои от шест

хиляди войници. А онези, които дезертираха, бяха почти изцяло цинтрийци. Армията на Висегерд се стопява и без боеве. Разбирате ли какво означава това за него?

— Загуба на престиж и положение.

— Разбира се. Още няколкостотин дезертъори — и крал Фолтест ще му отнеме командването. Дори и сега този корпус трудно може да бъде наречен цинтрийски. Висегерд се мята насам-натам, опитва се да пресече бягствата, и затова пуска слухове за съмнителния и дори незаконен произход на Цирила и предците ѝ.

— Което явно не ви харесва, графе — не се сдържа Гералт.

— Успяхте ли да го забележите? — усмихна се Даниел Ечевери. — Е, Висегерд не знае родословието ми... Накратко казано, ние с тази Цирила сме роднини. Мюриел, графиня Гарамоне, наричана Красивата измамница, прабабата на Цири, беше и моя прабаба. В рода ни се разказват легенди за любовните ѝ похождения, и въпреки това не слушам с удоволствие измислиците на Висегерд за склонността на моите предшественици към кръвосмешения и извънбрачни връзки. Но не реагирам. Защото аз съм войник. Правилно ли ме разбрахте?

— Да — каза Гералт.

— Не — рече Лютичето.

— Висегерд командва корпус, влизащ в състава на темерийската армия. А Цирила в ръцете на Емхир е заплаха за корпуса, следователно и за армията, както и за моя крал и моята страна. Нямам намерение да отричам пусканите от Висегерд слухове за Цири и по този начин да подронвам авторитета му като командващ. Напротив — склонен съм дори да потвърждавам думите му, че Цирила е незаконородена и няма права върху трона. Не само че няма да тръгна против маршала, не само че няма да подложам на съмнение решенията и заповедите му, но и твърдо ще ги поддържам. И ще ги изпълнявам, когато се наложи.

Вещерът се усмихна презрително.

— Надявам се, че сега разбираш, Лютиче? Господин графът нито за момент не ни е сметнал за шпиони, иначе не би ни обяснил всичко толкова подробно. Господин графът знае, че сме невинни. Но той няма да си помръдне пръста, когато Висегерд издаде присъдата си над нас.

— Означава ли това... Означава ли това, че...

Графът извърна поглед.

— Висегерд е бесен — каза той. — Имахте много лош късмет, попадайки в ръцете му. Особено вие, господин вещер. Господин Лютичето ще се опитам да...

Той беше прекъснат от появата на Висегерд, все още зачервен и пъхтящ като бик. Маршалът се приближи към масата, удари с жезъла си по наредените върху нея карти, после се обърна към Гералт и го прониза, с поглед. Вещерът не сведе поглед.

— Раненият нилфгардец, хванат от разезда ни — процеди той, — е успял да свали превръзката си по пътя и е умрял от загуба на кръв. Предпочел е да се лиши от живота си пред възможността да съдейства за поражението и гибелта на побратимите си. Искахме да го използваме, но той избяга от нас в смъртта, изтече между пръстите ни, без да ни остави нищо, освен кръвта си. Добра школа. Жалко, че вещерите не учат на такива принципи кралските деца, които вземат, за да ги възпитават.

Гералт мълчеше, но все така не сваляше поглед.

— Какво, изрод такъв? Шега на природата? Дяволско създание? На какво научи похитената Цири? Как я възпита? Всички виждат и знаят как! Тази гадина е жива и съвсем спокойно се е разположила на нилфгардския трон! А когато Емхир я повика в леглото си, тя без никакво притеснение ще разтвори крака, мръсната курва!

— Ръководите се от злобата си — обади се Лютичето. — Това по рицарски ли е, господин маршал — да стоварите вината за всичко върху детето? Върху едно дете, отведено насила от Емхир?

— Против принудата също си има способности! Именно рицарски, именно кралски способности! Ако наистина носеше кралска кръв в себе си, тя щеше да ги намери! Щеше да намери нож! Ножица, парче от разбито стъкло, или шило, в края на краищата! Кучката би могла сама да си прегризе вените на китките! Би могла да се обеси на собствените си чорапи!

— Не искам да ви слушам повече, господин Висегерд — каза тихо Гералт. — Не искам да ви слушам повече.

Маршалът изскърца силно със зъби, наведе се.

— Не искаш? — изрече той с треперещ от бяс глас. — Това е много добре, защото нямам какво повече да ти кажа. Само едно нещо. Тогава, в Цинтра, преди петнайсет години, много се говореше за предопределението. Тогава мислех, че това са глупости. Но всъщност

това беше твоего предопределение, вещерю. В онази нощ твоята съдба беше предрешена, изписана с черни руни между звездите. Цири, дъщерята на Павега, е твоего предопределение. И твоята смърт. Защото именно заради Цири, дъщерята на Павега, ти ще бъдеш обесен.

[1] *Vagina dentata* (лат.) — зъбата вагина. Съществуваща в множество култури легенда, символизираща мъжкия страх от вагината като „порта към ада“. — Б.пр. ↑

[2] Ордалий (лат. *ordalium*) — божи съд, изпитание с огън и вода. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Бригадата пристъпи към операция „Кентавър“ като отделно подразделение на Четвърта конна армия. Получихме подкрепление под формата на три роти верденска лека кавалерия, които предадох на бойна група „Вреемде“. От останалите части на бригадата, също както и при кампанията е Аедирн, отделих бойни групи „Сиверс“ и „Мортесен“, всяка от по четири ескадрона.

Напуснахме района, в който бяхме съсредоточени, при Дришот, през нощта на четвърти срещу пети август. Заповедта на групата ни беше следната: да достигнем линията Видорт-Каркано-Армерия и да превземем бродовете през Ина, като унищожяваме срещнатите противници, но избягваме големите огнища на съпротива. Да разпалваме пожари, предимно нощем, и така да осветим пътя на дивизионите на Четвърта армия, да предизвикаме паника сред гражданското население, като прекъсваме потока на бежанци по всички комуникационни артерии в тила на врага. Като имитираме обсади, да отблъскваме отстъпващите сили на врага към истински капани. Да унищожяваме отделни групи гражданско население и пленници, като по този начин всяваме ужас, увеличаваме паниката и пречупваме морално противника.

Бригадата изпълняваше изброените погоре задачи с голяма самоотверженост.

Елан Тарге,

„За императора и
отечеството. Славният
боен път на Седма
даерланска кавалерийска
бригада“

Милва не успя да притича до конете и да ги хване. Стана свидетел на кражбата им, но безпомощен свидетел. Отначало я обкръжи обезумялата, паникьосана тълпа, после пътят ѝ беше пресечен от носещи се с бясна скорост каруци, после затъна в стадо нестригани и блеещи овце, през което трябваше да си пробива път като през снежни преспи. После, вече при Хотла, само скокът в крайбрежната блатна тръстика я спаси от мечовете на нилфгардците, безмилостно съсичащи събралите се при реката бежанци, без да щадят нито жените, нито децата. Милва се хвърли в реката и премина до другия бряг, като ту вървеше, ту плуваше по гръб между носените от течението трупове.

И после се впусна в преследване. Беше запомнила в каква посока са избягали селяните, които бяха откраднали Плотка, Пегас, дорестия кон и нейния собствен вран жребец. А на седлото на врания кон беше безценният ѝ лък. „Какво да се прави — мислеше си тя, като шляпаше с пълните си с вода ботуши, — останалите засега ще трябва да се оправят сами. Аз трябва да намеря коня и лъка си, мамка му!“

Първо си върна Пегас. Скопецът на поета не обръщаше внимание на ръгащите го в хълбоците сламени цървули, не реагираше на непрекъснатите ругатни на неумелия му ездач и изобщо нямаше намерение да преминава в галоп, а вървеше през брезовата гора сънливо, мързеливо и бавно. Човекът беше изостанал доста от останалите конекрадци. Когато чу и видя зад гърба си Милва, без много да му мисли, скочи от коня и избяга в гъсталака, като придържаше панталона си с две ръце. Милва се отказа да го преследва, превъзможвайки желанието си да набие крадеца както трябва. Скочи върху седлото, толкова рязко, че струните на закачената за седлото лютня издрънчаха. Тъй като познаваше добре коня, лесно го накара да премине в галоп. По-точно в тежкото топуркане, което Пегас смяташе за галоп.

Но дори този псевдогалоп беше достатъчен, защото конекрадците не успяваха да се движат бързо заради поредния нестандартен кон — своенравната Плотка на вечерата, дорестата кобила, която раздразненият от фасоните ѝ Гералт постоянно обещавахе да смени за друг кон, за магаре, муле или дори коза. Милва догони крадците в момента, в който разярената от неумелото използване на поводите Плотка беше повалила ездача си на земята, а останалите селяни, скочили от седлата, се опитваха да успокоят разбеснялата се кобила. Те бяха толкова заети с това, че забелязаха Милва едва когато тя връхлетя върху тях с Пегас и удари единия с юмрук по лицето, като по този начин счупи носа му. Докато той падаше, виейки и призовавайки за божията помощ, тя го позна. Това беше Цървула. Селянинът, на когото явно не му вървеше с хората. И особено с Милва.

Уви, Милва също я напусна късметът. По-точно казано, виновен беше не късметът, а собствената ѝ дързост и потвърдената от практиката увереност, че може да пребие както си иска които си иска двама селяни. Но когато скочи от седлото, неочаквано получи юмрук в окото, и неясно как се озова на земята. Веднага измъкна ножа си, готова да разпори червата на нападателя си, но получи удар с дебела тояга по главата, и то такъв удар, че тоягата се строши, пълнейки очите ѝ с прах и късчета кора. Зашеметена и заслепена, тя все пак успя да се вкопчи в коляното на продължаващия да я налага здравата селянин, а той изведнъж изкрещя и падна. Вторият също изрева и се хвана за главата с двете си ръце. Мила потърка очите си и видя, че той се опитва да се предпази от сипещите се върху него удари с бич, нанасяни от конник, яхнал дорест жребец. Тя скочи и със замах изрита падналия конекрадец по шията. Конекрадецът захриптя, ритна с крака и се разкрачи, а Милва веднага се възползва от това, влагайки в прецизно премерения си ритник целия си гняв. Селянинът се сви на кълбо, притисна с ръце чатала си и така започна да вие, че от брезите се посипаха листа.

През това време собственикът на сивия жребец се разправи с другия селянин и с Цървула с разбития нос, като ги прогони в гората с удари на бича. Обърна се, за да наложи с камшика и виещия конекрадец, но удържа жребеца си. Защото Милва вече беше успяла да хване с едната си ръка врания си жребец, а с другата държеше лъка си

със сложена на тетивата стрела. Тетивата беше опъната наполовина, но върхът на стрелата беше насочен право в гърдите на конника.

Известно време ездачът и девойката се гледаха. После конникът с бавно движение измъкна от колана си стрела с дълги пера и я хвърли в краката на Милва.

— Знаех си — изрече той спокойно, — че ще имам възможност да ти върна стрелата, елфке.

— Не съм елфка, нилфгардецо.

— А аз не съм нилфгардец. Свали лъка си най-накрая. Ако исках да ти навредя, щеше да е достатъчно да остана да гледам как се разправят с теб.

— И без да ми казваш, знам що за тип си и какво искаш от мен — процеди тя през зъби. — Но благодаря, че ме спаси. И за стрелата. И за оня негодник, когото не уцелих добре там, на поляната.

Превитият надве конекрадец, получил ритник в слабините, се давеше в риданията си, притиснал глава в листака. Ездачът не го погледна. Гледаше Милва.

— Хвани конете — каза той. — Трябва по-бързо да се махнем от реката — армията пречиства бреговете от двете ѝ страни.

— Ние? — намръщи се тя, свалейки лъка. — Заедно? А откога сме близки с теб? Или приятели?

— Ще ти обясня. — Той обърна коня си и хвана юздите на дорестия жребец. — Ако ми дадеш време за това.

— Точно с време не разполагам. Вещерът и останалите...

— Знам. Но няма да можем да ги спасим, ако допуснем да ни убият или да ни пленят. Хвани конете — и към гъсталака. Побързай.

* * *

„Казва се Кахир — спомни си Милва, хвърляйки поглед към странния си другар, с когото ѝ се налагаше да се крие зад едно паднало дърво. — Странен нилфгардец, който разправя, че не е нилфгардец. Кахир.“

— Мислехме, че са те убили — промърмори тя. — Дорестият жребец дотича при нас без ездач...

— Имах малко приключение — отговори той сухо. — С трима разбойници, космати като върколаци. Нападнаха ме от засада. Конят избяга. Разбойниците не успяха. Те бяха без коне. Преди да успея да намеря какво да яздя, бях изостанал доста от вас. Настигнах ви чак тази сутрин. При самия лагер. Прекосих реката надолу по течението и чаках на този бряг. Знаех, че ще тръгнете на изток.

Един от скритите в елшака коне изпрърхтя и тропна с копито. Смрачаваше се. Комарите нагло жужаха край ушите им.

— В гората е тихо — каза Кахир. — Армията се е оттеглила. Битката е свършила.

— Искаш да кажеш — клането.

— Нашата кавалерия... — Той се сепна, изкашля се. — Императорската конница нападна лагера, и в този момент от юг нахлуха вашите. Изглежда, темерийци.

— Ако битката е свършила, трябва да се върна. Да намеря вещера, Лютичето и останалите.

— По-разумно е да дочакаме да падне нощта.

— Някак страшно е тук — каза тя тихо, стиснала лъка. — Мрачно мочурище, направо тръпки ме побиват. Уж е тихо, а все нещо шумоли в храстите... Вещерът казваше, че гулите все ги тегли към полесраженията... А селяните говореха за вомпир...

— Не си сама тук — отвърна той шепнешком. — Когато човек е сам, е по-страшно.

— Аха! — Тя разбра какво има предвид той. — Ти нали почти две седмици вървеше подире ни, абсолютно сам. Мъкнеш се след нас, а наоколо — само твои... Макар и да казваш, че не си нилфгардец, все пак са твои. Дяволите да ме вземат, ако разбирам... Вместо да се присъединиш към своите, се мъкнеш след вещера. Защо?

— Това е дълга история.

* * *

Когато високият *Scoia tael* се наведе над него, здраво завързаният Струйкен замижа от страх. Говореше се, че не съществуват грозни елфи, че всичките са красиви като един, че такива се раждат. Може би легендарният командир на „катериците“ също се беше родил красив.

Но сега, когато лицето му беше пресечено от ужасен белег, обезобразил челото, веждата, носа и бузата, от присъщата за елфите красота не беше останало нищо.

Елфът с издълбаното лице приседна на лежащия наблизо дънер.

— Аз съм Инсенгрин Фаоилтиарна — каза той, навеждайки се отново над пленника. — От четири години се боря срещу хората, от три години командвам ударна група. Погребах загинали в битките брат, четирима братовчеди и повече от четирийсет братя по оръжие. Смятам вашия император за свой съюзник и неведнъж съм доказвал това, като съм предавал сведения на разузнавателните ви служби, помагал съм на вашите агенти и резиденти, ликвидирал съм посочени от вас хора.

Фаоилтиарна млъкна и даде знак с облечената си в ръкавица длан. Застаналият наблизо *Scoia'tael* вдигна от земята мех от брезова кора. От меха се носеше сладък аромат.

— Смятах и продължавам да смятам Нилфгард за съюзник — повтори елфът. — Затова отначало не повярвах, когато един мой информатор ме предупреди, че ми подготвят засада. Че ще получа указания да се срещна насаме с нилфгардски емисар, а когато пристигна, ще ме заловят. Не повярвах на собствените си уши, но понеже съм си предпазлив по природа, дойдох по-рано, и при това не сам. Ако знаеш какво беше учудването ми и разочарованието ми, когато се оказа, че на тайната среща вместо емисаря са дошли шестима бандити, снабдени с рибарска мрежа, въжета, кожен ремък със запушалка за устата и кафтан с ремъци за пристягане. Екипировка, обикновено използвана от разузнаването ви при похищения. Нилфгардското разузнаване искаше да хване мен, Фаоилтиарна, жив, да ме отведе някъде със запушена уста, завързан до уши в усмирителен кафтан. Загадъчна работа, бих казал. Изискваща обяснения. Радвам се, че поне един от разбойниците, несъмнено техният началник, позволи да бъде хванат жив и ще може да ми даде необходимите обяснения.

Струйкен стисна зъби и се извърна, за да не гледа обезобразеното лице на елфа. Предпочиташе да гледа в меха от брезова кора, около който бръмчаха две оси.

— А сега ще си поговорим, господин похитител — продължи Фаоилтиарна, като изтри с кърпичка изпотения си врат. — За улесняване на разговора ще ти обясня някои подробности. В този мех има кленов сироп. Ако разговорът ни не протече в духа на взаимно

разбиране и дълбока откровеност, ще ти намажем обилно главата със сироп. Особено ще наблегнем на очите и ушите. После ще те сложим върху мравуняка, точно този, по който тичат симпатични и работливи насекоми. Ще добавя, че този метод вече свърши работа при няколко *Dh'oine* и *an'givare*, които показаха повече упорство и по-малко искреност.

— Аз съм на императорска служба — извика преbledнелият шпионин. — Аз съм офицер от императорските специални служби, подчинен съм на господин Ватие де Ридо, виконт Еидон! Казвам се Ян Струйкен! Протестирам...

— По фатално стечение на обстоятелствата — прекъсна го елфът, — тукашните мравки, обожаващи кленовия сироп, никога не са чували за господин Ридо. Да започваме. Няма да питам кой е издал заповедта да бъда похитен, защото това е ясно. Първият ми въпрос е: къде трябваше да ме отведете?

Нилфгардският шпионин започна да се дърпа във въжетата, тръсна глава, защото му се стори, че мравките вече пълзят по бузите му. Обаче мълчеше.

— Какво да се прави — прекъсна тишината Фаоилтиарна и даде знак на елфа с меха. — Намажи го.

— Във Верден, в замъка Настрог! — извика Струйкен. — По заповед на господин де Ридо.

— Благодаря. И какво ме очакваше в Настрог?

— Следствие...

— За какво смятаха да ме разпитват?

— За събитията на Танед! Моля ви, развържете ме! Всичко ще ви кажа!

— Разбира се, че ще си кажеш — въздъхна елфът и се протегна. — Още повече, че началото вече е положено, а в такива работи началото е най-трудно. Продължавай.

— Имах заповед да узная от вас къде се крият Вилгефорц и Риенс! И Кахир Мавр Дифрин, синът на Кеалах!

— Забавно. Правят ми капан, за да ме питат за Вилгефорц и Риенс? И какво мога да кажа за тях? Какво може да ме свързва с тях? А с Кахир е още по-забавно. Нали ви го изпратих, както пожелавате? Завързан? Нима пратката не стигна до вас?

— Отрядът, изпратен на мястото на срещата, беше унищожен... Кахир го нямаше сред убитите...

— Аха. И у господин де Ридо възникнаха подозрения? Но вместо да изпрати при нас поредния емисар и да поиска обяснения, той веднага ми устройва засада. Нарежда да ме отведете в Настрог и да ме разпитате. За събитията на Танед.

Шпионинът мълчеше.

— Не ме ли разбра? — Елфът наведе страховитото си лице към него. — Това беше въпрос. Та каква е работата?

— Не знам... Това не го знам, заклевам се...

Фаоилтиарна махна с ръка. Струйкен ревеше, дърпаше се, кълнеше се във Великото слънце, уверяваше в своята невинност, плачеше, мятеше глава и плюеше сироп, който покриваше лицето му в плътен слой. И едва когато четирима *Scoia'tael* го помъкнаха към мравуняка, той реши да заговори. Макар че последствията можеха да са много по-страшни от мравките.

— Господине... Ако някой узнае за това, съм мъртъв... Но ще ви призная... Видях тайните заповеди. Подслушах. Ще ви кажа всичко...

— Това е ясно — кимна елфът. — Рекордът в мравуняка от час и четирийсет минути принадлежи на някакъв офицер от специалните служби на крал Демавенд. Но в края на краищата и той се е разприказвал. Е, започвай. Бързо, сбито и конкретно.

— Императорът е сигурен, че на Танед са го предали. Предателят е Вилгефорц от Рогевеен, магьосник. И негов помощник на име Риенс. Но преди всичко — Кахир Мавр Дифрин аеп Кеалах. Ватие... Господин Ватие не е сигурен дали и вие нямате пръст в тази работа, пък макар и неволно... Затова нареди да ви хванем и без излишен шум да ви закараме в Настрог... Господин Фаоилтиарна, аз работя двайсет и пет години в разузнаването. Ватие де Ридо е третият ми началник...

— По-накратко, моля. И престани да се тресеш. Ако бъдеш откровен с мен, имаш шанс да послужиш на още няколко шефове.

— Макар и това да се държеше в голяма тайна, аз знаех... Знаех кого е трябвало да хванат на острова Вилгефорц и Кахир. И като че ли им се е удало. Защото доведоха в Лок Грим онази... Как беше там... Е, принцесата от Цинтра. И аз си помислих, че това е успех, че Кахир и Риенс ще станат барони, а онзи магьосник — поне граф... А вместо това императорът повикал Кукумявката. Тоест господин Скелен и

господин Ватие и им заповядал да хванат Кахир... И Риенс, и Вилгефорц... Заповядано е всички, които знаят нещичко за Танед и за тази работа, да бъдат подложени на изтезания. Включително и вие... Не беше трудно да се досетя... Е... Че е имало предателство. Че са отвели фалшива принцеса в Лос Грим...

Шпионинът се задъха, нервно поемайки си въздух със залепваща от кленовия сироп уста.

— Развържете го — нареди Фаоилтиарна. — И нека си измие лицето.

Заповедта беше изпълнена незабавно. След минута организаторът на неуспешната засада стоеше с наведена глава пред легендарния командир на *Scoia'tael*. Фаоилтиарна го гледаше равнодушно.

— Избърши добре сиропата от ушите си — каза той най-накрая. — Слушай внимателно и запомни добре, както приляга на шпионин с многогодишна практика. Ще дам на императора доказателство за моята лоялност, ще му дам пълен отчет за интересуващите ви проблеми. А ти ще повториш всичко дума по дума на Ватие де Ридо.

Агентът закима усърдно.

— В средата на Блат, тоест в началото на юни по вашия календар — започна елфът — с мен се свърза Енид ан Глеана, магьосничката, известна като Францеска Финдабаир. Скоро по нейна заръка към групата ми се присъедини някой си Риенс — изглежда, момче за всичко на Вилгефорц от Рогевеен, също магьосник. В най-голяма секретност беше разработен планът на операция, в хода на която трябваше да се ликвидират определен брой магьосници по време на Събора на остров Танед. Беше ми казано, че този план е подкрепян изцяло от император Емхир, Ватие де Ридо и Стефан Скелен. Иначе изобщо не бих се съгласил да си сътруднича с *Dh'oine*, независимо дали са магьосници, или не — в живота си съм виждал какви ли не провокации. Интересът на Империята към тази афера беше потвърден от пристигането на полуостров Бремерворд на кораб под командването на Кахир, сина на Кеалах, притежаващ специални заповеди и пълномощия. Съгласно тези заповеди назначих на негово подчинение специална група. Знаех, че на групата е наредено да хване и изведе от острова... една определена личност.

След кратка пауза Фаоилтиарна продължи:

— Пристигнахме на Танед с кораба на Кахир. Риенс имаше амулети, с помощта на които скри кораба с магическа мъгла. Влязохме в пещера под острова. Оттам се прехвърлихме в подземията на Гарщанг. Още там забелязахме, че нещо не е наред. Риенс прие някакви телепатични сигнали от Вилгефорц. Знаехме, че ще ни се наложи още с пристигането си да се включим в разразилата се битка. Бяхме готови. И добре, че бяхме, защото веднага след като излязохме от пещерата, попаднахме в същински ад.

Елфът силно смръщи обезобразеното си лице, сякаш спомняйки си за причинената му болка.

— След първите успехи започнаха усложненията. Не успяхме да унищожим всички кралски магьосници, понесохме големи загуби. Загинаха няколко магове-заговорници, другите хукнаха да си спасяват кожата и да се телепортират. В един момент изчезна Вилгефорц, след него — Риенс, а скоро след това и Енид ан Глеана. Приех нейното изчезване като сигнал за отстъпление. Но не дадох такава заповед, чаках завръщането на Кахир и групата му, която още при началото на операцията беше тръгнала да изпълни мисията си. Тъй като те все не се връщаха, започнахме да ги търсим.

Фаоилтиарна погледна нилфгардския агент в очите.

— От неговата група не беше оцелял нито един. Всички бяха съсечени по зверски начин. Намерихме Кахир на стълбите, водещи към Тор Лара, кулата, която по време на битката се взриви и се разпадна на парчета. Той беше ранен и в безсъзнание, явно не беше изпълнил възложената му мисия. Обектът на тази мисия не се виждаше никъде, а отдолу, от Аретуза, вече притичваха кралските войници. Знаех, че Кахир в никакъв случай не бива да попада в ръцете им, защото щеше да се превърне в доказателство за активното участие на Нилфгард в операцията. Взехме го и се спуснахме в подземията, там се качихме на кораба и отплувахме. От отряда ми бяха оцелели дванайсет войници, повечето — ранени.

Вятърът ни помагаше. Акостирахме на запад от Хирундум, скрихме се в горите. Кахир се опитваше да си свали превръзката, крещеше нещо за обезумяла девойка, за зелени очи, за Лъвчето от Цинтра, за вещер, избил отряда му, за Кулата на Чайката и за магьосник, летящ като птица. Искаше кон, заповядваше ни да тръгнем към острова, позовавайки се на императорските заповеди. В дадената

ситуация бях принуден да призная това за бълнуване на безумец. В Аедирн, както знаехме, се водеше война, и смятах за по-важно колкото се може по-бързо да възстановя оределия си отряд и да възобновя борбата си с *Dh'oine*.

Кахир все още беше с нас, когато в един от тайниците ни за кореспонденция намерих вашата секретна заповед. Бях изумен. Кахир явно не беше изпълнил мисията си, но нямаше никакви признаци, че е предател. Впрочем, не умувах много, а реших, че това си е ваша работа и вие ще си се оправяте с нея. Когато завързваха Кахир, той беше спокоен и покорен, и не се съпротивляваше. Наредих да го сложат в дървен ковчег и с помощта на един мой познат хевкар да го доставят на посоченото в писмото място. Признавам си, няхах намерение да отслабвам отряда си и да им давам ескорт. Не знам кой е избил хората ви на мястото на срещата. А само аз знаех къде е това място. Така че ако не ви харесва версията за напълно случайната гибел на подразделението ви, търсете предателя сред вас, защото освен мен само вие знаехте времето и мястото.

Фаоилтиарна се изправи.

— Това е. Всичко, което казах, е истина. Не бих казал нищо повече дори в килиите за изтезания в Настрог. Лъжите и измислиците, с които може би щях да се опитам да удовлетвори следователя и палачите, по-скоро щяха да ви навредят, отколкото да ви помогнат. Не знам нищо повече. Не знам къде се намират Вилгефорц и Риенс. Не знам дали основателно ги подозирате в предателство. Заявявам също, че не знам нищо за принцесата от Цинтра, нито за истинската, нито за фалшивата. Казах всичко, което знам. Разчитам, че нито господин де Ридо, нито Стефан Скелен няма да пожелаят да ми устройват повече капани. *Dh'oine* от доста отдавна се опитват да ме хванат или да ме убият, затова се придържам към правилото винаги да избивам всички участници в засадите. В бъдеще няма да си изяснявам дали случайно си нямам работа с подчинени на Ватие или Скелен. Няма да имам нито време, нито желание за подобни разследвания. Достатъчно ясно ли се изразявам?

Струйкен кимна и преглътна слюнката си.

— Тогава вземи коня си, шпионино, и се махай от моите гори.

* * *

— Значи в този ковчег те караха към палача ти — промърмори Милва. — Сега започвам да разбирам, макар и не всичко. Защо вместо да се скриеш някъде, се мъкнеш подир вещера? Той е адски озлобен към теб... Два пъти ти подари живота...

— Три пъти.

— На два пъти съм ставала свидетел. Макар и да не си строшил ти костите му на Танед, както си мислех отначало, не знам дали си струва отново да попадеш в обсега на меча му. Нищичко не разбирам от вашите разпри, но ти ме спаси и очите ти са някак добри... Затова ти казвам накратко, Кахир — когато вещерът си спомня за онези, които са отмъкнали неговата Цири в Нилфгард, така скърца със зъби, че летят искри. Ако в такъв момент плюнеш към него, плюнката ще се изпари.

— Цири — повтори той. — Красиво я нарича.

— Ти не го ли знаеше?

— Не. Пред мен винаги са я наричали или Цирила, или Лъвчето от Цинтра... А когато беше с мен... Защото някога беше с мен... Тя не изрече нито дума. Макар че ѝ спасих живота.

— Проклетата да съм, ако мога да се ориентирам във всичко това — поклати глава тя. — Сложни са съдбите ви, Кахир, преплетени и заплетени. Тези неща не са за моята глава.

— А ти как се каваш? — попита я той изведнъж.

— Милва... Мария Баринг. Но ми казвай Милва.

— Вещерът не отива където трябва, Милва — каза той след малко. — Цири не е в Нилфгард. Не са я отвели в Нилфгард. Ако изобщо са я отвели някъде.

— Как така?

— Това е дълга история.

* * *

— Велико слънце! — Фрингила, застанала на прага, беше навела глава и разглеждаше смаяно приятелката си. — Какво си направила с

косата си, Асире?

— Измих я — отговори сухо Асире вар Анахид. — И си направих прическа. Моля, влез, седни. Слез от креслото, Мелин. Къш!

Магьосницата седна на мястото, освободено с явно нежелание от черния котарак. Тя не спираше да разглежда новата прическа на приятелката си.

— Престани да ме зяпаш. — Асире докосна с длан пухкавите и лъщящи къдрици. — Освен това взех пример от теб.

— Мен винаги са ме смятали за чудачка и бунтарка — засмя се Фрингила Виго. — Но когато теб те видят на тържество или в императорския двор...

— Аз не ходя в императорския двор — отсече Асире. — А академията ще трябва да свикне. Вече сме тринайсети век. Сега е моментът да сложим край на предразсъдъка, че грижите на магьосничките за външния им вид доказват несъвършенството им и ограничеността в мисленето им.

— Ноктите също. — Фрингила леко присви зелените си очи, от които никога нищо не се изплъзваше. — Не мога да те позная, скъпа моя.

— С едно най-обикновено заклинание можеш да се убедиш, че пред теб съм аз, а не някоя моя двойничка — отговори студено магьосницата. — Е, направи го, ако трябва. А после премини към онова, за което те помолих.

Фрингила Виго погали котарака, който се отърка в крака ѝ, мъркайки и извивайки гръб, като се правеше, че по този начин изразява любовта си, а всъщност искаше да намекне, че няма да е лошо червенокосата магьосница да освободи креслото.

— А теб — отговори тя, без да вдига глава — те помоли сенешал Кеалах аеп Груфид, нали?

— Да — потвърди тихо Асире. — Кеалах ме помоли; беше отчаян, молеше за помощ, за застъпничество, за спасението на сина му, когото Емхир е заповядал да хванат, изтезават и екзекутират. Към кого можеше да се обърне, ако не към роднината си? Маур, съпругата на Кеалах, майката на Кахир, ми е племенница, по-малката дъщеря на родната ми сестра. При това не съм му обещавала нищо. Защото не мога да направя каквото и да било. Неотдавна се случиха събития, които не ми позволяват да привличам внимание върху себе си. Ще ти

обясня. Но само след като изслушам информацията, която те помолих да събереш.

Фрингила Виго скришом въздъхна с облекчение. Тя се боеше, че приятелката ѝ все пак ще поиска да се намеси в намирисващия на ешафод случай с Кахир, сина на Кеалах. И ще я помоли за помощта ѝ, а тя не можеше да откаже.

— Някъде в средата на юли — започна тя — събралият се в Лос Ома императорски двор имал възможността да види петнайсетгодишна девойка, уж принцеса Цирила, която по време на аудиенцията Емхир упорито титулувал „кralица“ и която приел толкова топло, че дори се появили слухове за скорошна женитба.

— Чувала съм това. — Асире погали котката, която се беше откъснала от Фрингила и вече се опитваше да окупира нейното кресло. — Все още се говори за този, несъмнено политически, брак.

— Но вече по-тихо и не толкова често. Защото цинтрийката е отведена в Дарн Рован. В Дарн Рован, както знаеш, често се държат важни затворници.

Асире премълча. Чакаше търпеливо, разглеждайки своите неотдавна изпилени и лакирани нокти.

— Ти несъмнено си спомняш — продължи Фрингила Виго — как преди три години Емхир извика всички нас и нареди да установим местонахождението на някаква личност на територията на северните кралства. Несъмнено не си забравила и колко се вбеси той, когато нищо не успяхме да направим. Наруга ужасно Албрих, който се опита да му обясни, че е невъзможно да се сондира на такова разстояние, да не говорим за пробиване на екрани. А сега слушай. Една седмица след паметната аудиенция в Лок Грим, когато празнувахме победата при Алдерсберг, Емхир видя в една от залите на замъка Албрих и мен. И ни удостои с разговор. Смисълът на думите му, общо взето, беше следният: „Вие сте паразити и лентяи. Вашите номера и фокуси ми струват цяло състояние, а от тях — никаква полза. Задачата, с която цялата ви достойна за оплакване академия не се справи, беше разрешена от един обикновен астролог за четири дни.“

Асире вар Анахид изсумтя презрително, без да спира да гали котката.

— Не беше трудно да узная — продължи Фрингила Виго, — че този астролог-чудотворец е бил не друг, а знаменитият Ксартисиус.

— Значи са търсели онази цинтрийка, кандидатката за императрица. Ксартисиус я е намерил. Е, и какво? Да не са го назначили за държавен секретар? Или шеф на отдела за Неразрешими проблеми?

— Не. Хвърлили го в тъмница само след седмица.

— Боя се, че не виждам какво общо има това с Кахир, синът на Кеалах.

— Имай търпение. Позволи ми да излагам нещата подред. Това е необходимо.

— Извинявай. Слушам те.

— Помниш ли какво ни даде Емхир, когато се събрахме преди три години за издирването?

— Къдрица коса.

— Вярно е. — Фрингила отвори кесията си. — Ето я. Светли коси на шестнайсетгодишна девойка. Запазих малко от тях. Трябва да знаеш, че опеката над изолираната в Дарн Рован цинтрийска принцеса е поверена на Стела Конгрев, графиня Лидертал. Някога се случи така, че Стела ми задлъжня за нещо, така че без проблеми получих друга къдрица коса. Ето тази. Тя е малко по-тъмна, но с възрастта косата потъмнява. Но работата е там, че къдриците принадлежат на съвсем различни хора. Проверих. Няма никакво съмнение.

— Предположих нещо подобно веднага след като чух, че изпращат цинтрийката в Дарн Рован — призна Асире вар Анахид. — Астрологът или е омазал нещата, или е позволил да бъде въввлечен в заговор, целящ да бъде подхвърлена фалшива девойка на Емхир. Заговор, който ще струва главата на Кахир аеп Кеалах. Благодаря ти, Фрингила. Всичко е ясно.

— Не всичко — поклати чернокосата си глава магьосницата. — Първо, не Ксартисиус е намерил цинтрийката и не той я е довел в Лок Грим. Астрологът се е заел с хороскопи и астромантия едва след като Емхир е разбрал, че са му подхвърлили фалшива принцеса, и е започнал усилено да издирва истинската. А старият палячо е попаднал в затвора за обикновена грешка в номера си или за шарлатанство. Работата е там, че както ми се удаде да установя, той е определил местонахождението на търсената личност с точност сто мили. А центърът на тази територия се е оказал в пустинята, безлюден пущинак някъде отвъд масива Тир Тохаир, отвъд извора на Велда.

Стефан Скелен, който бил изпратен там, намерил само скорпиони и лешояди.

— Какво повече може да се очаква от този Ксартисиус? Но това няма никакво отношение към съдбата на Кахир; Емхир може да е избухлив, но не би осъдил никого на изтезания и смърт без основание. Както ти самата каза, някой е виновен за това, че в Лок Грим са доставили фалшива принцеса вместо истинската. Някой се е постарал да намери двойничка. Изглежда е имало заговор, а Кахир е позволил да бъде въввлечен в него. Не изключвам да е било и неволно. Да са се възползвали от него.

— Ако беше така, щяха да се възползват докрай. Той щеше да предаде двойничката лично на Емхир. А Кахир е изчезнал безследно. Защо? Нали неговото изчезване би предизвикало подозрения? Нима е мислел, че Емхир ще разкрие измамата от пръв поглед? Защото той наистина я е разкрил веднага. И винаги би я разкрил, защото е имал...

— Къдрица от косите ѝ — прекъсна я Асире. — Къдрица от косите на шестнайсетгодишна девойка. Фрингила, Емхир търси тази девойка не от три години, а от много по-отдавна. Изглежда, Кахир е допуснал да бъде въввлечен в нещо отвратително; нещо, което е започнало, когато той още си е играел с пръчка, представяйки си, че язди кон. Хм... Ще ми дадеш ли тези къдрици? Искам да ги изследвам както трябва и двете.

Фрингила Виго бавно примижа със зелените си очи.

— Ще ти ги дам. Но бъди предпазлива, Асире. Не се забърквай в гадни истории. Можеш да привлечеш внимание върху себе си. А нали в началото на разговора ни намекна, че не бива да правиш това. И обеща да обясниш причините.

Асире вар Анахид се изправи, приближи се към прозореца, загледа се в блестящите на светлината на залязващото слънце остри покриви на сградите в имперската столица, наричана Градът на златните кули.

— Някога ти ми каза нещо, което аз запомних — каза тя, без да се обръща: — Че магията не бива да се разделя от никакви граници. Че благого на магията трябва да е най-висше, да стои над всякакви видове разделения. Че не би било излишно нещо като... тайна организация... Нещо като конвент или ложа...

— Готова съм — наруши няколкосекундното мълчание Фрингила Виго, нилфгардската магьосница. — Взех решение и съм готова да се присъединя. Благодаря за доверието и за оценката ти. Кога и къде ще има събрание на тази ложа, моя загадъчна и тайнствена приятелко?

Асире вар Анахид, нилфгардската магьосница, се обърна. На устните ѝ играеше тънка усмивка.

— Скоро — каза тя. — Сега ще ти обясня всичко. Но преди това, да не забравя... Дай ми адреса на твоята модистка, Фрингила.

* * *

— Нито един огън — прошепна Милва, вглеждайки се в тъмния бряг отвъд блестящата на лунната светлина река. — Там няма нито една жива душа, струва ми се. В лагера имаше повече от двеста бежанци. Нито един ли не се е отървал?

— Ако имперските войски са победили, са изпратили всички в робство — прошепна Кахир. — Ако са победили вашите, при тръгването си са ги взели със себе си.

Приблжиха се към брега, към обраслото с тръстика тресавище. Милва настъпи нещо и едва сдържа вика си, когато видя стърчаща от блатото вкочанена ръка, покрита с пиявици.

— Това е само труп — промълви Кахир, хващайки я за рамото. — Наш. Даернианец.

— Какъв?

— Седма даернска кавалерийска бригада. Сребърен скорпион на ръкава...

— О, богове... — потрепери девойката, хващайки лъка с изпотената си ръка. — Чу ли този глас? Какво беше това?

— Вълк.

— Или гул... Или някой друг клетник. Там, в лагера, сигурно също има куп трупове... По дяволите, няма да минавам през нощта на другия бряг!

— Ще изчакаме да се съмне... Милва? Какво тук толкова странно...

— Регис... — Стрелкинята сдържа вика си, усещайки миризмата на пелин, босилек, кориандър и анасон. — Регис? Ти ли си?

— Аз съм. — Фелдшерът се появи безшумно от мрака. — Безпокоях се за теб. Не си сама, както виждам.

— Да, добре виждаш. — Милва пусна рамото на Кахир, който вече беше започнал да вади меча си. — Не съм сама и той вече не е сам. Но това е дълга история, както казват някои хора. Регис, какво стана с вещера? С Лютичето? С останалите? Знаеш ли нещо?

— Знам. Имате ли коне?

— Да. Скрити са сред върбите.

— Значи тръгваме на юг, по течението на Хотла. Незабавно. До полунощ трябва да сме при Армерия.

— Какво става с вещера и поета? Живи ли са?

— Живи са. Но си имат неприятности.

— Какви?

— Това е дълга история.

* * *

Лютичето изстена, опитвайки се да се обърне и да се нагласи поне мъничко по-удобно. Обаче това беше задача, невъзможна за някой, лежащ в купчина трески и стърготини и завързан с въжета като приготвена за опушване шунка.

— Не ни обесиха веднага — изстена той. — В това ни е надеждата. В това ни е цялата надежда.

— Бъди спокоен. — Вещерът лежеше неподвижно, гледайки луната, просветваща през процепа в покрива на дървената плевня. — Знаеш ли защо Висегерд не ни обеси веднага? Защото е решил да ни екзекутира публично, на разсъмване, когато целият корпус ще се е събрал за тръгване. С пропагандни цели.

Лютичето млъкна. Гералт го чуваше как пъшка от притеснение.

— Ти имаш шанс да се измъкнеш — каза той, за да успокои поета. — На мен Висегерд иска да ми отмъсти за лична обида, но той няма нищо против теб. Твоят познат графът ще те отърве, ще видиш.

— Мамка му — отговори поетът, за учудване на вещера — спокойно и съвсем разумно. — Мамка му, мамка му, мамка му. Да не съм малко дете. Първо, за целта на пропагандата, двама обесени е по-

добре от един. Второ, той няма да иска да остави живи свидетели. Не, братко, ще си се люлеем един до друг.

— Престани, Лютиче. Лежи тихо и обмисляй възможностите.

— Какви възможности, по дяволите?

— Каквито и да са.

Бърборенето на поета пречеше на вещера да събере мислите си, а той умуваше неспирно. Очакваше всеки момент в плевнята да нахлуят хора от темерийското разузнаване, каквито несъмнено имаше в корпуса на Висегерд. Разузнаването със сигурност би се заинтересувало от събитията в Гарщанг на остров Танед. Гералт не знаеше почти никакви подробности, но разбираше, че преди агентите да повярват в това, той вече щеше да се чувства много, много зле. Цялата му надежда беше, че заслепеният от жаждата си за мъст Висегерд не се е раздрънкарал за хващането му. Разузнаването би могло да се опита да изтръгне пленниците от ноктите на вбесения маршал, за да ги откара в главната си квартира. По-точно — да откара в главната квартира онова, което ще остане от тях след първите разпити.

Междувременно поетът беше обмислил някои възможности.

— Гералт! Нека да се направим, че знаем нещо много важно! Че всъщност сме шпиони или нещо подобно. Тогава...

— Умолявам те, Лютиче.

— Може да се опитаме да подкупим стражата. Имам малко пари. Дублони, зашита в подплатата на ботуша ми. За черни дни... Нека да извикаме стражите...

— И те ще ти вземат всичко, че и ще търсят още.

Поетът замърмори, но веднага млъкна. От мегдана долетяха викове, конски тропот и — което беше най-лошо от всичко — миризма на войнишка грахова супа, за една чиния, от която Гералт в този момент би дал всичките чиги и трюфели на света. Дежурещите пред плевнята стражи си говореха лениво, кискаха се, от време на време кашляха и плюеха. Стражите бяха професионални войници, това си личеше от речта им, състояща се почти изцяло от местоимения и отблъскващи ругатни.

— Гералт?

— Какво?

— Интересно, какво ли е станало с Милва... Със Золтан, Пърсифал, Регис... Не ги ли видя?

— Не. Напълно възможно е по време на битката да са ги съсекли или да са ги стъпкали с конете. Там, в лагера, лежаха труп върху труп.

— Не вярвам — отговори твърдо и с надежда в гласа Лютичето.
— Не вярвам някой толкова ловък като Золтан и Пърсифал... Или Милва...

— Престани да се самозалъгваш. Дори и да са оцелели, няма да ни помогнат.

— Защо?

— Поради три причини. Първо, те си имат свои грижи. Второ — ние лежим в плевня наред лагер, наброяващ няколкостотин войници.

— А третата причина? Ти каза три.

— Трето — изрече уморено Гералт, — лимитът от чудеса за този месец се изчерпа със срещата на жената от Кернов с изчезналия ѝ съпруг.

* * *

— Там. — Фелдшерът посочи светещите точки на лагерни огньовете. — Там е форт Армерия, понастоящем лагер на темерийските войски, концентрирани край Майена.

— Там ли държат вещера и Лютичето? — Милва се надигна на стремената. — Да, тогава работата е лоша... Там сигурно има куп въоръжени войници, а и стража наоколо. Няма да е лесно да се промъкнем.

— Няма и да е необходимо — каза Регис, слизайки от Пегас. Скопецът протяжно изпръхтя, извърна муцуна. Явно не му харесваше срязващата обонянието миризма на билки, която се носеше от фелдшера. — Няма да е необходимо да се промъквате — повтори той. — Аз ще направя всичко сам. Вие изчакайте с конете там, при реката, виждате ли — под най-ярката звезда на Седемте кози. Там Хотла се влива в Ина. Когато измъкна вещера, ще го упътя нататък. Там ще се срещнете.

— Много е самонадеян — прошепна Кахир на Милва, когато двамата се озоваха един до друг, след като слязоха от конете. — Сам, без никаква помощ, и смята да ги измъкне, чу ли го? Кой е той?

— Наистина не знам — отговори Милва, също тихо. — Що се отнася до измъкването — вярвам му. Вчера пред очите ми с голи ръце измъкна от въглените нагорещена подкова...

— Магьосник?

— Не — отговори иззад Пегас Регис, демонстрирайки острия си слух. — Нима е толкова важно кой съм? Нали аз не те питам кой си?

— Аз съм Кахир Мавр Дифрин аеп Кеалах.

— Благодаря ти и ти се възхищавам. — В гласа на фелдшера прозвуча лека ирония. — Почти не се усеща нилфгардският акцент в нилфгардското име.

— Аз не съм...

— Достатъчно! — прекъсна го Милва. — Не е време сега да се препирате. Регис, вещерът очаква помощ.

— Не по-рано от полунощ — изрече студено фелдшерът, гледайки в луната. — Значи имаме време да си поговорим. Кой е този човек, Милва?

— Този човек — взе под защитата си Кахир явно раздразнената Милва — ме спаси от неприятно произшествие. Този човек, когато се види с вещера, ще му каже, че не е тръгнал в правилната посока. Цири не е в Нилфгард.

— Наистина интересна информация. — Гласът на фелдшера поомекна. — А какъв е източникът ѝ, уважаеми Кахир, син на Кеалах?

— Това е дълга история.

* * *

Лютичето не се беше обаждал от дълго време, когато един от стражите изведнъж млъкна наред думата, а другият изхриптя, или може би изохка. Гералт знаеше, че стражите са трима, затова напрегна слух. Но третият войник не издаде никакъв звук.

Вещерът чакаше, затаил дъх, но това, което чу, не беше скърцането при отварянето на вратата на плевнята от спасителите. Ни най-малко. Това беше монотонно, тихо, многогласно хъркане. Стражите просто бяха заспали на поста си.

Гералт въздъхна, изруга беззвучно, и вече се готвеше отново да се потопи в мисли за Йенефер, когато медальонът на шията му силно

потрепна, а в ноздрите го удари мирис на пелин, базилик, кориандър, босилек и анасон. И дявол знае какво още.

— Регис? — недоверчиво прошепна той, напразно опитвайки се да откъсне главата си от стърготините.

— Регис — прошепна Лютичето, като се надигна и зашумоли. — Никой друг не смърди така... Къде си? Не те виждам...

— Тихо.

Медальонът престана да трепери. Гералт чу облекчената въздишка на поета и веднага след това — скърцането на острие, прерязващо въже. След минута Лютичето вече стенеше от болката, предизвикана от възстановяващото се кръвообращение, като се опитваше да потисне стоновеите си с юмрук, пъхнат между зъбите.

— Гералт. — Размитата, люлееща се сянка на фелдшера изникна пред него. — Ще преминете сами през лагерните постове. Тръгнете на изток, към най-ярката звезда от Седемте кози. Право към Ина. Там ви чака Милва с конете.

— Помогни ми да се изправа...

Вещерът постоя първо на единия, а после на другия си крак, хапейки юмука си. Кръвообращението на Лютичето вече се беше нормализирало. След минута Гералт също беше наред.

— Как да излезем? — попита изведнъж поетът. — Стражите пред вратата хъркат, но могат...

— Не могат — прекъсна го Регис. — Бъдете предпазливи. Луната е пълна, на мегдана е светло от огньовете. Въпреки нощния час, в лагера има движение, но това даже е за добро. На патрулните им е омръзнало да викат по всички наред. Е, тръгвайте. Успех.

— А ти?

— Не се безпокойте за мен. Не ме чакайте и не поглеждайте назад.

— Но...

— Лютиче — изсъска вещерът. — Не се безпокой за него. Не чу ли?

— Тръгвайте — повтори Регис. — Успех. До следващия път, Гералт.

Вещерът се обърна.

— Благодаря ти за спасението — каза той. — Но по-добре никога да не се срещаме пак. Нали ме разбираш?

— Напълно. Не губете време.

Стражите спяха в живописни пози, похърквайки и мляскайки. Нито един не потрепна, когато Гералт и Лютичето се промъкнаха през полуотворената врата. Нито един не помръдна, когато вещерът безцеремонно свали дебелия вълнен наметала на двама от тях.

— Това не е обикновен сън — прошепна Лютичето.

— Разбира се, че не е. — Незабележим в тъмнината при стената на плевнята, Гералт оглеждаше мегдана.

— Разбирам — въздъхна поетът. — Регис е магьосник?

— Не. Не е магьосник.

— Той измъкна подковата от огъня. Приспа стражите...

— Престани да дрънкаш и се съсредоточи. Все още не сме на свобода. Загърни се в наметалото и тръгваме през мегдана. Ако някой ни спре, ще се направим на войници.

— Добре. Ако се наложи, ще кажа...

— Ще се направим на глупави войници! Тръгвай.

Прекошиха площада, придържайки се по-надалеч от войниците, събрали се около лагерните огънове. По мегдана във всички посоки сновяха хора, двама в повече не се набиваха на очи. Те не предизвикаха подозрения, никой не ги повика и не ги задържа. Бързо и без проблеми излязоха през разрушената ограда.

Всичко вървеше толкова гладко, че даже беше прекалено. Гералт почувства безпокойство, защото инстинктивно усещаше някаква опасност. И това усещане, вместо да намалее, се усилваше при отдалечаването им от лагера. Той си повтаряше, че в това няма нищо странно — наред шумното сорище те не привличаха внимание, в краен случай можеше да настане суматоха, ако някой открие приспаните пред вратата на плевнята стражи. А сега се приближаваха до външния кръг на охраната, където постове, естествено, трябваше да са по-бдителни. Това, че идваха откъм лагера, не можеше да им помогне, даже напротив! Вещерът си спомняше за ширещото се в корпуса на Висегерд дезертърство и беше сигурен, че часовете са получили заповед грижливо да следят всеки, който се кани да напусне лагера.

Луната блестеше достатъчно, за да може Лютичето да върви, без да опипва пътя. При такава светлина вещерът виждаше не по-зле, отколкото денем, и това им помогна да избегнат два караула и да

изчакат в храстите, докато премине един конен патрул. Отпред, почти веднага след постовете, имаше тъмен елшак. Всичко вървеше гладко. Твърде гладко.

Непознаването на военските порядки им изигра лоша шега.

Ниската и мрачна елхова гора ги примамваше, обещаваше им укритие. Но откакто свят светува, опитните бойци, когато им се налага да охраняват, се настаняват в храстите, откъдето бодърстващите от тях могат да наблюдават както възможния неприятел, така и собствените си прекалено стриктни офицери, на които може да им хрумне да се появят на неочаквана проверка.

Едва-що Гералт и Лютичето се бяха приближили към гъсталака, когато пред тях се появи хора. И остриета на копия.

— Паролата!

— Цинтра! — изстреля Лютичето, без да се замисля.

Войниците дружно се разсмяха.

— Ех, хора, хора — каза единият. — Нямате фантазия и за един грош. Поне един някой път да беше измислил нещо ново. Но не, все „Цинтра“. Затъгували сте по дома, а? Хубаво. Цената е същата като вчера.

Лютичето гръмко изскърца със зъби. Гералт оцени ситуацията и шансовете им. Нещата определено изглеждаха зле.

— Хайде, де — обади се пак войникът. — Ако искате да минавате, плащайте мито, а ние ще си затворим очите. И по-бързо, че току-виж дошъл проверяващ.

— Ей с'а. — Поетът промени стила на разговор и акцента. — Да приседна и да се изуя, че в ботуша имам...

Не успя да каже нищо повече. Четирима войници го повалиха на земята, двама притиснаха краката му със своите колена и му свалиха ботушите. Този, който питаше за паролата, разкъса подплатата от вътрешната страна на единия ботуш. Нещо се посипа със звън.

— Злато! — извика командирът им. — Събуйте онзи другия! И тичайте за проверяващия!

Обаче нямаше кой да разсъбува Гералт и да тича за проверяващ, защото част от патрулните се бяха хвърлили на колена в търсене на разсипалите се между листата дублони, а останалите се биеха яростно за втория ботуш на Лютичето.

„Сега или никога“ — помисли си Гералт и стовари юмрук в челюстта на командира, а докато онзи падаше, го изрита и по слепоочието. Златотърсачите дори не забелязаха това. Без да чака покана, Лютичето скочи и се понесе през храстите, развявайки партенки. Гералт тичаше подире му.

— Дръжте ги! Дръжте ги! — завика поваленият командир, веднага подкрепен от другарите си. — Подкрепления!

— Мерзавци! — извика Лютичето. — Негодници! Взеха ми парите!

— Пести си въздуха, глупако! Виждаш ли гората? Бягай натам!

— Тревога! Тревога-а-а!

Двамата тичаха. Гералт изруга яростно, когато чу викове, дрънчене, тропот на коне и цвилене. Отзад. И отпред. Не се чуди дълго — достатъчен беше един внимателен поглед. Това, което беше взел за спасителна гора, се оказа приближаваща се към тях лавина от конници.

— Стой, Лютиче! — извика той, мигновено се обърна към носещия се в галоп подир тях патрул, сложи пръсти в устата и изсвири пронизително. — Нилфгард! — извика той с всичките си сили. — Нилфгард напада! В лагера! Връщайте се в лагера, глупаци! Свирете сбор! Нилфгард!

Най-предният конник от преследващия ги патрул спря коня си, погледна в указаната посока, извика ужасено и понечи да обърне коня. Но Гералт, решил, че вече е направил достатъчно за цинтрийските лъвове и темерийските лилии, подскочи към войника и с ловко движение го събори от седлото.

— Скачай, Лютиче! И се дръж!

Не се наложи да повтаря. Конят леко приклезна под тежестта на допълнителния ездач, но след като беше сритан в хълбоците от два чифта пети, се понесе в галоп. Сега приближаващата се маса от нилфгардци беше много по-опасна от Висегерд и неговия корпус, затова бегълците насочиха коня покрай пръстена от лагерни постове, опитвайки се колкото може по-бързо да се измъкнат от фронтвата линия на предстоящото сражение между двете войски. Но нилфгардците вече бяха близо и ги забелязаха. Лютичето извика, Гералт погледна назад и видя как от тъмната стена нилфгардски конници към тях започна да се протяга черно пипало от преследвачи. Без да се колебае, той насочи коня към лагера, изпреварвайки бягащите

караулни. Вещерът виждаше и носещите се откъм лагера към тях конници. Вдигнатият по тревога корпус на Висегерд се беше озовал удивително бързо върху седлата. Гералт и Лютичето се намираха в капан.

Нямаше изход. Вещерът отново промени посоката и изстиска от коня всичките му сили, старайки се да се измъкне от опасно стесняващия се процеп между чука и наковалнята. Когато се появи надеждата, че може и да успеят, нощният въздух изведнъж се изпълни със свистенето на стрели. Лютичето изкрещя, този път наистина гръмогласно, и впи пръсти в хълбоците на Гералт. Вещерът усети как по врата му потече нещо горещо.

— Дръж се! — Той хвана поета за лакътя и силно го дръпна към себе си. — Дръж се, Лютиче!

— Убиха ме! — закрещя поетът, удивително гръмогласно за мъртвец. — Кървя! Умирам!

— Дръж се!

Градушката от стрели от лъкове и арбалети, с които се обсипваха двете армии, се оказа фатална за Лютичето и същевременно се превърна в избавление за тях. Обстрелващите се помежду си войски се скупчиха и изгубиха устрема си, а готовият всеки момент да се стопи процеп между двете армии просъществува достатъчно дълго, за да може тежко хриптящият кон да изнесе двамата ездаци извън капана. Гералт безпощадно пришпорваше коня с пети, принуждавайки го да продължи да галопира, защото, макар и да се приближаваха към спасителната гора, тропането на копита зад тях не стихваше. Конят изстена, спъна се. Може би щяха да успеят да избягат, но Лютичето изведнъж изстена и омекна, повличайки от седлото и вещера. Гералт машинално дръпна юздите, конят се изправи на задните си крака, и двамата паднаха на земята, сред някакви ниски борчета. Поетът се строполи безсилно и продължи да стене сърцераздирателно, без да се надига. Цялата лява страна на главата му и лявото му рамо бяха в кръв, проблясваща в черно под лунната светлина.

Зад тях с бучене, грохот и рев се сблъскаха двете армии. Но въпреки кипящата битка, нилфгардските преследвачи не бяха забравили за бегълците. Право към тях се носеха в галоп трима ездаци.

Вещерът скочи на крака, чувствайки надигащата се в него вълна от студена ярост и омраза. Скочи към преследвачите си, отвличайки

вниманието им от Лютичето. Не, той не искаше да се жертва заради приятеля си. Искаше да убива.

Яздецият най-отпред конник налетя върху него с вдигната брадва, но нямаше как да знае, че пред него стои вещер. Гералт с лекота избегна удара, хвана навелия се на седлото нилфгардец за наметалото, с пръстите на другата ръга сграбчи широкия колан, с рязко движение свали конника от седлото, притисна го към земята и едва в този момент съобрази, че няма оръжие. Тогава хвана поваления войник за гърлото, но не можеше да го удуши — пречеше му желязната яка. Нилфгардецът се дръпна, удари го с желязната си ръкавица, разкървави веждата му. Вещерът го притисна с цялото си тяло, напипа върху колана на противника си къса кама и я измъкна от ножницата. Войникът усети това и закрепва. Гералт отблъсна продължаващата да го удря ръка със сребърен скорпион на ръкава и замахна с камата.

Нилфгардецът изпищя.

Гералт заби камата в отворената му уста. До самата ръкохватка. Когато скочи на крака, видя трупове, коне без ездачи и отдалечаващи се към продължаващата битка група конници. Цинтрийците от лагера бяха съсекли нилфгардските преследвачи, и дори не бяха забелязали в мрака на ниските борчета поета и сражаващата се двойка.

— Лютиче! Къде те улучиха? Къде е стрелата?

— В гла... главата... Заби се в главата...

— Не говори глупости! По дяволите, извадил си късмет... Само те е одраскало...

— Кървя...

Гералт свали салтамарката си и скъса ръкава на ризата си. Върхът на стрелата беше минал над ухото на Лютичето, одирайки кожата до слепоочието му. Поетът постоянно притискаше към раната треперещата си ръка, после разглеждаше кръвта, обилно изцапала дланите и маншета му. Очите му бяха безумни. Вещерът си помисли, че пред него е човек, на когото за пръв път в живота му причиняват болка и го раняват. И който за пръв път в живота си вижда собствената си кръв в такова количество.

— Ставай — каза Гералт, като набързо бинтова някак главата на трубадура с ръкава от ризата си. — Това е нищо, Лютиче, само драскотина... Ставай, трябва да се махаме оттук...

Нощната битка на полето продължаваше, звъntenето на желязо, цвиленето на конете и виковете все повече се усиливаха. Гералт бързо хвана два от нилфгардските коне, но се оказа, че им трябва само едни. Лютичето успя да се изправи, само че веднага седна отново тежко на земята, застена, зариди с глас. Вещерът го вдигна, настани го в седлото. Самият той седна отзад и подкара коня. На изток, някъде над вече забелязващите се светлосини ивици на изгрева, висеше най-ярката звезда от съзвездието Седемте кози.

* * *

— Скоро ще съмне — каза Милва, гледайки не в небето, а в блестящата повърхност на водата. — Сомовете здраво преследват бялата риба. И никаква вест от вещера и Лютичето. Ох, дали Регис не е омазал работата...

— Не дърпай дявола за опашката — промърмори Кахир, оправяйки подпръга на дорестия жребец.

— Пфу, пфу... Натам отиват нещата... Който се сблъска с тази ваша Цири, сякаш си подлага главата под брадвата... Това момиче носи нещастие... Нещастие и смърт.

— Изплюй се, Милва.

— Пфу, пфу, да не ни е на уроки... Ама че е студено, цялата треперя. И съм жадна, а в реката, при брега, отново видях гниещ труп. Бррр... Повдига ми се. Сигурно ще повърна.

— Ето. — Кахир й подаде манерката си. — Пийни си. И седни по-близо до мен, ще те стопля.

Още един сом скочи в плиткото в преследване на пасаж дребни рибки, които се пръснаха по повърхността на водата като сребрист дъжд. В лунната пътека се мярна прилеп, или козодой.

— Кой може да знае какво ще стане утре? — прошепна замислено Милва, притисната до рамото на Кахир. — Кой ще премине реката и кой ще легне в земята.

— Каквото има да става — ще стане. Прогони тези мисли.

— Не те ли е страх?

— Страх ме е. А теб?

— На мен ми се повдига.

Мълчаха дълго.

— Кахир, разкажи ми кога се срещнахте с Цири.

— За първи път ли? Преди три години. По време на битката за Цинтра. Изведох я от града. Намерих я обкръжена от всички страни от огън. Яздех през огън и дим и я държах в ръцете си, а тя също беше като огън.

— И какво?

— Не можеш да удържиш огъня в ръцете си.

— Ако в Нилфгард не е Цири — каза Милва след дълго мълчание, — тогава кой е?

— Не знам.

* * *

Дракенборг, реданският форт, превърнат в лагер за интернирани елфи и други подривни елементи, си имаше свои печални традиции, създадени през тригодишното му функциониране. Една от тези традиции бяха екзекуциите на разсъмване. Втората — предварителното събиране на обречените на смърт в голяма обща килия, откъдето по изгрев ги водеха към бесилото.

В килията се събираха около десетина смъртници, а всяка сутрин обесваха двама или трима, понякога четирима. Останалите чакаха реда си. Дълго. Понякога седмица. В лагера наричаха чакащите „веселящите“. Защото атмосферата в килията на смъртниците винаги беше весела. Първо, с яденето винаги даваха кисело и силно разрежено вино, наричано на лагерен жаргон „Сухо Дийкстра“, защото не беше тайна, че предсмъртната напитка се сервираше по лично разпореждане на шефа на реданските разузнавателни служби. Второ, от килията на смъртниците вече не водеха на разпити в зловещите подземия, наричани „Пералнята“, а на стражите се забраняваше да торможат затворниците.

В тази нощ всичко си беше наред с традициите. В килията, заета от шест елфи, един полуелф, един полуръст, двама човеци и един нилфгардец, беше весело. „Сухото Дийкстра“ по общо съгласие се изливаше в тенекиена купа и се пиеше без помощта на ръцете. Този метод даваше шансове поне за леко опияняване. Само един от елфите,

Scoia'tael от разгромения отряд на Йорвет, наскоро жестоко пребит в „Пералнята“, се държеше спокойно и сериозно, като изписваше на стената на килията надпис: „Свобода или смърт“. На стената имаше неизброимо количество подобни надписи. Останалите смъртници, поддържайки традицията, пееха химна на „веселящите“ — създадена в Дракенборг песен, която всеки в бараките научаваше по мелодията, долитаща всяка нощ от килията на смъртниците, знаейки, че и на него ще му дойде ред да се включи в хора.

*Танцува всеки обесен,
на възето се гърчи ритмично.
Но пее своята песен
красиво, меланхолично.*

*Забавленията на веселящите
да си спомня трупът предпочита,
щом му изритат стола палачите
и му се изцъклят очите.*

Изтрака резето, ключалката изскърца. „Веселящите“ млъкнаха. Появата на стражите на разсъмване можеше да означава само едно — за момент хорът ще намалее с няколко гласа. Въпросът беше — с чии?

Стражите влязоха групово. Държаха в ръцете си възета, за да вържат онези, които щяха да поведат към бесилото. Единият изсмърка с нос, пъкна палката си под мишница, разгъна един пергамент, изкашля се.

— Ехел Трогелтон!

— Трайгълтан — равнодушно го поправи елфът от отряда на Йорвет. Хвърли още един поглед към изписания лозунг и се изправи с усилие.

— Космо Балденвег! Полуръстът преглътна шумно.

Назарян знаеше, че Балденвег е арестуван по подозрение за участие в диверсии, извършвани по поръчение на нилфгардското разузнаване. Но Балденвег не си признаваше и упорито твърдеше, че е откраднал двата кавалерийски коня по собствена инициатива и заради

печалба, а Нилфгард нямал нищо общо с това. Но явно не му повярваха.

— Назарян!

Назарян стана послушно и подаде ръцете си на стражите. Когато извеждаха тримата, останалите „веселяци“ подеха:

*Танцува всеки обесен,
на възето весело се мята.
И вятър носи неговата песен
навред по земята...*

Изгревът гореше в пурпурно. Очертаваше се прекрасен, слънчев ден.

„Химнът на «веселящите» води до заблуждение“ — помисли си Назарян. Обесените не можеха да танцуват диво, защото ги бесеха не на бесила с напречни греди, а просто на стълбове, забити в земята. И не ритаха стол под краката им, а практични, ниски, носещи следи от често използване брезови пънчета. Анонимният автор на песента, екзекутиран преди година, не би могъл да знае тези неща по време на творческия процес. Както и всеки обесен, той се беше запознал с подробностите непосредствено преди смъртта си. В Дракенборг екзекуциите никога не се извършваха публично. Справедливо наказание, а не садистично отмъщение. Тези думи също се приписваха на Дийкстра.

Елфът от отряда на Йорвет отблъсна стражите, незабавно се качи на пъна и сложи примката на шията си.

— Да живее...

Изритаха пънчето изпод краката му.

За полуръста трябваша две пънчета, сложени едно върху друго. Набеденият за диверсант не се опита да крещи патетични лозунги. Просто ритна енергично с късите си крачета и увисна на стълба. Главата му безсилно се килна настрани.

Стражите хванаха Назарян и в този момент той изведнъж взе решение.

— Ще говоря — изхриптя. — Ще дам показания. Имам важна информация за Дийкстра!

— Малко късничко — изрече със съмнение Ваской — не, заместник-комендантът на Дракенборг по политическите въпроси, който присъстваше на екзекуцията. — Достатъчно е да видите примката и на всеки втори от вас му се пробужда фантазията!

— Не си измислям! — Назарян се дръпна в ръцете на палачите. — Имам информация!

След по-малко от час Назарян седеше в карцера и се възхищаваше на прелестите на живота, куриерът стоеше в готовност до коня си и яростно се чешеше между краката, а Васкойне четеше предназначения за Дийкстра рапорт и поправяше правописните грешки.

Смирено уведомявам Ваше графско превъзходителство, че престъпникът Назарян, осъден за нападение над кралски чиновник на смърт чрез обесване, даде следните показания: по разпореждане на някой си Риенс в деня на юнското новолуние тази година той заедно с двама свои съучастници, елфът-метис Ширу и Ягла, е участвал в убийството на юристите Кодрингер и Фен в град Дориан. Там Ягла е бил убит, а Ширу е убил двамата юристи и е подпалил къщата им. Престъпникът Назарян приписва всичко само на Ширу, твърди, че самият той не е убивал, но вероятно говори така заради страха от обесване. Това, което може да е интересно за ваше графско превъзходителство, е следното: преди да извършат престъплението, тези престъпници, тоест Назарян, Ширу и Ягла са следили един вещер, някой си Гералт от Ривия, който е имал тайни разговори с юриста Кодрингер. Този злодей Назарян не знае по какви въпроси са общували двамата, защото нито споменатият по-горе Риенс, нито полуелфът Ширу не са му издавали тази тайна. Когато на Риенс било съобщено за тези тайни взаимоотношения, той заповядал юристите да бъдат убити.

По-нататъшните показания на престъпника Назарян са следните: съучастникът му Ширу откраднал от дома на юристите документи, които били предоставени на Риенс в

Карерас, в кръчмата „При измамника Лисан“. Назарян не знае за какво са се съвещавали там Риенс и Ширу, но на другия ден тримата престъпници се насочили към Бруге и там на четвъртия ден след новолунието отвлекли една млада девойка от къща с червени тухли, в чиято порта били забити месингови ножици. Риенс приспал девойката с магическа напитка, а престъпниците Ширу и Назарян я откарали възможно най-бързо във Верден, е крепостта Настрог. А сега другото нещо от изключителна важност, което докладвам на ваше графско превъзходителство: престъпниците са предали похитената девойка на нилфгардския комендант на крепостта, уверявайки го, че похитената се казва Цирила от Цинтра. Според показанията на престъпника Назарян, комендантът бил много развълнуван от тази новина.

Изпращам написаното по-горе на Ваше графско превъзходителство по специален куриер. Ще изпратя и подробен протокол на разпита веднага щом писарят го препише на чисто. Покорно моля Ваше графско превъзходителство за инструкции как да постъпя с престъпника Назарян. Дали да бъде бичуван, за да си спомни повече подробности, или да бъде обесен публично за назидание?

С най-голямо уважение и т.н. и т.н.

Васкойне подписа рапорта със замах, запечатана плика и повика куриера.

Съдържанието на рапорта стана известно на Дийкстра вечерта на същия ден. А на Филипа Ейлхарт — по пладне на следващия ден.

* * *

Когато носещият вещера и Лютичето кон се измъкна от крайбрежния елшак, Милва и Кахир вече доста се бяха изнервили. По-

рано бяха чули отгласите от битка — водите на Ина разнасяха звуците на голямо разстояние.

Докато помагаше за свалянето на поета от седлото, Милва видя как при вида на нилфгардеца лицето на Гералт се вкамени. Тя не успя да каже нито дума — впрочем, Гералт също, защото Лютичето стенеше отчаяно и се изплъзваше от ръцете им. Сложиха поета върху пясъка, пъгнаха под главата му сгънато наметало. Милва се канеше да смени пропитата с кръв импровизирана превръзка, но в този момент усети нечия ръка върху рамото си и надуши познатия мирис на пелин, анасон и други билки. Както обикновено Регис се беше появил неясно кога, неясно как и неясно откъде.

— Ще позволиш ли? — каза той, докато вадеше от бездънната си торба медицински препарати и инструменти. — Аз ще се заема с него.

Когато фелдшерът отлепи превръзката от раната, Лютичето застана болезнено.

— Спокойно — каза Регис, промивайки раната. — Това не е нищо. Малко кръв. Просто малко кръв... Кръвта ти мирише хубаво, поете.

И именно в този момент вещерът започна да се държи по начин, за който Милва не бе подготвена. Той отиде при коня и измъкна от прикрепената към седлото ножница дълъг нилфгардски меч.

— Махни се от него — промълви той, заставайки над фелдшера.

— Тази кръв мирише хубаво — повтори Регис, без да обръща внимание на вещера. — Не усещам в нея миризмата на зараза, която при рана в главата би могла да се окаже фатална. Артерията и вените не са повредени... Сега ще почувстваш щипене...

Лютичето застана и бурно си пое въздух. Мечът в ръката на вещера потрепна, заблестя с отразената от реката светилна.

— Ще ти направя няколко шева — каза Регис, като продължаваше да не обръща внимание нито на вещера, нито на меча му. — Дръж се, Лютиче.

Лютичето се държеше.

— Довършвам вече. — Регис се зае да го бинтова. — Простичко казано, до сватбата ще заздравее. Рана точно като за поет, Лютиче. Ще се разхождаш като военен герой с горда превръзка на челото, а сърцата на взиращите се в теб дами ще се топят като восък. Да, истинска поетична рана. Не е като стрела в корема, пробит черен дроб или

бъбрек, или разпорен корем с посипали се навън черва... Е, готово. Гералт, на твое разположение съм.

Той се изправи и тогава вещерът с бързо, неуловимо движение допря меча до гърлото му.

— Отдръпни се — каза Гералт на Милва. Регис дори не потрепна, макар че острието леко се допираше в гърлото му. Стрелкинята затаи дъх, виждайки как очите на вещера припламват в мрака с удивителен, котешки блясък.

— Е, давай — изрече спокойно Регис. — Ръгни ме.

— Гералт — простена от земята Лютичето, напълно трезво. — Какво ти става, съвсем ли полудя? Той ни спаси от бесилото... Превърза ми главата...

— В лагера спаси девойката и нас — тихо напомни Милва.

— Мълчете. Не знаете какъв е той.

Фелдшерът не се помръдна. А Милва изведнъж с ужас установи това, което трябваше отдавна да е открила.

Регис не хвърляше сянка.

— Наистина — изрече фелдшерът бавно. — Вие не знаете какъв съм. А е време да узнаете. Казвам се Емиел Регис Рохелек Терзиеф-Годфрой. Живея на този свят от четиристотин двацет и осем години по вашето летоброене, или шестстотин четирийсет и две години по летоброенето на елфите. Аз съм потомък на претърпели корабкрушение клети същества, озовали се сред вас след катаклизма, който вие наричате Взаимно проникване на сферите. Деликатно казано, минавам за чудовище. Кръвожадно чудовище. А сега попаднах на вещер, който се занимава професионално с изстребването на такива като мен. Това е всичко.

— И е достатъчно. — Гералт отпусна меча. — Даже предостатъчно. Изчезвай отук, Емиел Регис и каквото още там беше... Махай се.

— Това е нечувано — подигра се Регис. — Ще ме пуснеш да си тръгна? Мен, опасният за хората? Вещерите трябва да използват всеки удобен случай за елиминирането на такива заплахи.

— Махай се. Изчезвай и то веднага.

— Колко далеч трябва да отида? — попита бавно Регис. — В края на краищата ти си вещер. Знаеш за мен. Когато се справиш с твоя проблем, когато направиш всичко, което имаш за вършене, сигурно ще

се върнеш по тези места. Знаеш къде живея, с какво се занимавам. Ще ме преследваш ли?

— Не е изключено. Ако ми платят. Аз съм вещер.

— Желая ти успех. — Регис завърза торбата си и вдигна наметалото си. — Всичко хубаво. А, още нещо. Колко високо трябва да е заплащането за главата ми, за да решиш да ме обезпокоиш? На колко ме оценяваш?

— Дяволски високо.

— Ласкаеш самолюбието ми. А по-конкретно?

— Изчезвай, Регис.

— Веднага. Но първо кажи цената ми. Моля те.

— За един обикновен вампир вземам колкото струва един хубав кон със седло. Но нали ти не си обикновен.

— Така че колко?

— Съмнявам се, че някой ще може да ми плати. — Гласът на вещера беше студен като лед.

— Разбирам и благодаря — усмихна се вампирът, като този път показва зъбите си. Милва и Кахир отстъпиха, а Лютичето с усилие сдържа вика си на ужас.

— Е, всичко хубаво. Успех.

— Всичко хубаво, Регис. Подобно.

Емиел Регис Рохелек Терзиеф-Годфрой тръсна наметалото си, загърна се с него и изчезна. Просто изчезна.

* * *

Гералт се обърна, все още с меча в ръка.

— Сега е твой ред, нилфгардецо...

— Не! — прекъсна го ядосано Милва. — Това ми дойде в повече. На конете и да се махаме отгук! Реката носи виковете, няма да успеем да се обърнем — и някой ще ни налети!

— Няма да тръгна заедно с него.

— Тогава язди сам! — извика разярената вече не на шега Милва. — От другата страна! Вече ни писна от твоите номера, вещерю. Прогони Регис, който ти спаси живота, но това си е твоя работа. Обаче Кахир спаси мен и ми е приятел! Ако на теб ти е враг, тогава се връщай

в Армерия, прав ти път! Там приятелите ти вече са ти приготвили бесилото!

— Не викай.

— А ти не стой като пън. Помогни ми да кача Лютичето на скопеца.

— Ти си спасила конете ни? И Плотка ли?

— Той ги спаси — кимна тя към Кахир. — Хайде, да тръгваме.

* * *

Прехвърлиха се през Ина и тръгнаха по десния бряг, през плитки заливи, през лози и стари корита на реката, през мочурливи участъци и тресавища, огласявани от квакането на жаби и крякането на невидими патици. Денят избухна с червеното слънце, заблестя ослепително от обраслите с лилии езерца. Пътниците свърнаха нататък, където един от многобройните ръкави на Ина се вливаше в Яруга. Сега ги заобикаляха мрачни, навъсени гори, в които дърветата израстваха направо от обрасли с растителност блата.

Милва вървеше най-отпред, заедно с вещера, и през цялото време му разказваше полугласно онова, което беше научила от Кахир. Гералт мълчеше като камък, нито веднъж не обърна глава и не погледна нилфгардеца, който яздеше отзад и помагаше на поета. Лютичето тихо стенеше, ругаеше и се оплакваше от главоболието си, но се държеше геройски и не забавяше придвижването им. Това че се намери Пегас със закрепената за седлото му лютня значително повиши самочувствието на поета.

Към пладне отново излязоха на осветени от слънцето мочурища, зад които се стелеше необятната шир на Голяма Яруга. Прекосяваха стари корита, преминаваха през плитчини и малки ръкави. И попаднаха на някакъв остров — сухо място сред блатата и мочурищата, разхвърляни между многобройните ръкави на реката. Островът беше обрасъл с храсталаци и върби, на него имаше и няколко големи дървета — голи и изсъхнали, побелели от изпразненията на кормораните.

Милва откри в тръстиката лодка, явно донесена тук от течението. Тя беше и първата, която забеляза между върбите полянка —

прекрасно място за почивка.

Спряха се, и тогава вешерът реши, че е време да си поговори с нилфгардеца. На четири очи.

* * *

— Подарих ти живота на Танед. Стана ми жал за тебе, сополанко. Най-голямата грешка в живота ми. Сутринта позволих на един висш вампир, на чиято съвест със сигурност тежи не един човешки живот, да се измъкне от острието ми. А трябваше да го убия. Но не мислех за него, защото главата ми беше заета само с едно — как да се добера до онези, които са наранили Цири. Заклел съм се, че ще платят за това с кръвта си.

Кахир мълчеше.

— Това, което си разказал на Милва, не променя нищо. От него следва едно-единствено нещо: че на Танед не си успял да похитиш Цири, въпреки че доста се постара. А сега се мъкнеш подире ми, надявайки се, че отново ще те отведе при нея и пак ще ти падне в ръцете. Разчиташ на това, че тогава твоят император може би ще ти пощади живота и няма да те изпрати на ешафода.

Кахир мълчеше. Гералт се чувстваше зле. Много зле.

— Заради теб тя крещеше нощем — рече той. — В детските й очи ти се беше превърнал в кошмар. А всъщност си бил и си оставаш само оръдие, само жалък слуга на твоя император. Не знам какво си й направил, за да се превърнеш в кошмар за нея. А най-лошото е, че не разбирам защо въпреки всичко това не мога да те убия. Не разбирам какво ме удържа.

— Може би това — каза тихо Кахир, — че въпреки всички предположения и привидности между нас има нещо общо, между мен и теб?

— Интересно, какво?

— Както и ти, аз искам да спася Цири. Както и ти, аз също не мога да издържам, когато някой се учудва и възмущава от това. Както и ти, аз нямам никакво намерение да обяснявам на никого защо е така.

— Свърши ли?

— Не.

— Слушам те тогава.

— Цири — изрече бавно нилфгардецът — пътува на кон през прашно село. С още шестима младежи. Сред тях — една късо подстригана девойка. Цири танцува на масата в една плевня и е щастлива.

— Милва ти е разказала сънищата ми.

— Не. Не ми е разказвала нищо. Не ми ли вярваш?

— Не.

Кахир наведе глава, повъртя върху на обувката си в пясъка.

— Забравих, че не можеш да ми вярваш — каза той, — че не можеш да ми се довериш. Разбирам. Но нали ти, както и аз, си сънувал още нещо. Сън, за който не си разказвал на никого. И се съмнявам, че би искал да го разкажеш на когото и да било.

* * *

Можеше да се каже, че на Сервадио просто му провървя. Той пристигна в Лоредо, без да има намерението да шпионира нещо определено. Но не случайно наричаха селото Разбойническото градче. Лоредо лежеше на Бандитския път, разбойниците и бандитите от всички райони над Горна Велда минаваха оттук, за да продадат или разменят плячката си, да се запасят с провизии, да отдъхнат и да се повеселят в бандитска компания. Няколко пъти бяха изгаряли селото до основи, но малобройните постоянни и многобройните временни обитатели всеки път го построяваха отново. Селцето живееше за сметка на бандитите, и можеше да се каже, че животът в него беше добър. А шпионите и доносниците като Сервадио не губеха надежда да се сдобият в Лоредо с някаква информация, за която префектът би им дал няколко флорена.

Обаче сега Сервадио разчиташе да получи повече от няколко. Защото в селото влизаха Плъховете.

Водеше ги Гиселхер, от лявата и от дясната му страна яздеха Искра и Кайли. Зад тях — Мистле и новата, сивокосата, която наричаха Фалка. Асе и Реф завършваха процесията, водейки резервни коне, несъмнено крадени и предназначени за продан. Ездачите бяха уморени и покрити с прах, но стояха гордо изправени в седлата,

отговаряха охотно на поздравите на гостуващите в Лоредо техни приятели и познати. След като скочиха от конете и се почерпиха с по една бира, те веднага пристъпиха към преговори с търговците и прекупвачите на крадени стоки. Всички, освен Мистле и новата, сивокосата, носеща меча си на гърба. Двете отидоха при сергиите, които, както винаги, запълваха площада. В Лоредо си имаше пазарни дни, и тогава изборът на стоки, предвидени за преминаващи бандити, беше много по-богат и разнообразен. Този ден беше точно такъв.

Сервадио предпазливо последва девойките. За да припечели, трябваше да даде сведения, а за да даде сведения, трябваше да подслуша.

Девойките разглеждаха пъстрите кърпи, мънистата, бродираните блузки, чуловете, декорираните начелници за коне. Ровеха из стоките, но не купуваха нищо. Мистле почти през цялото време държеше ръката си върху рамото на сивокосата.

Шпионинът внимателно се приближи и се направи, че разглежда ремъците и коланите на сергията на един седлар. Девойките разговаряха, но тихо и той не можеше да долови думите, а и не смееше да се приближи. Можеше да го забележат и да заподозрат нещо.

На една от сергиите продаваха захарен памук. Девойките се приближиха, Мистле купи две омотани със снежната вкуснотия пръчки и подаде едната на сивокосата. Тя деликатно отхапа малко. Едно бяло късче се залепи за устните ѝ. Мистле го избърса с внимателно, нежно движение. Сивокосата отвори широко изумрудените си очи, бавно облиза устните си, усмихна се, наведе кокетно глава. Сервадио потрепери и усети как между плешките му потича струйка студена пот. Спомни си слуховете, които се носеха за двете бандитки.

Готвеше се тихичко да се отдалечи — беше ясно, че тук няма да чуе или надуши нищо. Девойките не говореха за нищо важно, затова пък там, където бяха главатарите на разбойническите шайки, Гиселхер, Кайли и останалите ругаеха шумно, търгуваха, крещяха, постоянно поставяха халбите си под чучурите на бъчонките. Сервадио се надяваше там да научи повече. Някой от Плъховете можеше да изтърве някоя дума, или поне намек относно най-близките планове на бандата, техния маршрут или цел. Ако му се удадеше да подслуша и да предаде своевременно сведенията на войниците на префекта или на живо интересуващите се от Плъховете нилфгардски агенти, наградата му

беше сигурна. А ако, възползвайки се от тази информация, префектът успееше да им заложи успешен капан, то Сервадио можеше да разчита на наистина добра печалба. „Ще купя кожух на жена ми — размишляваше трескаво той. — На децата — най-накрая ботушки и някакви играчки. А на мен...“

Девојките се разхождаха покрай сергиите, облизвайки пръчките и късайки със зъби от захарния памук. Сервадио внезапно установи, че двете са наблюдавани. И сочени с пръсти. Той познаваше зяпачите — това бяха бандитите и конекрадците от шайката на Пинта, наричан Дръпниопашка.

Бандитите си размениха няколко гръмки предизвикателни забележки, разкикотиха се. Мистле присви очи и сложи ръка на рамото на сивокосата девојка.

— Гургулички! — изсумтя един от бандитите на Дръпниопашка — дангалак с мустаци като сноп кълчища. — Така се гледат, сякаш всеки момент ще си отхапят клюнчетата!

Сервадио видя как сивокосата девојка потрепна и как Мистле стисна с пръсти рамото ѝ. Бандитите избухнаха в смях. Мистле бавно се обърна, някои от тях веднага млъкнаха. Но онзи с кълчищените мустаци или беше пиан, или напълно лишен от въображение.

— Може би някоя от вас си търси момче? — Той се приближи, правейки отвратителни и недвусмислени жестове. — Сигурен съм, че такива като вас трябва да бъдат обзядени здравата и веднага ще се излекуват от перверзните си увлечения. Ей! На теб говоря...

Не успя да я докосне. Сивокосата девојка се изви като атакуваща змия, мечът ѝ проблесна и нанесе удар — още преди пуснатият от ръката ѝ захарен памук да докосне земята. Мустакатият се олюля, закълколи като пуяк, от разсечената му шия плисна дълга струя кръв. Девојката отново се изви, отново го достигна с две танцуващи стъпки, съсече го още веднъж, върху сергиите плисна поток от кръв, трупът се строполи, пясъкът около него моментално почервения. Някой извика. Друг от бандитите се наведе, измъкна нож от ботуша си, но в този момент падна, ударен от бича на Гиселхер.

— Един труп е достатъчен! — извика главатарят на Плъховете. — Този сам си е виновен, не знаеше с кого се задява! Отстъпи, Фалка!

Едва сега сивокосата отпусна меча. Гиселхер вдигна една кесия над главата си и я разклати.

— По закона на нашето братство, плащам за убийтия. Както се полага — по талер за всеки фунт от проклетия труп! И с това се слага край на историята. Прав ли съм, приятелчета? Какво ще кажеш, Пинта?

Искра, Кайли, Реф и Асе застанаха зад главатаря си. Лицата им бяха каменни, ръцете — върху дръжките на мечовете.

— Така е честно — обади се сред групата бандити Дръпниопашка, нисък кривокрак мъж с кожена салтамарка. — Прав си, Гиселхер. Край на историята.

Сервадио преглътна силно, опитвайки се да се потопи в придошлата тълпа. Изведнъж си даде сметка, че вече няма никакво желание да се навърта около Плъховете и сивокосата девойка, наричана Фалка. И веднага реши, че обещаната от префекта награда не е толкова висока, колкото му се струваше.

Фалка спокойно прибра меч си в ножницата и се огледа. Сервадио се вцепени, когато видя, че дребното ѝ личице се смръщва.

— Памукът ми — изстена жално девойката, гледайки захвърлената върху мръсния пясък вкусотия. — Памукът ми падна...

Мистле я прегърна.

— Ще ти купя друг.

* * *

Вещерът седеше на пясъка между върбите — навъсен, ядосан и замислен. Гледаше кормораните, накацали на нацвъканото от тях дърво.

След разговора им Кахир се скри в храстите и не се показва повече. Милва и Лютичето търсеха нещо за ядене. В донесената от течението лодка под рибарските мрежи те намериха меден котел и кошница със зеленчуци. Заложиха в крайбрежния залив намерения в лодката кош от върбово дърво, а те самите бродеха по брега и удряха с пръчки по водораслите, за да подкарат рибата към капана. Поетът вече се чувстваше по-добре и ходеше с геройски бинтованата си глава, надут като паун.

Гералт беше замислен и бесен.

Милва и Лютичето измъкнаха коша и започнаха да ругаят, защото вместо очакваните сомове и шарани, там имаше само дребни рибки.

Вещерът се изправи.

— Елате тук, и двамата! Хвърлете този кош и елате. Искам да ви кажа нещо.

— Връщайте се вкъщи — започна той без встъпления, когато те се приближиха, мокри и вонящи на риба. — На север, към Махакам. Ще продължа нататък сам.

— Какво?

— Пътищата ни се разделят, Лютиче. Стига толкова игрички. Връщай се вкъщи да пишеш стихове. Милва ще те съпроводи през гората... Какво има?

— Нищо. — Милва рязко отметна косите от раменете си. — Нищо. Продължавай, вещерю. Интересно ми е какво ще кажеш.

— Нямам какво повече да кажа. Отивам на юг, на другия бряг на Яруга. През окупираната от нилфгардците територия. Пътят е дълъг и опасен. А аз повече не мога да се бавя. Затова ще тръгна сам.

— Отърваваш се от неудобния багаж? — поклати глава Лютичето. — От прангите на краката, забавящи движението и създаващи грижи. С други думи — от мен.

— И от мен — добави Милва, гледайки настрани.

— Чуйте — каза Гералт, вече доста по-спокойно. — Това е моя лична работа. Съвсем не ваша. Не искам да си рискувате главите за нещо, което касае само мен...

— Това касае само теб — повтори бавно Лютичето. — Никой не ти е нужен. Спътниците ти пречат и забавят движението ти. От никого не искаш помощ. И нямаш намерение да наглеждаш никого. Освен това ти обожаваш самотата. Пропуснах ли нещо?

— Да — отговори ядосано Гералт. — Забрави да кажеш, че ти трябва да смениш празната си глава с такава, в която има мозък. Ако онази стрела беше минала на един цал вдясно, идиот такъв, в този момент гарваните щяха да кълват очите ти. Ти си поет, имаш въображение, опитай се да си представиш такава картина. Повтарям — връщайте се на север, а аз ще тръгна в противоположната посока. Сам.

— Ами тръгвай. — Милва се изправи като пружина. — Да не мислиш, че ще те моля? Върви по дяволите, вещерю. Хайде, Лютиче,

да приготвим нещо за ядене. Гладна съм, а като го слушам, ми се повръща.

Гералт се извърна. Зае се да разглежда зеленооките корморани, сушащи крилете си върху клоните на нацвъканите дървета. Изведнъж усети мирис на билки и изруга яростно.

— Злоупотребяваш с търпението ми, Регис.

Вампирът, появил се неясно кога и неясно откъде, не се притесни, а седна до него.

— Трябва да сменя превръзката на поета — каза той спокойно.

— Тогава ходи при него. И стой по-далеч от мен.

Регис въздъхна, явно без изобщо да възнамерява да си тръгва.

— Току-що чух разговора ти с Милва и Лютичето — каза той сериозно. — Трябва да призная, че имаш истински талант да привличаш хората на своя страна. Макар всички да са готови да те следват, ти с лека ръка пренебрегваш и съюзниците си, и приятелите си, които се стараят да ти помогнат.

— Светът се е преобърнал надолу с главата! Един вампир ме поучава как да постъпвам с хората. Какво знаеш за хората, Регис? Единственото, което познаваш, е вкусът на кръвта им. По дяволите, започнах да разговарям с теб ли?

— Светът се е преобърнал надолу с главата — съгласи се вампирът напълно сериозно. — Започна. Може би ще поискаш и да чуеш съвета ми?

— Не. Няма да поискам. Не се нуждаю от него.

— Да, съвсем забравих. Не се нуждаеш от съвети, не се нуждаеш от съюзници, ще се справиш и без спътници. Нали целта на похода ти е дълбоко лична, освен това характерът на целта изисква да я осъществиш лично. Рискът, опасностите, усилията, борбата със съмненията трябва да бъдат поети само от теб. Защото всичко това са части от покаянието, изкупването на вината, към което се стремиш. Бих казал, че това е твоето огнено кръщение. Ще преминеш през изпепеляващ, но и пречистващ огън. Сам, самотен. Защото ако някой те подкрепи в това, ако ти помогне, ако поеме върху себе си поне част от това огнено кръщение, тази болка, това покаяние, по този начин ще те оцети. Ще те лиши от част от изкуплението, която принадлежи на теб. Този дълг е само твой и ти не искаш да се разплащаш за него,

същевременно задлъжнявайки към други кредитори. Логично ли разсъждавам?

— Удивително трезво! Твоето присъствие ме дразни, вампире. Остави ме насаме с моето изкупление, моля те. И с моя дълг.

— Незабавно — изправи се Регис. — А ти поседи и помисли. Все пак ще ти дам един съвет. Потребността от изкупление, пречистване чрез огнено кръщение, усещането за вина — това не са неща, върху които можеш да имаш изключително право. Животът се различава от банкерството по това, че в него има дългове, които можеш да платиш само ако задлъжнееш към други.

— Върви си, моля те.

— Незабавно.

Вампирът се отдалечи и се присъедини към Лютичето и Милва. Докато сменяха превръзката на поета, всички обсъждаха въпроса какво да похапнат. Милва изтръска дребните рибки от коша и ги огледа критично.

— Няма какво да се умува — каза тя. — Тези дребосъци трябва да се набучат на клечка и да се изпекат на огъня.

— Не — Лютичето поклати превързаната си отново глава. — Това не е добра идея. Рибките са малко, няма да се наядем с тях. Предлагам да направим супа от тях.

— Рибена супа?

— Разбира се. Имаме много от тези дреболийки, имаме сол — започна да изброява с пръсти Лютичето. — Намерихме лук, моркови, магданоз, целина с листа. И котел. Като съберем всичко това, ще получим супа.

— Ще трябва малко подправки.

— О — усмихна се Регис, хващайки торбата си. — Няма проблем. Базилик, пипер, дафинов лист, босилек...

— Достатъчно, достатъчно — спря го Лютичето. — Достатъчно, не ни трябва мандрагора в супата. Добре, да се хващаме за работа. Изчисти рибата, Милва.

— Ти си я чисти! Вижте ги само, мислят си, че щом в компанията има жена, тя непременно трябва да работи в кухнята! Аз ще донеса вода и ще разпаля огън. А с тези виюни се занимавайте вие.

— Това не са виюни — каза Регис. — Това са кленове, бабушки, бибани и платики.

— Ха! — не издържа Лютичето. — Значи разбираш и от риби?

— Разбирам от много неща — отвърна спокойно вампирът, без гордост в гласа. — Учил съм това-онова.

— Щом си толкова учен — Милва духна още веднъж в огъня, после се изправи, — тогава изкорми научно тази риба. А аз отивам за вода.

— Сама ли ще носиш пълния котел? Гералт, помогни й!

— Ще се справя и сама — изсумтя Милва. — Не ми трябва неговата помощ. Той си има свои, особени дела, не бива да му се пречи!

Гералт се извърна, правейки се, че не ги е чул. Лютичето и вампирът се заеха сръчно да чистят дребните рибки.

— Редичка ще е тази супа — отбеляза Лютичето, слагайки котела над огъня. — Нямаше да е зле да има някоя по-едра рибка.

— Тази ще свърши ли работа? — Измежду върбите неочаквано се появи Кахир, хванал за врата трифунтова щука, която все още мятеше опашка и помръдваше хрилете си.

— Охо! Ама че красавица! Откъде я намери, нилфгардецо?

— Не съм нилфгардец! Аз съм от Виковаро и се казвам Кахир...

— Добре, добре, това сме го чували вече. Откъде намери щуката, попитах?

— Направих си въдица, а като стръв използвах жаба. Хвърлих я в един дълбок вир близо до брега. Щуката веднага клъвна.

— Само специалисти — поклати бинтованата си глава Лютичето. — Жалко, че не предложих да ядем бифтек, със сигурност щяхте да домъкнете отнякъде една крава. Е, да се задоволим с това, което имаме. Регис, сипи всички дребни рибки в котела заедно с главите и опашките. А щуката трябва да се приготви както трябва. Умееш ли, нилф... Кахир?

— Умея.

— Тогава да се хващаме за работа. Гералт, по дяволите, дълго ли още смяташ да седиш с обидена физиономия? Изчисти зеленчуците!

Вещерът послушно стана и се приближи, но демонстративно седна по-надалеч от Кахир. Още преди да успее да каже, че няма нож, нилфгардецът — или виковарецът? — му подаде своя, като извади друг от ботуша си. Гералт го прие, като благодари навъсено.

Съвместната работа им спореше. Пълният с рибени дреболийки и зеленчуци котел скоро забълбука и се покри с пяна. Вампирът ловко събра пяната с издяланата от Милва лъжица. Когато Кахир изчисти и нарязва щуката, Лютичето хвърли в котела опашката, перките, гръбнака и зъбатата глава на хищника, и разбърка.

— Мням, мням, ама че аромат. Когато всичко се свари както трябва, ще го прецедим, за да изхвърлим непотребното.

— През партенките ли? — намръщи се Милва, която дялаше поредната лъжица. — Как смяташ да прецеждаш, като нямаме решето?

— Но, скъпа Милва — усмихна се вампирът, — не може така! Това, което го нямаме, лесно ще го заменим с нещо, което имаме. Всичко е въпрос изключително на инициативност и позитивно мислене.

— Върви по дяволите с тези учени приказки, вампире!

— Ще я прецедим през ризницата ми — каза Кахир. — Не е проблем, после ще я измия.

— Измий я и преди това — каза Милва. — Иначе няма да ям тази супа.

Прецеждането протече успешно.

— Сега хвърли в отварата щуката, Кахир — разпореди се Лютичето. — Ама че аромат, мням, мням. Не слагайте повече дърва, нека само къкри. Гералт, къде си тръгнал с тази лъжица? Сега не трябва да се бърка.

— Не викай. Не знаех.

— Незнанието не е оправдание за необмислените действия — усмихна се Регис. — Ако не знаеш нещо, ако се съмняваш в нещо, е полезно да потърсиш съвет...

— Млъкни, вампире! — Гералт стана и се извърна. Лютичето изсумтя.

— Вижте го него. Обиди се.

— Такъв си е той — каза Милва, нацупвайки устни. — Дрънкало. Когато не знае какво да прави, започва да дрънка или да се обижда. Още ли не сте усетили?

— Отдавна — изрече тихо Кахир.

— Да добавим пипер. — Лютичето облиза лъжицата, млясна. — Още малко сол. А, сега е точно както трябва! Да свалим котела от огъня. По дяволите! Горещ е. Нямам ръкавици...

— Аз имам — каза Кахир.

— А на мен не са ми нужни. — Регис хвана котела от другата страна.

— Добре. — Поетът избърса лъжицата в панталоните си. — Е, компания, заповядайте. Да ви е сладко! Гералт, специална покана ли чакаш? С херолд и фанфари?

Всички насядаха плътно около сложения върху пясъка котел и дълго време се чуваше само благовъзпитано посрѣбване. След като течността намаля наполовина, започна предпазливото търсене на късчета щука, и най-накрая лъжиците застъргаха по дъното на котела.

— Как се натъпках — изпъшка Милва. — Не беше глупава идеята за тази супа, Лютиче.

— Наистина — съгласи се Регис. — Какво ще кажеш, Гералт?

— Ще кажа „благодаря“. — Вещерът се изправи с усилие и помасажира коляното си, което отново беше започнало да го наболява. — Достатъчно ли е? Или са необходими фанфари?

— С него винаги е така — махна с ръка Лютичето. — Не му обръщайте внимание. Имате късмет, че не ви се е случвало да сте с него, когато се кара с неговата Йенефер, бледоликата красавица с абаносовите коси.

— По-дискретно — напомни му вампирът. — И не забравяй — той си има проблеми.

— Проблемите трябва да се разрешават. — Кахир потисна оригването си.

— Да — каза Лютичето. — Но как?

Милва изсумтя и се настани по-удобно върху горещия пясък.

— Вампирът е учен. Той трябва да знае.

— Въпросът не е в знанията, а в уменията да се оцени ситуацията — каза спокойно Регис. — А когато се оцени ситуацията, се стига до извода, че си имаме работа с неразрешими проблеми. Цялото това начинание няма никакви шансове за успех. Вероятността да се намери Цири е равна на нула.

— Не може така — подигра се Милва. — Трябва да се мисли позитивно и инициативно. Както със ситото. Ако го няма, заменяме го с нещо друго. Така мисля.

— До неотдавна — продължи вампирът — вие смятахте, че Цири е в Нилфгард. Отиването дотам и освобождаването ѝ или отвличането

й изглеждаше като непосилно за вас начинание. Сега, след заявлението на Кахир, ние изобщо не знаем къде се намира Цири. Трудно е да се говори за инициативност, когато нямаш представа в коя посока да поемеш.

— Тогава какво да правим? — попита Милва. — Вещерът се е заинатил, върви все на юг...

— За него страните на света нямат особено значение — усмихна се Регис. — Все му е едно накъде ще се движи, само и само да не бездейства. Типично вещерски принцип. Светът е пълен със Зло, затова е достатъчно да вървиш накъдето ти видят очите и да унищожаваш срещнатото по пътя Зло. И по този начин да служиш на Доброто. Останалото ще си дойде само. Или иначе казано: пътят е всичко, целта — нищо.

— Глупости — възрази Милва. — Нали целта му е Цири. Как така, тя да не е нищо?

— Пошегувах се — каза вампирът, вторачен към все още седящия с гръб към тях Гералт. — При това не особено тактично. Моля за извинение. Имаш право, драга Милва. Целта ни е Цири. И тъй като не знаем къде се намира, има смисъл в това да узнаем къде е тя и да планираме действията си съобразно тази информация. Както разбирам, проблемът при Детето на Изненадата е в това, че тя кипи от магия, предопределение и други свръхестествени елементи. А аз познавам някой, който се ориентира чудесно в тези въпроси и със сигурност може да ни помогне.

— Ха! — зарадва се Лютичето. — Кой е той? И къде е? Далеч ли е?

— По-близо, отколкото е столицата на Нилфгард. По-точно казано — съвсем наблизо. В Ангрен. От тази страна на Яруга. Говоря за друидския кръг със седалище в горите на Каед Дху.

— Тръгваме незабавно!

— А някой от вас смята ли за нужно да узнае моето мнение? — нервира се най-накрая Гералт.

— Твоето мнение? — обърна се към него Лютичето. — Та ти нямаш никаква представа какво да правиш. Дори супата, която изсърба преди малко, дължиш на нас. Ако не бяхме ние, щеше да си вървиш гладен. Ние също, ако бяхме чакали да проявиш инициатива. Този котел супа е резултат от колективни действия. Ефект на съвместната

дейност на група, обединена от обща цел. Разбираш ли това, приятелю?

— Как да го разбере? — намръщи се Милва. — Той само едно знае — „аз“, та „аз“. Сам. Самотен. Вълк-единак! Веднага се вижда, че не е никакъв ловец, не е привикнал с гората. Вълците не ловуват сами! Никога! Вълкът единак е глупава градска измишльотина. Но той не разбира това!

— Разбира, разбира — усмихна се Регис по своя маниер, със затворени уста.

— Той само на вид е толкова глупав — потвърди Лютичето. — Но аз все разчитам на това, че в края на краищата ще пожелае да си размърда мозъка. Може би тогава ще си направи верните изводи? Може би тогава ще разбере, че единственото, което се получава добре при един самотник, е самозадоволяването?

Кахир Мавр Дифрин аеп Кеалах тактично мълчеше.

— Да ви вземат дяволите всичките! — каза най-накрая вещерът, прибирайки лъжицата си в джоба на ботуша. — Да ви вземат дяволите всичките, кооперирана група от идиоти, обединени от обща цел, която никой от вас не разбира. И мен също да ме вземат дяволите!

Този път по примера на Кахир всички премълчаха тактично. Лютичето, Мария Баринг, наричана Милва, и Емиел Регис Рохелек Терзиеф-Годфрой.

— Ама че компания ми се падна! — продължи Гералт, клатейки глава. — Братя по оръжие! Дружина герои! Да се чудиш да плачеш ли, или да се смееш. Стихоплетец с лютня. Дива и хлевоуста полудриада, полужена. Вампир, който живее петия си век. И проклет нилфгардец, който твърди, че не е нилфгардец.

— А начело на дружината — вещер, страдащ от угризения на съвестта, безсилие и неспособност да взема решения — довърши спокойно Регис. — Предлагам да се движим инкогнито, за да не предизвикваме сензации.

— И смях — добави Милва.

ШЕСТА ГЛАВА

Кралицата отговорила: „Не мен моли за милост, а онези, на които си причинила зло с магиите си. Щом си имала смелостта да твориш зли дела, имай смелост и сега, когато разплатата и справедливостта наблизават. Не е по силите ми да ти опростя греховете.“ В този момент злите очи на елфическата вещица заблестели като на котка. „Гибелта ми е близо — закрещяла тя, — но и твоята не е далече, кралице. В часа на страшната си смърт ще си спомниш за Лара Дорен и нейното проклятие. Знай още, че проклятието ми се простира и върху потомците ти до десето коляно.“ Когато съобразила обаче, че в гърдите на кралицата бие безстрашно сърце, злата елфическа магьосница престанала да ругае и да се заканва, да заплашва с проклятието си, а започнала да скимти като куче и да моли за помощ и милост...

Приказка за Лара
Дорен, човешка версия

*... Но молбите не смекчили каменните сърца на **Dh'oine** — безмилостни, жестоки хора. А когато Лара, молейки за милост вече не за себе си, а за своето дете, се вкопчила във вратата на каретата, палачът разбойник я ударил със сабята си и ѝ отсякъл пръстите. А когато през нощта я обгърнал лют мраз, Лара издъхнала на един хълм сред гората, като родила момиченце, което оцеляло благодарение на остатъците от*

топлина в тялото ѝ. И макар наоколо да било нощ, зима и снежна виелица, на хълма изведнъж настъпила пролет и разцъфнали цветята **feainnewedd**. И досега такива цветя има само на две места — в Дола на Блатхан и на хълма, на който загинала Лара Дорен аеп Шиадал.

Приказка за Лара
Дорен, елфическа версия

— Помолих те — изрече ядосано легналата по гръб Цири. — Помолих те да не ме докосваш.

Мистле отдръпна тревичката, с която гъделичкаше Цири по шията, легна до нея и се загледа в небето, като подложи двете си ръце под оголения си тил.

— Странно се държиш напоследък, соколче.

— Не искам да ме докосваш — и това е всичко.

— Това е само забавление.

— Знам. — Цири стисна устни. — Само забавление. Всичко това беше само забавление. Но престана да ми е забавно, разбираш ли? Съвсем престана!

Мистле се надигна на лакът, после отново легна и мълча дълго, гледайки в синевата на небето, насечена с раздърпани ивици облаци. Високо над тях кръжеше ястреб.

— Твоите сънища — обади се тя най-накрая. — Всичко това е заради твоите сънища, нали? Почти всяка нощ скачаш с вик. Това, което някога си преживяла, се връща в сънищата ти. Знам, че е така.

Цири не отговори.

— Ти никога не си ми разказвала за себе си — отново наруши тишината Мистле. — За това, което си преживяла. Откъде си? Имаш ли близки...

Цири рязко посегна към шията си, но този път там се оказа само една калинка.

— Имах близки — каза тя глухо, без да поглежда приятелката си. — Тоест мислех, че имам... Такива, които биха ме намерили дори тук, на края на света, стига да поискат... Или стига да са живи. Ох, какво искаш, Мистле? Трябва ли да ти разказвам за себе си?

— Не е задължително.

— Чудесно. Защото сигурно това е само забавление. Както и всичко между нас.

Мистле извърна глава и каза:

— Не разбирам защо не си тръгнеш, щом ти е толкова лошо с мен.

— Не искам да съм сама.

— Само това ли?

— Това не е малко.

Мистле прехапа устната си. Но преди да успее да каже каквото и да било, те чуха свистене. Двете скочиха на крака, изтръскаха игличките от себе си и побягнаха към конете.

— Започва забавление — каза Мистле, като скочи на седлото и измъкна мечата си. — От онези, които от известно време насам обичаш повече от всичко на света, Фалка. Не си мисли, че не съм забелязала.

Цири озлобено сръчка коня с пети. Понесоха се стремително по склона на дерето, вече чувайки дивите крясъци на останалите Плъхове, изскачащи от храсталака от другата страна на пътя. Капанът на засадата беше изщракал.

* * *

Частната аудиенция наближаваше края си. Ватие де Ридо, виконт Бидон, шеф на военното разузнаване на император Емхир вар Емрейс, напусна библиотеката, покланяйки се на кралицата на Долината на цветята много по-почтително, отколкото придворният етикет изискваше. Същевременно поклонът беше много предпазлив, а движенията на Ватие — отмерени и съдржани; имперският шпионин не изпускаше от поглед двата оцелота, легнали в краката на владетелката на елфите. Златооките котки изглеждаха сънени и лениви, но Ватие добре знаеше, че те не са играчки-талисмани, а зорки стражи, готови за миг да превърнат в кърваво месо всеки, който опита да се приближи до кралицата повече, отколкото изискваше протоколът.

Францеска Финдабаир, наричана също Енид ан Глеана, Маргаритката от Долината, изчака вратата след Ватие да се затвори, и погали оцелотите.

— Можеш да се покажеш, Ида — рече тя.

Ида Емеан аеп Сивней, елфическа магьосница, свободна *Aep Seidhe* от Сините планини, скрита по време на аудиенцията със заклинание за невидимост, се материализира в ъгъла на библиотеката и поправи роклята си и червеникавите си коси. Оцелотите реагираха само с по-широко отваряне на очите си. Както и всички котки, те виждаха невидимото, и беше невъзможно да бъдат излъгани с такова просто заклинание.

— Вече започва да ме дразни този парад на шпиони — каза язвително Францеска, като се настани по-удобно върху абаносовото кресло. — Хенселт от Каедвен наскоро ми изпрати „консул“. Дийкстра изпрати в Дола на Блатхан „търговска мисия“. А сега и самият супершпионин Ватие де Ридо! А, а преди това тук се навърташе Стефан Скелен, Великият имперски Никой. Но не му дадох аудиенция. Все пак аз съм кралица, а Скелен — никой. Макар и с длъжност, но никой.

— Стефан Скелен — изрече бавно Ида — беше и при нас, и там му провървя повече. Разговаря с Филавандрел и Ванадайн.

— И подобно на разговора на Ватие с мен, ги е разпитвал за Вилгефорц, Йенефер, Риенс и Кахир Мавр Дифрин аеп Кеалах?

— Наред с други неща. Ще се учудиш, но повече го интересуваше оригиналната версия на пророчеството *Ithlinne Aegli aep Aeuyenien*, особено частта, в която се говори за *Aep Hen Ichaer*, Старата кръв. Интересуваше го също *Tor Lara*, Кулата на чайката, и легендарния портал, свързвал някога Кулата на чайката с *Tor Zireael*, Кулата на лястовицата. Това е толкова типично за хората, Енид. Разчитат, че веднага, още след първата им дума, ще им разкрием загадки и тайни, които самите ние се опитваме да разрешим от стотици години.

Францеска вдигна ръката си и се вгледа в пръстените си.

— Интересно — каза тя, — знае ли Филипа за странните интереси на Скелен и Ватие? И на Емхир вар Емрейс, на когото и двамата служат?

— Би било рисковано да предположим, че не знае — Ида Емеан хвърли бърз поглед към кралицата, — и да скрием каквото знаем от Филипа и от цялата ложа на съвещанието в Монтекалво. Това може да ни представи в лоша светлина... А нали държим ложата да бъде

създадена. Искам на нас, елфическите магьосници, да ни вярват, а не да ни подозират в двойна игра.

— Работата е там, че ние наистина водим двойна игра, Ида. И донякъде си играем с огъня. С Белия пламък на Нилфгард...

— Огънят изпепелява — Ида Емеан вдигна към кралицата своите удължени от яркия грим очи, — но и пречиства. През него трябва да се премине. Трябва да рискуваме, Енид. Тази лежа трябва да бъде създадена и да започне да действа. В пълния си състав. Дванайсет магьоснички, сред които и онази, за която говори пророчеството. Дори и това да е игра, да заложим на доверието.

— А ако е провокация?

— Ти познаваш по-добре замесените личности.

Енид ан Глеана се замисли.

— Шеала де Танкарвил — каза тя най-накрая — е заклетата отшелничка, няма никакви връзки. Трис Мериголд и Кейра Мец имаха връзки, но сега и двете са емигрантки, крал Фолтест прогони всички магьосници от Темерия. Маргарита Льоантил се интересува само от своето училище и от нищо друго. Разбира се, в настоящия момент последните три се намират под силното влияние на Филипа, а Филипа е загадка. Сабрина Глевисиг няма да се откаже от политическото влияние, което запазва в Каедвен, но няма да предаде ложата. Прекалено я привлича властта, която ложата дава.

— А онази Асире вар Анахид? И втората нилфгардка, с която ще се запознаем в Монтекалво?

— За тях знам малко — усмихна се леко Францеска, — но веднага щом ги видя, ще знам повече. Веднага щом видя с какво и как са облечени.

Ида Емеан присви гримираните си очи, но се въздържа от задаването на въпроси.

— Остава нефритената статуетка — каза тя след минута. — Все така ненадеждната и загадъчна фигурка от нефрит, за която се споменава в *Ithlinnespeath*. Може би е време да ѝ дадем думата? И да ѝ съобщим какво я чака? Да ти помогна ли в декомпресията?

— Не. Ще направя това сама. Нали знаеш как реагират на разопаковането? Колкото по-малко са свидетелите, толкова по-леко ще понесе тя удара по гордостта си.

Францеска Финдабаир провери още веднъж дали целият двор е плътно изолиран от останалата част на двореца чрез охранително поле, скриващо изгледа и заглушаващо звуците. Запали три черни свещи в свещници с извити огледални отражатели. Свещниците бяха на пода, върху кръгла мозайка, изобразяваща осемте знаци на *Vicca*, елфическият зодиак. Бяха поставени върху символите *Belleteyn*, *Lammas* и *Yule*. Във вътрешността на зодиакалния пръстен имаше по-малък мозаечен кръг, осеян с магически символи и обхванат от пентаграма. Францеска беше сложила върху трите символа от по-малкия кръг дребни железни триножници, върху които внимателно и грижливо беше наместила три кристала. Долните шлифовани страни на кристалите имаха същата форма като горните плоскости на триножниците, което улесняваше поставянето на всеки кристал на мястото му. Въпреки това Францеска провери няколко пъти дали не е сгрешила. Не биваше да допуска грешки.

Наблизо шумеше фонтан, водата се изливаше от мраморна стомна, държана от мраморна нимфа, и се спускаше по четири каскади в басейн, като раздвижваше водни лилии, между които плуваха златни рибки.

Францеска отвори сандъчето, което беше донесла, и извади мъничка нефритена фигурка, наподобяваща сапун при допир, и я сложи в самия център на пентаграма. Отстъпи, погледна още веднъж в лежащия на масата свитък, въздъхна дълбоко, вдигна ръце и изрече заклинание.

Свещите мигновено избухнаха по-ярко, фасетите на кристалите се разгоряха и започнаха да излъчват струи светлина. Струите удариха фигурката, която моментално промени цвета си — от зеленикава стана златиста, а след миг — и прозрачна. Въздухът затрептя от магическата енергия, удряща се в защитните екрани. Една от свещите пръсна искри, по пода затанцуваха сенки, мозайката оживя, изменяйки рисунъка си. Францеска не отпусна ръце, не прекратяваше инкантицията.

Фигурката бързо увеличаваше размерите си, пулсираше и оживяваше, променяше структурата и формата си като пълзящ по пода

облак дим. Светлината, извираща от кристалите, пронизваше този дим, в блестящите ленти се появи движение и втвърдяваща се материя. Още миг — и в центъра на магическите кръгове се появи човешка фигура. Фигура на чернокоса жена, безсилно лежаща на пода.

Свещите разцъфтяха с ивици дим, кристалите помътнях. Францеска свали ръце, отпусна пръсти и избърса потта от лицето си.

Чернокосата жена на пода се сви на кълбо и започна да крещи.

— Как се казваш? — попита звънко Францеска. Жената се напрегна, започна да вие, притиснала ръце към корема си.

— Как се казваш?

— Йе... Йенеф... Йенефе-е-е-ер!!! Ааааа...

Елфката въздъхна с облекчение. Жената продължаваше да се гърчи, да вие, да удря с юмруци по пода, опитваше се да повърне. Францеска чакаше търпеливо. И спокойно. Жената, която само допреди минута беше нефритена фигурка, се мъчеше и страдаше, това си личеше. И беше нормално. Но мозъкът ѝ не беше увреден.

— Е, Йенефер — прекъсна Францеска, след дълго мълчание, стоновете на магьосницата, — стига толкова, а?

С видими усилия Йенефер се изправи на четири крака, избърса носа си с опакото на дланта и погледна с помътнели очи. Погледът ѝ се плъзна по Францеска така, сякаш елфката изобщо я нямаше в двора, и живна едва когато се спря върху извиращата от фонтана вода. Йенефер с огромно усилие запълзя нататък, прехвърли се през парапета и с плясък падна в басейна. Давейки се, започна да кашля и да сумти, да плюва, и най-накрая, разбутвайки водните лилии, се добра на четири крака до мраморната нимфа и седна, облягайки гръб на пиедестала на статуята. Водата течеше върху гърдите ѝ.

— Францеска... — процеди тя, докосна обсидиановата звезда на шията си и погледна към елфката вече с по-разумно изражение. — Ти...

— Аз. Какво си спомняш?

— Ти си ме опаковала... По дяволите, ти си ме опаковала?!

— Опаковах те и те разопаковах. Какво си спомняш?

— Гарщанг... Елфи. Цири. Ти. И петстотин центнера, които изведнъж ми се стоварват върху главата... Сега вече знам какво е било това. Артефактно компресиране...

— Паметта ти функционира. Това е добре.

Йенефер наведе глава и погледна между бедрата си, където плуваха златни рибки.

— После нареди да сменят водата в басейна, Енид — промърмори тя. — Току-що се изпуснах в нея.

— Дреболия — усмихна се Францеска. — По-добре провери дали във водата няма кръв. Понякога компресията уврежда бъбреците.

— Само бъбреците? — Йенефер предпазливо си пое дъх. — Струва ми се, че в мен няма нито един здрав орган... Или поне така се чувствам. По дяволите, Енид, не знам с какво съм заслужила такова отношение...

— Излез от басейна.

— Не. Тук ми е добре.

— Знаем. Дехидратация.

— Деградация. Деморализация! Защо ми причини това?

— Излез, Йенефер.

Магьосницата се изправи с усилие, подпря се с двете си ръце за мраморната нимфа. Изтръска от себе си лилиите, с рязко движение разкъса и свали от себе си напоената с вода рокля. Застана гола под струите на фонтана. След като хубаво се изплакна и се напи с вода, излезе от басейна и седна на парапета му, изстиска косите си и се огледа.

— Къде съм?

— В Дола на Блатхан.

Йенефер избърса носа си.

— Битката на Танед още ли продължава?

— Не. Свърши. Преди месец и половина.

— Сигурно здравата съм ти объркала плановете — каза Йенефер след кратко мълчание. — Сигурно много съм ти навредила, Енид. Но можеш да смяташ, че сме квит. Отмъсти си достойно, макар и може би твърде садистично. Не можа ли просто да ми прережеш гърлото?

— Не говори глупости — смръщи устни елфката. — Опаковах те и те изнесох от Гарщанг, за да ти спася живота. Ще говорим пак за това по-късно. Заповядай, ето ти кърпа. Ето и чаршаф. Ще получиш и нова рокля, след като се изкъпеш. Където трябва, във вана с топла вода. Вече достатъчно навреди на златните рибки.

* * *

Ида Емеан и Францеска пиеха вино. Йенефер — глюкоза и сок от моркови. В големи количества.

— Да обобщим — каза тя, след като изслуша разказа на Францеска. — Нилфгард е превзел Лирия, поделил си е Аедирн с Каедвен, опожарил е Венгерберг, получил е Верден, сега завоюва Бруге и Соден. Вилгефорц е изчезнал безследно. Тисая де Врие се е самоубила. А ти си станала кралица на Долината на цветята, император Емхир ти се е отблагодарил с корона и скиптър за моята Цири, която толкова дълго е търсил и която сега ще използва както си поиска. Мен си ме опаковала и си ме държала месец и половина в сандъче във вида на нефритена статуетка. И сигурно очакваш да ти благодаря за това?

— Би трябвало — отговори студено Францеска Финдабаир. — На Танед беше някой си Риенс, който смяташе, че е въпрос на чест да те убие бавно и мъчително, а Вилгефорц беше обещал да му помогне. Риенс те търсеше из целия Гарщанг. Но не можа да те намери, защото ти вече беше нефритена фигурка в деколтето ми.

— И останах такава фигурка четирийсет и седем дни.

— Да. И когато ме питаха, можех спокойно да отговарям, че Йенефер от Венгерберг не е в Дола на Блатхан. Защото ме питаха за Йенефер, а не за някаква статуетка.

— Какво се промени, че най-накрая реши да ме разопаковаш?

— Много неща. Сега ще ти обясня.

— Първо ми обясни нещо друго. На Танед беше и Гералт. Вещерът. Нали помниш, че ти го представих в Аретуза? Какво се случи с него?

— Успокой се. Жив е.

— Спокойна съм. Разказвай, Енид.

— Твоят вещер — каза Францеска — за един час направи повече, отколкото някои други правят за целия си живот. Без да се разпростирам много-много: счупи крака на Дийкстра, отсече главата на Артауд Теранова и съсече зверски около десетина *Scoia'tael*. А, за малко да забравя: събуди нездравно влечение у Кейра Мец.

— Това е ужасно — намръщи се Йенефер. — Надявам се, че Кейра вече е дошла на себе си? И не му се сърди? Това, че я е възбудил, без да я задоволи, е било поради липса на време, а не поради липса на уважение. Увери я в това от мое име.

— И сама ще имаш възможност да направиш това — подхвърли студено Маргаритката от Долината. — И то скоро. Но да се върнем към темата, към която толкова неуспешно се правиш, че си безразлична. Твоят вещер толкова пламенно защитавал Цири, че постъпил много неразумно. Нахвърлил се на Вилгефорц. И Вилгефорц го изпотрошил целия. Това, че не го е убил, е било поради липса на време, а не поради липса на старание. Какво? Ще продължаваш ли да се правиш, че това не те вълнува?

— Не. — Подигравателната гримаса беше изчезнала от устните на Йенефер. — Не, Енид. Вълнува ме. Скоро някои лица ще изпитат на собствения си гръб колко ме вълнува. Имаш думата ми.

Както по-рано не се впечатли от шегата, така и сега Франческа не се впечатли от заплахата.

— Трис Мериголд телепортирала потрошения вещер в Брокилон — каза тя. — Доколкото знам, дриадите продължават да го лекуват. Като че ли вече е по-добре, но ще е хубаво за него да не си подава носа оттам. Търсят го агентите на Дийкстра и разузнаванията на всички кралства. Между другото, теб също.

— А аз с какво съм заслужила тази чест? Нали не съм счупила нищо на Дийкстра... Не, не ми казвай, сама ще се сетя. Безследно изчезнала от Танед. Никой не се досеща, че съм се озовала, смалена и опакована, в деколтето ти. Всички са убедени, че съм избягала в Нилфгард заедно с участниците в заговора. Всички, освен истинските заговорници, разбира се, но те няма да посочат на никого, че греши. Все пак войната продължава, дезинформацията е оръжие, чието острие винаги трябва да е правилно насочено. А сега, след четирийсет и седем дни, дойде време оръжието да се използва. Къщата ми във Венгерберг е опожарена, мен ме издирват. Не ми остава нищо друго, освен да се присъединя към отрядите на *Scoia'tael*. Или да се включа по друг начин в борбата на елфите за свобода.

Йенефер отпи от сока от моркови и впери поглед в очите на все така спокойната и мълчалива Ида Емеан аеп Сивней.

— Какво, госпожо Ида? Госпожо свободна *Aen Seidhe* от Сините планини? Точно ли отгатнах съдбата, която ми е отредена? Защо мълчите като камък?

— Госпожо Йенефер — отговори червенокосата елфка, — аз мълча, когато не мога да кажа нищо смислено. Това е доста по-добре, отколкото да се занимавам с необосновани предположения и да прикривам безпокойството си с дрънканици. Премини към същността, Енид. Обясни на госпожа Йенефер за какво става въпрос.

— Слушам внимателно. — Йенефер докосна с пръсти обсидиановата звезда върху кадифения плат. — Говори, Франческа.

Маргаритката от Долината облегна брадичка върху сплетените си пръсти.

— Днес е втората нощ след пълнолунието — каза тя. — След малко ще се телепортираме в замъка Монтекалво, резиденцията на Филипа Ейлхарт. Ще вземем участие в заседанието на организация, която би трябвало да те заинтересува. Нали винаги си смятала, че магията е висша ценност, която стои над всякакви разделения, спорове, политически разногласия, лични интереси, недоволства, симпатии и антипатии. Така че вероятно ще те зарадва новината, че наскоро бяха положени основите на организация, нещо като тайна ложа, създадена изключително за защитата на интересите на магията. За да може магията да заеме полагащото ѝ се място във всякакви йерархии. Възползвайки се от правото си да препоръчам нови членове на спомената ложа, аз реших да предложа две кандидатури: Ида Емеан аеп Сивней и теб.

— Каква неочаквана чест и какво издигане — подигра се Йенефер. — От магическото небитие направо в тайна, елитна и всемогъща ложа. Стояща над личните интереси и вражди. Само че подходяща ли съм аз? Ще намеря ли в себе си достатъчна сила на характера, за да се откажа от омразата към онези, които ми отнеха Цири, осакатиха мъжа, който не ми е безразличен, а самата мен...

— Сигурна съм, че ще намериш в себе си достатъчна сила на характера, Йенефер — прекъсна я елфката. — Познавам те и съм сигурна, че такива сили не ти липсват. Имаш и амбиция, достатъчна, за да разсее съмненията ти относно неочакваната чест и доверие. Но ако искаш, ще ти го кажа направо: препоръчвам те в ложата, защото те

смятам за личност, която заслужава това и може да е много полезна за нашето дело.

— Благодаря. — Подигравателната усмивка не слизаше от устните на магьосницата. — Благодаря, Енид. Направо усещам как ме изпълват амбиция, гордост и самовлюбеност. Всеки момент ще се пръсна. Още преди да успея да те попитам защо вместо мен не препоръчаш в ложата още един елф от Дола на Блатхан или елфка от Сините планини?

— В Монтекалво ще узнаеш защо — отвърна студено Францеска.

— Бих искала да узная сега.

— Кажй й — промърмори Ида Емеан.

— Работата е в Цири — каза след кратък размисъл Францеска, вдигайки към Йенефер непроницаемите си очи. — Ложата се интересува от нея, а никой не познава девойката по-добре, отколкото я познаваш ти. Останалото ще го узнаеш на място.

— Добре. — Йенефер потърка енергично плешката си в дръжката на стола. Изсушената от компресията кожа все още я сърбеше непоносимо. — Кажй само кой още влиза в състава на вашата ложа? Освен вас двете и Филипа?

— Маргарита Льоантил, Трис Мериголд и Кейра Мец, Шеала де Танкарвил от Ковир. Сабрина Глевисиг. И две магьоснички от Нилфгард.

— Международна женска република?

— Може и така да се каже.

— Те, разбира се, продължават да ме смятат за съучастница на Вилгефорц. Ще одобрят ли кандидатурата ми?

— Ще одобрят избора ми. За останалото ще се погрижиш сама. Ще те помолят да им разкажеш за връзките си с Цири. От самото начало, в което е взел участие твойт вещер преди петнайсет години в Цинтра, до събитията преди месец и половина. Абсолютно задължително е да си откровена. Така ще потвърдиш лоялността си към Конвента.

— Кой е казал, че трябва да потвърждавам нещо? Не е ли рано за лоялност? Не съм запозната нито със статута, нито с програмата на този дамски интернационал...

— Йенефер — елфката леко смръщи съвършените си вежди, — аз те препоръчвам на ложата. Но нямам намерение да те принуждавам да вършиш каквото и да било. Особено пък да си лоялна. Имаш избор.

— Досещам се какъв.

— Правилно се досещаш. Но това си остава свободен избор. Все пак аз горещо ти препоръчвам да избереш ложата. Повярвай ми, така ще помогнеш на твоята Цири много по-ефективно, отколкото ако се хвърлиш на сляпо във водовъртежа от събития, което, като ми се струва, те изкушава. Животът на Цири е в опасност. Можем да я спасим само ако действаме съвместно. Когато изслушаш онова, което бъде казано в Монтекалво, ще се убедиш, че съм права... Йенефер, не ми харесват припламванията, които виждам в очите ти. Обещай ми, че няма да се опитваш да избягаш.

— Не — поклати глава Йенефер, покривайки с дланта си звездата върху кадифения плат. — Няма да ти обещая, Францеска.

— Искам да те предупредя, скъпа — всички стационарни портали в Монтекалво имат изкривяваща блокада. Всеки, пожелал да влезе или излезе оттам без разрешението на Филипа, ще се озове в килия, чиито стени са облицовани с двумерит. Няма да можеш да отвориш собствен телепортал, без да разполагаш с необходимите компоненти. Не искам да ти вземам звездата, защото трябва да запазиш изцяло мисловните си способности. Но ако опиташ някой номер... Йенефер, не мога да допусна това... Ложата не може да позволи да се втурнеш самотно и безразсъдно да спасяваш Цири и да се опитваш да си отмъстиш. Аз все още имам твоята матрица и алгоритъма на заклинанието. Ще те смая и ще те опаковам отново в нефритена статуетка. Ако се наложи — за няколко месеца. Или години.

— Благодаря ти за предупреждението. Но все пак няма да ти обещая.

* * *

Фрингила Виго се опитваше да изглежда спокойна, но в действителност беше много напрегната и изнервена. Тя самата многократно беше порицавала младите нилфгардски магьосници за безкритичното следване на стереотипните мнения и представи, самата

тя постоянно осмиваше създадения от слухове и клюки тривиален образ на типичната магьосница от Севера — изкуствено красива, арогантна, празноглава и порочна до извратеност, а често и отвъд границите ѝ. Но сега, при всяко следващо прехвърляне между телепорталите, които я водеха към замъка Монтекалво, все по-силно я обземаха съмнения: дали наистина ще присъства на събирането на тайнствена ложа? И какво я чака там? Развихреното ѝ въображение рисуваше картини на убийствено красиви жени с диамантени колиета върху оголени гърди с карминови зърна, жени с влажни устни и блестящи от алкохола и наркотиците очи. Фрингила вече си представяше как заседанията на тайнствения конвент преминават в дива и разюздана оргия с бясна музика, афродизиаци, роби и от двата пола и изискани аксесоари.

Последният телепортал я изхвърли между две колони от черен мрамор. Устата ѝ беше пресъхнала — магическият вятър пресушаваше сълзите ѝ. Ръката ѝ трескаво стискаше изумрудената огърлица, изпълваща карето на деколтето ѝ. До нея се материализира Асире вар Анахид, също явно нервничеща. Наистина, Фрингила имаше основания да предполага, че приятелката ѝ е притеснена от новото и нетипично за нея облекло: семпла, но много елегантна рокля с цвят на зюмбюл, допълнена с малко и скромно колие от александрити.

Притеснението ѝ моментално се разсея. В огромната, осветена от магически лампиони зала беше прохладно и тихо. Никъде не се виждаха голи роби, биещи барабани, нито танцуващи върху масата девойки, окичени с дрънкулки. Не се усещаше и миризма на хашиш или кантарида. Нилфгарските магьосници бяха посрещнати от Филипа Ейлхарт, владетелката на замъка — стройна, сериозна, учтива и делова. Другите магьоснички се приближиха и се представиха. Фрингила въздъхна с облекчение. Магьосниците от север бяха красиви, с шарени дрехи и искрящи от скъпоценности, но в подчертаните с мек грим очи нямаше следа нито от упойващи средства, нито от нимфомания. Даже напротив, две от тях бяха със скромни рокли, затворени на врата — суровата, облечена в черно Шеала де Танкарвил и младичката Трис Мериголд, магьосница със сини очи и кафеникавочервени коси. Тъмнокосата Сабрина Глевисиг и блондинките Маргарита Льоантил и Кейра Мец имаха деколтета, но съвсем малко по-дълбоки от това на Фрингила.

Очакването на другите участнички в конвента беше запълнено с приятен разговор, по време на който всички имаха възможност да разкажат по нещо за себе си, а тактичните забележки на Филипа Ейлхарт бързо разчупваха леда, макар че единственият лед, който се виждаше, беше в бюфета, където се издигаше купчина със стриди. Друг лед не се забелязваше. Изследователките Шеала де Танкарвил и Асире вар Анахид веднага намериха множество общи теми, Фрингила бързо почувства симпатия към веселата Трис Мериголд. Приятелският разговор беше съпроводен с приятелско поглъщане на скариди. Не ядеше единствено Сабрина Глевисиг, достойна дъщеря на каедвенските гори, която си позволи да изкаже пренебрежително мнение относно „слузестите гадости“ и пожела парче студено еленско месо със сливи. Филипа Ейлхарт, вместо да отговори със студено високомерие, дръпна шнурчето на звънеца и след минута невзрачни и безшумни слуги вече внасяха месото. Смайването на Фрингила беше неопишуемо. „Е — помисли си тя, — всяка страна си има своите обичаи.“

Телепорталът между колоните от черен мрамор заблестя и завибрира приглушено. Върху лицето на Сабрина Глевисиг се появи безкрайно изумление. Кейра Мец изпусна върху леда една скарида и ножа си. Трис задържа дъха си.

От портала излязоха три магьоснички. Три елфки. Едната — с тъмнозлатиста коса, втората — червеникавокафява, и третата — гарвановочерна.

— Здравей, Францеска — каза Филипа. В гласа ѝ ги нямаше емоциите, които показваха присвитите ѝ очи. — Здравей, Йенефер.

— Получих правото на две предложения — изрече мелодично назованата като Францеска златокоса елфка, несъмнено забелязала изумлението на Филипа. — Ето ги моите кандидатки. Познатата на всички Йенефер от Венгерберг. И госпожа Ида Емеан аеп Сивней, *Aep Saevherne* от Сините планини.

Ида Емеан склони леко червенокосата си глава, леката ѝ жълтеникава рокля изшумоля.

— Мисля, че вече се събрахме? — огледа се Францеска.

— Липсва само Вилгефорц — прошепна тихо, но с явна злоба Сабрина Глевисиг, гледайки накриво към Йенефер.

— И скритите в подземията *Scoia'tael* — промърмори Кейра Мец. Трис я изгледа ледено.

Филипа довърши представянето на дамите. Фрингила разглеждаше с интерес Франческа Финдабаир, Енид ан Глеана, Маргаритката от Долината, прочутата кралица на Дола на Блатхан, владетелката на елфите, наскоро получили отново собствена държава. „Слуховете за красотата на Франческа не са преувеличени“, реши Фрингила.

Червенокосата Ида Емеан с големите очи явно предизвикваше голям интерес у всички, включително и у двете магьосници от Нилфгард. Свободните елфи от Сините планини не поддържаха контакти не само със самите хора, но дори и с живеещите близо до хората свои събратья. А малобройната част от свободите елфи, наричани *Aen Saevherne*, Посветените, бяха почти легендарна загадка. Дори малцина от елфическите магьосници можеха да се похвалят, че се познават отблизо с някой от Посветените. Ида се открояваше в групата не само с цвета на косите си. В украшенията ѝ нямаше нито унция метали, нито карат скъпоценни камъни — само бисери, корали и янтари.

Но явно източник на най-големи емоции беше третата от новопристигналите магьоснички, Йенефер. Тя беше чернокоса, облечена бе в дрехи в черно-бели цветове и въпреки първоначалното впечатление, не беше елфка. Появата ѝ в Монтекалво се оказа голяма изненада за всички, като за някой изненадата беше и неприятна. Фрингила усещаше излъчваната от някои магьосници антипатия и дори враждебност.

Когато ѝ представиха нилфгардските магьоснички, Йенефер задържа погледа си върху Фрингила. Теменужените ѝ очи бяха уморени и под тях имаше кръгове — дори гримът не беше в състояние да скрие напълно това.

— Ние се познаваме — подхвърли тя, докосвайки пришитата върху кадифен плат обсидианова звезда.

В залата изведнъж настана напрегната тишина.

— Вече сме се виждали — продължи Йенефер.

— Не си спомням — каза Фрингила, издържайки погледа ѝ.

— Нищо чудно. Но аз имам много добра зрителна памет. Виждала съм те на Хълма край Соден.

— Значи не може да има грешка. — Фрингила Виго вдигна гордо глава и огледа събралите се. — Аз бях на Соденския хълм.

Филипа Ейлхарт изпревари отговора на Йенефер.

— Аз също бях там. Също си спомням много неща. Но ми се струва, че прекаленото напъгане на паметта и търсенето на ненужни подробности няма да ни е от полза тук, в тази зала. Сега ще ни е полезно, ако забравим някои неща, простим други и се обединим. Съгласна ли си с мен, Йенефер?

Чернокосата магьосница отметна дългите къдрици от челото си.

— Когато най-накрая узная какво точно възнамерявате да предприемете — каза тя, — едва тогава ще кажа с какво съм съгласна, и с какво — не.

— В такъв случай ще е най-добре да започнем веднага. Моля ви да заемете местата си, дами.

Всички места около кръглата маса — освен едно — бяха обозначени. Фрингила седеше до Асире вар Анахид, вдясно от нея имаше свободен стол, разделящ я от Шеала де Танкарвил, по-нататък седяха Сабрина Глевисиг и Кейра Мец. Вдясно от Асире — Ида Емеан, Францеска Финдабаир и Йенефер. Точно срещу Асире седна Филипа Ейлхарт, отдясно на нея се настани Маргарита Льоантил, а отляво — Трис Мериголд.

Подлакътниците на всички столове бяха във формата на сфинксове.

Филипа започна да говори. След като повтори поздрава, тя веднага премина към същността. Фрингила, която беше запозната подробно от Асире с предишното събрание, не научи нищо ново от встъпителното слово. Не я учудиха нито заявленията на всички магьоснички за присъединяването към конвента, нито първите изказвания. Обаче беше леко смутена, когато тези първи изказвания засегнаха войната, която Империята водеше с нордлингите^[1], и особено когато стана дума за наскоро започнатата операция в Соден и Бруге, в хода на която императорските войски бяха встъпили във въоръжен конфликт с армията на Темерия. Въпреки обявената аполитичност на конвента, магьосничките не скриваха възгледите си. Някои явно се бояха от присъствието на Нилфгард на прага на техните държави. Фрингила се изпълни със смесени чувства. Струваше й се, че едни толкова образовани личности трябваше да разбират, че

Империята ще донесе на Севера култура, благосъстояние, ред и политическа стабилност. От друга страна, тя не знаеше как би реагирала, ако неприятелските войски се приближаваха не към техните домове, а към нейния собствен.

Обаче Филипа Ейлхарт смяташе, че дискусиата на военни теми трябва да бъде прекратена.

— Никой не може да предвиди изхода от войната — каза тя. — Нещо повече — такива опити нямат смисъл. Нека най-накрая да погледнем трезво на тези неща. Първо — войната не е чак толкова голямо зло. Много по-опасно според мен е пренаселението, което при сегашното равнище на селското стопанство и промишлеността би означавало тотална победа на глада. Второ — войната е продължение на политиката на управниците. А колко от сега управляващите ще живеят след сто години? Никой, разбира се. Колко династии ще оцелеят? Невъзможно е да се предвиди. Настоящите династични и териториални спорове, настоящите амбиции и надежди след сто години ще се превърнат в прах върху хрониките. И ако не защитим себе си, ако допуснем да бъдем въввлечени във войната, и от нас също ще остане само прах. Ако погледнем нещата малко по-всеобхватно, над знамената на отделните страни, ако престанем да откликваме на бойните и патриотични възгласи, ще оцелеем. А ние сме длъжни да оцелеем. Длъжни сме, защото носим отговорност. Не, не пред кралете с техните локални интереси, ограничаващи се до едно-единствено кралство. Отговорни сме за света. За прогреса. За промените, които този прогрес носи. Отговорни сме за бъдещето.

— Тисая де Врие би казала друго — обади се Франческа Финдабаир. — Винаги я е вълнувала отговорността пред обикновените жители. Не в бъдещето, а тук и сега.

— Тисая де Врие е мъртва. Ако беше жива, щеше да е сред нас.

— Със сигурност — усмихна се Маргаритката от Долината. — Но не мисля, че щеше да се съгласи с теорията за войната като лекарство против глада и пренаселението. Обърнете внимание на последната дума, уважаеми колеги. Ние общуваме помежду си на всеобщия език, за да улесним взаимното си разбиране. Но за мен това е чужд език. Все по-чужд. В моя език думата „пренаселение“ не съществува, а думата „преелфение“ би била неологизъм^[2]. Незабравимата Тисая де Врие се безпокоеше за съдбата на

обикновените хора. За мен е не по-малко важна съдбата на обикновените елфи. Охотно бих приветствала идеята мислено да избягаме в бъдещето и да разглеждаме настоящия ден като нещо съвсем преходно. Но с огорчение съм принудена да отбележа, че настоящият ден обуславя утрешния, а без утре няма да го има бъдещето. На вас, хората, може да ви изглежда смешен плачът над един люляков храст, изгорял по време на война — нали в края на краищата люляците няма да се свършат, ако не е този, ще е друг, а ако няма люляк, ще има акация. Простете ми за ботаническата метафора. Но разберете, че това, което за вас, хората, е въпрос на политика, за нас, елфите, е въпрос на физическо оцеляване.

— Политиката не ме интересува — заяви гръмко Маргарита Льоантил, ректорката на магическата академия. — Просто не искам девойките, на чието възпитание съм се посветила, да бъдат използвани като кондотиерки и да им се пълнят главите с лозунги за любовта към родината. Родината на тези девойки е магията, на това ги уча. Ако моите девойки бъдат въвлечени във войната и ги изпратят на един нов Соденски хълм, те ще загубят, независимо от резултата на бойното поле. Разбирам опасенията ти, Енид, но ние трябва да се занимаваме с бъдещето на магията, а не с расови проблеми.

— Трябва да се занимаваме с бъдещето на магията — повтори Сабрина Глевисиг. — Но бъдещето на магията обуславя статуса на магьосниците. Нашият статус. Нашето значение. Ролята, която играем в обществото. Доверието, уважението и упованието, повсеместната вяра в нашата полезност, в това, че магията е необходима. Дилемата, пред която сме изправени, е проста: или загуба на статуса и изолация в кулите от слонова кост, или да служим. Да служим дори и на Соденските хълмове, дори и като кондотиерки...

— Или като слугини и момичета за всичко? — Трис Мериголд отметна от раменете си красивите си коси. — С превити вратове, готови да послужим при всяко мръдване на пръста на императора? Защото такава роля ще ни отреди Нилфгардската империя, ако започне да властва навсякъде.

— Ако започне — натърти Филипа. — За нас няма никакви дилеми. Длъжни сме да служим. Но на магията. Не на кралете и на императорите. Не на моментната политика. Не на проблемите на расовата интеграция, защото тя също се подчинява на настоящи

политически цели. Нашият конвент, скъпи дами, не е създаден, за да се приспособява към сегашната политика и ежедневните промени на фронтната линия. Не за да търсим трескаво решения, адекватни на настоящата ситуация, сменяйки цвета си като хамелеони. Напротив. Ролята на нашата ложа трябва да бъде активна. И да постигаме целите си с всички достъпни средства.

— Ако съм разбрала правилно — вдигна глава Шеала де Танкарвил, — ти ни уговаряш да повлияем активно на хода на събитията. С всички средства. Включително и незаконни?

— За какви закони говориш? Законите за простосмъртните? За записаните в кодексите, които ние самите сме разработвали и диктували на кралските юристи? Задължени сме само пред един закон — нашия!

— Разбирам — усмихна се магьосницата от Ковир. — И така, ще започнем да влияем активно на хода на събитията. Ако политиката на управляващите не ни хареса, просто ще я променим. Така ли е, Филипа? А може би е най-добре веднага да свалим управляващите глупаци, да ги детронираме и да ги прогоним в изгнание? Може би е най-добре да вземем властта веднага?

— Ние вече сме качвали на тронове удобни на нас владетели. Грешката ни беше, че нито веднъж не качихме на трона магията. Нито веднъж не дадохме абсолютната власт на магията. Време е да поправим тази грешка.

— Ти, разбира се, имаш предвид себе си? — Сабрина Глевисиг се наведе през масата. — И, разбира се, на трона на Редания? Нейно Височество Филипа Първа? С Дийкстра като принц-съпруг?

— Нямам предвид себе си. Нямам предвид Кралство Редания. Имам предвид огромно Кралство на Севера, в което да прерасне настоящото Кралство Ковир. Империя, която да бъде равна по сила с Нилфгард, благодарение на което клатеците се в момента везни на света най-накрая да застанат в равновесие. Империя, управлявана от магията, която ние ще качим на трона, като оженим наследника на ковирския трон за магьосница. Да, добре ме разбрахте, скъпи колежки, правилно поглеждате към празния стол. Тук, на този стол, ще сложим дванайсетата магьосница в ложата. А после ще я качим на трона.

Настъпилото мълчание беше прекъснато от Шеала де Танкарвил.

— Проектът наистина е амбициозен — обади се тя с лека насмешка. — Наистина достоен за всички нас, които седим тук. Напълно оправдаващ създаването на такъв конвент. В края на краищата някоя не толкова величествена задача би ни оскърбила, дори и да балансира на границата между реалното и неизпълнимото. Това би било все едно да забиваме гвоздеи с астролабия^[3]. Не, по-добре веднага да си поставим напълно неосъществима цел.

— Защо неосъществима?

— Стига, Филипа — каза Сабрина Глевисиг. — Нито един крал никога няма да вземе за жена магьосница, нито едно общество няма да приеме магьосница на трона. Пречката за това е вековният обичай. Този обичай може да не е много умен, но съществува.

— Също така съществуват и пречки от, бих казала, технически характер — обади се Маргарита Льоантил. — Личността, която би могла да се свърже с ковирския двор, трябва да отговаря на редица условия — както наши, така и от ковирска страна. Тези условия, естествено, си противоречат помежду си. Не забелязваш ли това, Филипа? За нас това трябва да е личност, обучена в магическото изкуство, напълно и изцяло предана на делото на магията, разбираща ролята си и способна да я играе умело, незабележимо, без да предизвиква подозрения. Без диригенти и суфльори, без никакви криещи се в сенките сиви кардинали, върху които винаги, още при първия преврат, се изсипва гневът на метежниците. В същото време трябва да е личност, която Ковир сам, без натиск от наша страна, би избрал за съпруга на престолонаследника.

— Това е очевидно.

— А как мислиш, кого ще избере Ковир без външен натиск? Девойка от кралски род, в чиито жили от поколения тече кралска кръв. Млада девойка, подходяща за младия принц. Девойка, която може да ражда, защото става въпрос за династия. Толкова високо поставената летва изключва теб, Филипа, изключва мен, изключва дори Кейра и Трис, най-младите сред нас. Изключва дори всички послушнички от моето училище, които, между другото, не са особено интересни и за нас, защото те са още само пъпки, и засега не е ясно как ще разцъфтят. Невъзможно е да си представя, че една от тях може да седне на празното, дванайсето място на тази маса. С други думи, дори и целият Ковир да се побърка и да се съгласи да одобри женитбата на принца с

магьосница, ние нямаме такава магьосница. Коя ще стане кралица на Севера?

— Девойка от кралски род — спокойно отговори Филипа. — В жилите на която тече кралска кръв, кръвта на няколко велики династии. Млада и способна да ражда. Девойка с небивали магически и ясновидски способности, носеща във вените си предсказаната от пророчествата Стара кръв. Девойка, която ще може да играе ролята си без диригенти, суфльори, закрилници и сиви кардинали, защото такава е предопределението ѝ. Девойка, чиито истински способности са известни и ще бъдат известни само на нас. Цирила, дъщерята на Павеа от Цинтра, внучката на Лъвицата Каланте. Старата кръв, Леденият пламък на Севера, Разрушителката и Обновителката, чието идване е предсказано преди стотици години. Цири от Цинтра, кралицата на Севера. И нейната кръв, от която ще се роди Кралицата на света.

* * *

При вида на нападащите от засада Плъхове, двама от ескортиращите каретата ездачи веднага обърнаха конете и побягнаха. Нямаха никакъв шанс. Гиселхер, Реф и Искра им отсякоха пътя и след кратка схватка ги съсякоха безцеремонно. На двамата останали, готови да защитават отчаяно каретата с четири коня, налетяха Кайли, Асе и Мистле. Цири почувства разочарование и ярост. Не ѝ бяха оставили никой. Изглежда, нямаше кого да убие.

Но имаше още един конник, който яздеше пред каретата като куриер — лековъоръжен, на бърз кон. Той можеше да избяга, но не избяга. Обърна коня си, извади меча си и се понесе право към Цири.

Тя го допусна да се приближи, даже леко задържа коня си. Когато той нанесе удара си, тя се изправи на стремената, увисна от седлото, ловко избягвайки острието, и веднага се гмурна под него, рязко оттласквайки се от стремената. Ездачът беше ловък и бърз, успя да удари отново. Но този път Цири парира удара скосено, а когато мечът му се плъзна по нейния, тя го съсече долу, късо, по китката на ръката. Направи финт, прицелена в лицето му, и когато той машинално се предпази с лявата си ръка, ловко смени движението на меча и го резна

под мишницата с удар, който беше учила с часове в Каер Морхен. Нилфгардецът се плъзна от седлото, падна, вдигна се на колене, запищя диво, опитвайки се с резки движения да спре струящата от разсечените артерии кръв. Цири го гледа няколко мига, както винаги очарована от гледката на човек, с всички сили борещ се със смъртта. Дочака да припадне от загубата на кръв. После се отдалечи, без да се оглежда.

Всичко беше свършило. Ескортът беше избит до последния човек. Асе и Реф бяха спрели каретата, хващайки за юздите първата двойка коне. Сваленият от десния кон фореитор^[4], младеж с шарена ливрея, плъзеше на колене, плачеше и молеше за милост. Коларят хвърли поводите и също замоли за милост, събирайки ръцете си като за молитва. Гиселхер, Искра и Мистле се приближаваха в галоп към каретата. Кайли скочи на земята и дръпна вратата. Цири се приближи и също слезе от коня си, като продължаваше да стиска окървавения меч.

В каретата седеше дебела матрона с широка клоширана рокля и шапчица, прегърнала младичка и ужасно бледа девойка с черна рокличка с висока яка от гипюр. Към рокличката беше пришита камея. Много красива.

— Какви кончета! — възкликна Искра, гледайки впряга. — Прекрасни са, като нарисувани! Ще спечелим по някой флорен за четирите.

— А каретата? — Кайли се усмихна на жената и девойката. — Ще впрегнем кочияша и фореитора, те ще я откарат до града. А ако се наложи да се тегли нагоре, и дамите ще помогнат.

— Господа разбойници! — извика матроната с клошираната рокля, която се уплаши от похотливата усмивка на Кайли повече, отколкото от окървавеното желязо в ръката на Цири. — Апелирам към вашата съвест! Нали няма да опозорите тази млада девойка!

— Хей, Мистле — извика Кайли с подигравателна усмивка, — тук, както чувам, апелират към твоята съвест!

— Затваряй си устата! — намръщи се Гиселхер, който все още беше горе, на седлото си. — Шегите ти не са смешни на никого. А ти се успокой, жено. Ние сме Плъховете. Не воюваме с жени и не им вредим. Реф, Искра, разпрегнете конете! Мистле, хвани останалите жребци! И да се махаме!

— Ние, Плъховете, не воюваме с жени — озъби се отново Кайли, гледайки преbledнялото лице на девойката с черната рокля. — Само от време на време се забавляваме с тях, ако имат желание. Ти имаш ли желание, госпожичке? Случайно да те сърби между крачетата? Няма от какво да се срамуваш. Достатъчно е да кимнеш с глава.

— Повече уважение! — извика с треперещ глас дамата с клошираната рокля. — Как смееш да се обръщаш така към благородна баронеса, господин разбойнико!

Кайли се закикоти, после се поклони театрално.

— Моля за извинение. Не исках да я обидя. Какво, и да попитам ли не може?

— Кайли! — извика Искра. — Ела тук! Какво си се раздрънкарал там? Помогни ми да разпрегна конете. Фалка! Размърдай се!

Цири не откъсваше поглед от герба на вратата на каретата, сребърен еднорог върху черно поле. „Еднорог — помисли си тя. — Някога съм виждала такъв еднорог... Кога? В друг живот? А може би е било само сън?“

— Фалка? Какво ти е?

„Аз съм Фалка. Но невинаги съм била Фалка. Невинаги.“

Тя потрепна, стисна устни. „Държах се лошо с Мистле — помисли си. — Обидих я. Трябва някак да ѝ се извиня“.

Тя сложи крак на стъпалото на каретата и се вторачи в камеята на роклята на бледата девойка.

— Дай ми това — изрече кратко.

— Как смееш? — задави се мадоната. — Знаеш ли с кого разговаряш? Това е благородната баронеса Касади!

Цири се огледа, уверявайки се, че никой не ги слуша.

— Баронеса? — изсъска тя. — Ниска титла. А и дори тази сополанка да беше контеса, пак би трябвало да ми се кланя до земята! Давай брошката! Какво чакаш? Искаш да ти я изрежа заедно с корсета ли?

* * *

Тишината, която настъпи на масата след заявлението на Филипа, бързо беше сменена от всеобща глъчка. Магьосниците една през друга

изразяваха смайването и недоверието си, искаха обяснения. Някои несъмнено знаеха много за предложената за Владетелка на Севера Цирила, или Цири, на други името им беше познато, но знаеха по-малко. Фрингила Виго не знаеше нищо, но подозираше някои неща и се губеше в догадки, въртящи се предимно около едно определено снопче коси. Попита полушепнешком Асире, но тя си премълча, само я посъветва също да мълчи, още повече, че Филипа Ейлхарт продължи:

— Много от вас видяха Цири на Танед, където със своето изречено в транс ясновидство тя създаде голяма суматоха. Някои от нас са имали с нея близък, и дори много близък контакт. Имам предвид главно теб, Йенефер. Време е да ти дадем думата.

* * *

Докато Йенефер разказваше за Цири, Трис Мериголд внимателно се вглеждаше в приятелката си. Йенефер говореше спокойно и без емоции, но Трис я познаваше достатъчно отдавна и достатъчно добре. Вече я беше виждала в най-различни ситуации, включително и в такива, които са предизвиквали стрес, измъчвали са я и са я довеждали до границата на болест, а понякога и отвъд тази граница. Сега Йенефер несъмнено беше в такова състояние. Тя изглеждаше изтощена, болна и съсипана.

Магьосницата разказваше, а Трис, която хем знаеше съдържанието на разказа, хем познаваше Цири, внимателно оглеждаше слушателките. Особено двете магьоснички от Нилфгард. Невероятно разхубавилата се Асире вар Анахид, която въпреки това все още се чувстваше неуверено с грим и с модна рокля, и Фрингила Виго, по-млада, симпатична, привлекателна по природа и скромно елегантна, със зелени очи и черни като на Йенефер коси, не толкова буйни, а по-късо подстригани и гладко сресани.

Не изглеждаше нилфгардките да са се изгубили в сложната история на Цири, въпреки че разказът на Йенефер беше дълъг и доста объркан. Магьосницата започна с нашумялата любовна история на Павеа от Цинтра и юношата, превърнат чрез магия в Таралежа, продължи с ролята на Гералт и Правото на Изненадата, със свързващото вечеря и Цири предопределение. Разказа за срещата

между Гералт и Цири в Брокилон, за войната, за това как са се изгубили и намерили, за Каер Морхен. За Риенс и преследващите Цири нилфгардски агенти. За обучението в храма на Мелителе, за загадъчните способности на Цири.

„Те слушат с каменни лица — помисли си Трис, гледайки Асире и Фрингила. — Като сфинксове. Но е ясно, че крият нещо. Интересно, какво? Смайването си, защото не са знаели кого е отвел Емхир в Нилфгард? Или това, че знаят всичко отдавна, може би по-добре и от нас? Сега Йенефер ще започне да говори за пристигането на Цири на Танед, за направеното в транс предсказание, което предизвика такова объркване. За кървавата битка в Гарцанг, в резултат на която Гералт беше изпотрошен, а Цири похитена. И тогава ще дойде краят на преструвките — продължи да размишлява Трис, — маските ще паднат. Всички ще узнаят, че зад аферата на Танед е стоял Нилфгард. А когато всички погледи се насочат към вас, нилфгардки, няма да имате друг изход, ще се наложи да говорите. И тогава ще се изяснят много неща, тогава може би и аз ще узная нещо ново. По какъв начин Йенефер е изчезнала от Танед, защо изведнъж се появи тук, в Монтекалво, в компанията на Францеска? Коя е и каква роля играе Ида Емеан, елфка, *Aen Saevherne* от Сините планини? Защо през цялото време ми се струва, че Филипа Ейлхарт казва по-малко, отколкото знае, макар и да демонстрира преданост и вярност към магията, а не към Дийкстра, с когото постоянно си обменя писма?

И може би накрая ще узная и каква е Цири в действителност. Цири, която за тях е Кралицата на Севера, а за мен — сивокосата вещерка от Каер Морхен, за която постоянно мисля като за своя малка сестричка.“

* * *

Фингила Виго беше чувала някои неща за вещерите, занимаващи се професионално с избиване на зверове и чудовища. Тя следеше внимателно разказа на Йенефер, вслушваше се в звученето на гласа ѝ, наблюдаваше изражението на лицето ѝ. Не допусна да се подлъже. Силната емоционална връзка между Йенефер и толкова интересуващата всички Цири беше очевидна. И, което беше много

интересно, връзката между магьосницата и споменатия от нея вещер беше не по-малко очевидна. И също толкова силна. Фрингила започна да размишлява за това, но ѝ попречиха възбудени гласове.

Тя вече беше разбрала, че много от събралите се тук магьоснички по време на бунта на Танед се бяха озовали във враждуващи лагери, затова изобщо не се учуди от омразата, проявяваща се на масата под формата на язвителни забележки към Йенефер. Назряваше скандал, който обаче беше предотвратен от Филипа Ейлхарт. Тя удари безцеремонно с длан по масата, така че бокалите и чашите издрънчаха.

— Достатъчно! — извика тя. — Млъкни, Сабрина! Не се поддавай на провокации, Францеска! Стига сме говорили за Танед и Гарщанг! Това вече е история!

„История — помисли си с неочаквано чувство на досада Фрингила. — Но такава, над която те, макар и в различни лагери, са оказали влияние. Разсъждавали са. Знаели са какво правят и заради какво го вършат. А ние, имперските магьоснички, не знаем нищо. Ние наистина сме нещо като момичета за всичко, които знаят къде ги изпращат, но не знаят за какво.

Добре, че се създава тази ложа — реши тя. — Дявол знае как ще завърши всичко, но е добре, че започва.“

— Продължавай, Йенефер — каза Филипа.

— Нямам какво повече да кажа — стисна устни чернокосата магьосница. — Повтарям — Тисая де Врие ми нареди да доведе Цири в Гарщанг.

— Какво по-лесно от това да се припише всичко на една покойница — промърмори Сабрина Глевисиг, но Филипа с рязък жест я накара да мъкне.

— Не исках да се намесвам в това, което се случи онази нощ в Аретуза — каза Йенефер, пребледняла и явно разстроена. — Исках да взема Цири и да избягаме от Танед. Но Тисая ме убеди, че появата на момичето в Гарщанг ще се превърне в шок за мнозина, а нейното пророчество, изречено в транс, ще предотврати конфликта. Не стоварвам вината върху нея, защото и аз си мислех същото. И двете грешахме. Но моята грешка беше по-голяма. Ако бях оставила Цири под надзора на Рита...

— Каквото станало — станало — прекъсна я Филипа. — Всеки може да сгреша. Дори Тисая де Врие. Кога Тисая видя за пръв път Цири?

— Три дни преди началото на Събора — каза Маргарита Льоантил. — В Горс Велен. И аз се запознах с нея тогава. И веднага, щом я видях, разбрах, че е необикновена личност!

— Извънредно необикновена — обади се мълчалата до момента Ида Емеан аеп Сивней. — Защото в нея е концентрирано наследство от необикновена кръв. *Нен Ichaer*, Старата кръв. Генетичен материал, играещ решаваща роля в необикновените способности на носителя. Решаващ фактор в огромната роля, която ѝ предстои да изиграе. Която тя е длъжна да изиграе.

— Защото това изискват елфическите легенди, митове и пророчества? — попита подигравателно Сабрина Глевисиг. — Всичко това от самото начало намирисваше на приказки и фантазии! Сега вече изобщо не се съмнявам. Благородни дами, предлагам за разнообразие да се заемем с нещо по-сериозно, рационално и реално.

— Прекланям глава пред трезвата рационалност, сила и източник на огромното превъзходство на вашата раса — усмихна се леко Ида Емеан. — Но тук, сред кръга от лица, способни да използват сили, които невинаги се поддават на рационален анализ и обяснение, ми се струва малко неуместно пренебрежението към пророчествата на елфите. Нашата раса не е толкова рационална и не черпи сили от рационалността. И все пак съществува от няколко десетки хиляди години.

— Но генетичният материал, за който говорим, наречен Старата кръв, се е оказал не чак толкова устойчив — отбеляза Шеала де Танкарвил. — Дори елфическите легенди и пророчества, които аз изобщо не подценявам, смятат Старата кръв за напълно унищожена, изчезнала. Не е ли така, госпожо Ида? На света вече не е останало от Старата кръв. Последната, в чиито вени е течала, е Лара Дорен аеп Шиадал. Всички ние знаем легендата за Лара Дорен и Крегенан от Лод.

— Не всички — обади се за пръв път Асире вар Анахид. — Изучавала съм повърхностно вашата митология и не знам тази легенда.

— Това не е легенда — каза Филипа Ейлхарт. — Това е истинска история. Сред нас има магьосница, която знае прекрасно не само историята на Лара и Крегенан, но и нейните последствия, а те, несъмнено, ще заинтересуват всички. Молим те да вземеш думата, Францеска.

— От казаното от теб следва — усмихна се кралицата на елфите, — че си запозната с този въпрос не по-зле от мен.

— Не е изключено. Но все пак те моля да го разкажеш ти.

— За да изпиташ моята искреност и лоялност към ложата — кимна Енид ан Глеана. — Добре. Моля ви, дами, настанете се поудобно, защото разказът няма да бъде кратък.

* * *

— Историята на Лара и Крегенан е истинска, обаче в наши дни е толкова разкрасена с приказни детайли, че е трудно разпознаваема. Също така има огромни разлики между човешката и елфическата версия на легендата, и в двете присъстват шовинизъм и расова омраза. Затова ще оставя настрана украшенията и ще се огранича със сухите факти. И така, Крегенан от Лод е бил магьосник, Лара Дорен аеп Шиадал — елфическа магьосница, *Aen Saevherne*, Посветена, една от загадъчните дори за нас, елфите, носители на *Hen Ichaer*, Старата кръв. Тяхното приятелство, а по-късно — и любовна връзка, отначало била приета с радост и от двете раси, но скоро се появили враждебно настроени, решителни противници на идеята за обединение на човешката и елфическата магия. Както сред елфите, така и сред хората се намерили такива, които смятали това за измяна. Имало също така някакви непонятни днес конфликти от личен характер, ревност и завист. Накратко: в резултат на интрига Крегенан бил убит. Преследвана, Лара Дорен загинала от изтощение някъде на безлюдно място, като преди това родила дъщеря. Детето оцеляло по чудо. То било приютено от Керо, кралицата на Редания.

— Изплашена от заклинанието, което й направила Лара, след като Керо отказала да ѝ помогне и я изгонила на студа — намеси се Кейра Мец. — Ако след това тя не била приютила детето, върху нея и целия ѝ род щели да се стоварят ужасни нещастия...

— Това са точно тези приказни допълнения, от които се отказа Францеска — прекъсна я Филипа Ейлхарт. — Да се придържаме към фактите.

— Пророческите способности на Посветените, в чиито вени течала Старата кръв, са факт — каза Ида Емеан, вдигайки поглед към Филипа. — А настойчиво повтарящият се във всички варианти на легендата мотив за пророчество навежда на размисли.

— Навежда на размисли сега, а и навремето е било така — потвърди Францеска. — Слуховете за заклинанието на Лара не са утихнали, за тях си спомнили дори след седемнайсет години, когато взетото под закрила от Керо момиченце, наречено Рианон, се превърнало в девойка, чиято красота затъмнявала дори легендарната красота на майка ѝ. Осиновената от Керо девойка Рианон носила официалната титла реданска принцеса, и от нея се интересували множество кралски дворове. Когато сред редицата конкуренти Рианон най-накрая избрала Гоидемар, младият крал на Темерия, слуховете за проклятието едва не провалили сватбата. Обаче тези слухове започнали да се разпространяват особено активно три години след сватбата на Гоидемар и Рианон. По време на метежа на Фалка.

Фрингила, която никога не беше чувала нито за Фалка, нито за нейния метеж, вдигна вежди. Францеска забеляза това.

— За северните кралства — поясни тя — това са били трагични и кървави събития, които все още се помнят, макар и да са изминали вече повече от сто години. В Нилфгард, с който тогава Севера не е имал практически никакви отношения, всичко това със сигурност не е било известно, затова си позволявам много набързо да припомня някои факти. Фалка е била дъщеря на Вриданек, кралят на Редания. От брак, на който той сложил край, когато пред очите му попаднала красавицата Керо, същата онази, която по-късно приютила детенцето на Лара. Запазил се е документ, който обяснява надълго и по заплетен начин причините на развода, но се е запазил също така и портрет на първата съпруга на Вриданек, ковирска дворянка, несъмнено полуелфка, но с решителен превес на човешките черти. Очи на безумна отшелница, коси на удавница и гущерови устни. Накратко — изпратили уродливката в Ковир, заедно с едногодишната ѝ дъщеричка, Фалка, и скоро забравили за тях.

След кратка пауза Енид ан Глеана продължи:

— Фалка напомни за себе си двайсет и пет години по-късно, когато вдигна въстание, в което като че ли е убила лично баща си, Керо и двамата си доведени братя. Въоръженият метеж отначало избухна като поддържана от част от темерийското и ковирското дворянство борба на законната първородна дъщеря за полагащия ѝ се трон, но скоро прерасна в селска война, обхванала огромни територии. Двете страни не си отстъпваха по жестокост. Фалка е влязла в легендите като кървав демон, макар че най-вероятно тя просто престана да владее ситуацията, и вече не можеше да контролира съдържанието на лозунгите, които метежниците изписваха на знамената си. Смърт на кралете, смърт на магьосниците, смърт на жреците, дворяните, богатите и знатните, а накрая — смърт на всичко живо, защото вече нищо не можеше да задържи опиянената от кръвта тълпа. Метежът се прехвърли и в други държави...

— Нилфгардските историци са писали за това — обади се с явно неодобрение Сабрина Глевисиг. — Госпожа Асире и госпожа Виго не може да не са го чели. Посъкрати, Францеска. Премини към Рианон и тризнаците от Хоутборг.

— Моля. Рианон, тоест осиновената от Керо дъщеря на Лара Дорен, сега вече съпруга на Гоидемар, била случайно хваната от въстаниците на Фалка и заключена в замъка Хоутборг. Тогава тя била бременна. Замъкът още дълго се съпротивявал след повсеместното потушаване на метежа и екзекутирането на Фалка, но в края на краищата Гоидемар го превзел с щурм и освободил жена си. Заедно с трите ѝ деца — две момиченца, които вече ходели, и момченце, което се опитвало да проходи. Рианон била полудяла. Разяреният Гоидемар подложил на изтезания всички пленници и от всичките показания успял да добие представа за случилото се.

Фалка, която била наследила красотата по-скоро на баба си елфка, отколкото на майка си, щедро дарявала с прелестите си всичките си военачалници, без да подбира — от дворяните до обикновените главорези, като по този начин си осигурявала тяхната преданост. В края на краищата тя забременяла и родила дете — точно по същото време, когато затворената в Хоутборг Рианон родила близнаци. Фалка заповядала да сложат бебето ѝ при децата на Рианон. Говори се, че е казала, че само кралици са достойни да бъдат майки на

нейните копелета, и такава съдба очаква всички короновани самки при новия ред, който тя, Фалка, ще изгради след победата.

Проблемът бил там, че никой, включително и Рианон, не знаел кое от трите деца било на Фалка. С голяма вероятност се предполагало, че е някое от момиченцата, защото Рианон като че ли била родила момче и момиче. Повтарям — като че ли, защото въпреки изявленията на Фалка, децата били кърмени от обикновени селски майки. Когато в края на краищата Рианон дошла на себе си, почти нищо не помнела. Разбира се, била родила. Да, носели от време на време при нея трите бебета. Но не знаела нищо повече.

Тогава повикаха магьосници, които да изследват трите деца и да установят кое на кого е. Гоидемар бил толкова бесен, че смятал, след като се установи кое е отрочето на Фалка, да го убие, и то публично. Не можехме да допуснем това. След потушаването на метежа хванатите въстаници бяха изтезавани зверски, трябваше да се сложи край на всичко това. Убийството на дете, ненавършило и две години, разбирате ли? Ето тогава би се родила легенда! Вече и без това бяха започнали да се носят слухове, че самата Фалка се е родила чудовище в резултат на проклятието на Лара Дорен, което беше абсолютна глупост, защото Фалка се родила преди още Лара да се запознае с Крегенан. Но на никой не му се занимаваше да изчислява годините. Памфлети и идиотски документи са се пишели и публикували тихомълком дори в оксенфуртската академия. Да се върнем обаче към изследванията, които ни поръча Гоидемар...

— На „нас“? — вдигна глава Йенефер. — На кого по-точно?

— На Тисая де Врие, Августа Вагнер, Летисия Шарбоне и Хен Гедимдейт — каза спокойно Франческа. — По-късно включиха и мен. Аз бях млада магьосница, но чистокръвна елфка. А баща ми... Биологическият ми баща, защото той се отказа от мен... Той беше Посветен. Знаех какво представлява генът на Старата кръв.

— И такъв ген е бил открит в Рианон, когато са изследвали нея и краля, преди да изследват децата — досети се Шеала де Танкарвил. — Бил е открит също и в две от децата, което е позволило да се определи лишеното от гена дете на Фалка. И как успяхте да предпазите детето от гнева на краля?

— По много прост начин — усмихна се елфката. — Направихме се на невежи. Обяснихме на краля, че проблемът е много сложен, че

ще продължим изследванията, а такива изследвания изискват време... Много време. Гоидемар, който по принцип беше добър и благороден човек, бързо се успокои и изобщо не ни даваше зор, а тризнаците растяха и тичаха из двореца, привеждайки във възторг кралската двойка и целия кралски двор. Амавет, Фиона и Адела. Приличаха си като три врабчета. Разбира се, в тях се вглеждаха внимателно, постоянно възникваха подозрения, особено ако някое от децата направеше някоя беля. Веднъж Фиона изля от прозореца нощното гърне право върху голям командир от армията, който я нарече пред всички „дяволско изчадие“ и така се прости с длъжността си. След известно време Амавет намаза стълбите с лой, и някаква придворна дама, докато слагали ръката ѝ в шина, прошепнала нещо за прокълнатата кръв, и се разделила с кралския двор. Не толкова знатните бърборковци незабавно се запознавали с позорния стълб и бича, така че бързо се научили да си държат езика зад зъбите. Даже някакъв барон от много стар род, когото Адела уцелила със стрела в задника, се ограничил с...

— Да не се разпростираме над пакостите на децата — прекъсна я Филипа Ейлхарт. — Кога най-накрая казахте на Гоидемар истината?

— Никога. Той не попита, а нас това ни устройваше.

— А кое от децата беше на Фалка — знаехте ли?

— Разбира се. Адела.

— Не Фиона?

— Не. Адела. Тя умря от чума. Дяволското изчадие, проклетата кръв, дъщерята на демоничната Фалка, помагаше на жреците в крайградската болница и спасяваше болни деца при една чумна епидемия, въпреки протестите на краля. Но самата тя се зарази и умря. Беше на седемнайсет години. След година нейният псевдобрат завъртя роман с графиня Ана Камена и загина от ръцете на убийци, наети от графа. В същата година си замина и Рианон, която не можа да понесе смъртта на любимите си деца. Тогава Гоидемар ни повика отново. Защото от принцеса Фиона, последната от тройката, се беше заинтересувал кралят на Цинтра, Корам. Искаше да я вземе за жена на своя син, също Корам, но знаеше за носещите се слухове и не искаше да жени сина си за предполагаемата дъщеря на Фалка. Ние използвахме целия си авторитет, за да го убедим, че Фиона е законородено дете. Не знам дали ни повярва, но младите си допаднаха

и по този начин дъщерята на Рианон, прабабата на вашата Цири, скоро стана кралица на Цинтра.

— Внасяйки в династията на Корамите знаменития ген, който вие сте продължили да следите.

— Фиона — изрече спокойно Енид ан Глеана — не беше носителка на гена на Старата кръв, който ние още тогава нарекохме „генът на Лара“.

— Как така?

— Носител на гена на Лара беше Амавет, а нашият експеримент продължи. Защото Ана Камена, заради която се простиха с живота си любовникът ѝ и съпругът ѝ, роди близначета още преди да е свършил траурът ѝ. Момче и момиче. Несъмнено бащата е бил Амавет, защото момичето се оказа носителка на гена. Кръстиха я Мюриел.

— Мюриел Красивата измамница? — учуди се Шеала де Танкарвил.

— Много по-късно — усмихна се Францеска. — Отначало — Миличката Мюриел. Тя наистина е била миловидно, сладко дете. Когато навършила четиринайсет години, вече я наричали Мюриел Кадифенооката. Мнозина са затъвали в тези очи. Накрая я дали за жена на граф Роберт Гарамон.

— А момчето?

— Криспин. Той не носеше гена, затова не ни интересуваше. Май загина по време на някаква война. Само за това си мислеше — да стреля и да се бие.

— Чакай малко. — Сабрина рязко прекара ръка през косата си. — Нали Красивата измамница Мюриел беше майка на Адалия, наричана Врачката...

— Точно така — потвърди Францеска. — Интересна личност беше Адалия. Силен Извор, идеален материал за магьосница. Уви, тя не искаше да бъде магьосница. Предпочиташе да е кралица.

— А генът? — попита Асире вар Анахид. — Тя беше ли негова носителка?

— Колкото ѝ да е странно — не.

— Така и предполагам — кимна Асире. — Генът на Лара може да се предава непрекъснато само по женска линия. Ако носителят се окаже мъж, генът отслабва във второто, най-много в третото поколение.

— Но след това, вероятно, се активизира — обади се Филипа Ейлхарт. — Адалия, която не е притежавала този ген, е майката на Каланте, а нали Каланте, бабата на Цири, отново се е оказала носителка на гена на Лара.

— Първата след Рианон — обади се неочаквано Шеала де Танкарвил. — Грешите, Францеска. Имало е два гена. Единият, истинският, бил скрит, латентен, вие сте го пропуснали у Фиона, излъгани от силния и ярко изразен ген на Амавет. Но това, което е имал Амавет, не е било ген, а активатор. Госпожа Асире е права. Предаващият се по мъжка линия активатор още при Адалия е бил толкова слаб, че вие не сте го намерили. Адалия е била първото дете на Измамницата, следващите със сигурност не са имали и следа от активатора. Латентният ген на Фиона също най-вероятно е отслабнал в мъжките ѝ потомци не по-късно от третото поколение. Но генът не е изчезнал, и аз знам защо.

— По дяволите — процеди през зъби Йенефер.

— Обърках се — обяви Сабрина Глевисиг. — Обърках се в тези дебри от генетика и генеалогия.

Францеска придърпа към себе си купата с плодовете, протегна ръка и изрече заклинание.

— Извинявайте за площадната психокинеза — усмихна се тя, запращайки червената ябълка високо над масата. — Но с помощта на левитиращи плодове ще ми е по-лесно да обясня всичко, включително и грешката, която сме допуснали. Тази червена ябълка е генът на Лара, Старата кръв. Със зелената ябълка ще означа латентния ген. Нарът е псевдогенът, активаторът. Да започнем. Това е Рианон, червената ябълка. Синът ѝ Амавет — нар. Дъщерята на Амавет, Мюриел Красивата измамница, и внучката му Адалия — също нар, при което накрая отслабва. А ето я втората линия: Фиона, дъщерята на Рианон — зелена ябълка. Нейният син Корбет, кралят на Цинтра — зелена. Синът на Корбет и Елен Каедвенска, Дагорад — зелена. Както виждате, в последните две поколения — само мъжки потомци, генът много отслабва. Но най-долу сега имаме нар и зелена ябълка. Адалия, княгинята на Марибор и Дагорад, кралят на Цинтра. И тяхната дъщеря — Каланте. Червена ябълка. Възродилият се силен ген на Лара.

— Генът на Фиона — кимна Маргарита Льоантил — се е срещнал с активатора на Амавет в резултат на кръвосмешение, и никой

не е обърнал внимание на роднинството? Нито един кралски хералдик или хроникьор не е обърнал внимание на явното кръвосмешение?

— Не е било толкова явно. Нали Ана Камена не е разгласявала, че близнаците ѝ са извънбрачни, защото роднините на мъжа ѝ незабавно биха лишили и нея, и децата ѝ от герба, титлите и имуществото. Да, вярно, появили са се слухове, и са се носели не само сред простолюдието. Наложило се е да търсят съпруг за родената от кръвосмешение Каланте чак в далечен Ебинг, докдето слуховете не са достигнали.

— Прибави към пирамидата си още две червени ябълки, Енид — каза Маргарита. — Сега, в съответствие със справедливите забележки на госпожа Асире, възродилият се ген на Лара се предава гладко по женска линия.

— Да. Ето я Павега, дъщерята на Каланте. И дъщерята на Павега — Цирила. Единствената в настоящия момент наследница на Старата кръв, носителка на гена на Лара.

— Единствената? — попита рязко Шеала де Танкарвил. — Много си самоуверена, Енид.

— Какво имаш предвид?

Шеала неочаквано се надигна, стрелна окичените си с пръстени ръце в купата и накара всички останали там плодове да левитират, като разруши и превърна в цветен хоровод цялата схема на Францеска.

— Ето какво имам предвид — изрече студено тя, посочвайки хаоса от плодове. — Всичко това са възможни генетични комбинации. И ние знаем не повече, отколкото виждаме тук, тоест нищо. Вашата грешка се е възпроизвела, Францеска, породила е лавина от грешки. Генът се е появил случайно след сто години, и за тези години може да са се случили неща, за които си нямаме никаква представа. Тайни събития, укривани, заличавани. Предбрачни и извънбрачни деца, заченати тайно, дори подменени деца. Кръвосмешения. Кръстоски между различни раси, кръв на забравени предци, появяваща се в покъсни поколения. Накратко казано: генът, който преди сто години е бил на една ръка разстояние от вас, сега се е изплъзнал. Грешка, Енид, грешка! Твърде много стихийност, твърде много случайности. Твърде малко контрол. Твърде малко намеса в случайността.

Енид ан Глеана стисна устни.

— Не сме си имали работа със зайци, които можем да затворим в клетки и да чифтосваме.

Фрингила проследи погледа на Трис Мериголд и видя как ръцете на Йенефер изведнъж стиснаха подлакътниците на стола.

* * *

„Ето какво свързва сега Йенефер и Франческа — трескаво размишляваше Трис, като продължаваше да избягва погледа на приятелката си. — Изгодата. Защото в края на краищата не е минало без намирането на двойки и чифтосването им. Да, плановете им относно Цири и принца от Ковир на пръв поглед изглеждат невероятни, но в действителност са напълно реални. Те вече са правили това. Качвали са на тронове когото си поискат, създавали са такива съюзи и династии, каквито пожелаят, каквито са им били изгодни. В действие са влизали уроци, афродизиаци, еликсири. Крале и кралици неочаквано са сключвали странни, морганатични бракове, въпреки всякакви планове, намерения и договори. А по-късно на онези, които не е трябвало да раждат, тайно са се давали противозачатъчни средства. Тези, които не са смятали да раждат, а е трябвало да родят, вместо обещаните средства са получавали плацебо, вода със сладник. Оттук и всичките тези невероятни родствени отношения — Каланте, Павеа... и Цири. Йенефер е била замесена в това. А сега съжالياва. И с право. По дяволите, ако Гералт научи за това...“

* * *

„Сфинксове — мислеше си Фрингила Виго. — Сфинксове, резбовани на подлакътниците на креслата. Да, това трябва да стане емблемата на ложата. Знание, тайна, мълчание. Те са сфинксове. Те ще постигнат без усилия всичко, каквото пожелаят. Като нищо ще оженят Ковир за тази тяхна Цири. В техни ръце е силата. В техни ръце е знанието. В техни ръце са средствата. Диамантеното колие на шията на Сабрина Глевисиг сигурно струва цяло състояние, равняващо се на

почти цялата платежоспособност на гористия и скалист Каедвен. Без проблеми ще постигнат това, което планират. Но има едно препятствие...“

* * *

„Аха — помисли си Трис Мериголд, — най-последният разговорът достигна дотам, откъдето трябваше да започне. С този отрезвяващ и охлаждащ ентузиазма факт, че Цири се намира в Нилфгард, под властта на Емхир. Много далеч от плановете, които се кроят тук...“

— Несъмнено — говореше Филипа — Емхир е по следите на Цири отдавна. Всички смятаха, че става въпрос за политически брак с Цирила и спечелване на всички земи, полагащи й се по наследство. Обаче не бива да изключваме възможността, че всъщност не става въпрос за политика, а за гена на Старата кръв, който император Емхир възнамерява да вкара в императорската линия. Ако Емхир знае това, което знаем и ние, то той може да пожелае пророчеството да се осъществи в неговия род, а бъдещата Кралица на света да се роди в Нилфгард.

— Поправка — вметна Сабрина Глевисиг. — Това го иска не Емхир, а нилфгардските магьосници. Само те са могли да открият гена и да обяснят на Емхир значението му. Мисля, че присъстващите тук нилфгардски дами няма да откажат да потвърдят това и да изяснят своята роля в интригата.

— Изумява ме — не издържа Фрингила — тенденцията събралите се тук дами да търсят нишките на интриги в далечен Нилфгард, когато по всичко личи, че трябва да търсите заговорниците и предателите много по-близо до вас самите.

— Колкото пряма, толкова и точна забележка. — Шеала де Танкарвил възпря с остър поглед готвещата се да възрази Сабрина. — Информацията за Старата кръв е достигнала до Нилфгард чрез нас, всичко показва, че е така. Или забравихте за Вилгефорц?

— Аз — не. — В черните очи на Сабрина за миг припламна огънят на омразата. — Аз не съм забравила!

— И неговият ред ще дойде — озъби се зловещо Кейра Мец. — Но засега не става въпрос за него, а за това, че Цири, толкова важната

за нас Стара кръв, е в ръцете на Емхир вар Емрейс, императорът на Нилфгард.

— В ръцете на императора няма нищо — заяви спокойно Асире, хвърляйки поглед на Фрингила. — Намиращата се в Дарн Рован девойка няма никакви извънредни гени. Тя е обикновена до баналност. Несъмнено това не е Цири от Цинтра. Не е девойката, която императорът търсеше. А той търсеше онази, която носи гена. Дори се е сдобил с къдрица от косата ѝ. Изследвах тази коса и открих нещо, което не можех да разбера. Но сега вече го разбирам.

— Значи Цири не е в Нилфгард — изрече тихо Йенефер. — Не е там.

— Не е там — потвърди сериозно Филипа Ейлхарт. — Измамили са Емхир. Подхвърлили са му двойничка на Цирила. Аз самата узнах това едва снощи. Но ме радва искреността на госпожа Асире. Това показва, че ложата ни вече функционира.

* * *

Йенефер с усилие сдържаше треперенето на ръцете си. „Само спокойно — повтаряше си тя, — само спокойно, не се издавай, чакай подходящия момент. И слушай, слушай, събирай информация. Сфинкс. Бъди сфинкс.“

— И стигаме до Вилгефорц — удари Сабрина с длан по масата. — Не Емхир, а Вилгефорц, този очарователен, благопристоен подлец! Изиграл е и Емхир, и нас!

Йенефер се успокояваше, като дишаше дълбоко. Асире вар Анахид, магьосницата от Нилфгард, очевидно чувстваща се неуютно в тясната, плътно прилепнала рокля, разказваше за някакъв млад нилфгардски дворянин. Йенефер знаеше за кого става въпрос и неволно стискаше юмруци. Черният рицар с крилатия шлем, кошмарът в сънищата на Цири... Тя усещаше върху себе си погледите на Францеска и Филипа. Трис, чийто поглед тя се опитваше да срещне, избягваше нейния. „По дяволите — помисли си Йенефер, с усилие придавайки си равнодушно изражение, — ама че загазих. В какъв проклет капан вкарах девойката... Как сега ще погледна вещера в очите...“

— Значи ни се предоставя прекрасна възможност — възкликна възбудено Кейра Мец — да намерим Цири и същевременно да се доберем до Вилгефорц! Да подпалим земята под задника му!

— За да го направим, първо трябва да издирим убежището на Вилгефорц — каза Шеала де Танкарвил, магьосницата от Ковир, към която Йенефер никога не беше изпитвала особена симпатия. — А засега това не се е удало на никой. Дори на някои седящи на нашата маса дами, които не са пестили нито усилия, нито време, нито изключителните си способности.

— Вече са намерени две от многобройните убежища на Вилгефорц — отговори студено Филипа Ейлхарт. — Дийкстра търси усилено останалите, и на ваше място не бих избързвала да го подценявам. Понякога там, където магията се проваля, шпионите и информаторите се справят.

* * *

Един от придружаващите Дийкстра агенти погледна в килията, отстъпи уплашено назад, допря гръб до стената и пребледня като платно. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще изгуби съзнание. Дийкстра си отбеляза мислено, че трябва да премести женчото на канцеларска работа. Но беше достатъчно самият той да погледне в килията, и веднага си промени мнението за служителя си. Стомахът му подскочи към гърлото. Но за да не се компрометира пред подчинените си, той бавно извади от джоба си напарфюмираната си носна кърпичка, сложи я върху носа и устата си и се наведе над голото тяло, проснато върху каменния под.

— Коремът и утробата са били разсечени — постави той диагнозата си, стараяйки се да говори спокойно и студено. — Много умело, с хирургическа точност. Измъкнали са плода от девойката. Направили са го, докато е била още жива. Но не тук. Всички ли са в такова състояние? Ленеп, на теб говоря.

— Не... — потрепери агентът, откъсвайки поглед от трупа. — На другите са им били строщени вратовете с гароти. Те не са били бременни... Но всичките са разпорени.

— Колко общо намерихте?

— Освен тази — четири. Не успяхме да разпознаем нито една.

— Не е вярно — изрече иззад кърпичката Дийкстра. — Аз вече разпознах тази. Това е Джоли, малката дъщеря на граф Лание. Тази, която преди една година изчезна безследно. Огледай останалите.

— Някои са засегнати от огъня — каза Ленеп. — Трудно ще е да се разпознаят... Но, господине, освен това... Намерихме...

— Говори, де, престани да пелтечиш.

— В онзи кладенец — агентът посочи зееца в пода дупка — има кости. Много кости. Още не сме успели да ги извадим и да ги изследваме, но се обзалагам, че всичките ще се окажат кости на млади девойки. Ако помолим магьосниците, може би ще успеем да ги разпознаем... И да съобщим на родителите, които все още търсят изчезналите си дъщери...

— В никакъв случай. — Дийкстра рязко се обърна. — Нито дума за това, което е намерено тук. Никому. Най-малко пък на магиците. След това, което видях тук, вече им нямам доверие. Ленеп, огледани ли са внимателно горните равнища? Намерено ли е нещо, което може да ни е от полза?

— Нищо, господине. — Ленеп наведе глава. — Веднага щом получихме донесението, хукнахме към замъка. Но вече беше късно. Всичко беше изгоряло. Огън с ужасна сила. Несъмнено магически. Не знам защо...

— А аз знам. Пожарът е устроен не от Вилгефорц, а от Риенс или от друг слуга на магьосника. Вилгефорц не би допуснал грешка, не би ни оставил нищо, освен сажди по стените. Да, той знае, че огънят пречиства... и заличава следите.

— Вярно, заличава ги — промърмори Ленеп. — Няма никакви доказателства, че Вилгефорц изобщо е бил тук...

— Тогава изфабрикувайте такива доказателства. — Дийкстра отмести кърпичката от лицето си. — Да ви уча ли как се прави това? Знаем, че Вилгефорц е бил тук. Нищо ли не е оцеляло в подземията, освен труповете? Какво има там, зад онази желязна врата?

— Елате, господине. — Агентът взе факела от ръцете на един от помощниците. — Ще ви покажа.

Нямаше съмнение, че магическият пожар, предназначен да изпепели всичко, намиращо се в подземията, беше започнал именно тук, в просторното помещение зад желязната врата. Грешката в

заклинанието доста беше объркала плана, но си личеше, че и без това пожарът е бил бурен и силен. От огъня бяха пламнали рафтовете с книги, заемащи една от стените, стъклените съдове също бяха пламнали и се бяха разтопили. Всичко се беше превърнало в еднородна воняща субстанция. Единственото, останало непокътнато, беше маса с железен плот и две зазидани в пода кресла със странна форма. Странна, но не оставяща съмнение в тяхното предназначение.

— Конструирани са така — преглътна Ленеп, сочейки креслата и прикрепените към тях ремъци, — че да държат... краката... разтворени. Широко разтворени.

— Кучи син — процеди през стиснатите си зъби Дийкстра. — Проклет кучи син...

— В канала под дървеното кресло — продължи тихо агентът — намерихме следи от кръв, урина и изпражнения. Стоманеното кресло е по-ново, едва ли някога е било използвано. Не знам какво да мисля...

— А аз знам — каза Дийкстра. — Стоманеното е било създадено специално за някой по-особен. За някой, когото Вилгефорц е подозирал, че притежава изключителни способности.

* * *

— Изобщо не подценявам Дийкстра и неговото разузнаване — каза Шеала де Танкарвил. — Знам, че за да бъде открит Вилгефорц, е необходимо време. Обаче, като оставим настрана мотива за личното отмъщение, който явно е завладял някои от дамите, ще си позволя да отбележа, че не е сигурно, че точно Вилгефорц е хванал Цири.

— Ако не е Вилгефорц, тогава кой? Тя беше на острова. Както разбирам, никой от нас не я е телепортирала оттам. Не е при Дийкстра, не е при никой от кралете, знаем това със сигурност. И не намерихме тялото ѝ в развалините на Кулата на Чайката.

— Тор Лара — изрече бавно Ида Емеан — някога е криела в себе си много мощен портал. Изключвате ли вероятността девойката да е избягала от Танед с помощта на този портал?

Йенефер затвори очи, впивайки нокти в главите на сфинксовете на подлакътниците. „Само спокойно — помисли си тя. — Само

спокойно.“ Усети върху себе си погледа на Маргарита, но не вдигна глава.

— Ако Цири е проникнала в телепортала на Тор Лара — обади се с леко променен глас ректорът на Аретуза, — опасявам се, че може да забравим за нашите планове и проекти. Боя се, че може и никога вече да не видим Цири. Несъществуващият вече портал на Кулата на Чайката беше повреден, изкривен. Смъртоносен.

— За какво изобщо говорим? — избухна Сабрина. — За да може някой просто да намери телепортала в кулата, за да може просто да успее да го види, трябва да използва магия от четвърта степен. А за да се приведе порталът в действие, са необходими свръхмагически способности! Не знам дали дори Вилгефорц би могъл да го направи, да не говорим за някаква петнайсетгодишна девойка. Как може дори да се предположи нещо такова! Каква според вас е тази девойка? Какво толкова има в нея?

* * *

— Нима е толкова важно какво има в нея, господин Бонхарт? — провлачи Стефан Скелен, наричан Кукумявката, коронер на император Емхир вар Емрейс. — И дали изобщо в нея има нещо? За мен е важно изобщо да я няма. И ще ви платя сто флорена, за да стане така. Ако толкова ви се иска, проверете какво има в нея, след като я убиете или преди това — ваша воля. Но цената няма да се увеличи, дори и да намерите нещо, предупреждавам ви съвсем сериозно.

— А ако я доставя жива?

— Също не.

Огромният на ръст, но мършав като скелет мъж, наричан Бонхарт, засука с пръсти мустака си. С другата си ръка постоянно се подпираше върху меча, сякаш искаше да скрие от очите на Скелен релефа върху ръкохватката.

— Да донеса ли главата ѝ?

— Не — намръщи се Кукумявката. — За какво ми е главата ѝ? За да я консервирам в мед?

— Като доказателство.

— Ще повярвам на думата ви. Вие сте известен, Бонхарт, като стабилен човек.

— Благодаря ви за доверието. — Ловецът на глави се усмихна, а Скелен, който беше дошъл с двајсет въоръжени свои хора, чакащи го пред кръчмата, почувства как го побиват тръпки. — Уж така би трябвало да бъде, а рядко се среща. Трябва непременно да отнеса главите на всички Плъхове на господин барона и на господата Варнхагенови, иначе няма да платят. Ако главата на Фалка не ви трябва, мисля, че няма да имате нищо против, ако я добавя към останалите за пълен комплект?

— За да получите още една награда за нея? А професионалната етика?

— Уважаеми господин Скелен — присви очи Бонхарт, — аз вземам парите не за убиването, а за услугата, която правя с това убийство. А тази услуга ще я окажа и на вас, и на Варнхагенови.

— Логично — съгласи се Скелен. — Постъпете както намерите за добре. Кога мога да ви очаквам, за да получите наградата си?

— Скоро.

— Тоест?

— Плъховете се движат по Бандитския път, смятат да презимуват в планините. Аз ще им пресека пътя. Двајсет дни, не повече.

— Сигурен ли сте в маршрута им?

— Били са при Фен Аспра, там са ограбили един обоз и двама търговци. Вилнели са при Тифи. През нощта са нахълтали в Друи, за да потанцуват на селския празник. Най-накрая са наминали и през Лоредо. В Лоредо Фалка е убила един човек. И то по такъв начин, че там все още говорят за това и скърцат със зъби. Затова и питам какво толкова има в тази Фалка.

— Може би същото, каквото и във вас — пошегува се Стефан Скелен. — Макар че не, извинявайте. Вие нали не вземате пари за убиване, а за извършване на услуги. Вие сте истински професионалист, Бонхарт. Професия като всяка друга. Работа, която трябва да се изпълни. Плащат ви за нея, а трябва да се живее. Нали?

Ловецът на глави дълго време го гледа. Толкова дълго, че усмивката върху устните на Кукумявката най-накрая се стопи.

— Вярно е — каза Бонхарт. — Трябва да се живее. Някои заработват прехраната си с това, което умеят да правят. Други — с

това, което са длъжни да правят. Малцина професионалисти са толкова щастливи в живота си, колкото мен — може би само някои курви. Плащат ми за професия, която дълбоко и искрено обичам.

* * *

Предложението на Филипа да похапнат и да наквасят пресъхналите си от многобройните речи гърла беше посрещнато от Йенефер с облекчение, радост и надежда. Но скоро се оказа, че надеждите ѝ са били напразни. Филипа бързо отведе в другия край на залата Маргарита, която явно искаше да поговори с нея. Когато се приближи, Трис Мериголд беше съпроводена от Францеска. Елфката следеше разговора, без да се смущава. Обаче Йенефер виждаше безпокойство в светлосивите очи на Трис и беше сигурна, че дори в разговор без свидетели молбите ѝ за помощ щяха да бъдат напразни. Трис несъмнено вече беше изцяло предана на ложата. И явно чувстваше, че лоялността на Йенефер все още е съмнителна.

Трис се опитваше да я утеши, уверяваше я, че в Брокилон Гералт е извън опасност и благодарение на старанията на дриадите ще оздравее. Трис се беше изчервила, както винаги, когато става въпрос за Гералт. „Сигурно тогава силно я е впечатлил — помисли си не без яд Йенефер. — Преди да го срещне, изобщо не е познавала такива като него. Но скоро ще го забрави. И това е добре.“

Тя реагира на съобщението на Трис с на вид равнодушно вдигане на раменете. Не я вълнуваше, че нито Трис, нито Францеска не повярваха на апатията ѝ. Тя искаше да остане сама и им даде да разберат това.

И те я разбраха.

Йенефер отиде в далечния край на бюфета и се зае със стридите. Ядеше предпазливо, все още чувствайки болка — последствие от компресията. Боеше се да пие вино, защото не знаеше как ще реагира организмът ѝ.

— Йенефер?

Тя се обърна. Фрингила Виго леко се усмихваше, гледайки късия нож, който Йенефер държеше в ръцете си.

— Виждам и усещам — каза нилфгардката, — че с удоволствие би разпорила мен вместо тази стрида. Все още тази неприязън?

— Ложата изисква лоялност — изрече студено Йенефер. — Не е задължително да сме приятелки.

— Не е задължително и не би следвало да бъде. — Нилфгардската магьосница огледа залата. — Приятелството възниква или в резултат на дълъг процес, или спонтанно.

— Същото е и с неприязънта. — Йенефер отвори стридата и изгълта съдържанието ѝ заедно с морската вода. — Понякога виждаш някого само за секунда, преди да те ослепи, и вече не го обичаш.

— О, проблемът с неприязънта е много по-сложен — присви очи Фрингила. — Да допуснем, че някой, когото изобщо не можеш да разпознаеш от върха на хълма, разкъсва на парчета твой приятел пред очите ти. Ти още не си го видяла и не го познаваш, а вече не го обичаш.

— И това се случва — сви рамене Йенефер. — Съдбата понякога си устройва шеги.

— Съдбата — каза тихо Фрингила — наистина е непредсказуема, като немирно дете. Понякога приятелите ти ти обръщат гръб, а враговете са ти от полза. Например можеш да поговориш с тях насаме. Никой няма да се опита да ти попречи, да те прекъсне, да те подслуша. Всички си мислят — за какво могат да разговарят едни врагове? За нищо съществено. Просто си казват обичайните баналности, като от време на време подхвърлят нещо саркастично.

— Несъмнено всички така си мислят — кимна Йенефер. — И правилно постъпват.

Фрингила не се смути.

— Тъкмо при такива условия ще е по-удобно за нас да засегнем някоя важна и небанална тема.

— Каква тема имаш предвид?

— Темата за бягството, което обмисляш.

Йенефер, която в този момент отваряше втората стрида, за малко да си пореже пръста. Огледа се крадешком, после погледна към нилфгардката под полуспуснатите си мигли. Фрингила Виго се усмихваше едва забележимо.

— Бъди така добра да ми заемеш ножа. За стридите. Вашите стриди са великолепни. При нас, на юг, не е лесно да се намерят

такива. Особено сега, в условията на военна блокада... Блокадата е много неприятно нещо, нали?

Йенефер тихо се изкашля.

— Забелязах. — Фрингила погълна скаридата и се пресегна за втора. — Да, Филипа ни гледа. Асире също. Асире вероятно се притеснява дали съм лоялна към ложата. Лоялността е застрашена. Тя е готова да повярва, че съм се поддала на състраданието. Да видим... Любимият ти е потрошен. Момичето, което смяташ за своя дъщеря, е изчезнало, може и да е хвърлена в тъмница... Или да е заплашена да умре? А може би просто я използват за карта в мошеническа игра? Честно казано, аз не бих издържала. Незабавно бих избягала отук. Моля те, вземи ножа. Стига толкова стриди, трябва да се грижа за фигурата си.

— Блокадата е доста неприятно нещо, както ти благоволи да забележиш — прошепна Йенефер, гледайки в зелените очи на нилфгардската магьосница. — Направо вредно. Не ти позволява да направиш това, което желаш. Е, може да се преодолее, стига да имаш... средства. А аз ги нямам.

— Разчиташ на това, че аз ще ти ги дам? — Нилфгардката се вторачи в грапавата черупка от стридата, която все още държеше в ръката си. — О, за това не може да става и дума. Аз съм лоялна към ложата, а ложата явно не желае да хукнеш да спасяваш любимите си хора. Освен това съм ти неприятел. Как можа да забравиш това, Йенефер?

— Наистина! Как можах?

— А някоя моя приятелка — каза тихо Фрингила, — бих предупредила, че дори и да разполага с компонентите за телепортационно заклинание, не би могла да разруши блокадата незабележимо. Такава операция изисква време и прекалено се набива в очи. Малко по-добре би било да използва някой незабележим, стихийен притегател. Повтарям — мъничко. Телепортирането с импровизиран притегател, както несъмнено знаеш, е много рисковано. Не бих посъветвала някоя приятелка да поеме подобен риск. Но ти не си такава.

Фрингила наведе черупката, която държеше в ръка, и сипа върху масата мъничко морска вода.

— С това приключва баналният ни разговор. Ложата изисква от нас само лоялност. За щастие приятелството не е задължително.

* * *

— Телепортира се — каза тихо и безизразно Франческа Финдабаир, веднага щом утихна суматохата, предизвикана от изчезването на Йенефер. — Няма защо да се вълнувате, скъпи дами. Вече нищо не можем да направим. Тя е твърде далече. Грешката е моя. Подозирах, че обсидиановата ѝ звезда маскира ехото на заклинанията...

— Как успя да го направи, по дяволите?! — извика Филипа. — Може да е приглушила ехото, това не е трудно. Но с какво чудо си отвори портал? Монтекалво е блокиран!

— Никога не съм я харесвала — сви рамене Шеала де Танкарвил. — Никога не съм одобрявала начина ѝ на живот. Но и никога не съм се съмнявала в способностите ѝ.

— Тя ще издрънка всичко! — развика се Сабрина Глевисиг. — Всичко за ложата! Ще хукне направо...

— Глупости! — бързо я прекъсна Трис Мериголд, гледайки във Франческа и Ида Емеан. — Йенефер няма да ни предаде. Не избяга оттук, за да ни предава.

— Трис е права — подкрепи я Маргарита Льоантил. — Знам защо избяга. Знам кого иска да спаси. Видях ги двете заедно, нея и Цири, и всичко разбирам.

— А аз нищо не разбирам! — извика Сабрина, и в залата отново стана шумно.

Асире вар Анахид се наведе към приятелката си.

— Не те питам защо го направи — прошепна тя. — Не питам и как го направи. Питам те само: докъде?

Фрингила Виго се усмихна едва забележимо, поглаждайки с пръсти резбованата глава на сфинкса на подлакътника на креслото си.

— А откъде да знам — прошепна тя — на кое крайбрежие са наловени тези стриди?

[1] Така наричат в Нилфгард народите от северните кралства. — Б.пр. ↑

[2] Полската дума за „пренаселение“ е „przeludnienie“, съдържаща в себе си производна на думата ludzi (хора), от което се получава играта на думи. — Б.пр. ↑

[3] Астролабия — средновековен астрономически уред. — Б.пр. ↑

[4] Фореитор — кочияш, който язди един от впрегнатите коне. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Итлина, или по-точно Ithlinne Aegli, дъщерята на Aevenien — легендарна елфическа лечителка, астролог и пророчица, прочута с предсказанията си и с пророчествата си, от които най-известното е Aen Ithlinnespeath, Пророчеството на Итлина. Многократно преписвано и издавано в различни форми. В различни периоди Пророчеството се е ползвало с огромна популярност, а коментарите, тълкуванията и поясненията, приложени към него, правели връзка между текста и истинските събития, което затвърдило вярата в изключителните ясновидски способности на И. Конкретно се смята, че И. е предсказала Северните войни (1239–1268), Големите епидемии (1268, 1272 и 1294 г.), кървавата Война на двата еднорога (1309–1318) и нахлуването на хаките (1350 г.). И. е предвидила също така наблюдаваните от края на XIII век климатични промени („Белият студ“), които суеверията винаги са смятали за указание за края на света и са свързвали с предсказаното идване на Разрушителката (виж). Този пасаж от Пророчеството на И. е дал повод за позорния лов на вещици (1272–1276) и е довел до смъртта на множество жени, смятани за въплъщение на Разрушителката. Сега много изследователи смятат И. за митична фигура, а нейните „пророчества“ — за изцяло изфабрикуван в по-ново време апокриф и ловка литературна мистификация.

Децата, заобиколили в кръг странстващия разказвач на приказки Подсвирчо, започнаха да протестираат, вдигайки неописуема и хаотична врява. Най-накрая Конор, синът на ковача, който беше най-големият, най-силният и най-смелият, а освен това беше донесъл на разказвача зелен сок и картофи с пръжки, се изяви като представител на общественото мнение.

— Как така?! — възкликна той. — Как така, дядо? Как стига толкова за днес?! Може ли да се прекъсва приказката на такова място? Да ни оставяте в неведение? Искаме да знаем какво е станало по-нататък! Не можем да чакаме, докато наминете пак през селото, защото това може да стане след половин или дори след цяла година! Разказвайте по-нататък!

— Слънцето залезе — каза старчето. — Време е да си лягате, дечица. Ако утре сутринта по време на работа започнете да пъшкате и да се прозявате, какво ще кажат родителите ви? Знаем какво ще кажат. Пак им е разказвал приказки до полунощ старият Подсвирчо, напълнил е главите на децата с небивалици, не им е дал да се наспят. Така че когато пак се появи в селото, не бива да му даваме нищо — нито каша, нито питка, нито сланинка, а направо ще го изгоним този дядо, че от неговите приказки никаква полза няма, само неприятности носи.

— Няма да кажат така! — извикаха в хор децата. — Разказвайте още, дядо! Молим ви!

— Хм — промърмори старецът, поглеждайки слънцето, част от което вече се беше скрило зад дърветата на другия бряг на Яруга. — Така да бъде. Но уговорката ни е такава: един от вас ще изтича до къщи и ще донесе малко кисело мляко, за да си наквася гърлото. А останалите — помислете за чии съдби да разкажа, защото няма да успея да ви разкажа за всичките, дори и да говоря до сутринта. Трябва да си изберете за кои да бъде днес, и за кои — следващия път.

Децата отново вдигнаха шум, опитвайки се да се надвикат.

— Тихо! — извика Подсвирчо, размахвайки тояжката си. — Казах да изберете, а не да цвърчите като сойки. Е, какво — за кои съдби да разкажа?

— За Йенефер — каза Нимуе, най-малката от слушателите, която наричаха Лакътка заради ръста ѝ. Тя галеше спящата на земята котка. — Разкажете за по-нататъшната съдба на магьосницата, дядо. Как тя е избягала с магия от този ковче... ковен на Голо бърдо, за да спаси Цири. Искам да чуя това, защото когато порасна, ще стана магьосница.

— Да бе! — извика Броник, синът на мелничаря. — Избърши си сополите от носа, Лакътке, защото в магьосническото училище не вземат сополанки. А вие, дядо, разкажете не за Йенефер, а за Цири и Плъховете, как са ходели да правят грабежи и са се биели...

— Я тихо — обади се Конон, навъсен и замислен. — Много сте глупави. Ако искаме да чуем още нещо днес, нека да е в някакъв ред. Разкажете ни за Гералт и дружината му, дядо, как са тръгнали край Яруга...

— Аз искам за Йенефер — изписука Нимуе.

— Аз също — обади се Орла, по-голямата ѝ сестра. — Искам за нейната любов с вещера. Как са се обичали! Само че нека завърши щастливо, дядо! Не искам да има смърт, не!

— Тихо, глупачке, на кого му е интересно за любов? Искаме за война, за битки!

— За вещерския меч!

— За Цири и за Плъховете!

— Затваряйте си плювалниците! — изгледа страшно всичките Конон. — Че ще взема пръчката да ви хвърля един бой, дребосьци! Казах: подред. Нека дядото разкаже за вещера, за това как е пътешествал с Лютичето и Милва...

— Да! — изписука отново Нимуе. — За Милва, искам да чуя за Милва! Защото ако не ме вземат за магьосница, ще стана стрелкиня!

— Значи избрахме! — каза Конон. — И точно навреме, че гледайте, дядото е започнал да задрямва, само клюма нос... Ей, дядо! Да не заспите! Разкажете ни за вещера Гералт. От мястото, където дружината спря при Яруга.

— Само че за начало — намеси се Броник, — за да не ни гризе любопитството, дядо, кажете ни поне по малко за останалите. Какво е станало с тях. Така ще ни е по-лесно да чакаме, докато се върнете в

селото, за да продължите приказката. Поне накратко разкажете за Йенефер и Цири. Моля ви.

— Йенефер — изсумтя дядо Подсвирчо — с магия изхвърчала от магьосническия замък, наречен Голо бърдо. И цопнала право в морето. Сред океанските бушуващи вълни и острите скали. Но не се страхувайте, деца, това е дреболия за една магьосница. Не се удавила, на островите Скелиге попаднала, съюзници намерила. Защото, видите ли, огромна злоба се надигала в нея към магика Вилгефорц. Сигурна била, че е отвлякъл Цири, и смятала да го намери, жестоко да си отмъсти и Цири да спаси. Това е. Някой ден ще ви разкажа как е станало.

— А Цири?

— Цири продължавала да граби с Плъховете, под името на Фалка скрита. Нравело ѝ се разбойническото житие, защото, въпреки че никой за това не знаел, имало тогава в нея злоба и жестокост — всичко лошо, в човека що се крие, на повърхността излязло и полека-лека над доброто надделявало. О, огромна грешка вещерите в Каер Морхен са направили, когато да убива са я учили! И Цири сеела е смърт, не знаейки, че тя, самата смърт, я следва по петите. Защото страшният Бонхарт на пътя бил и вече я следил. Но за това ще ви разкажа друг път. За вещера послушайте сега.

Децата притихнаха, наобиколиха стареца в тесен кръг. Заслушаха. Свечеряваше се. Дружелюбните през деня коноп, малинак и растящият близо до къщите слез изведнъж се превърнаха в зловеща, мрачна борова гора. Какво ли шумоли в нея? Дали е мишле или страшен огненоок елф? А може би е стрига, или Баба Яга е дошла за децата? Дали волът пристъпва от крак на крак в обора, или това е тропотът на конете на жестоки нашественици, които отново, както преди сто години, преминават през Яруга? Дали това, което прелита над къщите, е прилеп, или може би е вампир, летящ чрез магическо заклинание към далечното море?

— Вещерът Гералт — започна разказвачът, — заедно със своята компания нова, тръгнал към Ангрен, където са блата и борови гори. Тогава още имало е борови гори, сега останали са само в Брокилон... Дружината им тръгнала на изток, нагоре по Яруга, към мочурищата в Черната гора. Отначало им вървяло, ала после, хе-хе... Сега ще ви разкажа за това...

И така се носеше приказката за отдавна отминали, забравени времена. Децата слушаха.

* * *

Вещерът седеше на един пън, на ръба на пропаст, от която се разкриваше изглед към блатата и обраслите с тръстика брегове на Яруга. Слънцето залязваше. От тресавището излетя ято жерави и полетя във формата на клин, надавайки крясъци.

„Всичко се обърка — помисли си вещерът, поглеждайки към руините от дърварската колиба и тънката струя дим, издигаща се от огъня на Милва. — Всичко тръгна наопаки. А колко добре започна. Странна беше тази моя компания, но все пак я имах. Имахме цел — близка, реална, конкретна. През Ангрен — на изток, в Каед Дху. Всичко вървеше нормално. Но нещо се обърка. Лош късмет или съдба?“

Жеравите тръбяха сигнала си.

* * *

Емиел Регис Рохелек Терзиеф-Годфрой яздеше най-отпред, върху дорестия нилфгардски жребец, придобит от вещера при Армерия. Макар и отначало да се мръщеше на вампира и миризмата му на билки, жребецът бързо свикна и не създаваше повече грижи, отколкото движещата се наблизо Плотка, която риташе в отговор на ухапванията на конските мухи. Зад Регис и Гералт своя Пегас яздеше Лютичето, с превързана глава и с войнствена физиономия. По пътя поетът съчиняваше геройска песен, в бойната мелодия и в римите на която се отразяваха неотдашните им приключения. Формата на произведението говореше еднозначно за това, че във всички тези приключения именно авторът и изпълнителят се е оказал най-мъжествен от мъжествените. Процесията приключваше с Милва и Кахир Мавр Дифрин аеп Кеалах. Кахир яздеше отново придобития си дорест жребец и водеше за юздата сив кон, натоварен с част от скромната им екипировка.

Най-накрая излязоха от крайречните блатата на малко по-високо разположен сух терен, от чиито хълмове вече можеше да се види блестящата лента на Голяма Яруга, а на север — високите и скалисти подстъпи на далечния масив Махакам. Времето беше прекрасно, слънцето грееше, конските мухи престанаха да хапят и да бръмчат около ушите им. Ботушите и крачолите им бяха изсъхнали. По облените от слънчева светлина склонове се виждаха къпинови храсти, пълни с плодчета, конете започнаха да намират трева, течащите от възвишенията ручей носеха кристално чиста вода и бяха пълни с пъстърва. Стана възможно да палят огън, когато се мръкне, и дори да присядат около него. Накратко казано, всичко беше прекрасно, и настроението им би трябвало веднага да се оправи. Но не се оправяше. Защо — стана ясно още на един от първите биваци.

* * *

— Почакай малко, Гералт — започна поетът, като се оглеждаше и кашляше. — Не бързай към лагера. Аз и Милва искаме да поговорим с теб, тук, насаме. Става въпрос... за Регис.

— Аха. — Вещерът остави на земята наръча сухи съчки. — Започнахте да се страхувате? Време беше.

— Престани — намръщи се Лютичето. — Ние го приехме като приятел, той ни предложи помощта си в търсенето на Цири. Измъкна собствената ми шия от примката, няма да забравя това. Но, по дяволите, усещаме нещо като страх. Учудваш ли се? Ти цял живот си преследвал и убивал такива като него.

— Него не го убих. И нямам намерение да го убивам. Това достатъчно ли ти е? Ако не, то макар и сърцето ми да се къса от жал, не мога да те излекувам от състоянието на страх. Може да звучи парадоксално, но единственият сред нас, който е специалист по лечителството, е именно Регис.

— Нали ти казах, престани — започна да нервничи трубадурът. — Не разговаряш с Йенефер, спести ми заплетеното си красноречие. Просто ми отговори на един прост въпрос.

— Добре, питай. Без заплетено красноречие.

— Регис е вампир. Не е тайна с какво се хранят вампирите. Какво ще стане, ако той здравата огладнее? Да, видяхме как ядеше рибената супа, оттогава се храни заедно с нас — най-нормално, като всеки от нас. Обаче може ли... може ли да сдържи жаждата си? Гералт, трябва ли да те дърпам за езика?

— Той сдържа жаждата си за кръв, макар и да беше близо до теб, когато кръвта ти течеше от главата ти. Бинтова те и дори не си облиза пръстите. А тогава, по време на пълнолунието, когато пихме мандрагорова ракия и преспяхме в неговата колиба, имаше прекрасна възможност да се добере до всеки от нас. Ти провери ли случайно дали нямаш следи по шията си?

— Не се подигравай, вещерю — изсумтя Милва. — Ти знаеш повече от нас за вампирите. Правиш си шегички с Лютичето, тогава отговори на мен. Аз не съм се учила в училище, израснала съм сред пущинаците, невежа съм. Но не съм виновна за това, така че не върви да се надсмиваш над мен. Колкото и да се срамувам да си го призная, мен също мъничко ме е страх от този... Регис.

— Не без основание — кимна Гералт. — Той е един от така наречените висши вампири. Извънредно опасен. Ако ни беше враг, аз също щях да се боя. Но дявол знае защо, той се оказа наш приятел. Именно той ни води към Каед Дху, при друидите, които могат да ни помогнат да получим сведения за Цири. Загубил съм всякаква надежда, затова искам да се възползвам от този шанс и няма да се откажа от него. Затова и се съгласих да пътувам в компанията на вампира.

— Само за това?

— Не. — Той не отговори веднага, но най-накрая се реши да бъде откровен. — Не само за това. Той... Той постъпва много порядъчно и справедливо. В бежанския лагер при Хотла, по време на съда над девойката, той изобщо не се поколеба. Макар и да знаеше, че така ще се издаде.

— Измъкна нажежената подкова от огъня — потвърди Лютичето. — Даже няколко минути я държа в ръка и дори не се намръщи. Никой от нас не би могъл да повтори този фокус дори с печен картоф.

— Той е невъзприемчив към огън.

— Какво друго умее?

— Когато поиска, може да става невидим. Може да омагьосва с поглед, да потапя хората в дълбок сън, както постъпи със стражите в

лагера на Висегерд. Може да се превръща в прилеп и да лети като прилеп. Мисля, че може да прави всичко това само нощем, и то когато има пълнолуние. Но може и да греша. Той вече няколко пъти ме изненада, може да има и още някой скрит номер. Подозирам, че е необичаен дори за вампир. Идеално наподобява човек, и то от години. Конете и кучетата могат да усетят истинската му природа, но той ги обърква с миризмата на билките, които винаги носи със себе си. Дори и моят медальон не реагира на него, а би трябвало. Повтарям — той не може да се оценява с обичайните критерии. За останалото го попитайте сами. Той е наш приятел. Между нас не бива да има недоизказани неща, още по-малко пък — взаимно недоверие и страх. Да се връщаме в лагера. Помогнете ми със съчките.

— Гералт?

— Да, Лютиче?

— А ако... Е, питам чисто теоретически... Ако...

— Не знам — отговори вещерът честно и искрено. — Не знам дали бих могъл да го убия. Но наистина предпочитам да не опитвам.

* * *

Лютичето се вслуша в съвета на вещера и реши да си изясни неяснотите и да разсее съмненията. Направи го веднага щом тръгнаха на път. И го направи с обичайния за него такт.

— Милва! — извика той изведнъж, без да спира коня си, и гледайки във вампира. — Не можеш ли да избързаш напред с твоя лък и да простреляш някой елен или глиган? Вече ми омръзнаха плодовете и гъбите, рибата и мекотелите. С удоволствие бих изял за разнообразие парче истинско месо. Ти как мислиш, Регис?

— За кое? — вдигна поглед от шията на коня вампирът.

— За месото! — повтори натъртено поетът. — Уговарям Милва да полювува. Ти би ли похапнал прясно месо?

— Бих похапнал.

— А прясна кръв би ли пийнал?

— Кръв? — Регис преглътна. — Не. Ако става въпрос за кръв — благодаря. Но вие ако имате желание, не се стеснявайте.

Гералт, Милва и Кахир запазваха мълчание. Тежко, гробовно мълчание.

— Разбирам накъде биеш, Лютиче — изрече бавно Регис. — И ми позволи да те успокоя. Аз съм вампир, наистина. Но не пия кръв.

Мълчанието стана тежко като олово. Но Лютичето нямаше да е Лютичето, ако си беше затраял.

— Май не ме разбра — отвърна той безгрижно. — Нямах предвид...

— Не пия кръв — прекъсна го Регис. — Отдавна. Отучих се.

— Тоест как така си се отучил?

— Просто така.

— Наистина не разбирам...

— Извинявай. Това е личен въпрос.

— Но...

— Лютиче — не издържа вещерът, — това е елементарно. Регис току-що ти каза да млъкваш. Само че се изрази по-учтиво. Така че бъди така добър да си затвориш устата най-накрая.

* * *

Но посятото зърно на безпокойство и неувереност покълна и израстна. Когато се спряха за нощуване, атмосферата все още беше тежка и напрегната и не се уталожи дори от пронизаната от Милва при реката тлъста, осемфунтова гъска, която намазаха с глина, изпекоха и изядоха, като оглозгаха дори и най-дребните костички. Заситиха глада си, но безпокойството остана. Разговорът не вървеше, въпреки титаничните усилия на Лютичето. Дрънканиците на поета се превърнаха в толкова очевиден монолог, че най-накрая и той самият забеляза това. И млъкна. Възцарилата се край огъня тишина се нарушаваше само от хрущенето на сеното, което дъвчеха конете.

Въпреки късния час, на никой не му се спеше. Милва грееше вода в окачения над огъня котел и изправяше над парата смачканите пера на стрелите си. Кахир ремонтиреше скъсана катарамна ботуша си. Гералт дялкаше с ножа си една тояжка. Регис местеше погледа си от един на друг.

— Е, добре — каза той най-накрая. — Явно това е неизбежно. Предавам се, отдавна трябваше да ви дам обяснение...

— Никой не те кара. — Вещерът хвърли в огъня продължително обработваната тояжка и вдигна глава. — На мен, например, твоите обяснения не са ми нужни. Аз съм старомоден тип, ако подам ръка на някого и го приема като приятел, това за мен значи много повече, отколкото договор, сключен при нотариус.

— Аз също съм старомоден — обади се Кахир, все още наведен над ботуша си.

— А аз изобщо не знам други моди — изрече сухо Милва, пъхайки поредната стрела над вдигащата се от котела пара.

— Не обръщай внимание на дрънканиците на Лютичето — добави вещерът. — Той си е такъв. Не си длъжен да откровеничиш пред нас и да ни обясняваш каквото и да било. Ние също не сме ти доверявали кой знае колко.

— И все пак мисля — усмихна се вампирът, — че ще благоволите да изслушате това, което искам да ви кажа, без изобщо да съм длъжен? Чувствам потребност да съм откровен с хора, на които съм подал ръка и които съм приел като приятели.

Този път никой не възрази.

— Трябва да започна с това — продължи след малко Регис, — че всички опасения, свързани с моята вампирска природа, са напълно неоснователни. Никого не нападам, не се промъквам нощем, за да впия зъби в шията на спящите. И не само в шията на моите спътници, към които отношението ми е не по-малко старомодно, отколкото тяхното към мен. Аз изобщо не се докосвам до кръв. Изобщо и никога. Отказах се и отвикнах от нея, когато тя се превърна в проблем за мен. Опасен проблем, който не ми беше лесно да разреша.

Той помълча и след малко продължи:

— Проблемът всъщност се появи и стана опасен точно по начина, описан в книгите. Още в младите си години обичах... хм... да излизам и да се развличам в хубава компания и по това не се различавах от повечето си връстници. Знаете как е, нали и вие сте били млади. Но при вас, хората, действа система от забрани и ограничения: родителска власт, наставници, началници и висшестоящи, обичаи, в последна сметка. При нас всичко това го няма. Младежите се ползват с пълна свобода. И създават свои собствени образци на поведение,

разбира се, глупави, по юношески наивни. Не пиеш? Що за вампир си тогава? Не пие? Тогава не го канете, разваля забавата. Не исках да им развалям забавата, а перспективата да загубя одобрението на приятелите ми ме плашеше. Така че се забавлявах. Празненства и пируване, гуляи — на всяко новолуние летяхме в селото и пиехме от когото ни паднеше. Най-противна, най-нискокачествена... хм... течност. Нямаше значение от кого пием, стига да има... хм... хемоглобин. Без кръв нямаше никаква забава. Също така никой нямаше смелост да докосне някоя вампирка, ако преди това не пие.

Регис млъкна, замисли се. Останалите също мълчаха. Гералт усещаше, че и на него страшно му се пие нещо.

— Ставахме все по-необуздани — продължи вампирът. — С течение на времето нещата се влошаваха. Като се започнеше — и по три-четири дни не се връщах в гробницата. От съвсем малко количество... течност започвах да губя контрол над себе си, но това не ми пречеше да продължавам да пирувам. Приятелите ми бяха като всички приятели. Някои от тях ми правеха дружески забележки и аз им се обиждах. Други, напротив, ме уговаряха, изкарваха ме от гробницата на гуляй и ми подхвърляха... хм... обекти. И се забавлявах за моя сметка.

Милва, все още заета с оправянето на смачканите пера, измърмори ядосано. Кахир вече беше приключил с поправката на ботуша си и се правеше, че спи.

— После — продължи Регис — се появиха тревожни признаци. Приятелството и забавленията отидоха на заден план. Оказа се, че съвсем спокойно мога да минавам и без тях. Достатъчно ми беше просто да има кръв, дори и да я пия...

— Срещу огледалото? — вметна Лютичето.

— По-лошо — отговори Регис. — Аз не се отразявам в огледалото.

Той помълча известно време.

— Запознах се с една... вампирка. Можеше да бъде, и навярно беше нещо сериозно. Прекратих гуляите. Но не за дълго. Тя ме напусна. А аз започнах да пия двойно повече. Както знаете, отчаянието и обидата са отлични оправдания. На всички им се струва, че разбират. Дори и на мен ми се струваше, че разбирам. А всъщност нагаждах теорията към практиката. Отегчих ли ви? Вече свършвам. Най-накрая

направих нещо, което не е правил нито един вампир. Започнах да летя пиян. Веднъж през нощта момчетата ме пратиха в селото за кръв. Не можах да уцеля едно момиче, което беше тръгнало за вода, и се врязах на скорост в стените на кладенеца... Селяните за малко да ме убият, за щастие не знаеха как... Набучиха в мен колове, отсякоха ми главата, поляха ме със светена вода и ме заровиха под земята. Представете ли си как се почувствах, когато се събудих?

— Представяме си — каза Милва, оглеждайки стрелата си. Всички я погледнаха учудено. Стрелкинята се изкашля и се извърна. Регис незабележимо се усмихна.

— Свършвам вече — каза той. — В гроба имах достатъчно време да обмисля нещата...

— Достатъчно? — попита Гералт. — И колко по-точно?

— Професионално любопитство? — погледна го Регис. — Около петдесет години. Когато регенерирах, реших да се взема в ръце. Не беше лесно, но се справих. Оттогава — нито капка. Не пия.

— Изобщо? — Лютичето се сепна, но любопитството надделя. — Съвсем? Никога? Но нали...

— Лютиче — леко повдигна вежди Гералт. — Опомни се. И помисли. В мълчание.

— Извинявам се — каза поетът.

— Не се извинявай — успокои го вампирът. — А ти, Гералт, не му прави забележки. Любопитството му е разбираемо. В мен, или по-точно в мита за расата ми са въплътени всички човешки страхове. Трудно е да се иска от човек да се освободи от страховете си. Страховете изпълняват не по-малка роля в психиката на човека, отколкото всички останали емоционални състояния. Психиката, лишена от страх, би била увредена.

— Представи си — каза Лютичето, идвайки на себе си, — ти не будиш никакъв страх в мен. Излиза, че съм увреден?

За момент Гералт си помисли, че сега Регис най-накрая ще си покаже зъбите и ще излекува Лютичето от мнимото му увреждане, но грешеше. Вампирът не беше любител на театралните жестове.

— Имах предвид страховете, вкоренени в съзнанието и подсъзнанието — спокойно поясни той. — Моля те, не се обиждай от метафората, но гарванът не се бои от окачените на колове шапка и

парцали, след като пребори страха си и кацне. Но е достатъчно вятърът да размърда парцалите, и птицата веднага излита.

— Поведението на гарвана се обяснява с борбата за съществуване — отбеляза Кахир в тъмнината.

— Обяснява се — изсумтя Милва. — Гарванът не се страхува от плашилото, страх го е от човека, защото човекът има камъни и може да го измеря с тях.

— Борба за съществуване — потвърди Гералт. — Само че в човешкия, а не в гарвановия вариант. Благодарим за разяснението, Регис, приемаме го изцяло. Само че престани да ровиш из човешкото подсъзнание. То е една бездна. Милва е права. Причините, поради които хората изпадат в паника, когато видят жадуващ кръв вампир, не са ирационални, а произтичат от стремежа за оцеляване.

— Чувам мнението на специалист. — Вампирът леко се поклонил на вечерата. — Специалист, чиято професионална гордост не му позволява да взема пари за борба с мними страхове. Както е известно, уважаващият себе си вещер взема пари само за борба с реално и непосредствено заплашващо хората зло. Предполагам, че професионалистът ще благоволи да ни обясни защо вампирът е по-голямо зло от дракона или вълка. Все пак те също имат зъби.

— Може би защото те използват зъбите си само при самоотбрана, но никога — заради забавление, или да преодолеят смущението си от противоположния пол?

— Хората не знаят за това — веднага парира Регис. — Ти го знаеш отдавна, останалите ни приятели го научиха само преди минута. Повечето хора са дълбоко убедени, че вампирите не се забавляват, а пият кръв, само кръв и нищо друго освен кръв, и при това само човешка кръв. А кръвта е животворна течност, загубата ѝ води до отслабване на организма, до загуба на витални сили. Вие разсъждавате така: „Съществуването, проливащо кръвта ни, е наш смъртен враг. А същество, което отгоре на всичко и пие кръвта ни, храни се с нея, е двойно по-лошо: то повишава виталната си сила за сметка на нашата. За да процъфтява родът му, нашият род трябва да загине. И най-сетне, такова същество е отвратително още и с това, че макар и ние да знаем за животелната сила на кръвта, ни е противно да я пием.“ Някой от вас би ли тръгнал да пие кръв? Съмнявам се. А има и такива хора, на които им е достатъчно само да видят кръв, и веднага им прилошава или

припадат. В някои общества жените за няколко дни от месеца се смятат за нечисти и се изолират...

— Май само при диваците е така — обади се Кахир. — А при вида на кръв припадате само вие, нордлингите.

— Само се лутаме така — вдигна глава вещерът — и свърваме от правия път в дебрите на съмнителна философия. Ти, Регис, смяташ, че на хората щеше да им е много по-лесно, ако знаеха, че виждате в тях не храна, а напитка? Къде виждаш ирационалност на страховете тук? Вампирите пият човешка кръв — този факт не може да се отрече. Човекът, към когото вампирът се отнася като с чаша водка, също губи сили, това е очевидно. Един, така да се каже, „пресушен“ човек напълно губи виталността си. Тоест умира. Извинявай, но страхът от смъртта не е едно и също нещо с отвращението от кръвта. Независимо дали е менструална, или някаква друга.

— Говорите такива умни работи, че чак ми се завива свят — изсумтя Милва. — А цялата ви мъдрост се върти само около едно нещо — какво има под полата на жената. Смотани философи.

— Да оставим за момент символиката на кръвта — каза Регис. — Защото тук наистина митовете се основават на факти. Да преминем към митовете, които не са основани на факти, но въпреки това са широко разпространени. На всеки му е известно, че човек, ухапан от вампир, би трябвало също да стане вампир, ако оцелее. Нали?

— Да — отвърна Лютичето. — Имаше такава балада...

— Запознат ли си с основите на аритметиката?

— Следвал съм всичките седем изкуства. И съм се дипломирал с отличие.

— Във вашия свят след Взаимното проникване на сферите са останали около хиляда и двеста висши вампири. Абсолютните въздържатели, а освен мен има доста такива, компенсират онези, които пият твърде много — както аз навремето. Средностатистическият вампир пие при всяко пълнолуние, защото пълнолунието за нас е празник, който сме свикнали... хм... да поливаме. Като се допитахме до човешкия календар и приемем, че в годината има дванайсет пълнолуния, ще получим теоретичното количество ежегодно ухапани хора, което е равно на четиринайсет хиляди и четиристотин. От Взаимното проникване са минали около хиляда и петстотин години. В резултат на обикновено умножение ще получим, че в настоящия

момент на света теоретично трябва да съществуват два̀сет и един милиона и шестстотин хиляди вампири. А ако вземем предвид и геометричната прогресия...

— Достатъчно — въздъхна Лютичето. — Нямам сметало, но мога да си представя общото количество. По-точно — не мога да си го представя. Значи заразяването с вампиризъм е глупост и измишльотина.

— Благодаря — поклони се Регис. — Да преминем към следващия мит, твърдящ, че вампирът е човек, който е умрял, но не съвсем. Не изгнива в гроба и не се превръща в прах. Лежи си там свеж и румен, готов да излезе и да започне да хапе. Откъде се е взел този мит, ако не от вашето подсъзнателно и ирационално отвращение към почтените покойници? Оказвате на мъртвите почести и пазите спомена за тях, мечтаете за безсмъртие, в митовете и легендите ви постоянно някой възкръсва, надделява над смъртта. Но когато вашият почтен покойник-прадядо неочаквано излезе от гроба и поиска бира, настава паника. И нищо чудно. Органичната материя, в която се прекратят жизнените процеси, се разлага. Външните прояви на това разложение не са особено привлекателни. Трупът смърди, превръща се в мърша. Безсмъртният дух, задължителният елемент във вашите митове, с погнуса отхвърля вонящата мърша и се възнася. Той е чист, може спокойно да бъде почитан. Но вие сте успели да измислите такъв отвратителен тип дух, който не излита, не отхвърля останките от тялото си, дори не желае да вонява. Това е отвратително и противоестественно! Някой кретен дори е разпространил термина „мъртвяк“, който толкова охотно използвате по отношение на нас.

— Хората са примитивна и суеверна раса — усмихна се леко Гералт. — Трудно им е да разберат добре и да назоват правилно същество, което възкръсва, след като са го надупчили с колове, отсекли са му главата и са го закопали в земята за петдесет години.

— Наистина е трудно. — Вампирът не се обиди на подигравката. — Вашата мутирала раса регенерира крайници, коси и епидермис, но не е способна да приеме факта, че съществуват раси, по-съвършени в това отношение. Но тази неспособност не произлиза от примитивизма ви. Даже напротив: от егоцентризма ви и от убедеността ви в собственото ви съвършенство. Вие смятате всичко, по-съвършено от

вас, за отвратителна аберация. А отвратителните аберации вкарват в митовете. Със социологически цели.

— Нищичко не разбрах от това — обади се спокойно Милва, отмятайки косите от челото си с накрайника на една стрела. — Разбира се, наясно съм, че си говорите за приказки, знам ги и тези приказки, макар да съм глупаво момиче от гората. Чудно ми е, че ти изобщо не се боиш от слънцето, Регис. Това също ли е приказка?

— И още как — потвърди Регис. — Вие вярвате, че вампирите са опасни само през нощта, че първият слънчев лъч ги превръща в прах. В основата на мита, родил се около първобитните огнища, лежи вашата соларност, тоест топлолюбивостта ви и денонощният ритъм, предполагащ дневна активност. За вас нощта е студена, тъмна, враждебна, страшна, пълна с опасности, а изгревът на слънцето означава поредната победа в борбата за оцеляване, нов ден, продължаване на живота. Слънцето донася светлина и топлина, живителните за вас слънчеви лъчи носят гибел за враждебните вампировища. Вампирът се разпада на прах, тролът се вкаменява, върколаците престават да са върколаци, таласъмът бяга, където му видят очите. Нощните хищници се връщат в леговищата си и престават да бъдат заплаха. Чак до залез-слънце светът принадлежи на вас. Повтарям и подчертавам: митът е възникнал около древните лагерни огньовете. Сега той е само мит, защото вие осветявате и топлите жилищата си; и макар все още да ви ръководи соларният ритъм, вие сте успели да победите нощта. Ние, висшите вампири, също сме се отдалечили от първоначалните си гробници. Завладели сме деня. Аналогията е пълна. Задоволява ли те това обяснение, драга Милва?

— Никак. — Стрелкинята остави стрелата. — Но май разбрах. Уча се. Ще ставам умна. Социология, активация, струтутуция, върколация. Разправят, че в училищата бият с пръчки. С вас се учи приятно. Малко ме боли главата, но задникът ми си е цял.

— Едно нещо не подлежи на съмнение, и това се забелязва лесно — каза Лютичето. — Слънчевите лъчи не те превръщат в пепел, Регис, слънчевата топлина ти влияе толкова малко, колкото и нагорещената подкова, която ти извади от огъня с гола ръка. Обаче ако се върнем към твоите аналогии, за нас, хората, денят винаги ще си остане естественото време за активност, а нощта — естественото време за отдих. Такова е физическото ни устройство — през деня, например,

виждаме по-добре, отколкото нощем. Изключение е Гералт, който винаги вижда еднакво добре, но той е мутант. А при вампирите това също ли е било резултат на мутация?

— Може и така да се каже — съгласи се Регис. — Макар и да смятам, че мутация, разтеглена достатъчно дълго във времето, престава да бъде мутация, а се превръща в еволюция. Но това, което ти каза за физическото устройство, е много точно. Приспособяването към слънчевата светлина е било печално необходимо за нас. За да оцелеем, е трябвало да наподобяваме на хората в това отношение. Мимикрия, бих казал. Впрочем, имаща последствия. Ако мога да използвам метафора: легнахме в болнично легло.

— Не разбрах.

— Има основания да се смята, че продължителното подлагане на слънчева светлина е смъртоносно. Съществува теория, че след около пет хиляди години светът ще бъде заселен само от лунарни същества, активни нощем.

— Добре, че няма да доживея дотогава — каза Кахир, широко прозявайки се. — Не знам как е при вас, но на мен усилената дневна активност ми подсказва за необходимостта от нощен сън.

— На мен също — протегна се вешерът. — А до изгрева на убийственото слънце са останали само няколко часа. Но преди да ни е повалил сънят... Регис, в рамките на науката и разширяването на знанията, развенчай още някой мит за вампирите. Обзалагам се, че е останал поне един.

— Именно — кимна вампирът. — Още един. Последният, съвсем не най-маловажният. Това е мит, продиктуван от вашите сексуални фобии.

Кахир тихо прихна.

— Оставих мита за накрая — Регис измери нилфгардеца с поглед, — и тактично не бих споменава за него, но Гералт сам поиска, така че нямам причини да ви го спестявам. Най-силните страхове на хората са на сексуална основа. Девојка, губеща съзнание в прегръдките на смучещ кръвта ѝ вампир, младеж, подлуден от действията на вампирка, обсипваща с целувки тялото му. Така си ги представяте тези неща. Орално насилие. Жертвата на вампира се парализира от страх и вампирът я принуждава да прави орален секс.

По-точно — отвратителна пародия на орален секс. А в секса, изключващ продължаване на рода, има нещо противно.

— Говори за себе си — изсумтя вещерът.

— Акт, завършващ не със зачатие, а със задоволяване и смърт — продължи Регис. — Вие сте направили от това зловещ мит. Сами мечтаете подсъзнателно за нещо подобно, но ви отвращава мисълта, че можете да дадете нещо такова на партньора или партньорката си. Така че митологичният вампир прави това вместо вас, израствайки по този начин до очарователен символ на злото.

— Не ви ли казах? — възкликна Милва, веднага след като Лютичето ѝ обясни какво е имал предвид Регис. — Не се говори за нищо друго, само за едно. Уж се започва с умни приказки, а все се стига до задника!

* * *

Тръбенето на жеравите в далечината поутихна.

„На следващата сутрин — спомни си вещерът — вече в много по-добро настроение, потеглихме на път. И тогава, съвсем неочаквано, отново ни застигна войната.“

* * *

Преминаваха през обрасла с храсти борова гора, практически безлюден и стратегически маловажен район, който едва ли можеше да привлече агресорите. Макар от имперските земи да ги разделяше само Голяма Яруга, тази граница не беше лесна за преодоляване. Затова и изненадата им беше толкова голяма.

Проявите на войната не бяха толкова ефектни, колкото в Бруге и Соден, където нощем хоризонтът сияеше от зарева, а денем стълбове от черен дим пронизваха небесната синева. Тук, в Ангрэн, не беше толкова зрелищно. Беше по-зле. Пътниците внезапно забелязаха стадо гарвани, кръжащи над гората с диви крясъци, а скоро се натъкнаха и на трупове. Макар и те да бяха с разкъсани дрехи и невъзможни за разпознаване, по тях си личаха безпогрешни признаци за насилствена

и жестока смърт. Тези хора бяха убити в бой. И не само. Повечето трупове лежах в храстите, но някои, зверски осакатени, висяха от клоните на дърветата, овесени за крака или ръце; други подаваха овъглените си крайници от угаснали клади, или стърчаха от колове. И воняха. Целият Ангрен изведнъж започна да смърди със зловещата, отвратителна миризма на варварство.

Скоро се наложи да се крият в деретата и в хресталаците, защото отляво и отдясно, отпред и отзад земята се разтресе от тропота на копита на кавалерийски коне. И все нови и нови отряди минаваха покрай укритията им, вдигайки прах.

* * *

— Отново — поклати глава Лютичето. — Отново не знаем кой с кого се бие и защо. Отново не знаем кой е зад нас, кой е пред нас и накъде са тръгнали. Кой напада и кой отстъпва. По дяволите! Не помня дали съм ви го казвал, но войната винаги ми е приличала на обхванат от пожар бордей...

— Казвал си го поне стотина пъти — прекъсна го Гералт.

— За какво се бият тук? — изплю се поетът. — За безплодната земя и пясъците? Защото в тази прекрасна страна няма нищо друго!

— Сред онези, които лежах в хресталака, имаше и елфи — обади се Милва. — Тук бродят отряди на *Scoia tael*, винаги са бродели. Оттук минава пътят на доброволците, които отиват от Дола на Блатхан и Сините планини към Темерия. Някой е решил да прегради този път. Така ми се струва.

— Не е изключено темерийската армия да организира тук засади на „катериците“ — съгласи се Регис. — Но войските в района ми се виждат твърде много. Подозирам, че и нилфгардците са се прехвърлили през Яруга.

— Аз също подозирам това — леко се намръщи вещерът, наблюдавайки каменното изражение на Кахир. — По труповете, които видяхме сутринта, имаше явни следи от нилфгардските методи за водене на война.

— И едните, и другите са една стока — промърмори Милва, неочаквано защитавайки младия нилфгардец. — И няма какво да се

мръщиш на Кахир, защото сега и двамата сте еднакви и ви свързва една и съща участ. Него го чака смърт, ако попадне в ръцете на Черните, а и ти наскоро едва успя да избегнеш темерийското бесило. Какво има да гадаем какви войски са пред нас, какви — зад нас, кои са чужди и кои са свои, кои са добри и кои — лоши? Отсега нататък всичките са ни неприятели, независимо какви цветове носят.

— Права си.

* * *

— Интересно — каза Лютичето, когато на следващия ден отново се бяха притаили в едно дере, изчаквайки да премине поредната кавалкада. — Войската галопира по хълмовете така, че земята се тресе, а отдолу, от Яруга, се чуват брадви. Дървари си секат гората, сякаш нищо не е станало. Чувате ли?

— Може и да не са дървари — замисли се Кахир. — Дали и това не е армия? Някакви сапъорски дейности?

— Не, това са дървари — обади се Регис. — Явно нищо не може да ги откаже от добива на ангренско злато.

— Какво злато?

— Вгледайте се в тези дървета. — Вампирът за пореден път заговори с тона на всезнаещ мъдрец, който поучава несъобразителни деца. Случваше се да използва този тон доста често, което малко дразнеше Гералт.

— Тези дървета — продължи Регис — са кедри, явори и ангренски борове. Много ценен материал. Тук навсякъде се секат дърва, които се товарят в салове и се превозват надолу по реката. Брадвите звънтят ден и нощ. Войната, която виждаме и чуваме, придобива смисъл. Нилфгард, както знаете, владее устието на Яруга, Цинтра и Верден, както и Горен Соден. А в този момент — вероятно Бруге и част от Долен Соден. Това означава, че плаващият от Ангрен дървен материал вече снабдява имперските дъскорезници и корабостроителници. Следователно северните кралства се опитват да спрат извозването на дървен материал, а нилфгардците, напротив — искат да секат и превозват колкото се може повече.

— А на нас, както обикновено, не ни върви — поклати глава Лютичето. — Защото пътуваме към Каед Дху, точно през средата на Ангрин и през тази „дървена“ война. По дяволите, няма ли някой друг път?

* * *

„Същия въпрос — спомни си вещерът, гледайки залязващото над Яруга слънце — зададох и аз на Регис, веднага щом тропотът на копита утихна в далечината, всичко наоколо се успокои и ние най-накрая можехме да продължим по пътя си.“

* * *

— Друг път до Каед Дху? — замисли се вампирът. — За да заобиколим хълма и да избегнем маршрута на войската? Да, има такъв път. Но не е много удобен и безопасен. И е по-дълъг. Обаче гарантирам, че там няма да попаднем на войска.

— Разказвай.

— Можем да свърнем на юг и да опитаме да преминем през падината в завоя на Яруга. През Исгит. Знаеш ли Исгит, вещерю?

— Знам го.

— Преминавал си някога през широколистните гори?

— Да.

— Спокойствието в гласа ти — изкашля се вампирът — подсказва, че одобряваш идеята. Е, ние сме петима, включително вещер, войник и стрелкиня. Опит, два меча и лък. Твърде малко, за да се справим с нилфгардски разезд, но за Исгит трябва да е достатъчно.

„Исгит — помисли си вещерът. — Трийсет и няколко квадратни мили блата и тресавища, изпъстрени с езерца. И мрачни широколистни гори със странни дървета. Стволовете на някои от тях са покрити с люспи, а дънерите им са като луковици, изтъняващи към върха, към плоските и гъсти корони. Други са ниски и криви, издигат се върху преплетени като пипалата на октопод корени, и от голите им клони висят бради от мъх и изсъхнали блатни лишеи. Брадите постоянно

помръдват, но не от вятъра, а от отровен блатен газ. Исгит или Блатняк, но «Смърдяк» би било по-точното наименование.

А в блатата, тресавищата и езерцата, обрасли с водна леща и водна чума, гъмжи от живот. Там живеят не само бобри, жаби, костенурки и водни птици. В Исгит е пълно и с много по-опасни същества, въоръжени с щипки, пипала и хващателни крайници, с които могат да ловят, осакатяват, потопяват и разкъсват на парчета. Тези същества са толкова много, че никой никога не е успявал да ги изброи и класифицира. Дори вещерите.“

Той самият рядко беше ловувал в Исгит и изобщо — в Долен Ангрен. Местността беше слабо заселена, малобройните живеещи по бреговете на блатата хора бяха свикнали да гледат на животните като на част от пейзажа. Отнасяха се към тях почитателно и рядко им хрумваше да наемат вещери, за да ги унищожават. Рядко, но все пак понякога им хрумваше. Така че Гералт познаваше Исгит и неговите опасности.

„Два меча и лък — помисли си той. — И опит, вещерската ми практика. Заедно трябва да успеем. Особено ако вървя отпред и наблюдавам всичко — гнилите дънери, водораслите, храстите, тревите, дори орхидеите. Защото в Исгит дори орхидеите понякога само изглеждат като цветя, а всъщност се оказват отровни ракопаяци. Ще трябва да държа Лютичето изкъсо, да гледам да не пипа нищо. Още повече, че там има доста растения, които обичат да добавят месо към хлорофиловата си диета. И растения, чиито израстъци, дори и при допир с човешката кожа, действат не по-малко ефективно от отровата на ракопаяка. И газът, разбира се. Отровният газ. Трябва да помисля за превръзки на устата и носа...“

— Е, какво мислиш? — изтръгна го Регис от размислите му. — Одобряваш ли плана?

— Одобрявам го. Да тръгваме.

* * *

„Тогава нещо ме накара — спомни си вещерът — да не казвам веднага на останалите за намерението ми да минем през Исгит. И да помоля Регис също да не говори на тази тема. Сам не знам защо

протаках. Днес, когато всичко тотално се е объркало, бих могъл да си внушавам, че съм обърнал внимание на поведението на Милва. На проблемите ѝ. На очевидните признаци. Но това нямаше да е истина. Нищо не забелязвах, а онова, което забелязвах, не ме интересуваше. Като последния идиот! И продължавахме да се движим на изток, без да бързаме да завиваме към блатата.

От друга страна, добре, че не избързахме — помисли си той, като извади меч а си и докосна с пръст остро като бръснач острие. — Ако още тогава бяхме тръгнали към Игит, сега нямаше да притежавам това оръжие.“

* * *

От разсъмване нито бяха виждали, нито бяха чували никакви войски. Милва яздеше най-отпред, оставила далеч зад гърба си останалите. Регис, Лютичето и Кахир разговаряха.

— Само дано друидите да се съгласят да ни помогнат в тази работа с Цири — безпокоеше се поетът. — Случвало ми се е да срещам друиди, и повярвайте ми, това са саможиви чудаци. Може да се случи така, че изобщо да не пожелаят да разговарят с нас, камо ли да използват магия.

— Регис познава някой в Каед Дху — напомни вещерът.

— Да не датира това познанство отпреди триста-четиристотин години?

— Доста по-отскоро е — отговори вампирът, усмихвайки се загадъчно. — Впрочем, друидите са дълговечни. Постоянно се намират на чист въздух, сред първобитна и девствена природа, и това се отразява прекрасно на здравето им. Дишат с пълни гърди. Лютиче, като пълниш белите си дробове с горски въздух, и ти ще бъдеш здрав.

— От този горски въздух скоро ще ми поникне козина, по дяволите — подхвърли шеговито Лютичето. — Нощем сънувам кръчми, бира и баня. А първобитната природа да я вземат първобитните дяволи, защото много се съмнявам в благотворното ѝ влияние върху здравето, особено психическото. Споменатите друиди са най-добрият пример за това, тъй като не са много наред с главите. Малко са чалнати на тема природа и опазването ѝ. Малко ли пъти съм

бил свидетел как са изпращали петиции на властите? Не ловувайте, не сечете дървета, не изхвърляйте отходните води в реките и други подобни дивотии. А върхът на глупостта им се прояви, когато цялата им делегация при крал Ейтан в Цидарис се яви с венци от имел. Аз точно тогава бях там...

— И какво искаха? — поинтересува се Гералт.

— Както знаете, населението на кралство Цидарис се прехранва главно с риболов. Друидите настояваха кралят да използва само мрежи с определена големина на дупките, и сурово да наказва рибари, чиито дупки се окажат по-малки от разрешените. На Ейтан му увисна ченето, а онези с имеловите венци му обясниха, че дупките с такава големина са единственият начин да се предпазят рибните запаси от унищожение. Но кралят ги изведе на терасата, посочи им морето и им разказа как веднъж най-смелият от мореплавателите му плувал два месеца на запад и се върнал, защото водата на кораба свършила, а на хоризонта нямало и следа от суша. И ги попита дали те, друидите, смятат, че може да се свърши цялата риба в такова море. Напълно е възможно, отговориха те, макар че несъмнено морският риболов ще издържи най-дълго като източник на храна, взета направо от природата. Но ще дойде време, когато рибата ще започне да не стига и гладът ще стане проблем. Затова непременно рибарските мрежи трябва да са с големи дупки, за да се ловят по-стари риби и да се пазят малките. Ейтан попита кога, според друидите, ще настъпи този ужасен ден на глад, а те отговориха, че скоро, след около две хиляди години по техните прогнози. Кралят любезно се сбогува с тях и ги помоли да не се притесняват и да дойдат отново след около хиляда години. Тогава щял да помисли над предложението им. Друидите не разбраха шегата и се опитаха да възразят, но бяха изхвърлени през вратата.

— Такива са си те, друидите — потвърди Кахир. — При нас, в Нилфгард...

— Аха! — възкликна триумфално Лютичето. — „При нас, в Нилфгард!“ А вчера, когато те нарекох нилфгардец, така подскочи, сякаш те е ужилил стършел! Може би най-накрая ще решиш какъв си, Кахир?

— За вас си оставам нилфгардец — сви рамене Кахир, — виждам, че нищо не може да ви убеди. Но за да сме точни, трябва да знаете, че в империята нилфгардци се наричат само коренните жители

на столицата и близките ѝ околности, намиращи се в Долна Алба. Моят род произлиза от Виковаро, следователно...

— Млъкнете! — обади се неочаквано и не особено любезно яздещата най-отпред Милва.

Всички веднага млъкнаха и спряха конете си, знаейки, че девойката вижда, чува или инстинктивно усеща ако наблизо има нещо, което ще могат да изядат, ако стрелкинята успее да се промъкне и да го уцели със стрела. Милва наистина хвана лъка, но не скочи от седлото. Значи не ставаше въпрос за лов. Гералт се приближи предпазливо.

— Дим — каза тя кратко.

— Не виждам.

— Подуши.

Обонянието не я беше подвело — миризмата на дим беше слаба. Това не можеше да е дим от пожар. Гералт установи, че този дим мирише приятно. Идваше от огън, на който се пече нещо.

— Ще заобиколим ли? — попита тихо Милва.

— Първо ще хвърлим един поглед — каза вещерът, като слезе от кобилата и подаде юздата на Лютичето. — Не е зле да знаем какво заобикаляме. И кой е останал зад гърба ни. Ела с мен. А другите нека почакаат в седлата. Бъдете внимателни.

От храстите на края на гората се откри изглед към обширно сечище и наредени на равни купчини отсечени дървета. Тънката струя дим се вдигаше някъде измежду купчините. Гералт се поуспокои — в полезрението им нищо не помръдваше, а между купчините имаше твърде малко място за голяма група хора. Милва също забеляза това.

— Няма коне — прошепна тя. — Това не е армия. Дървари, струва ми се.

— На мен също. Но ще отида да проверя. Скрый се.

Когато той се приближи крадешком, чу гласове. Приблужи се. И страшно се учуди. Но слухът не го беше подвел.

— Половин пирог-кръг!

— Малка купа-звънец!

— Гвинт!

— Пас!

— Присъединявам се! Вист! Покажи! О, пфу!

— Ха-ха-ха! Вале с ниски! Загази! Бая ще се озориш, трябваше да си пазиш малката купа!

— Ще видим. Играя валето. Какво, взе ли? Ех, Язон, изигра го като последния новак!

— Защо не игра дамата, нещастник! Като ще взема пръчката...

Може би вещерът щеше да продължи да дебне — в края на краищата, гвинт можеше да играе кой ли не, пък и Язон не е от редките имена. Но измежду възбудените гласове на картоиграчите изведнъж се промъкна едно добре познато цвърчене:

— Ма-а-амка му!

— Здравейте, момчета! — Гералт излезе иззад купчината дърва. — Радвам се да ви видя. При това сте в пълен състав, даже и с папагала.

— По дяволите! — От смайване Золтан Чивай изпусна картите, след което толкова бързо скочи на крака, че застаналият върху рамото му Фелдмаршал Дуда заудря с криле, и извика уплашено: — Проклет да съм, това е вещерът! Или е мираж? Пърсифал, виждаш ли същото, което и аз?

Пърсифал Шутенбах, Мънро Бруис, Язон Варда и Фигис Мерлуцо заобиколиха Гералт и здравата му смачкаха дясната ръка с ръкостисканията си. А когато иззад купчините от дърва се появи и останалата част от дружината, буйната радост се усили още повече.

— Милва! Регис! — завика Золтан, прегръщайки всички подред. — Лютичето — жив, макар и с превръзка на главата! И какво ще кажеш, загубен музиканте, за поредната мелодраматична баналност? Така става в живота, това не ти е поезия! И знаеш ли защо? Защото не се поддава на критика!

— А къде е Калев Стратън? — огледа се Лютичето.

Джуджетата веднага млъкнаха и посърнаха.

— Калев — каза най-накрая Золтан, подсмърквайки — спи в земята, под една бреза, далеч от любимите си върхове и планината Карбон. Когато Черните ни застигнаха при Ина, той тичаше твърде бавно, не успя да достигне гората... Удариха го с меч по главата, а когато падна, го прободоха с копие... Е, по-весело, де, ние вече го оплакахме, стига толкова! Трябва да се радваме. Ето, вие сте се измъкнали всичките от суматохата в лагера. Ха, даже дружината се е увеличила, както виждам.

Кахир наведе глава под внимателния поглед на джуджетото, но не се обади.

— Е, сядайте — покани ги Золтан. — Ние тук си печем овчица. Натъкнахме се на нея преди два дни, беше самотна и тъжна, и не позволихме да загине от лоша смърт — от глад или във вълча паст. Милостиво я заколихме и сега я печем. Сядайте. А теб, Регис, ще те помоля за минутка да дойдеш настрани. И теб, Гералт.

Зад близката купчина от дърва седяха две жени. Едната кърмеше бебе и при вида на приближаващите се мъже се извърна срамежливо. Наблизо една девойка, чиято ръка беше омотана с не особено чисти парцали, си играеше в пясъка с две деца. Вещерът я позна веднага, след като тя вдигна към него мътните си, равнодушни очи.

— Отвързахме я от каруцата, която вече гореше — поясни джуджето. — Още малко — и щеше да свърши по същия начин, както искаше онзи проклет жрец. Тя все пак мина през Изпитанието с огън. Огънят я лизна, поопече ѝ месото. Е, превързахме я, колкото можахме, намазахме я с лой, но това не е достатъчно. Фелдшере, ще можеш ли...

— Веднага.

Регис понечи да развърже парцалите, но девойката запищя, отстъпи и прикри лицето си със здравата си ръка. Гералт се приближи, за да я хване, но вампирът го спря с жест. Погледна втренчено в безумните очи на девойката и тя веднага се успокои, омекна. Главата ѝ се отпусна върху гърдите ѝ. Дори не потрепна, когато Регис внимателно махна мръсната превръзка и намаза обгорената ръка с мехлем с остра и странна миризма.

Гералт се извърна, погледна към жената и децата, а после — и към джуджето. Золтан се изкашля.

— Натъкнахме се на жената — поясни той шепнешком — и на двете деца тук, в Ангрен. Бяха се изгубили, уплашени и гладни, затова ги взехме с нас да се грижим за тях. Така се получи.

— При теб все така се получава — леко се усмихна Гералт. — Ти си непоправим алтруист, Золтан Чивай.

— Всеки си има някакви недостатъци. Ето ти, например, все така бързаш да спасиш твоето девойче.

— Все така. Макар че нещата се усложниха.

— Заради нилфгардеца, който преди те следеше, а сега се е присъединил към компанията?

— Отчасти. Золтане, откъде са бегълците? От кого бягаха? От Нилфгард или от „катериците“?

— Трудно е да се каже. Децата не знаят нищо, жените не са особено разговорчиви и странят от нас, неясно защо. Ако изругаеш или се оригнеш пред тях, целите пламват... Няма значение. Но срещнахме и други бежанци, дървари, и от тях знаем, че тук се вихри Нилфгард. Като че ли са старите ни познати — разездът, който е дошъл от запад, откъм Ина. Но май има и групи, дошли от юг. През Яруга.

— А с кого се бият?

— Това е загадка. Дърварите говореха за армия, предвождана от някаква Бяла кралица. И тази кралица здравата бие Черните. Изглежда, даже се прехвърля от другата страна на Яруга с войската си и бушува с огън и меч из имперските земи.

— Що за войска е това?

— Нямам никаква представа — почеса се Золтан по ухото. — Разбираш ли, тук всеки ден минават разни въоръжени отряди, но ние не ги питаме какви са. Крием се в храстите...

Разговорът им беше прекъснат от Регис, който се бе справил с изгорената ръка на девойката.

— Превръзката трябва да се сменя всеки ден — каза той на джуджето. — Ще ви оставя мехлем и бинт, който не залепва за раната.

— Благодаря, фелдшере.

— Ръката ѝ ще заздравее — каза тихо вампирът, гледайки вещера. — С времето дори белегът ще изчезне от младата ѝ кожа. Но с главата ѝ нещата са по-зле. Това не се лекува с моите мехлеми.

Гералт мълчеше. Регис избърса ръцете си с парцал.

— Съдба или проклетие — прошепна той. — Да умееш да чувстваш болестите в кръвта, всички болести, и да не си в състояние да ги излекуваш...

— Е — въздъхна Золтан, — да лекуваш кожата е едно, но увредения разум никой не може да го оправи. Само можеш да се грижиш за болния... Благодаря за помощта, фелдшере. Ти, виждам, също си се присъединил към компанията на вещера?

— Така се получи.

— Хм — поглади брадата си Золтан. — И къде сте тръгнали да дирите Цири?

— Отиваме в Каед Дху, в друидския кръг. Надяваме се друидите да ни помогнат.

— Отникъде няма помощ — обади се със звънък, металически глас седналата при близкия куп дърва девойка с превързаната ръка. — Отникъде няма помощ. Само кръв. И огнено кръщение. Огънят пречиства. Но и убива.

Регис хвана здраво за ръката изумения Золтан и му нареди с жест да мълчи. Гералт, който знаеше, че това е хипнотичен транс, не се обаждаше и не помръдваше.

— Който кръв е проливал и кръв е пил, с кръв ще заплати — говореше девойката, без да вдига глава. — Няма да минат и три дни, и едно ще умре вътре в друго, и тогава ще умре нещо във всеки. Малко по малко ще умират, малко по малко... А когато накрая се протрият подметките железни и пресъхнат сълзите, тогава ще умре последното, което е останало. Ще умре дори онова, което никога не умира.

— Говори — каза тихо и нежно Регис. — Говори, какво виждаш?

— Мъгла. Кула в мъглата. Това е Кулата на лястовицата... При езеро, сковано от лед.

— Какво друго виждаш?

— Мъгла.

— Какво чувстваш?

— Болка...

Регис не успя да зададе следващия въпрос. Девойката тръсна глава, закрещя диво, заплака. А когато вдигна очи, в тях наистина имаше само мъгла.

* * *

„Золтан — спомняше си Гералт, все още шарейки с пръсти по покритото с руни оръжие — след историята с девойката се изпълни с уважение към Регис и изостави фамилиарния тон.“ Двамата изпълниха молбата на Регис и не казаха на останалите нито дума за странното явление. Вещерът не се обезпокои особено. На него вече му се беше случвало да вижда подобни трансове и той общо взето предполагаше, че дрънканиците на хипнотизираните не са пророчества, а повтаряне на уловените мисли и подсъзнателни внушения на хипнотизатора. Наистина, сега не ставаше въпрос за хипноза, а за вампирска магия, и Гералт не се интересуваше особено какво друго от мислите на Регис би

уловила омагьосаната девойка, ако състоянието ѝ на транс беше продължило.

* * *

Половин ден пътуваха заедно с джуджетата и техните подопечни. После Золтан Чивай извика вещера настрани.

— Трябва да се разделим — каза той направо. — Решихме го, Гералт. На север вече се синее Махакам, а тази долина води направо към планините. Стига толкова приключения. Достатъчно. Връщаме се към своите. Към планината Карбон.

— Разбирам.

— Радвам се да го чуя. Желая ти щастие — на теб и на спътниците ти. Странна компания, осмелявам се да отбележа.

— Те искат да ми помогнат — изрече тихо вещерът. — За мен това е нещо ново. Затова реших да не се опитвам да си изяснявам подбудите им.

— Умно. — Золтан свали от рамото си своя сихил в лакирана ножница, омотана с котешки кожи. — Ето, вземи. Докато още не сме тръгнали по различни пътища.

— Золтане...

— Не казвай нищо, вещерю, а го вземай. Ние ще изчакаме края на войната в планините, за какво ми е това желязо? Но ще ми бъде приятно понякога на чаша бира да си спомням, че изкованият в Махакам сихил е попаднал в добри ръце и служи за добри дела. Няма да се опозори. А ти, когато с това острие съсичаш онези, дето са навредили на твоята Цири, съсечи поне един и заради Калев Стратън. И си спомни за Золтан Чивай и ковачниците на джуджетата.

— Можеш да си сигурен. — Гералт взе меча, сложи го на гърба си. — Можеш да си сигурен, Золтан Чивай. Доброто, честността и справедливостта завинаги остават в спомените.

— Наистина — присви очи джуджетото. — Затова и няма да забравя нито теб, нито мародерите на горската поляна, нито Регис и подковата в огъня. Що се отнася до взаимността и искреността...

Той понижи глас, изкашля се, изхрачи се и се изплю.

— Ние ограбихме един търговец при Дилинген, Гералт. Богаташ, натрупал състоянието си с хевкарска търговия. Когато натовари скъпоценностите и златото си на каруцата и избяга от града, ние му устроихме засада. Защи́таваше като лъв имуществото си, викаше за помощ, така че го ударих няколко пъти с боздугана в главата и той стана спокоен и тихичък. Помниш ли сандъка, който носехме, после возихме във фургона и накрая зарихме в земята при река О? Там беше хевкарското имане. Ограбената плячка, с помощта на която смятаме да изградим бъдещето си.

— Защо ми казваш всичко това, Золтане?

— Защото, както ми се струва, ти неотдавна се подведе по измамна външност. Това, което приемаше за добро и справедливо, се оказва подлост и злодейство, скрити зад красива маска. Ти лесно можеш да бъдеш измамен, вечерю, защото не се опитваш да си изясняваш подбудите на хората. Но аз не искам да те мамя. Така че не гледай тези жени и деца, не смятай стоящото пред теб джудже за справедливо и благородно. Пред теб стои бандит, грабител, а може би и убиец. Защото не е изключено и удареният от мен хевкар да е издъхнал в канавката край дилингенския път.

Той мълча дълго, гледайки далечните, потънали в облаци планини на север.

— Е, всичко хубаво, Золтане — каза най-накрая Гералт. — Може да има сили, в чието съществуване постепенно започвам да се съмнявам, но те ще ни позволят да се срещнем отново някой ден. Бих искал това да стане. Искам да те запозная с Цири, искам и нея да запозная с теб. Но дори и това да не се случи, знай, че няма да те забравя. Всичко хубаво, джудже.

— Ще ми подадеш ли ръката си? На мен, разбойника и бандита?

— Без колебание. Защото сега не е толкова лесно да се излъжа, колкото беше някога. И макар и да не търся подбудите, постепенно се уча на изкуството да поглеждам под маските.

* * *

Гералт замахна със сихила и разреже на две прелитащата покрай него пеперуда.

„След раздялата със Золтан и групата му — припомни си той — се натъкнахме в горите на група пътуващи селяни. Част от тях се разбягаха, когато ни видяха, други бяха спрени от Милва, която ги заплаши с лъка. Оказа се, че доскоро са били нилфгардски пленници. Бяха ги принудили да секат кедри, но няколко дни по-рано някакъв отряд нападнал стражите им и ги освободил. Сега се връщаха по домовете си. Лютичето много искаше да изясни кои са освободителите им и се зае да ги разпитва задълбочено.“

* * *

— Тези войни — повтори селянинът — служат на Бялата кралица. Громят Черните, и то как! Разправят, че са като горили в тила на врага...

— Като какво?

— Нали казах — като горили.

— Горили, по дяволите! — Лютичето се намръщи и махна с ръка. — Ох, хора, хора... Попитах какви знаци носеше армията им.

— Най-различни, господине. Особено конните. А пехотата — някакви червени.

Селянинът взе един клон и нарисова върху пясъка ромб.

— Ромб? — учуди се запознатият с хералдиката поет. — Не темерийската лилия, а ромб — емблемата на Ривия. Интересно. До Ривия оттук има поне двеста мили. Да не говорим, че армиите на Лирия и Ривия са напълно унищожени в битките в Дол Ангра и при Алдерсберг, а страната е окупирана от Нилфгард... Нищо не разбирам!

— Това е нормално — отсече вещерът. — Стига приказки. Да тръгваме.

* * *

— Ха! — извика поетът, който продължаваше да размишлява върху получената от селяните информация. — Сетих се! Не горили, а гериласи! Партизани! В тила на врага, разбирате ли?

— Разбираме — кимна Кахир. — С други думи, на тези територии действат партизани на нордлингите. Някакви подразделения, явно сформирани от остатъците от войските на Лирия и Ривия, разбити в средата на юли при Алдерсберг. Чувал съм за тази битка, когато бях при „катериците“.

— Смятам тази новина за утешителна — заяви Лютичето, горд с това, че точно той беше успял да разреши загадката с горилите. — Дори и селяните да са объркали хералдическите знаци, мисля, че най-вероятно си нямаме работа с темерийските войски. Не мисля, че до ривийските гериласи вече е достигнала новината за двамата шпиони, успели по тайнствен начин да избягат от бесилото, приготвено им от маршал Висегерд. Ако се натъкнем на тези партизани, имаме шанс да се измъкнем.

— Можем да разчитаме на това — каза Гералт, успокоявайки хвърлящата къчове Плотка, — но честно казано, предпочитам да не ги срещаме.

— Но нали това са твои сънародници, вещерю — каза Регис. — Нали ти казват Гералт от Ривия?

— Едно уточнение — каза вещерът. — Аз самият се нарекох така, защото звучи по-красиво. Име с такова допълнение предизвиква по-голямо доверие в клиентите ми.

— Разбирам — усмихна се вампирът. — Но защо си избрал точно Ривия?

— Теглих клечки, означени с разни звучни наименования. Наставникът ми ме посъветва да постъпя така. Не в самото начало, а след като упорито настоявах да се наричам Гералт Роджър Ерик ду Хауте-Белегарде. Весемир реши, че това е смешно, претенциозно и звучи идиотски. Изглежда, имаше право.

Лютичето прихна, поглеждайки многозначително вампира и нилфгардеца.

— Моето многосъставно име — отговори леко засегнат Регис — е истинско. Отговарящо на вампирските традиции.

— Моето също — побърза да поясни Кахир. — Мавр е името на майка ми, а Дифрин — на праядо ми. Не виждам тук нищо смешно, поете. Интересно как ли се казваш ти? Защото „Лютичето“ явно е прякор.

— Не мога да използвам и издавам истинското си име — отговори загадъчно бардът, гордо вирвайки нос. — Твърде известно е.

— А мен — неочаквано се включи в разговора Милва, която дълго време беше мълчала навъсено — много ме дразнеше, когато ми казваха умалително Мая, Маня или Марилка. Когато някой чуе такова име, веднага си мисли, че може да те шляпне по задника.

* * *

Стъмваше се. Жеравите отлетяха, тръбенето им утихваше в далечината. Духацият откъм планините вятър стихна. Вещерът прибра сихила в ножницата.

Това се беше случило същия ден сутринта. А по пладне започна всичко.

„Можеше да се очаква и по-рано — помисли си той. — Но кой от нас, освен Регис, разбираше от такива неща? Естествено, всички бяха забелязали, че Милва често повръща сутрин. Но ние нерядко ядяхме неща, от които ни се обръщаха вътрешностите. Лютичето също повръща един или два пъти, а Кахир по едно време получи такова разстройство, че се уплаши да не е хванал дизентерия. А това, че девойката често слиза от коня и ходи в храстите, го взех за възпаление на пикочния мехур.

Какъв идиот съм бил!

Регис, изглежда, се досещаше. Но си мълчеше. Мълчеше до момента, в който повече не можеше да се мълчи. Когато спряхме при една изоставена дърварска колиба, Милва го повика в гората и двамата дълго разговаряха, на моменти на много висок глас. Вампирът се върна от гората сам. Започна да вари и разбърква някакви билки, после неочаквано повика всички ни в колибата. Започна отдалеч, както винаги, със своя действащ на нервите менторски тон.“

* * *

— Обръщам се към всички ви — повтори Регис. — Все пак се превърнахме в дружина и носим колективна отговорност. Нищо не се

променя от факта, че най-вероятно сред нас го няма онзи, който носи най-голямата отговорност. Непосредствената, бих казал.

— Говори по-ясно, по дяволите! — ядоса се Лютичето. — Дружина, отговорност... Какво ѝ е на Милва? От какво е болна?

— Това не е болест — каза тихо Кахир.

— Поне не в точния смисъл на тази дума — потвърди Регис. — Девойката е бременна.

Кахир кимна, показвайки, че се е досещал. Лютичето се опули. Гералт прехапа устни.

— В кой месец?

— Отказа да ми съобщи, и то доста грубо, каквито и да било дати, включително и датата на последния ѝ месечен цикъл. Но аз разбирам от тези неща. Това ще бъде десетата седмица.

— Значи можеш да престанеш с патетичните си намеци за непосредствената отговорност — каза мрачно Гералт. — Не е никой от нас. Ако си имал някакви съмнения в това, съм длъжен да ги разсея. Но си напълно прав, когато говориш за колективната отговорност. Сега тя е на всички нас. Изведнъж се превърнахме едновременно в съпрузи и бащи. Слушаме внимателно какво ще каже лекарят.

— Редовно, нормално хранене — започна да изброява Регис. — Никакъв стрес. Здрав сън. А скоро — и край на язденето.

Мълчаха дълго.

— Ясно — каза най-накрая Лютичето. — Имаме проблем, господа съпрузи и бащи.

— И то по-голям, отколкото предполагате — каза вампирът. — Или по-малък. Всичко зависи от гледната точка.

— Не разбирам.

— А би трябвало — промърмори Гералт.

— Тя поиска — обади се Регис след кратко мълчание — да приготвя и да ѝ дам един силен и радикално действащ... медикамент. Смята го за лекарство против грижи. Много е решителна.

— Ти даде ли ѝ го?

Регис се усмихна.

— Без да се посъветвам с другите бащи?

— Лекарството, за което тя моли — обади се тихо Кахир — не е чудотворна панацея. Имам три сестри, знам за какво говоря. Тя май си мисли, че вечерта ще изпие отварата, а на сутринта ще може да тръгне

с нас на път. Нищо подобно. Поне десет дни дори не може да си мечтае да се качи на седлото. Трябва да ѝ кажеш това, преди да ѝ дадеш лекарството, Регис. А можеш да ѝ го дадеш едва когато намерим легло за нея. С чисти завивки.

— Разбрах — кимна Регис. — Един глас „за“. А ти, Гералт?

— Какво аз?

— Господа — вампирът ги огледа с тъмните си очи, — не се правете, че не разбирате.

— В Нилфгард — каза Кахир, като се изчерви и наведе глава — по тези въпроси гласът на жената остава решаващ. Никой няма право да влияе на решението ѝ. Регис каза, че жената иска да се възползва от... медикамент. Само заради това, единствено заради това започнах да мисля за предстоящото нещо като за свършен факт. И за последствията от този факт. Но аз съм чужденец и не разбирам вашите... Изобщо не трябваше да се обаждам. Извинете ме.

— За какво? — учуди се трубадурът. — Наистина ли ни вземаш за диваци, нилфгардецо? За примитивни племена, подчиняващи се на някакви шамански табути? Разбира се, че само жената може да вземе решение, това е нейно неотменно право. Ако Милва е решила да...

— Млъкни, Лютиче — обади се вещерът. — Млъкни, много те моля.

— Ти инак ли мислиш? — разпали се поетът. — Искаш да ѝ забраниш или...

— Млъкни, по дяволите, иначе не гарантирам за себе си! Регис, както ми се струва, ти провеждаш сред нас нещо като референдум? Защо? Ти си медикът. Средството, за което тя моли... Да, средство, думата медикамент тук нещо не ми се връзва... Само ти можеш да приготвиш това средство и да ѝ го дадеш. И ще го направиш, ако те помоли отново. Няма да ѝ откажеш.

— Средството вече е готово. — Регис показва едно малко шишенце от тъмно стъкло. — Ако тя ме помоли отново, няма да ѝ откажа. Ако ме помоли отново.

— Тогава за какво става въпрос? За нашето единомислие? За всеобщото одобрение? Това ли очакваш?

— Много добре знаеш за какво става въпрос — каза вампирът. — Прекрасно усещаш какво трябва да се направи. Но щом питаш, ще ти

отговоря. Да, Гералт, точно за това става въпрос. Да, точно това трябва да се направи. И не, не аз очаквам това.

— Не можеш ли да говориш по-ясно?

— Не, Лютиче — отговори вампирът. — Вече не мога по-ясно. Още повече, че няма нужда. Нали, Гералт?

— Точно така. — Вещерът опря чело на сплетените си пръсти. — Да, по дяволите, така е. Но защо гледаш към мен? Аз ли трябва да направя това? Но аз не умея. Няма да се справя. Изобщо не съм подходящ за тази роля... Изобщо, разбирате ли?

— Не — отвърна Лютичето. — Изобщо не разбираме. Кахир, ти разбираш ли?

Нилфгардецът погледна Регис, после Гералт.

— Май да — каза бавно. — Така ми се струва.

— Аха — кимна трубадурът. — Аха. Гералт разбра с лекота, на Кахир само му се струва, че разбира. Аз явно се нуждая от разяснения, но първо ми казват да мълча, после чувам, че няма нужда да разбирам. Благодаря. Двайсет години в служба на поезията са достатъчно много, за да съм научил: има неща, които или разбираш и без думи, или няма да разбереш никога.

Вампирът се усмихна.

— Не познавам някой, който би могъл да се изрази по-изящно.

* * *

Вече се стъмни напълно. Вещерът се изправи.

„Веднъж се умира — помисли си той. — Това не може да се избегне. Няма какво да отлагам повече. Това трябва да се направи. Трябва — и точка по въпроса.“

* * *

Милва седеше сама около малкия огън, който беше разпалила в гората в яма от паднало дърво, далеч от дърварската колиба, в която ношуваха останалите. Тя не потрепна, когато чу стъпките му. Сякаш го очакваше. Само се отмести, правейки му място на поваления дънер.

— Е, и какво? — подхвърли тя рязко, без да очаква отговор. — Забърках ги едни, а?

Той не отговори.

— Не очакваше, когато тръгнахме, а? Когато ме вземаше в компанията си? Мислеше си, че съм груба и глупава селска девойка? Разреши ми да пътувам. Мислеше си: няма да можем да си приказваме за разни мъдрости с нея по пътя, но може да е полезна. Здрава, силна жена, стреля добре с лъка, няма да си протрие задника в седлото, а ако стане напечено, няма да се изпусне в гащите, ще е от полза. А какво се получи — никаква полза, само ядове. Прът в колелото.

— Защо тръгна с мен? — попита той тихо. — Защо не остана в Брокилон? Та нали си знаела...

— Знаех — прекъсна го бързо тя. — Нали бях сред дриадите, а те веднага узнават как са девойките, не можеш да се скриеш от тях. Те узнаха преди мен самата... Но ми се струваше, че слабостта няма да ме обземе толкова бързо. Мислех си, че ще изпия някаква отвара, и няма да забележиш, няма да се досетиш...

— Нещата не са толкова прости.

— Знам. Вампирът ми каза. Твърде дълго отлагах, размишлявах, колебаех се. Сега вече няма да мине гладко...

— Нямах предвид това.

— По дяволите — каза тя след кратко мълчание. — Помисли си само! Излъгах се в Лютичето! Като видях как се перчи, а всъщност е хилав и слаб, несвикнал на труд, реших, че ще се откаже да пътува и ще трябва да го зарежеш. Мислех си: ако ми стане зле, ще се върна с Лютичето. А виж какво стана — Лютичето се държи, а аз...

Гласът ѝ се разтрепери. Гералт я прегърна. И веднага разбра, че това беше жестът, който тя беше очаквала, от който имаше огромна нужда. Твърдостта и грубостта на брокилонската стрелкиня моментално изчезнаха, остана само треперещата, нежна мекота на една уплашена девойка. Но точно тя прекъсна проточилото се мълчание.

— Ти ми каза така и тогава... В Брокилон... Ако се нуждая от опора... Да извикам в нощта... Ти си тук, усещам опора... И все пак ми се иска да извикам... Хей, защо трепериш?

— Нищо. Спомени.

— Какво ще се случи с мен?

Той не отговори. Въпросът не беше отправен към него.

— Татко веднъж ми показа... При нас, край реката, живее една черна оса, която снася яйцата си в жива гъсеница. От яйцата се излюпват оси и изяждат гъсеницата жива... Отвътре... Сега в мен има такова нещо. В мен, вътре, в собствената ми утроба. Расте, постоянно расте и ме яде жива...

— Милва...

— Мария. Аз съм Мария, не Милва. Каква съм аз? Квачка с яйце, не ястреб... Милва, заедно с дриадите, се смееше на полесражението, изваждаше стрели от окървавените трупове — за да не пропадне добрия накрайник! А ако някой още дишаше — ножа в гърлото! Към такава съдба Милва водеше хората чрез предателство и се смееше... Кръвта им крещи сега! Като онези оси тази кръв сега изяжда Мария отвътре. Мария плаща за Милва.

Той мълчеше. Главно защото не знаеше какво да каже. Девојката се притисна по-силно към рамото му.

— Водех към Брокилон отряд „катерици“ — каза тя тихо. — В седмицата преди лятното слънцестоене. Обградиха ни, имаше битка, измъкнахме се седем конници: петима елфи, една елфка и аз. До Лента оставаше половин миля, но зад нас имаше конници, пред нас също, навсякъде бяхме, заобиколени от тъмнина, мъгла, блата... През нощта се притаихме в един върбалак, конете трябваше да отдъхнат, пък и ние. Тогава елфката се съблече безмълвно и легна... А първият от елфите — до нея... Да си тръгна или да се направя, че нищо не виждам? Кръвта ми пулсира в слепоочията, а тя изведнъж казва: „Кой може да знае какво ще стане утре? Кой ще премине реката, и кой ще легне в земята. *En'ca minne.*“ Така каза: „малко любов“. Само така можело да се победи смъртта. И страха. Те се страхуваха, тя се страхуваше, и аз се страхувах... Така че аз също се съблякох, сложих чула недалеч и легнах върху него... Когато първият ме прегърна, стиснах зъби, защото не бях готова, бях изплашена и суха... Но той беше умен, този елф, нали те само на вид са млади... Беше мъдър... Нежен... Ухаеше на мъх, трева и роса... Към следващия сама протегнах ръце... С желание... Малко любов? Дявол знае колко любов имаше в това, и колко страх, но ми се струва, че страхът беше повече... Защото любовта беше престорена, макар и добра, но все пак престорена, като в пиеса от ония, дето се играят по площадите, защото там, ако актьорите

са добри, забравяш кое е престорено и кое е истина. А страхът си го имаше. Истински.

Гералт мълчеше.

— А смъртта все пак не успя да ни победи. На разсъмване убиха двама, докато се доберем до Лента. От онези тримата, които оцеляха, повече не видях никого. Мама ми е казвала, че девойката винаги знае чий плод носи в утробата си... А аз не знам. Аз дори и имената на елфите не знаех, откъде да ги знам? Кажете, откъде?

Той мълчеше. Оставяше прегръдката му да говори вместо него.

— А и за какво ми е да знам? Вампирът вече е направил отварата... Ще ви се наложи да ме оставите в някое село... Не, не казвай нищо, мълчи. Знам какъв си. Ти дори буйната си кобила не изоставяш и не я заменяш за друга, макар и постоянно да се заканваш. Ти не си от тези, които изоставят. Но сега се налага. Просто не мога да остана на седлото. Но знай: когато оздравея, ще тръгна подире ви. Защото искам да намериш твоята Цири, вечерю. Да я намериш с моя помощ и да си я върнеш.

— Значи затова си тръгнала с мен? — каза той, потривайки чело.
— Затова...

Тя наведе глава.

— Затова си тръгнала с мен — повтори той. — Тръгнала си, за да ми помогнеш да спася едно чуждо дете. Искала си да се разплатиш. Да платиш дълга си, за който си мислела още тогава, когато си тръгвала с мен... Чуждо дете за своето. И аз обещах да ти помогна в нужда. Но аз не мога да ти помогна, Милва. Повярвай ми, не мога.

Сега тя мълчеше. Но той не можеше да мълчи. Чувстваше, че не бива.

— Тогава, в Брокилон, аз станах твой длъжник и се заклех, че ще се разплатя за този дълг. Неразумно. Глупаво. Ти ми помогна в момент, в който се нуждаех от помощ. Такъв дълг е невъзможно да бъде върнат. Не може да се плаща за нещо, което няма цена. Някои твърдят, че всяко нещо на света си има цена. Това не е вярно. Има неща, които нямат цена, те са безценни. Много е лесно да ги разпознаеш — достатъчно е да ги загубиш — и край, те са изгубени завинаги. Аз самият съм изгубил твърде много. Затова днес не мога да ти помогна.

— Всъщност ти ми помогна — отговори тя много спокойно. — Дори не знаеш колко ми помогна. А сега си върви. Моля те. Остави ме

сама. Върви си, докато не си разрушил света ми докрай.

* * *

Когато на разсъмване тръгнаха на път, Милва потегли най-отпред, спокойна и усмихната. А когато яздещият подир нея поет Лютичето започна да дрънка на лютнята, започна да подсвирква в такт.

Гералт и Регис затваряха процесията. След дълго мълчание вампирът погледна вещера и се усмихна с одобрение и учудване. Поклати глава. После измъкна от медицинската си торба малко шишенце от тъмно стъкло и го показа на Гералт. Усмихна се отново и запрати шишенцето в храстите.

Вещерът мълчеше.

* * *

Когато се спряха да напоят конете, Гералт отведе Регис настрана.

— Плановете се променят — съобщи той сухо. — Няма да минем през Игит.

Вампирът помълча известно време, пронизвайки го с черните си очи. После каза:

— Ако не знаех, че като вещер те е страх само от реални заплахи, щях да си помисля, че си взел на сериозно дрънканиците на ненормалното девойче.

— Но знаеш, така че помисли логично.

— Наистина. Но искам да обърна вниманието ти върху следното: първо, състоянието на Милва не е болест и не е дефект. Разбира се, девойката е длъжна да се грижи за себе си, но тя е напълно здрава и разумна. Бих казал даже — твърде разумна. Хормоните...

— Остави менторския, снизходителен тон — прекъсна го Гералт. — Започва да ми действа на нервите.

— Това беше първият въпрос от двата, които исках да засегна — напомни му Регис. — А ето го и вторият: когато Милва забележи твоята прекалена загриженост и осъзнае, че се грижиш за нея като квачка за яйце, ще побеснее, а после ще последва стрес, който ѝ е

абсолютно противопоказен. Гералт, не искам да съм ментор. Искам да съм рационален.

Вещерът не отговори.

— Има и трети проблем — добави Регис, все още пронизвайки го с поглед. — Към Исгит ни тласка не ентузиазмът ни и жаждата ни за приключения, а необходимостта. Из хълмовете се носи войска, а ние трябва да се доберем до Каед Дху. Стори ми се, че това е спешно. Стори ми се, че за теб е важно колкото се може по-бързо да получиш информация и да хукнеш да спасяваш своята Цири.

— Важно е. — Гералт извърна поглед. — Много е важно. Искам да спася и да си върна Цири. Доскоро мислех, че на всяка цена. Но не. Не и на тази цена. Няма да заплатя тази цена и няма да поема този риск. Няма да минем през Исгит.

— Каква е алтернативата?

— Другият бряг на Яруга. Ще тръгнем срещу течението, далеч от тресавищата. Ще се прехвърлим отново през Яруга при Каед Дху. Ако е трудно, ще отидем при друидите само двамата. Аз ще преплувам, а ти ще прелетиш отгоре във вид на прилеп. Защо ме гледаш така? Нима това, че реките са прегради за вампирите, не е поредният мит? Или греша?

— Не грешиш. Но мога да летя само по пълнолуние.

— До пълнолунието има две седмици. Когато се доберем до нужното място, вече ще е почти пълнолуние.

— Гералт — каза вампирът, като продължаваше да не изпуска вещера от поглед, — ти си странен човек. Пояснявам — това не е в отрицателен смисъл. Е, добре. Отказваме се от Исгит, тъй като е опасен за жени в определени състояния. Ще се прехвърлим на другия бряг на Яруга, което според теб е по-безопасно.

— Умея да оценявам степента на риска.

— Не се съмнявам.

— Нито дума на Милва и останалите. Ако попитат, кажи, че това е част от плана ни.

— Разбира се. Започваме да търсим лодка.

* * *

Не се наложи да търсят дълго, а резултатът от издирванията надмина всички очаквания. Намериха не лодка, а голям сал-ферибот. Беше скрит сред върбите и умело замаскиран с клони и тръстика, но го издаде въжето, свързващо го със срещуположния бряг. Намери се и салджия. Когато ги видя, той бързо се шмугна в храстите, но Милва го забеляза и го измъкна за яката, като пътьом сплаши и помощника му, младеж с мощно телосложение и глуповато изражение. Салджията трепереше от страх, очите му шареха като двойка мишки из празен хамбар.

— На другия бряг? — изстена салджията, когато разбра какво се иска от него. — За нищо на света! Там е нилфгардска територия, а сега е военно време! Ако ни хванат, ще ни набият на кол! Няма да ви откарам там. Убийте ме, няма да ви откарам!

— Може да те убием — изскърца със зъби Милва. — А преди това може и да те пребием. Отвори си още веднъж устата — и ще видиш какво можем.

— Военното време — вампирът прободеше с поглед салджията, — със сигурност не ти пречи на контрабандата, нали, добри човече? Затова ти е и салът, хитро разположен по-далеч от кралските и нилфгардските постове, нали? Хайде, изкарвай го в реката!

— Така ще е по-разумно — каза Кахир, поглаждайки дръжката на меча си. — Ако се почудиш още, ще се прехвърлим сами, без теб, после ще оставим сала там, и за да си го върнеш, ще се наложи да плуваш жабешката. А така ще преплуваш с нас и ще се върнеш. Един час ще береш страх, после ще забравиш за цялата история.

— А ако се противиш, тъпако — заплаши го отново Милва, — такъв бой ще ти хвърля, че ще ме помниш до зимата.

Изправен пред суровите, не подлежащи на обсъждане аргументи, салджията отстъпи, и скоро цялата дружина беше на сала. Някои коне, особено Плотка, се инатяха и не искаха да се качват, но салджията и глуповатият му помощник явно се бяха сблъскали с подобна ситуация неведнъж — това си пролича по ловкостта, с която се справиха с упоритите коне. Глупчото гигант завъртя сала с помощта на кормилото и пътуването им през реката започна.

Когато изплуваха в открити води и ги подхвана вятърът, настроението им се подобри. Прехвърлянето през Яруга беше нещо ново, нов етап, свидетелстващ за напредването в придвижването им.

Пред тях беше нилфгардският бряг, границата. Изведнъж всички се оживиха. Това се предаде дори на глуповатия помощник на салджията, който изведнъж започна да си подсвирква някаква идиотска мелодия. Гералт също усещаше някаква странна еуфория, сякаш от елшака на другия бряг всеки момент щеше да надникне Цири и да извика радостно, когато го види.

Вместо Цири извика салджията. И то съвсем не радостно.

— Богове! Свършено е с нас!

Гералт погледна накъдето сочеше салджията и изруга. Между елхите на високия бряг заблестяха доспехи, затропаха копита. След миг целият пристан на брега почерня от конници.

— Черни! — извика салджията, пребледнявайки и отпускаяйки кормилото. — Нилфгардци! Смърт! Спасете ни, богове!

— Дръж конете, Лютиче! — извика Милва, опитвайки с една ръка да извади лъка си от калъфа му. — Дръж конете!

— Тези май не са имперски войски — каза Кахир. — Струва ми се...

Гласът му беше заглушен от виковете на конниците на пристана. И викът на салджията. Глуповатият помощник реагира на вика, като взе брадвата, замахна и с всички сила я стовари върху въжето. Салджията му помогна с втора брадва. Конниците на пристана видяха това и започнаха да крещят още повече. Няколко души наскочаха във водата. Едни от тях хванаха въжето, други заплуваха към сала.

— Оставете въжето! — развика се Лютичето. — Това не са нилфгардци! Не го сечете...

Но беше твърде късно. Скъсаното въже тежко изпляска във водата, салът се завъртя и течението го подхвана. Конниците на брега нададоха ужасен рев.

— Лютичето е прав — каза навъсено Кахир. — Това не са имперски войски. На нилфгардския бряг са, но не са нилфгардци.

— Разбира се, че не са! — закрещя Лютичето. — Разпознах знаците! Орли и ромбове! Емблемата на Лирия! Това са лирийски гериласи! Хей, хора...

— Скрый се зад борда, глупако!

Поетът, както винаги, вместо да послуша какво му се казва, пожела да узнае каква е работата. И в този момент във въздуха засвистяха стрели. Част от тях с тракане се врязаха в борда на сала,

други прелетяха отгоре и паднаха във водата. Две стрели летяха право към Лютичето, но вещерът, вече извадил меч си, скочи и с бързи удари ги отби.

— Велико Слънце! — ахна Кахир. — Отби ги... Отби две стрели! Невероятно! Никога не съм виждал подобно нещо!

— Няма и да видиш! За пръв път в живота си успявам да направя това! Скрийте се зад борда!

Но войниците от пристана прекратиха обстрела, виждайки, че течението носи сала право към техния бряг. Водата се запени от вкарвани в реката коне. Пристанът се изпълни от нови конници. Бяха поне двеста.

— Помагайте! — закрещя салджията. — Хващайте прътовете, благородни господа! Носим се право към брега!

Разбраха веднага какво трябва да направят, а прътовете, за щастие, бяха достатъчно. Регис и Лютичето държаха конете, а Милва, Кахир и вещерът помагаша на салджията и глуповатия му помощник. Салът, отгласнат с пет пръти едновременно, се обърна и увеличи скоростта си, явно насочвайки се към средата на реката. Войниците на брега отново нададоха викове и се хванаха за лъковете. Изсвистяха няколко стрели, един от конете зацвили диво. За щастие подхванатият от течението сал плуваше бързо и се отдалечаваше все повече и повече от брега и от обсега на лъковете.

Вече бяха на средата на реката. Салът се люлееше. Конете пристъпваха и цвилеха, изтръгваха се от вкопчилите се в поводите им Регис и Лютичето. Конниците на брега ревяха и им се заканваха с юмруци. Гералт изведнъж забеляза сред тях ездач на бял кон, който размахваше меч и като че ли раздаваше заповеди. След минута кавалкадата отстъпи към гората и се понесе в галоп по ръба на високия бряг. В крайбрежния храсталак проблясваха ризници.

— Няма да изостанат — изстена салджията. — Знаят, че след завоя течението отново ще ни понесе към техния бряг... Дръжте прътовете готови, господа! Когато ни обърне към десния бряг, трябва да помогнем на лодката да преодолее течението и да акостираме. Иначе лошо ни се пише!

Салът плуваше, леко отклонявайки се към десния бряг, към висок склон, обрасъл с борове. Левият бряг, от който сега се отдалечаваша, стана плосък, с вдаден в реката полукръгъл пясъчен

насип. На насипа в галоп излизаха конници и със засилка скачаха във водата. До насипа явно имаше плитчина и конниците навлизаха доста в реката, преди водата да стигне до коремите на конете.

— Ще се приближат на един изстрел разстояние! — прецени мрачно Милва. — Скрийте се.

Отново засвистяха стрели, някои от които се забиха в дъските. Но отбиващото се от плитчината течение бързо понесе сала към остър завой при десния бряг.

— Сега за прътовете! — извика уплашеният салджия. — Поживо, да акостираме, докато не ни е прихванал бързеят!

Но се оказа, че това не е толкова лесно. Течението беше бързо, водата — дълбока, а салът — голям, тежък и трудноподвижен. Отначало изобщо не реагираше на усилията им, докато прътовете не се опряха в дъното. Вече изглеждаше, че усилията им ще имат резултат, когато Милва изведнъж пусна пръта и безмълвно посочи към десния бряг.

— Този път... — Кахир избърса потта от челото си. — Това вече със сигурност са нилфгардци.

Гералт също виждаше, че е така. Конниците, появили се неочаквано на десния бряг, имаха черни и зелени наметала, а конете им бяха с характерните за нилфгардците юзди: Конниците бяха поне стотина.

— Е, сега вече наистина край... — застана салджията. — Майчице, това са Черни!

— За прътовете! — извика вещерът. — За прътовете, и по-бързо! Да се отдалечим от брега!

Задачата отново не се оказа лека. Течението при десния бряг беше силно, салът се носеше под високия склон, над който вече се чуваха виковете на нилфгардците. Когато след минута натискащият пръта Гералт вдигна глава, видя над себе си борови клони. Една изстреляна от върха на склона стрела се заби отвесно в палубата, на две крачки от него. Втората, носеща се към Кахир, той отби с удар на меч.

Милва, Кахир, салджията и помощникът му се отблъсваха вече не от дъното, а от десния бряг, от склона. Гералт захвърли меч, хвана пръта и им помогна, а салът отново започна да се отклонява към средата на течението. Но все още бяха в опасна близост до десния бряг,

а по него препускаха преследвачите им. Не бяха успели да се отдалечат много, когато склонът свърши и на плоския, обрасъл с тръстика бряг изскочиха нилфгардците. Във въздуха запяха перата на стрели.

— Скрийте се!

Помощник-салджията изведнъж изруга някак странно й пусна пръта си във водата. Гералт видя окървавения накрайник и четирицаловата стрела, стърчаща от гърба му. Дорестият кон на Кахир се изправи на задните си крака, зацвили, мятайки простреляната си шия, повали Лютичето й скочи зад борда: Останалите коне също цвилеха и се мятаха, салът се тресеше от ударите на копитата им.

— Дръжте конете! — извика вампирът. — Дръжте...

Изведнъж се сепна, падна по гръб на борда, надигна се в седнало положение и наведе глава. От гърдите му стърчеше стрела с черни пера.

Милва видя това. Тя изкрещя диво, хвана лъка, изсипа в краката си стрелите от колчана и започна да стреля. Бързо. Стрела след стрела. Нито една не пропусна целта си.

На брега закипя. Нилфгардците отстъпваха към гората, оставяйки сред тръстиките ранените и убитите. След като се укрива в гората, продължаваха да стрелят, но стрелите вече едва достигаха сала — бързото течение го носеше към средата на реката. Разстоянието беше твърде голямо за нилфгардските лъкове. Но не и за лъка на Милва.

Сред нилфгардците изведнъж се появи офицер с черно наметало, с шлем, на който бяха разперени черни криле. Той крещеше и размахваше боздугана си, сочейки надолу по течението на реката. Милва се разкрачи, вдигна тетивата към крайчеца на устата си и бързо се прицели. Стрелата изсвистя във въздуха, офицерът се изви назад в седлото и увисна в ръцете на подхваналите го войници. Милва отново опъна тетивата и я пусна. Един от придържащите офицера нилфгардци извика сърцераздирателно и се строполи от седлото. Останалите се скриха в гората.

— Майсторски изстрели — обади се спокойно Регис иззад гърба на вещера. — Но по-добре хващай пръта. Все още сме твърде близо до брега, а течението ни носи към плитчина.

Стрелкинята и Гералт се обърнаха.

— Ти си жив? — попитаха те в един глас.

— А вие да не мислехте — вампирът посочи стрелата с черни пера, — че някакво парченце от кол може да ми навреди?

Нямаше време да се чудят. Салът отново се завъртя и заплува по течението. Но на завоя на реката отново имаше пясъчен нанос и плитчина, а на брега стана черно от нилфгардци. Някои влизаха във водата и вдигаха лъковете си. Всички, включително и Лютичето, хванаха прътовете. Скоро прътовете спряха да достигат дъното — течението беше отнесло сала в дълбокото.

— Добре — въздъхна Милва, оставяйки пръта. — Сега вече няма да ни достигнат...

— Един достигна до плитчината! — извика Лютичето. — Готви се да стреля! Скрийте се!

— Няма да уцели — студено прецени обстановката Милва.

Стрелата плесна във водата, на два сажена от сала.

— Отново се прицелва! — извика трубадурът, поглеждайки иззад борда. — Внимание!

— Няма да уцели — повтори Милва, намествайки предпазителя на левия си лакът. — Лъкът му е добър, но от него не става стрелец. Много се горещи. След изстрела скача и се тресе като жена, на която ѝ пълзи охлюв по задника. Дръжте конете, да не ме съборят.

Този път нилфгардецът стреля твърде високо. Стрелата изсвистя над сала. Милва вдигна лъка, разкрачи се, бързо опъна тетивата до бузата си и я пусна нежно, без изобщо да променя позата си. Нилфгардецът рухна във водата като поразен от мълния, течението го понесе. Черното му наметало се изду като мехур.

— Така се прави. — Милва отпусна лъка. — Само че на този му е късно да се учи.

— Останалите идват подир нас. — Кахир посочи десния бряг. — И се обзалагам, че няма да прекратят преследването. Не и след като Милва простреля офицера им. Реката се вие, на следващия завой течението отново ще ни приближи към техния бряг. Те знаят това и ще ни чакат...

— Сега имаме друг проблем — каза салджията, надигайки се от трупа на помощника си. — Сега течението ни носи право към левия бряг. О, богове, обстрелват ни от две посоки... И всичко е заради вас, господа! Тази кръв ще тежи на вашата съвест...

— Затваряй си устата и се хващай за пръта!

На левия, плоския бряг, сега вече се тълпяха, крещяха и размахваха ръце конниците, в които Лютичето беше разпознал лирийски партизани. Гералт отново забеляза белия конник. Не беше сигурен, но му се стори, че това е жена. Светлокоса жена с ризница, но без шлем.

— Какво крещят? — наостри уши Лютичето. — Май нещо за някаква кралица?

Викове на левия бряг се усилиха. Започна да се чува звънтенето на метал.

— Това е битка — оцени бързо Кахир. — Погледнете. От гората излизат имперски войски. Нордлингите са бягали от тях. А сега са в капан.

— Изходът от капана — Гералт се изплю във водата — е бил салът. Те, изглежда, са искали да спасят поне кралицата си и главните си военачалници, като ги прехвърлят на другия бряг. А ние им откраднахме сала. Ах, не ни обичат сега, не ни обичат...

— А би трябвало — каза Лютичето. — Салът нямаше да спаси никого, а щеше да ги отнесе направо в ръцете на нилфгардците от десния бряг. Ние също трябва да избягваме десния бряг. С лирийците може да се опитаме да се договорим, но Черните ще ни избият безмилостно...

— Носи ни все по-бързо — подхвърли Милва, като се изплю във водата и се загледа надолу. — А дълбочината е средна. Сега и едните и другите могат да ни целунат задниците. Завоите тук не са големи, бреговете са равни и са обрасли с върби. Плуваме надолу по течението на Яруга, няма да ни настигнат. Бързо ще им омръзне.

— Глупости — изстена салджията. — Пред нас е Червената биндуга^[1]... Там има мост. И плитчина. Салът ще затъне. Ако ни изпреварят, ще ни чакат там...

— Нордлингите няма да ни изпреварят. — Регис посочи левия бряг. — Имат си собствени проблеми.

Наистина, на десния бряг се водеше ожесточена битка. Центърът ѝ беше в гората и това си личеше по бойните викове, но на много места черните и разноцветните конници се биеха с мечове в крайбрежната вода, трупите с плясък падаха в реката. Шумът и звънтенето на метал постепенно утихваха, салът величествено, но и доста бързо се носеше надолу по течението.

В храсталака на брега вече не се виждаха брони, не се чуваха звуците на преследване. Гералт беше започнал да се надява, че всичко ще свърши по добър за тях начин, но в този момент видя дървения мост, свързващ двата бряга. Реката под моста беше накъсана от островчета, на най-големия от които се издигаше една от опорите на моста.

— Там навсякъде е плитко — въздъхна салджията. — Само по средата може да се преплува, вдясно от острова. Течението ни носи натам, хващайте прътовете, може да са ни от полза, ако заседнем.

— На моста има войници. — Кахир заслони очите си с длан. — На моста и на биндугата.

Вече всички виждаха тези войници. И всички видяха как от гората зад биндугата изведнъж изскочиха конници с черни и зелени наметала, които нападнаха войниците на моста. Вече можеше да се чуе тътенът на битката.

— Нилфгардци — отбеляза сухо Кахир. — Тези, които ни преследваха. Значи на моста са нордлинги...

— За прътовете! — извика салджията. — Докато се бият, можем да се промъкнем!

Не се промъкнаха. Вече бяха съвсем близо до моста, когато той затрещя от стъпките на бягащи войници. Върху ризниците на войниците имаше бели наметки, украсени с червени ромбове. Повечето носеха арбалети, които сега бяха облежани на перилата на моста и насочени към приближаващия се сал.

— Не стреляйте, момчета! — закрещя с цяло гърло Лютичето. — Не стреляйте! Ние сме свои.

Войниците не го чува. Или не искаха да го чуят.

Залпът от арбалетите се оказа с трагични последствия. Една от стрелите прониза салджията, все още опитващ се да управлява сала с помощта на пръта си. Кахир, Милва и Регис своевременно бяха успели да се скрият зад борда. Гералт сграбчи меча си и отби една от стрелите, но те бяха много. Лютичето, който все още крещеше и размахваше ръце, като по чудо не беше уцелен. Но градушката от стрели предизвика истинска касапница сред конете. Резервният сивушко, уцелен от три стрели, рухна на колене. В гърчове падна и враният кон на Милва, строполи се и дорестият жребец на Регис. Улучената в задницата Плотка се изправи на задните си крака и падна зад борда.

— Не стреляйте! — крещеше Лютичето. — Ние сме свои!

Този път го чуха.

Носеният от течението сал със скърцане се вряза в една от плитчините и застина. Всички наскачаха на островчетата или във водата, предпазвайки се от копитата на хвърлящите къчове и мъчещи се в агония коне. Милва беше последна, защото движенията ѝ изведнъж станаха някак странно бавни. „Уцелили са я със стрела“ — помисли си Гералт, виждайки как тя тронаво се прехвърли през борда и падна върху пясъка. Той скочи към нея, но вампирът го изпревари.

— Нещо се скъса в мен — изрече девойката много бавно и много неестествено. А после притисна ръце към слабните си. Гералт видя как крачолите на вълнените ѝ панталони почервеняват от кръв.

— Сипи ми това върху ръцете. — Регис му подаде извадено от торбата му шишенце. — Сипи ми това върху ръцете, бързо!

— Какво ѝ е?

— Помята. Дай ми нож, трябва да разрежа дрехите ѝ. И се отдръпни.

— Не — каза Милва. — Искам да остане.

По бузата ѝ потече сълза.

Мостът над тях трещеше от войнишки ботуши.

— Гералт! — крещеше Лютичето.

Когато вещерът видя какво прави вампирът с Милва, смутено се извърна. Забеляза как по моста се носят войници с бели наметки. От десния бряг, откъм биндугата, все още се чуваха крясъци.

— Бягат! — въздъхна Лютичето, хващайки вещера за ръкава. — Нилфгардците вече са на дясното предмостие! Там все още се води бой, но повечето войници бягат към левия бряг! Чуваш ли? Ние също трябва да бягаме!

— Не можем — стисна зъби вещерът. — Милва пометна. Няма да може да ходи.

Лютичето изруга.

— Значи трябва да я носим — отвърна той. — Това е единствената възможност.

— Не е единствената — каза Кахир. — Гералт, на моста!

— Защо?

— Да спрем бягството. Ако нордлингите удържат поне за малко десния подстъп към моста, може би ще ни се удаде да се измъкнем на

левия бряг.

— Как смяташ да спреш бягството?

— Вече съм командвал войски. Хайде — по опората и на моста!

На моста Кахир веднага демонстрира, че наистина има опит и умее да прекратява паниката сред войниците.

— Накъде, кучи синове? Накъде, помяри! — викаше той, подкрепяйки всеки вик с юмручен удар, повалящ тичащите по моста. — Стой! Стойте, проклети негодници!

Някои от бягащите — далеч не всички — се спираха, изумени от крясъците и от проблясването на меча, който развърташе Кахир. Други се опитваха да се промъкнат зад гърба му. Но Гералт също извади меча си и се включи в операцията.

— Къде! — изкрещя той, спирайки с мощен удар един от бягащите. — Къде? Стой! Обръщай се!

— Нилфгард, господине! — извика войникът. — Там е касапница! Пуснете ме!

— Страхливци! — изкрещя качващият се на моста Лютичето с такъв глас, какъвто Гералт изобщо не беше очаквал от него. — Проклети страхливци! Заешки сърца! Бягате, спасявате си кожата? За да изживеете живота си в срам, подлеци!

— По-силни са, господин рицарю, няма да издържим!

— Стотникът е убит... — простена друг. — Десетниците избягаха. Смъртта идва!

— Трябва да се спасяваме!

— Вашите другари — извика Кахир, размахвайки меча — продължават да се бият на предмостията и на биндугата. Всички на бой! Позор за този, който не им се притече на помощ! След мен!

— Лютиче — прошепна вещерът, — слез на острова. Заедно с Регис отнесете Милва на левия бряг. Е, какво стоиш?

— След мен, момчета! — крещеше Кахир, размахвайки меча. — Всички, които вярват в боговете — след мен! Към биндугата! Да ги избием!

Няколко войници подхванаха възгласите с различна степен на решителност. Някои от онези, които бяха избягали, се засрамираха и се върнаха, присъединявайки се към армията на моста. Армия, начело на която се бяха оказали един вещер и един нилфгардец.

Може би тази армия наистина щеше да се хвърли в боя, но в този момент към подходите на моста се втурнаха конници с черни наметала. Нилфгардците пробиха отбраната и нахлуха на моста, по дъските загърмяха подковите на конете им. Част от спрелите се войници отново хукнаха да бягат, друга част нерешително се спряха. Кахир изруга. На нилфгардски. Но никой, освен вещера, не обърна внимание на това.

— Когато започнеш нещо, трябва да го приключиш! — промърмори Гералт, стискайки меч си в ръка. — Да вървим към тях. Трябва да привлечем войниците да ни последват.

— Гералт. — Кахир се спря и го погледна неуверено. — Искаш аз... да убивам своите? Не мога...

— Майната ѝ на тази война! — изскърца със зъби вещерът. — Но тук става въпрос за Милва. Ти се присъедини към дружината ни, сега решавай. Или идваш с мен, или заставаш на страната на онези с черните наметала. Решавай бързо!

— Идвам с теб.

И стана така, че един вещер и един съюзил се с него нилфгардец закрепяха диво, размахаха мечовете си и без да се замислят, се хвърлиха напред; двама спътници, двама приятели, двама съратници — хвърлиха се срещу общ враг, в неравен бой. И това беше общото им огнено кръщение. Кръщение чрез обща битка, ярост, безумие и смърт. Двамата приятели отиваха на смърт. Или поне така си мислеха. Защото нали не можеха да знаят, че няма да умрат в този ден, на този мост над река Яруга. Не знаеха, че им е предопределена друга смърт. На друго място и в друго време.

Нилфгардците имаха на ръкавите си сребърни бродерии, изобразяващи скорпиони. С няколко бързи удара на дългия си меч Кахир уби двама. Гералт съсече други двама със сихила. После скочи на перилото на моста, затича се по него и нападна останалите. Той беше вещер, за него беше дребна работа да запази равновесие, но акробатичният му номер смая нилфгардците и ги завари неподготвени. Те така си и умряха, неуспели да се съвземат от изумлението; изкования от джуджетата меч разсече ризниците им, сякаш са от вълна. Кръвта плисна върху протритите дъски на моста.

Когато видя бойното предимство на предводителите си, отбраняващата моста армия, сега вече увеличила количеството си,

поде невъобразим рев, в който си пролича нарастващия ѝ боен дух. И стана така, че онези, които само допреди минута бяха паникьосани бегълци, сега се хвърлиха срещу нилфгардците като разярени вълци, сечейки наляво и надясно с мечовете и брадвите си, мушкайки с копията си, удряйки със сопите и алебардите си. Перилата се срутиха, конете започнаха да падат във водата заедно с черните си ездачи. Ревящата армия се изля на предмостиято, продължавайки да тласка пред себе си Гералт и Кахир, случайните си командири, и да не им позволява да направят това, заради което бяха започнали цялата тази история. А те я бяха започнали заради едно-единствено нещо: колкото се може по-бързо да се измъкнат, да се върнат при Милва и да избягат заедно на левия бряг.

На биндугата също кипеше битка. Нилфгардците бяха обкръжили и отрязали от моста войниците, които не бяха избягали и яростно се отбраняваха зад барикада от кедрови и борови дънери. При вида на настъпващата помощ шепата защитници на барикадата нададоха радостен вик. Малко преждевременно. Плътният клин на лирийските войници помете нилфгардците от моста, но сега върху него се посипаха фланговите удари на имперската конница. Ако не беше барикадата и купчините дърва, пречещи и на бягството, и на атаките на кавалерията, пехотата щеше да бъде разбита мигновено. Притиснатите към куповете дърва войници започнаха яростна битка.

За Гералт това беше нещо ново, той не беше запознат с този вид тактически бой. Никаква фехтовка и никаква работа на краката, само хаотично сечене и непрестанни удари, сипеци се от всички страни... Но му помогна това, че той съвсем неочаквано и не напълно заслужено се беше озовал в ролята на командир и сега войниците се биеха за него, прикриваха фланговете му, пазеха му гърба, разчистваха пътя пред него, освобождаваха му място, за да може да замахва и да посича смъртоносно. Но блъсканицата се увеличаваше все повече и повече. Вещерът и армията му вече се биеха рамо до рамо с шепата окървавени и изтощени защитници на барикадата, които бяха предимно наемници-джуджета. Биеха се, обкръжени отвсякъде.

А после пламна огън.

Едната от страните на барикадата, намираща се между биндугата и моста, представляваше огромна купчина от сплетени сухи дърва и клони — непреодолимо препятствие за конете и пехотата. Но сега

всичко това пламтеше — някой беше хвърлил там факла. Защитниците отстъпваха, прогонени от горещината и дима. Събрали се накуп, заслепени, пречейки си един на друг, те умираха един след друг под ударите на атакуващите нилфгардци.

Положението спаси Кахир. Благодарение на своя военен опит, той не беше позволил събралите се около него войници да бъдат обкръжени. Беше допуснал да го откъснат от групата на Гералт, но сега се връщаше. Дори се беше сдобил с кон с черен чул, и размахвайки меч си, удари нилфгардците по фланга. След него с див рев в образувалия се проход нахлуха войници с бели наметки с червени ромбове, въоръжени с алебарди и копия.

Гералт направи знака на Аард и удари по пламтящите клони. Не разчиташе на особен ефект, тъй като от няколко седмици не беше употребявал вещерски еликсири. Но все пак имаше резултат. Купчината се взриви и се разпадна, хвърляйки искри.

— След мен! — изрева той, съсичайки висок нилфгардец, катерещ се върху барикадата. — След мен! През огъня!

И тръгнаха, разхвърляйки с копията си все още горящата купчина, разхвърляйки нилфгардските коне с хванати с голи ръце главни. „Огнено кръщение — помисли си вещерът, който сечеше и парираше ударите като полудял. — Трябваше да премина през огъня заради Цири. А вървя през огъня в битка, която изобщо не ме касае. Която изобщо не разбирам. Огънят, който би трябвало да ме пречисти, просто изгаря косите и лицево ми.“

Кръвта, с която беше напръскан, съскаше и се изпаряваше.

— Напред, момчета! Кахир, при мен!

— Гералт! — Кахир помете от седлото му поредния нилфгардец. — Към моста! Пробий си път с твоите хора към моста! Ще организираме отбраната там.

Той не довърши, защото върху него в галоп налетя конник с черен нагръдник, без шлем, с развяващи се окървавени коси. Кахир парира удара на дългия му меч, но падна от вдигналия се на задните си крака кон. Нилфгардецът се наведе, за да го прикове към земята. Но не направи това, не нанесе удара си. Върху нараменника му гореше сребърен скорпион.

— Кахир! Кахир аеп Кеалах! — възкликна той смаяно.

— Мортесен... — В гласа на падналия на земята Кахир имаше не по-малко учудване.

Тичащият до Гералт наемник-джудже с покрита със сажди и обгоряла по краищата си бяла наметка с червени ромбове не се смая, а със замах заби пиката си в корема на нилфгардеца и със силен тласък го свали от седлото. Второ джудже скочи, стъпи с крак върху черния нагръдник на умиращия и заби копието си право в гърлото му. Нилфгардецът захриптя, избълва кръв и задраска с шпорите си по пясъка.

В този момент нещо твърдо и тежко удари вещера в кръста. Коленете му се подкосиха. Той падна, чувайки силен, тържествуващ рев. Видя как конниците с черни наметала се носят към гората. Чуваше как мостът гърми под копитата на носещи се от левия бряг конници, над които се развяваше знаме с орел, заобиколен от червени ромбове.

Така приключи за Гералт голямата битка за моста над Яруга, битка, на която впоследствие хрониките не отделиха нито ред, разбира се.

* * *

— Не се безпокойте, уважаеми господине — каза фелдшерът, опипвайки и оглеждайки гърба на вещера. — Мостът е унищожен. Не ни заплашва нападение от другия бряг. Вашите приятели и жената са в безопасност. Тя ваша съпруга ли е?

— Не.

— Ах, а аз си помислих... Винаги е страшно за бременни жени по време на война...

— Мълчете. Нито дума за това. Що за знамена са вашите?

— Не знаете ли за кого се бихте? Изумително, изумително... Това е армията на Лирия. Виждате ли лирийския черен орел и ривийските червени ромбове. Е, готово. Само един удар. Ще ви наболява малко кръстът — и това е. Нищо страшно. Ще оздравеете.

— Благодаря.

— Аз трябва да ви благодаря. Ако не бяхте удържали моста, нилфгардците щяха да ни избият до крак на онзи бряг, бяха ни притиснали към реката. Нямахме да успеем да се измъкнем... Спасихте

кралицата! Е, всичко хубаво, господине. Ще тръгвам, че и други ранени се нуждаят от помощ.

— Благодаря.

Седеше на един дънер на биндугата, уморен, измъчен, безразличен към всичко. Сам. Кахир беше изчезнал някъде. Между двете части на разбития мост течаха златистозелените води на Яруга, проблясващи в лъчите на залязващото слънце.

— Това е той, милостива господарке. Позволете да ви помогна да слезете...

— Префтани.

Гералт вдигна глава при звука на крачки, тропането на подкови и скърцането на броня. Пред него стоеше жена с ризница, с много светли коси, като неговите собствени. В следващия момент осъзна, че косите не са руси, а са побелели, макар че върху лицето на жената нямаше забележими признаци на старост. Зрялост — да. Но не и старост.

Жената притискаше към устата си батистена кърпичка с дантелени ръбове. Кърпичката беше цялата в кръв.

— Станете, господине — прошепна на Гералт един от застаналите наблизоръци. — И отдайте чест. Това е кралицата.

Вещерът стана. Поклони се, превъзможвайки болката си в кръста.

— Ти ли удърфа мофта?

— Моля?

Жената махна кърпичката от устата си и изплю кръв. Няколко капчици попаднаха върху орнаментния ѝ нагръдник.

— Нейно Величество Меве, кралицата на Лирия и Ривия — каза застаналият до жената рицар с виолетово наметало, — пита вие ли командвахте геройската отбрана на моста над Яруга?

— Май така се получи.

— Полуфило фе! — Кралицата се опита да се засмее, но нищо не излезе. Тя се намръщи, изруга неразбираемо и отново се изплю. Преди да успее да прикрие устата си с кърпичката, Гералт видя грозна рана, забеляза и липсата на няколко зъба.

— Да — каза тя иззад кърпичката, гледайки го в очите. — Някакъв куфи фин ме млафна прафо ф муфрата.

— Кралица Меве — съобщи високопарно човекът с виолетовото наметало — се биеше в първите редици, като мъж, като рицар, срещу превъзхождащите сили на нилфгардците. Тази рана боли, но не я

обезобразява. А вие спасихте и нея, и нашия корпус. След като някакви изменници откраднаха сала, този мост остана единственото спасение за нас. А вие го отбранявахте геройски.

— Префтани, Одо. Как фе кафвате, герое?

— Аз ли?

— Разбира се, че вие. — Рицарят с виолетовото наметало го погледна страшно. — Какво ви е? Ранен ли сте? Контузен? В главата ли сте ранен?

— Не.

— Тогава отговаряйте, когато кралицата ви пита! Нали виждате, че е ранена в устата и ѝ е трудно да говори!

— Префтани, Одо.

Виолетовият се поклони, след което погледна към Гералт.

— Името ви?

„Какво пък — помисли си той. — Писна ми от всичко това. Няма да лъжа.“

— Гералт.

— Гералт откъде?

— Отникъде.

— Не фте ли пофветен? — Меве отново украси пясъка под краката си с червени пръски слюнка, примесени с кръв.

— Моля? Не. Не съм посветен. Ваше Кралско Величество.

Меве извади мечата си.

— На колене.

Той изпълни заповедта, като все така не можеше да повярва в случващото се. Мислеше си за Милва и за пътя, който избра за нея, след като се уплаши от тресавищата на Исгит.

Кралицата се обърна към виолетовия.

— Кафи ти думите. Аф нямам фъби.

— За безпримерно мъжество в битка за справедливо дело — провъзгласи тържествено виолетовият, — като доказателство за чест, доблест и вяроност към короната, аз, Меве, по милостта на боговете кралица на Лирия и Ривия, възползвайки се от моето право и моята привилегия, те провъзгласявам за рицар. Служи ми вяроно. Изтърпи този удар и нито един повече.

Гералт почувства върху рамото си лекия удар с плоската страна на мечата. Погледна в светлозелените очи на кралицата. Меве изплю

гъста червена слюнка, притисна кърпичката към лицето си и му намигна иззад дантелата.

Виолетовият се приближи към владетелката и започна да шепне нещо. Вещерът чу думите „именуване“, „ривийски ромбове“, „знаме“ и „чест“.

— Справедливо — кимна Меве. Тя говореше все по-ясно, превъзможвайки болката си. — Ти отбраняваше моста заедно с бойците от Ривия, храбри Гералт Отникъде. Така фе полуфило, ха-ха. А на мен ми фе полуфи да ти дам това име: Гералт от Ривия. Ха-ха.

— Поклонете се, господин рицарю — прошепна виолетовият.

Посветеният в рицарство Гералт от Ривия се поклони толкова ниско, че кралица Меве, неговата сюзеренка, не можа да види усмивката му, горчивата усмивка, която той не успя да сдържи.

[1] Биндуга (пол. binduga) — място при река или езеро, където се складира дървен материал за извозване. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.